Horia Tecuceanu

CĂPITANUL APOSTOLESCU
și
CIFRUL D-237

EDITURA
CARTEA ROMÂNEASCĂ

HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU
și
CIFRUL D-237

Coperta de Adrian Ionescu

HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU
ŞI
CIFRUL D–237

CARTEA ROMÂNEASCĂ

1983

I. CIFRUL D–237

Mulţumesc Inspectoratului municipiului Bucureşti, al Ministerului de Interne — şi în mod deosebit tovarăşilor colonei DUMITRU BÂTLAN, comandantul Miliţiei, şi CORNELIU DIAMANDESCU, locţiitorul comandantului — pentru sprijinul acordat la realizarea acestei cărţi.

H. T.

NOTĂ :

Deşi subiectul acestui roman a fost inspirat dintr-un caz judiciar real, autorul — schimbînd identitatea personajelor implicate — nu-şi poate lua răspunderea pentru eventualele asemănări de nume sau persoane, care ar rezulta, acestea trebuind să fie considerate drept coincidenţe nedorite.

H. T.

1.

MIERCURI 27 MARTIE

— Mai repede ! Mai repede, Vartunian ! l-a îndemnat Dan pe şofer, subliniindu-şi spusele printr-un ghiont cu cotul.

— Fac tot ce pot, tovarăşe locotenent,... a protestat, încordat, plutonierul, fără să întoarcă capul de la parbriz, pe cînd, în acompaniamentul sirenei, depăşea prin slalom autoturismele care se deplasau pe aceeaşi direcţie cu noi.

Eu, stînd pe bancheta din spate, le priveam absent ceafele, cugetînd cu nostalgie la nişte cazuri care zac pe biroul meu fără prea multe şanse de rezolvare într-un timp cît de cît previzibil, deoarece şefii mei, confundîndu-mă cu un pompier care e veşnic de serviciu, cum mă prind prin birou, cum mă expediază cu toată generozitatea la un eveniment. Şi să-l văd şi eu pe ăla care are curajul să afirme că ducem lipsă de chestii d-astea ? !

Deodată, indispoziţia care mă cuprinsese a fost expulzată de prompta declanşare a instinctului de conservare. Astfel, am realizat că tremur de parcă aş avea o criză de delirium tremens. Şi cum trasul la măsea nu prea intră în inventarul hobiurilor mele, curiozitatea m-a îndemnat să aflu de ce mă scutur atît de vîrtos. Şi, în ciuda faptului că n-am apelat la serviciul unui calculator electronic, am aflat ! Maşina noastră intrase în vibraţie. Deşi poziţia mea nu-mi permitea să văd cadranul kilometrajului, puteam să jur că modul în care trepida caroseria nu era străin de viteza cu care rulam. Cred că rabla noastră reuşise (deşi nu pot pricepe cum !) să depăşească suta pe oră.

Ăştia doi, adică Dan şi Vartunian, probabil că-şi imaginau că sînt în concurs pe circuitul de la Indianopolis !

Cu astfel de alură, erau create toate premizele pentru a-mi pune colegii în situaţia de a organiza o chetă fulger cu scopul finanţării cheltuielilor ocazionate de procurarea celor trei jerbe care ne vor sta pe piept cînd vom fi restituiţi ţărînii din care venisem. Dar era oare just să vămuiesc soldele colegilor mei ? Nu, nu era ! Şi, în consecinţă, m-am decis să-l anunţ pe subofiţer că, dacă nu reduce viteza pînă la limita evitării unui accident, îl căptuşesc cu cinci zile de pensiune completă în arestul garnizoanei. N-am mai avut însă cînd să dau glas meritoriei şi principialei mele intenţii, deoarece maşina s-a smucit dintr-o bucată din şoseaua Colentina, a virat pe două roţi prin faţa unui tramvai care venea lansat spre portierele din dreapta, a parcurs cîţiva zeci de metri pe strada Teiul Doamnei, a virat iar la stînga, pe strada Maşina de Pîine şi a oprit scurt, cu botul în jos şi coada în sus, într-un zgomot infernal de frînă şi pneuri frecate de caldarîm.

— Vartunian, ce-a-nsemnat cursa asta ? ! am strigat înfuriat, pe cînd mă extrăgeam de pe podeaua maşinii, pe care oprirea bruscă mă proiectase în genunchi.

— După cum mi s-a ordonat, a fost rapidă... Şi, după cum bine ştiţi, ordinele nu se discută ! a replicat tuciuriul, cu aplomb, arătînd spre Dan Simionescu şi privindu-mă cu candoarea unei vulpi care, deşi tocmai a fost prinsă dînd iama prin coteţul de găini, nu-i dispusă să-şi recunoască vinovăţia.

Am întors capul spre Dan şi am constatat că priveşte, foarte absorbit, prin fereastra portierei spre cîteva femei care, făcîndu-se că mătură, fabricau o ceaţă mai ceva ca cea produsă de o petardă fumigenă. Dacă vreunui sculptor i-ar fi trecut prin cap să construiască un monument al candoarei, atitudinea pe care o arbora acum domnu' Dan putea constitui modelul ideal.

Dîndu-mi seama că n-am nici o şansă s-o scot la capăt cu pezevenchii mei de colaboratori, am întins mîna spre portieră şi am deschis-o cu un gest brusc, aşa ca să vadă ei cît sînt de supărat.

Ajuns pe trotuar, m-am întors cu spatele la mașină și am privit imobilul în fața căruia ne aflam. Era un bloc mare, cu zece etaje și nenumărate scări.

— Ia-o înainte ! i-am cerut lui Dan, care, stînd lîngă mine, trăgea cu coada ochiului spre biletul ce ne fusese dat de la dispecerat.

S-a urnit din loc și a pornit zorit spre stînga fațadei imobilului. Am făcut și eu același lucru, străduindu-mă să fac față fuleului pe care-l realiza cu lunganele lui de picioare. Cu ochii pe literele scărilor, și-a stopat elanul în fața celei de-a treia intrări. Și-a întors capul peste umăr, pentru a se asigura că nu m-a pierdut pe drum și a intrat în hol. Eu, firește, după el.

— De ce te-ai simțit obligat să ne mustruluiești ? s-a interesat el, cînd liftul a început să urce, fixîndu-mă bătăios cu ochii lui albaștri.

— Crezi că pentru a ajunge la un cuib din care corbii și-au luat zborul, era necesar să dăm peste cap traficul rutier ? l-am consultat.

— Dacă nu ne mișcăm repede, ce șanse mai avem să prindem infractorii asupra faptului ? ! a mîrîit, întorcîndu-mi spatele.

— Cînd dispeceratul ne-a trimis aici, nu ți-ai imaginat că faptele sînt deja consumate și că, orice-am face, vom veni precum jandarmii din operetele lui Offenbach ? Numai pe locul doi.

Profitînd de faptul că liftul tocmai s-a oprit, a deschis repede ușile glisante și a ieșit, bineînțeles, făcîndu-se că plouă.

Am făcut și eu același lucru. Palierul pe care am păsit era luminat direct, de un glasvand situat în spatele ascensorului.

Dan n-a mai fost nevoit să-și consulte fituica pentru a ști care este apartamentul unde eram așteptați. În fața uneia din cele patru uși ale etajului se afla un subofițer care ne examina cu un interes vădit profesional.

— Tovarășii ? s-a interesat, cînd am ajuns în fața lui.

După ce am făcut-o pe prestidigitatorul, arătîndu-i legitimația, ne-a servit un salut cu mîna la caschetă, apoi, făcînd un pas lateral, s-a întors și ne-a deschis ușa pe care o străjuia.

Dînd curs amabilei invitații, am pătruns într-un vestibul și am văzut două uși deschise. Prin cea opusă celei de la intrare, am zărit o chiuvetă, o mașină de aragaz și, între ele, o masă de bucătărie, pe care se aflau un platou cu patru-cinci sandvișuri, iar în jurul acestuia, un borcan cu măsline, o cutie de sardele deschisă, o bucată de șvaițer, un salam de Sibiu, un pachet de unt desfăcut, o franzelă și un cuțit. Cum nu-mi era foame, am întors capul spre stînga și, din pragul celei de-a doua uși, am privit interiorul unei camere de zi. Drept înainte, o altă ușă deschisă. În stînga, o fereastră mare, acoperită de o perdea încadrată la extremități de o draperie vernil, în nuanță cu mocheta care acoperea întreaga pardoseală. Mobila avea o culoare gălbuie și se compunea dintr-o bibliotecă, care acoperea peretele opus, de la tocul ușii deschise și pînă la fereastră, o măsuță dreptunghiulară, împresurată de trei fotolii, și o canapea lîngă zidul de unde priveam.

Pe unul din fotolii se afla un locotenent de la firma noastră, pe un altul, o femeiușcă, pînă la douăzeci și cinci de ani, foarte blondă și foarte frumușică, îmbrăcată cu un capot albastru. Celelalte două cuconițe, care stăteau pe canapea, erau din aceeași categorie cu prima, mai puțin culoarea părului, una fiind roșcată și cealaltă brunetă. Ambele fiind în vestimentație de oraș. În aer plutea o aromă de țigări de soi, în amestec cu mireasma produsă de un parfum de genul „Nina Ricci".

Locotenentul, cum a dat cu ochii de mine în pragul ușii, s-a ridicat din fotoliu, atent să nu lovească masa pe care se aflau cîteva pahare, o sticlă de Dubonnet, o alta de whisky Black and White, un pachet de Kent și o scrumieră în care fuseseră strivite țigări fumate pe jumătate, așa cum obișnuiesc cei care nu le cumpără din salariul lor. Am privit intrigat spre sticlele de băutură, apoi spre ofițer. M-am liniștit însă, cînd am văzut că într-o mînă ținea un notes și în cealaltă pixul. El, săracul, lua depoziții, iar eu, păcătosul, gîndeam că s-a apucat să ajute cucoanele la golitul sticlelor.

— Căpitanul Apostolescu ! — l-am informat pe ofițer, după ce, în prealabil, m-am înclinat în semn de bună ziua către femei, care mă examinau cu curiozitatea specifică sexului lor.

— Să trăiți, tovarășe căpitan ! Sînt locotenentul Petre Damian. Tocmai luam declarațiile.

— Continuă, te rog — l-am întrerupt, făcîndu-i semn să-și reocupe locul și pornind spre ușa deschisă din față.

Am intrat într-un vestibul mic, cu două uși. Deschizînd-o pe cea din dreapta, am privit un dormitor pe cît de minuscul pe atît de cochet. Una din cele două uși ale garderobului era deschisă și pe mochetă se afla aruncat un prosop. În rest, ordine și curățenie. M-am întors și am pus mîna pe clanța celei de-a doua uși. Geamul colorat cu care era prevăzută indica cu certitudine ce se afla îndărătul ei. Așa că, deschizînd ușa, n-am avut de ce să mă mir cînd am văzut o cameră de baie. În schimb, m-a surprins faptul că aerisirea nu se făcea printr-un grătar de ventilație, ca la mine acasă, ci, culmea culmilor, printr-o fereastră adevărată. Spunîndu-mi, cu nostalgie, că trebuie să fie grozav să te poți bărbieri într-o astfel de baie, la lumina zilei, am închis ușa.

Întorcîndu-mă pentru a reveni în prima cameră, am dat cu nasul de Dan, care nu pierduse ocazia de a mă seconda în recunoașterea cîmpului infracțional.

— Am terminat cu luatul declarațiilor, tovarășe căpitan, — m-a anunțat locotenentul, cînd mi-am făcut reapariția în camera de zi.

Am dat din cap și l-am întrebat :

— Cine este stăpîna casei ?

— Eu — a răspuns pentru el blonda din fotoliu, ridicînd două degete, ca la școală.

— Mai aveți nevoie de mine ? a vrut să știe locotenentul.

— S-au ridicat urmele ?

— Nu-i cazul — m-a informat, făcînd un gest de regret.

L-am privit intrigat, dar n-am cerut explicații. Mă puteam edifica și singur, după ce chestionam martorii.

— Există, totuși, vreo pistă ? a vrut să știe Dan.

— Sigur — a răspuns el, foarte puțin convins. Vom pune sub urmărire eventuala încercare de plasare a casetofonului sustras.

Măsura pe care o preconiza era tot atît de eficientă ca și o injecție cu gerovital în piciorul unui manechin din ceară. Cum era evident că afirmația lui avusese drept unic

scop liniştirea păgubaşei, am făcut un gest de aprobare şi i-am spus :

— E-n regulă, locotenent. Mergi pe această linie.

— Pot să retrag subofiţerul de la intrare ? s-a interesat, cînd a ajuns în vestibul.

I-am spus că poate s-o facă şi el a părăsit apartamentul.

— Cum vă numiţi ? am întrebat-o pe blondă, după ce Dan, urmîndu-mi exemplul, s-a aşezat pe cel de-al treilea fotoliu şi şi-a scos notesul.

— Popa... Popa Elena — a zis ea, privindu-mă galeş.

— Profesia dumneavoastră ? a întrebat Dan.

— Sînt funcţionară la Salubritate.

— Doamnă Popa, vă rog să-mi relataţi modul în care s-a declanşat agresiunea şi ce a urmat.

— Bine, dar i-am povestit totul tovarăşului ofiţer care a plecat adineaori... Chiar m-a şi pus să scriu tot ce s-a întîmplat... a protestat ea cu nemulţumire.

— Eu nu vă cer să daţi o nouă declaraţie, ci numai să-mi povestiţi.

Contrariată, şi-a fixat ochii mari şi verzi asupra mea. Apoi, cu un gest de resemnare, a dat cu mîna la o parte o şuviţă a părului ei blond şi scurt căzută pe frunte şi a început să vorbească cu voce nesigură.

— De fapt, nici nu prea ştiu... Mă aflam în bucătărie şi preparam nişte sandvişuri, cu Any... a arătat ea cu vîrful bărbiei spre roşcata, care stătea în stînga canapelei. Cînd am auzit sunîndu-se la uşă, i-am spus lui Any să se ducă să vadă cine este... Stăteam cu spatele la uşă şi, cîteva secunde mai tîrziu, am auzit pe cineva intrînd în bucătărie... Credeam că s-a înapoiat Any... Cînd am întors capul s-o întreb cine a fost... în faţa mea a răsărit un bărbat... Mi-a pus pe gît lama unui cuţit... a zis, punîndu-şi o palmă pe carotida stîngă. Mi-a spus că dacă scot un singur cuvînt, mă ucide... Apoi m-a apucat de păr, m-a tras pînă la uşa cămării din bucătărie şi m-a împrîncit înăuntru... Înainte de a închide uşa şi a o încuia, a repetat că, dacă strig, vine înapoi şi mă ucide... Eram înnebunită de spaimă... Mi s-a părut că am stat în cămară ore fără sfîrşit pînă am auzit glasul lui Any, care striga după ajutor... Atunci mi-am luat inima în dinţi şi am început să bat cu pumnii în uşă. După cîteva clipe, Any a venit şi m-a

descuiat... a încheiat, privind cu recunoştinţă spre roşcată, care n-a ezitat să aprobe.

— Cum arăta bărbatul care v-a atacat ?

— Nu ştiu... A apărut atît de brusc în faţa mea, încît n-am putut să-i văd decît capul, peste care avea tras un ciorap de damă... Era îngrozitor de urît... a răspuns, înfiorîndu-se cu ochii în gol.

Ei fir-ar a dracului de treabă ! Iar am de-a face cu nişte derbedei care se cred teribili ! mi-am zis, scîrbit.

— Era înalt ? am întrebat.

— Nu, scund şi voinic... Aş spune, chiar gras...

— Aţi mai remarcat şi alte semnalmente ? am insistat.

— Nu... M-a luat prin surprindere... Tot ce-mi amintesc este că atunci cînd m-a împins în cămară, l-am simţit că pute a transpiraţie — a zis, strîmbînd din nas de silă.

Întrucît amănuntul că agresorul nu prea s-ar da în vînt cu spălatul, n-avea, pe de o parte, un caracter de unicitate printre semenii mei, iar pe de altă parte, portretul robot nu se alcătuieşte pe bază de miasme sau miresme, am insistat să-mi dea semnalmente mai palpabile :

— Cum era îmbrăcat ?

— Cu nişte blugi jegoşi, cu manşetele ridicate spre genunchi, un vindiac galben de nailon şi pantofi gri, cu tocuri foarte înalte — a spus, arătînd între degetele gros şi arătător un spaţiu de aproximativ şapte centimetri.

Susţinuse că n-a avut timp să vadă nimic, şi dovedea un spirit de observaţie deosebit de dezvoltat.

— Pe degete purta vreun inel ? am întrebat, ştiind că toţi derbedeii obişnuiesc să-şi armeze falangele cu tinichele, aşa, ca să-şi demonstreze eleganţa şi distincţia care-i caracterizează.

Doamna Popa a ridicat din umeri cu regret :

— N-am putut vedea. Purta mănuşi tricotate, maronii.

Acum am priceput de ce locotenentul mi-a spus că n-a fost cazul să aducă criminaliştii pentru căutarea amprentelor agresorilor. Dealtfel, după raţionamentul tîlharilor, dacă şi-au ascuns fizionomia îndărătul ciorapilor de damă, era firesc să ajungă şi la ideea că trebuie să-şi ascundă şi amprentele.

— Dacă am înțeles bine, dumneavoastră le-ați deschis ușa. Da ? am spus, întorcînd capul spre roșcată.

A confirmat printr-o înclinare cu repetiție a capului.

— Cum vă numiți ? a întrebat Dan, cu vîrful pixului pe notes.

— Iordache Ana.

— Cu ce vă ocupați ?

— Sînt colegă cu Nuți — a arătat ea spre gazdă.

— Deci, lucrați tot la Salubritate ?

După ce a răspuns afirmativ, Dan i-a cerut numele mamei și al tatălui, locul și data nașterii, adresa, și așa mai departe.

Cînd a terminat cu consemnatul datelor de identificare, am luat-o eu în primire :

— Vă rog să-mi relatați tot ce s-a întîmplat, după ce doamna Popa v-a rugat să vedeți cine sună la ușă — i-am cerut, zîmbindu-i încurajator.

— Pe cînd treceam prin vestibul, am remarcat, dar fără să acord importanță, că pe sub ușa de la intrare pătrunsese apă pe mozaic. Ajungînd lîngă ușă, am privit prin vizor și, nevăzînd pe nimeni, am crezut că o fi fost vreun cerșetor. Cînd m-am întors pentru a reveni în bucătărie, cineva a sunat și a bătut cu pumnul în ușă. Atunci, pentru că prin vizor tot nu se vedea nimic, am întrebat cine e acolo. Au mai urmat alte lovituri cu pumnul și o voce bărbătească mi-a strigat să deschid că este inundație în bloc. Reamintindu-mi de apa pe care o văzusem sub ușă, m-am speriat și am descuiat-o. În următoarea fracțiune de secundă, am fost lovită cu ușa și au năvălit peste mine trei bărbați cu fețele ascunse sub ciorapi de nilon. Unul dintre ei mi-a băgat mîna în gît și m-a tîrît pînă aici... a arătat ea spre peretele de lîngă ușa care dădea spre dormitor și baie. A stat tot timpul cu mine și, apăsîndu-mi un cuțit în piept, mi-a repetat de mai multe ori că dacă scot un singur cuvînt îmi face harakiri.

— Ce făceau în acest timp ceilalți doi ? am întrebat-o, în timp ce-mi spuneam că trucul care a pus-o pe interlocutoarea mea în situația de a deschide ușa, pe cît este de arhaic, pe atît de des dă rezultatul scontat de infractori, deoarece victima, văzînd apa scursă, în subconștient admite deja posibilitatea unei inundații iar cînd de afară

i se confirmă temerea, se realizează momentul psihologic care anihilează prudența. De fapt, infractorii nici barem nu se ostenesc să aducă cu ei o sticlă de apă, pe care s-o toarne pe prag. Le este mai comod să apeleze la metoda folosită de cîini în apropierea unui arbore.

— Cînd au intrat, unul dintre ei s-a strecurat pe lîngă mine și s-a dus în bucătărie...

— Cel de-al treilea, ce făcea în acest timp ?

— L-am văzut repezindu-se spre dormitor... mi-a răspuns, arătînd cu mîna întinsă spre vestibulul care ducea spre dormitor și baie.

— Deci, unul din infractori a stat tot timpul cu dumneavoastră, al doilea a intrat în bucătărie, și al treilea în dormitor. Apoi ?

— Apoi s-au adunat toți trei aici...

— Care a venit primul ?

— Cel care se dusese spre dormitor.

— Avea ceva în mînă ?

— Nu. Însă l-am văzut cum își băga ceva în buzunarul interior al hainei.

— Vi s-au furat bani ? am întors capul spre blondă.

— Da. Tocmai luasem chenzina...

— Mulțumesc. Vom reveni asupra acestui aspect — am întrerupt-o cu intenția de a termina cu audierea roșcatei.

— Ce au făcut după ce s-au adunat în această cameră ?

— Cel care venise din dormitor, s-a dus și a smuls șnurul cu care se trage perdeaua. După aceea, s-a apropiat de mine și mi-a legat mîinile la spate...

— Ce făcea în acest timp tîlharul care fusese în bucătărie ?

— S-a dus și a luat casetofonul... a arătat spre un spațiu al bibliotecii, unde se mai vedeau un maldăr de casete, răvășite. Cînd a terminat cu legatul mîinilor, cel care venise din dormitor mi-a pus o piedică, m-a trîntit pe mochetă și m-a legat și de picioare. Mai înainte de a părăsi casa, cel care mă amenințase cu cuțitul a găsit o cîrpă și mi-a vîrît-o în gură... a zis îngrețoșată, aplecîndu-se și ridicînd din dosul canapelei o cîrpă murdară, probabil pentru șters praful. După aceea, așa cum au venit, la fel au plecat.

— Cine v-a eliberat ?

— Eu singură. Cînd am forțat legăturile, șnurul a cedat. Probabil că era putred. Mi-am scos cîrpa din gură și, deschizînd fereastra, am început să strig după ajutor. Aproape imediat am auzit bătîndu-se cu pumnii în ușa de la cămară și în cea de la baie. Așa că m-am dus și le-am eliberat, pe rînd, pe Nuți și pe Fany — și-a terminat relatarea, arătînd spre bruneta care stătea alături de ea și care pînă atunci asistase la discuție, sucindu-și capul de la mine la prietena ei și înapoi, ca un arbitru de ping-pong. Cam asta e tot ce pot să vă spun — a spus ea în încheiere.

Cum pentru mine nu era suficient, am continuat s-o chestionez :

— Ce au discutat între ei ?

— Nimic. N-au schimbat nici un cuvînt.

— Vă rog să-i descrieți.

Mi-a făcut pe plac și mi-a furnizat niște semnalmente comune, atît fizice cît și vestimentare.

— Purtau toți mănuși ?

Mi-a confirmat supoziția.

— Vă rog să-mi spuneți cum vă numiți ? am întrebat-o pe brunetă.

— Ștefania Tănase — mi-a răspuns, privindu-mă atît de languros de să jur că s-a îndrăgostit de mine.

— Cu ce vă ocupați ?

— Lucrez la Barul „Atlantic"...

— La Barul „Atlantic"... am repetat, arătîndu-mă plăcut surprins, deși, după cum era îmbrăcată, fardată și, mai ales, după linia foarte reușită a picioarelor, îmi cam închipuisem eu cu cine am de-a face.

— Da, fac parte din corpul de balet — a ținut să sublinieze, mîndră, de parcă s-ar fi întors de la ultima Olimpiadă cu o jumătate de duzină de medalii de aur în poșetă.

Am dat din cap admirativ și am măsurat-o cu privirea de mai multe ori, ca și cum abia atunci îi descopeream adevărata și inegalabila valoare.

— Doamnă Tănase, dumneavoastră ce ne puteți spune despre agresori ?

Cînd și-a deschis gura să-mi răspundă, a început să sune telefonul.

Doamna Popa a țîșnit din fotoliu, de parcă s-ar fi catapultat, și din doi pași a ajuns lîngă bibliotecă. A tras un sertar și a scos un receptor pe care l-a proptit în viteză la ureche.

— Alo... a zis, ascultînd cîteva clipe, apoi, după ce s-a uitat la mine, parcă ezitînd, a întors capul spre perete și a început să mitralieze : *I am sorry. But I can't speak, Carlo. I Was robbered and I have here two cops... What did you say ? Yes, they have been stolen... Of course. Don't worry about it !... O.K. I will be at home for you phone call... Bye-bye !* [1] și-a încheiat ea spiciul, vîrînd receptorul la loc în sertar și închizîndu-l cu o lovitură de genunchi.

Cînd și-a reocupat locul în fotoliul din fața mea, ochii ei mari și verzi m-au privit cercetător. Eu, ca să-i fac o bucurie, am adoptat o atitudine tîmpă, pentru a o asigura, într-un mod cît mai convingător, că habar n-am despre ce a vorbit ea într-o limbă, care, după mine, ar fi putut să fie contemporană chiar și cu Odiseea lui Homer. Ceea ce însă nu m-a putut împiedica să nu-mi pun la repezeală cîteva întrebări. Dacă n-a folosit chiar foarte exact limba recomandată de Academia Regală Britanică, în schimb s-a exprimat repede, cursiv. Și asta demonstrează o practică susținută. Oare, cum o fi realizat-o ?

Ar fi exclus ca ea să fi fost obținută la locul de muncă, prin discuții diurne și exhaustive despre istoria literaturii engleze... cu hingherii, vidanjorii și măturătoarele străzii... În ceea ce mă privește, într-un an întreg nu reușesc să rostesc mai mult de două-trei fraze în *English language*. Iar această înaltă performanță o pot obține numai cu condiția ca vreunui turist străin să-i treacă prin cap să mă oprească pe stradă și să-mi ceară relații despre o anumită adresă ! Evident, nelucrînd în Securitatea anilor '50, nu mi-am permis să cred că jocul hazardului mi-a dat rendez-vous cu o afacere de spionaj. În schimb, m-am văzut nevoit să reținca numele interlocutorului doamnei Popa indică o nație ai cărei turiști tranzacționează adesea afaceri nu tocmai legale pe teritoriul nostru. Și în acest context, nu

[1] Regret. Nu pot vorbi, Carlo. Am fost jefuită și am la mine doi gabori... Ce-ai zis ?... Da, au fost furați. Bineînțeles. Nu-ți fă probleme pe chestia asta !... E-n regulă ! Rămîn acasă și aștept să-mi telefonezi. Pa — pa !

era firesc să mă întreb ce relaţii pot exista între frumoasa blondă cu ochii mari şi verzi din faţa mea şi un bişniţar cu numele Carlo ? Iar dacă adăugăm şi afirmaţiile făcute la telefon : „Da, au fost furaţi“ şi „Bineînţeles. Nu-ţi fă probleme“, puteam fi sigur că i s-a furat ceva, ceva despre care s-a decis, de comun acord cu signore Carlo, să nu vorbească nimic. Oare, cam ce-ar putea fi acest „ceva“ ? Şi dacă la întrebările care s-au impus singure, mai reţinem şi faptul că, atunci cînd i-a vorbit lui Carlo despre prezenţa mea şi a lui Dan, ne-a numit gabori, ceea ce demonstra un contact nemijlocit cu argoul lumii care ne furnizează cei mai mulţi clienţi, oare persoana ei n-ar fi meritat să i se acorde toată atenţia ? Sigur că merită ! am admis fără rezervă.

— Scuzaţi-mă pentru întrerupere — a zis doamna Popa, continuînd să mă examineze cu ochii mari şi frumoşi.

— Sînteţi la dumneavoastră în casă şi este firesc să răspundeţi la telefon cînd sînteţi căutată. Dar, spuneţi-mi, sînteţi de origine germană ?

— Germană ? ! s-a arătat ea surprinsă. Nu, domnule. Sînt românca get-beget.

— Şi totuşi, din cît mi-am putut da seama, la telefon v-aţi exprimat într-o germană perfectă — am apreciat fără să clipesc.

— Ah !... La asta vă referiţi... ? a zis, mai întîi aiurită, apoi privind pe rînd spre celelalte două femei, ca pentru a se convinge că au auzit şi ele enormitatea pe care o rostisem. Am învăţat-o în familie — a completat, uitîndu-se la mine cu o ironică compasiune.

Pentru agrementare, aş mai fi putut adăuga că tare mult aş fi dorit să ştiu şi eu o germană perfectă, aşa ca ea, dar că în condiţiile impuse de regimul de tristă amintire burghezo-moşieresc li se interzisese oamenilor simpli, aşa ca mine, accesul la învăţătură. Am reuşit însă să mă trag de mînecă la timp, de teamă că întind aţa prea mult. În consecinţă, m-am limitat numai la exteriorizarea unui convingător gest de resemnare.

— Doamnă Tănase, deci, ce ne puteţi spune despre agresori ? m-am adresat brunetei, reluînd firul discuţiei de unde a fost întreruptă de telefonul macaronarului.

— Nimic — a răspuns, subliniindu-şi ignoranţa prin ridicarea ambelor braţe într-un gest larg. Ştiţi... Eu mă aflam în baie... La un moment dat, am auzit-o pe Any strigînd... N-am distins ce anume, dar închipuindu-mi că vrea să-mi spună ceva, m-am ridicat din cadă şi m-am dus să deschid uşa. Aşa am constatat că era încuiată pe dinafară...

— Era încuiată şi pe dinăuntru ? am întrerupt-o.

— Nu. De ce s-o fi încuiat cînd în casă eram numai fete?

— Aţi făcut baie sau duş ?

— Baie. Eu fac baie în cadă, întotdeauna — mi-a zîmbit cu complicitate, probabil imaginîndu-şi că vreau să intru în nişte intimităţi pe care nu s-ar fi sfiit să mi le împărtăşească.

— Presupun că eraţi deja instalată în cadă cînd aţi fost încuiată în baie... am gîndit cu glas tare, după ce mai înainte m-am arătat interesat de informaţia pe care mi-o furnizase cu atît de multă bunăvoinţă.

— Nu ştiu... N-am auzit cînd anume s-a răsucit cheia în broasca uşii — a spus, săltînd din umeri.

— Mă rog, acest aspect nu prezintă nici o importanţă. Deşi, sînt convins că, dacă ar fi deschis uşa, după poziţia căzii, nu se putea să nu-l vedeţi pe cel care v-a încuiat.

— Aşa e. Dacă ar fi deschis uşa, nu se putea să nu-l văd. Dar poate că e mai bine aşa... Vă daţi seama ce spaimă aş fi tras dacă ar fi dat buzna peste mine un necunoscut, cînd eu eram goală-puşcă ? m-a consultat ea, făcîndu-se că se înfioară la gîndul că i s-ar fi putut întîmpla o astfel de nenorocire.

— Într-adevăr, ar fi fost foarte neplăcut — am aprobat-o, deşi, mai de grabă ar fi trebuit să-i spun să fugă cu ursu' că sperie copiii.

Mi-a mulţumit pentru simpatia arătată, printr-o bătaie cu repetiţie a genelor ei prevăzute cu un prelungitor bun de folosit ca franjuri la perdele.

— Locuiţi şi dumneavoastră în acest apartament ?

— Nu. De ce ? m-a întrebat.

— M-am gîndit la această posibilitate, pentru că aţi făcut baie aici. Dar probabil că acasă vi s-a închis apa caldă, din cauza unor revizii sau reparaţii a instalaţiei — m-am arătat înţelegător.

— Ah, nu ! Şi eu am apă caldă acasă... a protestat lezată. Am venit însă direct de la repetiţie şi de aici urma să plec la o întîlnire.

— Ce vi s-a furat, doamnă Popa ? am întrebat-o pe blondă, spunîndu-mi că a venit momentul să cunosc mobilul atacului tîlhăresc.

— Casetofonul de care v-a vorbit şi prietena mea...

— Vă rog să-mi spuneţi marca şi să încercaţi să-l descrieţi — a întrerupt-o Dan, punînd vîrful pixului pe notesul aşezat pe măsuţă.

— Şi în afară de casetofon ? i-am cerut, după ce Dan a terminat de consemnat semnalmentele furnizate de blondă.

— Chenzina, aşa cum am luat-o de la serviciu, într-un plic, adică aproape o mie de lei.

— Unde ţineaţi aceşti bani ?

— În dormitor, printre rufele din garderob.

— Şi altceva ?

— Nu-mi dau încă seama... s-a arătat încurcată, ridicîndu-şi umerii pînă la urechi.

— Presupun că dacă vi s-ar fi luat lucruri de valoare aţi fi remarcat imediat.

— Bineînţeles — s-a grăbit ea să confirme.

Perfect. Ipoteza pe care o fabricasem în timpul convorbirii ei cu signore Carlo se confirma. Avea motive să ascundă adevăratul mobil al agresiunii. Şi dacă nu era dispusă să vorbească, nu puteam obţine nimic insistînd.

— Aveţi vreo bănuială asupra identităţii agresorilor ?

— Credeţi că fac parte din anturajul prietenilor mei ? mi-a întors întrebarea, mirată.

— Dacă au apelat la ciorapi de damă, pentru a se face de nerecunoscut, se poate admite că, altfel, ar fi fost recunoscuţi.

— Este exclus ! N-am prieteni care s-ar putea deda la o astfel de faptă ! mi-a respins cu hotărîre prezumţia.

— Din relatarea dumneavoastră — am spus, uitîndu-mă pe rînd la cele trei femei — reiese că, de îndată ce au irupt în vestibulul de la intrare, tîlharii au ştiut cu precizie cîte persoane sînt în casă şi unde anume se află acestea, pentru a le imobiliza. De asemenea, din rapiditatea cu care s-au orientat în apartament, rezultă cu certitudine o perfectă cunoaştere a acestuia ! Dacă agre-

sorii nu fac parte din anturajul dumneavoastră, cine credeți că ar fi putut să le furnizeze informațiile pe care le-au deținut ? am întrebat, sondînd astfel nivelul erudiției gazdei.

Tulburată de ecuația pe care i-o prezentasem, și-a vîrît capul între umeri și m-a fixat, aiurită...

Am priceput că-mi pierd timpul pe degeaba, dacă-mi imaginez că poate răspunde la întrebarea mea. În consecință, m-am decis să lămuresc lucrurile pe cont propriu.

— Dumneavoastră veniți zilnic aici ? le-am chestionat pe rînd, pe roșcată și pe brunetă.

În timp ce ambele dădeau din cap că nu, gazda și-a recăpătat graiul :

— Vin foarte rar la mine. Astăzi, pentru că aveam ceva bun în casă — a zis, privind la cele două sticle multietichetate de pe măsuța care ne despărțea —, le-am invitat să ciocnim un pahar, pentru că mi-au ieșit actele de aprobare a căsătoriei mele.

— Persoanele majore au nevoie de o aprobare cînd se căsătoresc ? s-a arătat Dan surprins.

— Soțul meu este cetățean străin — a răspuns ea plină de importanță.

— Zău ? a continuat Dan, făcîndu-l pe neîncrezătorul.

— Sigur. E italian.

Deci, o cam brodisem eu cu signore Carlo.

— Cu ce se ocupă ? a mai vrut să știe colaboratorul meu.

— Are o situație deosebită. Lucrează în probleme financiare — a spus cu convingere.

În definitiv, cine poate susține că bișnița nu prezintă aspecte financiare ? Dealtfel, tot aspecte financiare prezintă și proxenetismul. Mai întîlnisem eu, nu de mult, o romăncuță, care ceruse sprijinul Ambasadei Române din Roma, cînd „multimilionarul“ ei de soț a vrut s-o scoată pe piață. Evident, tot în scopuri financiare ! Ea însă, fiind de meserie ingineriță, n-a simțit nici o chemare pentru reprofilarea ce i se propusese și s-a întors frumușel acasă. Dar cum viitorul „promițător“ al doamnei Popa nu intra în atribuțiile mele, mi-am privit ceasul și am constatat :

— Acum este ora unu fără trei minute... Doamnă Iordache, vă rog să-mi spuneți cînd ați venit aici ? am privit spre roșcată.

— În urmă cu vreo două ore. Adică, cam pe la unsprezece.

— Și dumneavoastră, doamnă Tănase ? m-am adresat către „Nina-balerina".

— În jurul orei douăsprezece — a răspuns bruneta, intrigată.

— Oh ! Vă rog să mă iertați... Din cauza emoției, mi-am uitat îndatoririle de gazdă... a sărit blonda de pe fotoliu, răsucindu-se spre biblioteca din spatele ei și scoțînd două pahare.

Am făcut cu degetul arătător un gest de negație și i-am arătat fotoliul de pe care decalase.

— Vă mulțumim, dar, fiind în interes de serviciu, n-avem voie să bem — am informat-o pe un ton de regret.

— Dar cine știe că ați băut ? a zis, punînd paharele în fața mea și a lui Dan și apucînd cu mîna gîtul sticlei cu whisky.

Am pus mîna peste a ei, oprind-o să ridice sticla de pe masă și, pe cînd o forțam să-și reocupe locul, am întrebat-o :

— La ce oră s-a produs atacul tîlhăresc ?

Toate trei cucoanele au ridicat din umeri.

Întrucît eu începusem deja să construiesc o versiune de anchetă, în care momentul atacului reprezenta fundația de beton a eșafodajului, nu m-am putut rezuma la discreta lor tăcere.

— Pe platoul din bucătărie, am zărit patru-cinci sandvișuri. Asta indică, că atacul v-a surprins la numai cîteva minute după ce-ați intrat să le preparați. Așa e, doamnă Popa ?

S-a consultat din privire cu roșcata și, apoi, a confirmat :

— Aveți dreptate, domnule căpitan. Cum am intrat în bucătărie și am scos din frigider cele necesare, iar Any a apucat să facă cîteva sandvișuri, s-a auzit soneria. Restul, îl cunoașteți...

— Ştiţi... Cred că greşiţi... a zis roşcata, cu timiditate.

— În ce sens, doamnă ?, m-am interesat.

— Greşiţi cînd spuneţi că bandiţii erau bine informaţi...

— Vă ascult — am încurajat-o, văzînd că se poticneşte.

— După ce au dat buzna peste mine, uşa de la bucătărie fiind deschisă, era firesc s-o zărească pe Nuţi, — a zis, împurpurîndu-se la faţă şi lăsînd ochii în jos, ca o maică sfioasă.

— Vă rog să continuaţi — i-am cerut, intrigat.

— Şi dacă doi dintre bandiţi au rămas cu mine şi cu Nuţi, era normal ca al treilea să pătrundă în casă... Astfel, a dat şi peste Fany, care se afla în baie...

Am priceput ce vrea să spună şi am întrerupt-o :

— Eh... dacă ar fi fost aşa ! Dar n-a fost ! Şi ca dovadă că n-a fost aşa avem greşeala grosolană comisă de infractor. Greşeală care le-a compromis planul, pe care l-au vrut infailibil. Am să revin asupra acestui aspect. În prealabil, mai vreau să clarific ceva. Care dintre dumneavoastră a vorbit la telefon de aici ? am întrebat, privind cînd spre roşcată, cînd spre brunetă.

— Eu — a zis roşcata. Am dat două telefoane.

— Şi eu am vorbit la telefon. L-am sunat pe prietenul meu, pentru a-i spune că mai întîrzii la Nuţi — a confirmat şi bruneta.

— În raport cu momentul în care au pătruns tîlharii în casă, cînd aţi vorbit la telefon ?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, dar ultimul telefon l-am dat înainte de venirea lui Fany — a zis roşcata.

— Şi dumneavoastră ? m-am adresat brunetei.

— Cînd am văzut că Nuţi e pusă pe fapte mari... a rîs ea, arătînd cu semnificaţie spre sticlele de pe masă.

— Adică în intervalul în care doamna Popa a intrat cu doamna Iordache în bucătărie, iar dumneavoastră urma să vă duceţi în baie — am învăluit-o uşurel.

— Nu ştiu. Nu-mi pot da seama. După emoţiile prin care am trecut, e şi firesc. Nu ? m-a consultat, speriată.

— Fany, deşi nu înţeleg unde vrea să ajungă, tovarăşul căpitan are dreptate. Tu ai ridicat telefonul să-l suni

pe Willy, atunci cînd eu cu Nuți ne-am ridicat să ne ducem să facem sandvișurile — a intervenit roșcata, în timp ce gazda o asculta, dînd aprobator din cap.

— Bine, dar ce legătură are telefonul... ? a întrebat frumoasa balerină, pe cînd mîinile pe care le ținea împreunate pe genunchiul unuia din splendidele ei picioare au început să tremure ușor, dar evident.

— Are. Are, pentru că, prin acel apel, au aflat tîlharii că prietenele dumneavoastră se află în bucătărie, iar dumneavoastră urmează să intrați în baie...

— Nu-i adevărat ! Ce vreți să insinuați ? ! m-a întrerupt, indignată, sărind în picioare.

— Luați loc ! — i-am spus cu atîta asprime, încît s-a și lăsat să cadă înapoi pe canapea, apoi m-am adresat celorlalte două cucoane : Greșeala de care v-am vorbit mai înainte a constat în faptul că unul dintre infractori a încuiat-o pe doamna Tănase în baie... Fără să verifice dacă se află cineva acolo. Ceea ce demonstrează că el știa unde trebuie să se afle doamna Tănase în momentul declanșării agresiunii. Mai e nevoie să vă spun de unde știa ? le-am sondat opinia, blondei și roșcatei.

Se uitau atît de înspăimîntate la prietena lor cea brună, încît au omis să-mi mai răspundă.

— Probabil că a zărit lumina aprinsă, prin geamul de la ușa băii — a încercat să mă manevreze mult prea drăguța doamnă cu păr negru și frumos.

— Aș ! am aruncat disprețuitor. Într-o încăpere cu ferestre la exterior, în miezul zilei, despre ce lumină aprinsă vorbiți ?

Cucoana și-a desfăcut mîinile de pe genunchi și, evitînd cu grijă să se uite la mine, s-a întins după pachetul de Kent de pe masă și și-a extras o țigară. A dus-o la gură și a vrut s-o aprindă, dar mîna îi tremura atît de tare, încît n-a reușit. După ce a aruncat-o cu ciudă în scrumieră, a lăsat capul în jos și a început să privească cu fixitate mocheta.

Acum, cînd reușisem să-l depistez pe informatorul agresorilor, venise momentul să-mi încerc șansa și pe lîngă doamna Popa. Și n-am ezitat s-o fac :

— După modul în care au acționat tîlharii, rezultă că ei au pătruns în casa dumneavoastră cu un scop precis.

N-au căutat și n-au scormonit pe nicăieri. Au umblat, în exclusivitate, într-un anumit spațiu al garderobului din dormitor.

— Nu uitați că mi-au luat și casetofonul — a ținut doamna Popa să sublinieze.

— Numai pentru că l-au văzut. Deci este vorba de o infracțiune consecutivă primei. Adică secundară, nesemnificativă în raport cu mobilul care i-a determinat pe infractori să vă atace. Ce vi s-a luat din garderob, doamnă Popa ? am insistat.

— V-am spus. Un plic cu aproximativ o mie de lei — a zis cu fermitate.

— Atîta tot ?-m-am arătat neîncrezător.

— De cîte ori trebuie să vă repet că nu mi s-a luat decît circa o mie de lei ? a oftat ea, făcînd-o pe exasperata.

Era clar că rămînea consecventă discuției avute la telefon cu signore Carlo. Cum singurul lucru pe care-l mai puteam face era să mă întorc la birou, m-am ridicat în picioare.

— Dumneavoastră, doamnă Tănase, o să mergeți cu noi — am anunțat-o.

— Unde să merg ? ! Nu merg nicăieri ! m-a contrat ea, ridicîndu-și capul și privindu-mă cu un aer bătăios.

— Cum pînă acum n-am mai fost refuzat de femei — m-am dat eu mare — n-aș vrea să se creeze un precedent. Așa că, dacă nu vreți să veniți de bună voie, mă veți pune în neplăcuta și penibila situație de a vă lua, ca să zic așa, pe sus !

Cred că a sesizat subtila mea aluzie, altfel nu-mi pot explica de ce s-ar fi ridicat atît de repede de pe canapea.

Am aruncat o ultimă privire prin cameră. Blonda și roșcata continuau să se uite aiurite cînd la mine, cînd la „prietena" lor. Chiar și așa, cu mutrișoarele lor uluite, de emoțiile prin care trecuseră în ultima oră, erau de-a dreptul fermecătoare. Iar dacă mai adăugăm și butelcuța de pe masă, aproape plină de „vișichi", zău că aveam toate motivele să regret că le-am călcat casa în interes de serviciu.

Mi-am luat la revedere de la ele și am pornit cu frumoasa doamnă Tănase spre vestibul. Cucoanele, încă nedezmeticite, n-au găsit resurse să-mi răspundă.

* * *

După vreo patru ore de discuții, cînd, descurajat, îmi spuneam că metodele mele de persuasiune sînt atît de infailibile, încît ar merita să le vînd la talcioc vreunui fraier, drăgălașa doamnă Tănase s-a decis să se spovedească. Și cum prima întrebare se referea, firesc, la identitatea coechipierilor ei, Dan, aflînd datele de care avea nevoie, n-a mai avut motive să zăbovească pe lîngă mine. Odată cu plecarea lui, în birou s-a așternut o liniște suficient de consistentă, pentru a nu putea fi tăiată decît cu un joagăr bine ascuțit.

Atmosfera devenise prea stingheritoare pentru a nu mă vedea obligat, în calitate de gazdă, să fac tot ce era necesar pentru a-i crea musafirei o ambianță cît mai intimă.

— Doamna Tănase, pentru că am început să ne înțelegem atît de bine, hai să încercăm să mai lămurim cîteva lucruri — i-am propus.

Plină de bunăvoință, a dat din cap încurajator.

— Mai întîi, aș vrea să vă spun că lovitura a fost executată perfect — m-am arătat plin de admirație, chestie de meserie. Sînt convins că numai inteligența dumneavoastră a putut organiza atît de bine acțiunea de pătrundere în locuința lui Nuți Popa.

Încîntată de compliment, m-a aprobat fără rezerve.

— Cum ?

— Totul s-a petrecut așa cum ați spus dumneavoastră. Prietenii mei s-au strîns la unul dintre ei, care locuiește în apropiere. La cîteva minute după ce le-am telefonat și le-am spus că prietenele sînt în bucătărie iar eu intru în baie, și-au făcut apariția. Restul îl cunoașteți.

— Formidabil de inteligent ! am considerat că trebuie să-mi exprim din nou admirația. Cine a luat chestiile alea din garderob ?

— Vă referiți la dolari ? a vrut să-i precizez.

— Exact ! am admis cu toată convingerea, deși, sincer vorbind, abia acum aflam care a fost mobilul agresiunii.

— Sînt la prietenul meu, Mihai Păun.

— Cel care, din exces de zel, v-a încuiat în baie ?

Mi-a confirmat supoziția, dînd din cap.

— Ce sumă era ?

— Știți doar că nu mi-ați lăsat răgazul să-i număr... Dar, după spusele lui Nuți, italianul ar fi ținut la ea aproximativ cinci mii de mardei.

Cinci mii de dolari ? Asta da „afacere" ! Mai ales cînd te gîndești că alții comit chiar delictul suprem pentru a pune mîna pe o amărîtă butelie de aragaz — am cugetat eu.

— Și italianul, de ce-și ținea banii la Nuți ? era firesc să vreau să aflu, deoarece nu-mi aminteam să fi văzut pe ușa apartamentului doamnei Popa vreo firmă de-a lui U.S.A. National Bank.

— Pentru că se temea să nu i se confiște banii dacă o-ncurcă.

— Cum adică ?

— Păi, să vedeți... El schimba cetățenilor străini dolari, cu cincisprezece-douăzeci de lei, apoi cumpărînd și vînzînd cetățenilor noștri mărfuri de la Shop, obținea circa patruzeci de lei pe dolar. Înțelegeți cum lucra ?

Am dat din cap că da.

— Astfel s-a adunat suma pe care ne-am decis să i-o luăm — a completat.

Abia acuma am priceput schema. „Financiarul", adică viitorul „soț" al doamnei Popa, admițînd că organele noastre l-ar fi putut prinde în timp ce-și exercita „comerțul", nu voia să riște confiscarea întregului său capital, ci cel mult a sumei de „rulaj", pe care era nevoit s-o aibă în permanență asupra lui. Ceea ce demonstrează că, mergînd pe o pierdere planificată, nu era străin de problemele economiei politice.

— Puteți fi convins că dacă tîmpita aia de Any nu reușea să se elibereze și să dea alarma, nu ne-ați fi prins niciodată — a afirmat ea, nitam-nisam, clătinîndu-și capul cu nostalgie.

— Chiar așa ? am spus, deoarece chiar că reușise să-mi stîrnească interesul.

— Sigur. După planul nostru, eu trebuia să ies din baie, spărgînd geamul de la ușă și să mă duc s-o eliberez pe Nuți din cămară. Abia după aceea urma s-o dezleg pe Any.

— Și ce-i cu asta ? m-am străduit s-o înțeleg.

— Adică cum, dumneavoastră credeţi că Nuţi ar fi lăsat-o pe găgăuţa aia de Any să strige după ajutor ? Şi, astfel, să i se aducă miliţia pe cap ? Nici gînd ! Ca dovadă că am dreptate, dumneavoastră v-a spus ceva de dolari ? Şi dacă nu v-a vorbit de ei, cu atît mai mult n-avea interes să se dea în stambă pentru chenzina ei de cîteva sute de lei — m-a asigurat ea cu toată convingerea.

Ei, fir-ar să fie ! Nici să-mi treacă prin cap că tîlhăria comisă de această bandă de amatori, de nici trei parale, putuse să fie gîndită atît de bine. Păgubaşei nu-i rămîneau decît două alternative : primo, să reclame furtul — şi astfel să intre sub rigorile legii pentru deţinere ilegală de valută ; şi secundo, să tacă. Şi cum dolarii, în cazul în care erau găsiţi, nimereau direct în vistieria statului, de fapt, avea numai o singură opţiune. Să tacă chitic. Şi, tăcînd, îşi excludea calitatea de parte vătămată, adică de victimă. Iar dacă nu există victimă, logic, nu există nici infracţiune ! Deci, una peste alta, dacă şnurul cu care fusese legată roşcata nu ar fi fost putred, „Nina-balerina" şi complicii ei fabricau ceea ce nici cei mai faimoşi scriitori de romane poliţiste nu sînt capabili să născocească : o crimă perfectă !

— Numai pe unul singur l-am putut culege — m-a anunţat Dan, făcîndu-şi apariţia în birou şi astfel curmîndu-mi firul raţionamentului.

— Şi obiectul infracţiunii ? am întrebat fără zăbavă, pentru că acesta reprezenta ţelul primordial.

— La asta te referi ? s-a interesat zîmbind, pe cînd scotea din buzunarul lateral al hainei un teanc de bancnote verzui, şi mi le punea pe birou cu un gest voit disprețuitor.

Am aprobat şi l-am rugat s-o expedieze şi pe mult prea frumoasa mea interlocutoare la arestul preventiv.

*
* *

Cînd am ieşit din Inspectorat, afară se lăsase întunericul.

— Băieţii de la „Economic" sînt buni de cinste — a apreciat Dan.

— Crezi ? l-am consultat.

— Bineînțeles. O pleașcă de cinci mii de dolari, care deschide perspectiva depistării și a altora, e ceva... Nu ?

Am clătinat capul cu scepticism :

— Ce-i în mînă, nu-i minciună. Adică bănuții pe care i-am găsit noi. În rest, am motive să cred că anchetatorilor de la „Economic“ li se va tripla ficatul încercînd s-o convingă pe Nuți Popa că dolarii sînt ai ei... Facem pariu pe o jumătate de soldă, că nu vor reuși ?

O fracțiune de secundă s-a uitat la mine contrariat, apoi a început să rîdă :

— Am eu așa față de fraier ? Cum îți închipui că sînt dispus să arunc pe fereastră jumătate din solda mea, și așa destul de mică ?...

JOI 23 MARTIE

Aşa cum stabilisem cu Dan în seara precedentă, la ora şase dimineaţa le-am făcut o vizită celor doi tîlhari care mai rămăseseră încă în libertate.

Pe unul dintre ei l-am găsit acasă, avînd astfel posibilitatea să-i urăm bună dimineaţa şi, punîndu-i cătuşe, să-l instalăm cît mai comod posibil în maşina noastră. În schimb, cel de-al treilea, ia-l de unde nu-i. Probabil că, aflînd de arestarea primului complice, a preferat să nu mai dea pe acasă. Şi cum într-un dosar de urmărire penală trebuie să fie incluse toate persoanele implicate, nu ne puteam încă apuca de îndeplinirea formelor de trimitere în judecată. În consecinţă, după ce am predat afacerea valutară „Economicului", i-am povestit lui Dan că ar fi cazul să trecem la stabilirea adreselor pe care le aveau rudele şi prietenii infractorului. Şi conform unei rutini, care n-a dat niciodată greş, să purcedem la vizitarea relaţiilor acestuia. Cum demersul meu a fost aprobat fără nici un fel de amendamente, ne-am săltat amîndoi de pe scaun, ne-am îmbrăcat paltoanele şi am pornit spre uşă.

Dar exact cînd am apăsat pe clanţă, unul din cele două telefoane de pe biroul meu s-a pornit să zbîrnîie. Dacă aş fi fost acasă, m-aş fi făcut că nu-l aud şi aş fi închis uşa după mine, deoarece cunoşteam zicala care susţine că, dacă te întorci din drum, îţi merge rău. Fiind însă la serviciu şi în acelaşi timp, amintindu-mi că de fapt nici nu sînt superstiţios, m-am apropiat imediat de telefonul care suna cu disperare. Am săltat receptorul de pe furcă şi l-am dus la ureche.

— Mai sînt prins și în alte anchete — am zis, după ce am ascultat comunicarea.

— Trebuie să vă argumentez că în astfel de cazuri se lasă totul deoparte ? s-a interesat cu indiferență interlocutorul meu.

— Nu e necesar — am admis, resemnat. Ne deplasăm imediat spre locul indicat...

— Ce s-a mai întîmplat ? m-a întrebat Dan, cînd am pus receptorul pe aparat.

— Avem un extemporal. Deși nu-i exclus să fie chiar și o teză de doctorat.

— Iar ? a spus acru, de parcă ar fi dat de dușcă o halbă de oțet.

— Iar — am admis, făcînd un gest de resemnare.

— Dar de ce ? De ce mereu noi ? a spus făcînd ochii mici de ciudă.

— Sînt două posibilități : Ori sîntem cei mai buni, ori nu prea avem oameni disponibili. Dacă prima ipoteză e discutabilă, cea de a doua e mai mult decît temeinică.

— Și cu tîlharul care mai este încă liber, ce facem ?

— Cînd coborîm, vom cere să-l caute secția de miliție din arondismentul în care locuiește. Și pînă dau de el, poate că terminăm și noi treaba la care sîntem trimiși — l-am liniștit, pe cînd mă îndreptam spre ușă.

* * *

Mașina a traversat șoseaua Panduri și cum a intrat în Drumul Taberei, a tras pe dreapta, în fața sediului secției a douăzeci și una. Dan a rămas în mașină, iar eu am coborît și am intrat în secție.

După o discuție de cîteva minute cu comandantul, am revenit și i-am dat lui Vartunian fițuica pe care notasem adresa primită.

Strada pe care o căutam se afla tocmai la capătul cartierului. Ajunși la destinație, am coborît în fața unui bloc cu patru etaje. Am urcat pe jos pînă la etajul trei și am sunat la ușa apartamentului cu numărul treizeci. Ni s-a deschis foarte repede, de către o femeie în jur de douăzeci și cinci de ani, suplă și de statură potrivită. Purta un pantalon

din stofă gri, sus bine mulat și jos evazat, și un pulover bleumarin, din lînă groasă și cu gulerul rulat pe gît. Avea o figură ovală și plăcută, părul blond-deschis și ochi mari și verzi, de obicei. Acum însă erau umflați și congestionați de plîns.

— Sărut mîna. Doamna Vieru ?

— Da — a confirmat, ducînd spre ochi o batistă pe care o strîngea în palmă.

— Sînt căpitanul Apostolescu. Vă caut în legătură cu reclamația pe care ați făcut-o.

— Vă rog să intrați — ne-a invitat, lăsînd ușa să se deschidă pînă la perete.

Am intrat într-un vestibul spațios, de unde mi-a arătat cu brațul întins spre ușa deschisă din dreapta. Pe cînd ea închidea după Dan, eu am pătruns în încăperea ce mi-o indicase. Era o cameră de vreo douăzeci de metri pătrați. În față o fereastră, în dreapta, o garnitură de sufragerie, neagră, de serie, și în stînga un divan-studio de două persoane. Pe jos, cîteva carpete plușate.

— Vă rog să-mi spuneți ce s-a întîmplat — i-am cerut, după ce, la invitația ce ne-o făcuse, ne-am așezat pe scaunele din jurul mesei.

— Dar am spus tot la circumscripție... Credeam că-mi aduceți o veste bună... s-a arătat ea dezamăgită.

— Urmare a demersului pe care l-ați făcut, sînt însărcinat cu cercetarea sesizării dumneavoastră. De aceea, am considerat că este mai bine să discut direct cu dumneavoastră și nu prin intermediul colegilor mei. Deci, vă rog să-mi povestiți tot ce s-a întîmplat.

— Ieri dimineața... a spus, ducînd batista la nas și oftînd ușor. Ieri dimineață, am plecat ca de obicei la serviciu...

— Unde lucrați ?

— La școala 191. Sînt profesoară de chimie.

— Vă rog să continuați.

— Cînd m-am înapoiat de la școală, în jurul orei două după-amiază, Săndel și Maria nu erau acasă.

— Cine este Maria ?

— Femeia care se ocupă de băiețelul meu.

— Ce vîrstă are Săndel ?

— Patru ani, fără două luni.

— Ce-ați făcut cînd ați văzut că nu e nimeni acasă ?

— Am mai așteptat încă vreo jumătate de oră, apoi am coborît să-i caut. Am colindat prăvăliile din apropiere, gîndindu-mă că Maria s-o fi dus să cumpere ceva. De asemenea m-am uitat după ei și printre blocurile unde știam că obișnuiesc să se plimbe. Însă nu i-am văzut. M-am întors acasă, crezînd că poate s-au înapoiat în lipsa mea. Nefiind cazul și devenind din ce în ce mai îngrijorată am coborît de mai multe ori să mă uit după ei. Dar degeaba... mă gîndeam să anunț miliția... Cînd am auzit deschizîndu-se ușa de la intrare. Mi-am spus că, în sfîrșit, au venit și, cu gîndul să-i trag o pereche de palme Mariei pentru spaima ce mi-o trăsese, m-am repezit în vestibul. Era însă numai Maria, care, de îndată ce m-a văzut, s-a aruncat plîngînd în genunchi și m-a rugat s-o iert. La început, n-am înțeles nimic din văicăreala ei, apoi, cînd a devenit mai coerentă, mi-a spus că a pierdut copilul... M-am dus imediat cu ea la miliție... a spus, îngropîndu-și fața în batistă și începînd să plîngă.

— Unde este acum Maria ? am întrebat-o, după ce am lăsat-o să se liniștească.

— În bucătărie.

— Vă rog s-o aduceți aici, după care, cu speranța că n-o să vă supărați, am dori să nu fiți de față la discuția noastră — i-am cerut.

Pentru o fracțiune de secundă, m-a privit surprinsă, apoi, făcînd un gest de înțelegere, a ieșit fără să comenteze.

Curînd și-a făcut apariția femeia de serviciu. Stătea în pragul ușii și, evident timorată, își frămînta mîinile pe abdomen. Avea pînă în douăzeci de ani, corpolență medie și înălțimea de aproximativ un metru și șaizeci. Purta un cojoc-vestă ornamentat cu motive naționale viu colorate, o fustă groasă care cobora cu două palme sub genunchi, și în picioare avea cizme groase, din cauciuc. Părul șaten, legat în două cozi groase care-i coborau pe spate, figura lunguiață, cu obrajii roșii, specific mediului rural, trăsăturile șterse.

— Vino și stai aici — i-am spus, arătîndu-i scăunul pe care-l părăsise doamna Vieru.

S-a apropiat, tîrşindu-şi cizmele pe covor. S-a aşezat cu timiditate pe marginea scaunului, lăsîndu-şi ochii lipsiţi de expresivitate în jos, spre duşumea.

— Cum te cheamă ? am zis, începînd să-i pun o serie de întrebări care urmăreau s-o calmeze.

— Gîlmă Măria.

— Cîţi ani ai ?

— Op-şpe.

— De unde eşti ?

— De la ţară.

— Da' de unde anume ?

— Din satul Rugean, de pă lingă Fălţişeni.

— Ai mai fost la stăpîn ?

— No. De cînd am venit de la ţară, numa aişi am stat.

— Lucrezi de mult aici ?

— De mult... de vo trei luni.

— Cum ai fost angajată ?

Pentru prima dată de la începutul chestionării s-a decis să-şi ridice capul şi să mă privească. Era clar, atît că n-a înţeles întrebarea, cît şi faptul că discuţia preliminară pe care o iniţiasem îşi atinsese scopul propus, înlăturîndu-i neliniştea.

— Vreau să ştiu cum ai cunoscut-o pe doamna Vieru — mi-am reformulat întrebarea.

— Da' cum să n-o cunosc dacă d'mneai era învăţătoare la şcoala de la noi ? s-a mirat ea. D'mneai a plecat mai de demult d-acolo, da' io am venit mai acu', cînd m-o trimes mamaia...

— Bravo. Acum te rog să-mi spui ce s-a întîmplat cu Săndel — i-am cerut, apreciind că a venit momentul să stabilesc cum stau lucrurile.

— Păi... demineaţă, cînd am eşit cu Săndel să ne plimbăm, m-am întîlnit cu un domn care-mi zise că-mi dă un serviş de... de... Nu mai ştiu cum a zis. Şi m-a luat cu iel şi mă duse la o cîrşumă şi-mi scrise o hîrtie că cum vreau serviş. Pormă am plecat cu el şi ne-am dus acolea unde trebea să-mi eau servişiu'... Cînd ajunserăm acolea, el s-a dus p-o uşe cu hîrtia de şeream serviş. După aia io-l tot aşteptam să vină-napoi, pînă mă-ntrebă o femeie că şe stau acolea. Io i-am zis şi ea se duse şi deschise uşea un' stăteam şi-mi arătă că duşe-n curte...

— Şi Săndel, unde se afla în timp ce îl aşteptai pe domnul care a plecat cu cererea ta de angajare ?

— Un' să fie ?... Păi s-o dus cu domnu'... Că cînd a plecat să vorbească pentru serviş, mi-o zis că vrea să-l arate pe Săndel la ştabi, ca să vadă cît e de frumos — mi-a explicat cu naturaleţe.

Asta da toantă ! mi-am zis, privind spre Dan pentru a mă asigura că-i auzise relatarea. Auzise, se uita la ea cu compătimire. Faţă de intelectul ei atît de puţin dezvoltat, ar fi trebuit să-i exclud o eventuală complicitate în fărădelegea pe care începusem s-o anchetez ? Ori, poate, tocmai faptul că, de obicei, numai debilii mentali îşi asumă riscul comiterii unui *kidnap*[1] o desemna ca participantă directă în dispariţia copilului ? Şi cum ambele versiuni erau la fel de plauzibile, trebuia să stabilesc care din ele este certă.

— Cine era „domnul" care s-a oferit să te ajute să-ţi găseşti serviciu ? am întrebat-o.

— Nu ştiu — mi-a răspuns, clătinîndu-şi capul.

— Nu se poate, Maria, am luat-o cu binişorul. Dacă te-a acostat pe stradă şi s-a oferit să-ţi găsească un serviciu, înseamnă că ştia că eşti în căutare de serviciu. De unde ştia ?

— De la mine. Că io i-am spus.

— Cînd, ieri dimineaţa cînd te-ai întîlnit cu el ?

— No, mai de demult, cînd o mai fost aişi.

— Mai adineaori spuneai că nu-l cunoşti.

— Păi nu-l cunosc dacă nu ştiu nişi cum-l cheamă şi nişi unde stă.

— Bine. Spune-mi atunci cum l-ai cunoscut — i-am cerut, constatînd că numai coborînd interogatoriul la nivelul ei voi reuşi să mă lămuresc, poate.

— O fost aişi în casă mai de demult...

— Cînd a mai fost aici ?

— La fo două săptămîni după şe m-am angajat aişi. Io i-am zis şi doamnei c-o venit p-aişi.

— Bravo ! Ai văzut că dacă vrei, ştii — am încurajat-o. Acum, te rog să-mi spui de ce a venit ?

---

[1] Răpire de copii — termen american.

— Zișea că-i inspector de la școală și că vrea să știe dacă aiși sînt copii de dus la grădiniță. Io i-am zis că da, că doamna vrea să-l dea pe Săndel la grădiniță... Ș-am vorbit și altele, și el m-a-ntrebat cît primesc de la doamna. Io i-am zis că trei sute, și iel a zis că-i puțin. La fel am zis și io. Atunși, iel a zis dacă vreau un serviș cu o mie două sute, și io i-am zis că da. Cînd a plecat a zis că iel fașe așa ca să capăt serviș și Săndel să se ducă la grădiniță.

— Dacă am înțeles bine, această discuție a avut loc în urmă cu aproximativ două luni. De cîte ori l-ai mai văzut de atunci ?

— Numa' acu' două zile... Iel a sunat la ușe, da' io i-am spus că nu putem vorbi, că-i acasă logodnicu' doamnei. Atunci iel mi-a zis că mîine dimineață, adică eri, mergem după serviș. Și cînd io am coborît jos în fața blocului, iel o venit spre mine și am plecat așa cum v-am zis.

— Deci, după prima lui vizită, a revenit alaltăieri pentru a te anunța că a doua zi veți merge împreună pentru serviciul promis. Așa e ?

— Așa-i.

— Gîndește-te bine. După prima lui vizită, te-ai mai văzut cu el și în alte situații ?

— No. Numa' cît v-am zis.

— La ce instituție ți-a fost luat copilul ?

— Nu știu.

— Nu știi unde te-a lăsat să-l aștepți ? am întrebat neîncrezător.

— Nu știu, da' cred că a fost la miliție.

— De ce crezi asta ? am zis calm, deși dialogul pe care-l purtam cu ea mă enervase de-a binelea.

— Pentru că acolo am văzut stînd un tovarăș milițian.

„Milițian !" am repetat în gînd. Oare să-și fi permis răpitorul să-și facă jocul tocmai într-o secție de miliție ?

— Dar în ce „cîrciumă" ai completat cererea de angajare, poți să-mi spui ?

— Nu știu... m-a informat, săltînd din umeri a regret.

— La ce oră ai ajuns acolo, la miliție ?

— Cred că pe la zeșe.

— Spuneai că o femeie, după ce te-a întrebat pe cine aștepți, ți-a arătat că ușa în fața căreia stăteai duce afară din clădire. La ce oră ai stat cu ea de vorbă ?

— La patru... că ia chiar a zis : „Fato, pe şine mai aştepţi la ora patru ?“

— Deci ai plecat de acolo la ora patru.

A confirmat.

— Ce-ai făcut în intervalul de la ora patru şi pînă la ora nouă seara, cînd te-ai înapoiat acasă ?

— Şe să fac ? Am tot întrebat pă lume pă un să viu acasă... Şi-am tot mers pînă am ajuns... că io n-am mai fost p-aişi prin oraş.

— Pe cine cunoşti în Bucureşti ?

— Pă nimeni.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău ? am luat-o la fix.

— Io-s fată cuminte — a protestat ultragiată. Io n-am preten.

— Dar la ţară, ce rude şi ce prieteni ai ?

Cînd Dan a terminat cu consemnatul listei persoanelor din anturajul ei, i-am cerut :

— Te rog să-l descrii pe bărbatul despre care am discutat.

S-a arătat foarte sigură pe semnalmentele ce mi le-a furnizat. În ceea ce privea vestimentaţia, mi-a spus că purta un costum de culoare închisă, cămaşă albă şi cravată în dungi albe şi negre, iar pe deasupra un pardesiu şi o pălărie gri.

— Dacă purta pardesiu, cum ţi-ai dat seama că este îmbrăcat cu un costum de culoare închisă ?

— Păi, cînd am fost în crîşmă şi şi-a scos ţidula pentru servişi, s-o dezbrăcat şi l-am văzut.

— Te rog să-i spui doamnei Vieru că o rog să vină aici. Iar tu, să rămîi în bucătărie, pentru că vreau să mai stăm de vorbă — am concediat-o.

— Aţi reuşit să scoateţi ceva de la ea ? a întrebat doamna Vieru, de îndată ce a intrat în cameră.

— Nimic semnificativ, deocamdată. Mi-a povestit că individul care a înşelat-o a vizitat-o în lipsa dumneavoastră, curînd după ce aţi angajat-o. Ştiţi ceva despre asta ?

— Da, e adevărat. Cu mai bine de două luni în urmă, mi-a povestit că în cursul dimineţii fusese cineva care s-a interesat dacă există în apartament copii preşcolari, în vederea înscrierii lor la grădiniţă. Cum ştiam că în

apropiere se construieşte o grădiniţă, n-am văzut nimic neobişnuit în vizita pe care mi-a relatat-o. Abia cînd mi-a spus că Săndel a fost răpit de una şi aceeaşi persoană, mi-am dat seama că vizita făcută atunci reprezentase, de fapt, o recunoaştere a terenului — a spus ea, confirmînd astfel şi raţionamentul meu.

— O recunoaştere a terenului, cu mai mult de două luni înainte de comiterea infracţiunii ? Cînd în acest interval ar fi putut fluctua multe din datele pe care le-a cules în acel moment ? a cugetat Dan cu glas tare, pentru prima oară de cînd intrasem în apartament.

Intrucît, fără nici cea mai mică îndoială, şi Dan avea dreptate, mi-am spus că cel mai bine ar fi dacă aş renunţa la presupuneri. În consecinţă, m-am decis să aplic metoda Sfintei Rutine.

— Doamnă Vieru, aveţi vreo bănuială asupra persoanei care ar fi fost interesată în răpirea copilului ? am întrebat-o.

— Nu. Nu văd cine ar fi putut comite o faptă atît de josnică.

— Sînteţi în stare de adversitate cu cineva ?

— Nu — a ridicat ea din umeri.

— Aveţi valori mari ? Bani, bijuterii, blănuri scumpe etc... am întrebat, încercînd să-mi dau seama ce mobil l-a determinat pe necunoscut să treacă la comiterea unei infracţiuni, care, prin mecanismul de urmărire ce-l declanşează, nu-i lasă nici o şansă de scăpare.

— Rîdeţi de mine ? m-a consultat ea, Am în casă numai ce poate avea un salariat.

— Credeţi că este exclus ca autorul răpirii să-şi fi imaginat că sînteţi în posesia unei sume mari de bani ? am insistat.

Mai întîi, a făcut un gest de negaţie, apoi, cu un început de enervare, a spus :

— Este exclus, dacă persoana la care vă referiţi nu este dementă. Şi dacă este, putea să-şi imagineze orice, inclusiv faptul că sînt moştenitoarea averii lui Aristotel Onassis.

Deci, după doamna Vieru, nu se punea problema şantajării, ca în prea celebrul caz al răpirii copilului vestitu-

lui pilot american Charles Lindbergh, care, după traversarea Atlanticului, se ştia că devenise multimilionar.

— Soţul dumneavoastră unde este ? am întrebat, nu întîmplător, ci pentru că din relatarea femeii de serviciu rezultase că, atunci cînd necunoscutul revenise în preziua răpirii, nu l-a putut prinzi deoarece în casă se afla „logodnicul doamnei".

— Sîntem despărţiţi de doi ani, iar în prezent ne aflăm în divorţ.

— A fost informat despre răpire ?

— Nu. Nici nu ştiu unde locuieşte.

— Cu ce se ocupă ?

— Lucrează în armată. Este ofiţer.

— Unde anume are serviciul ?

— Ştiu că în Bucureşti. În rest, cunosc numai indicativul unităţii militare.

Am cerut indicativul şi, după ce Dan l-a consemnat în notes, am întrebat-o :

— Ţinînd seama de relaţiile care au fost între dumneavoastră, ar fi oare posibil ca soţul dumneavoastră să fie implicat în răpire ?

— Nu. E absurd. Pentru ce să-l ia pe Săndel cînd nici nu este copilul lui ? a aruncat, dispreţuitoare.

Trebuie să admit că afirmaţia ei m-a luat prin surprindere. Şi nu nejustificat, în meseria mea am întîlnit numai situaţii în care mama invocă paternitatea, reclamînd un anume individ, chiar şi cînd ştie bine că nu respectivul este tatăl copilului ei. Iar acum mi se oferă posibilitatea să constat că fenomenul poate fi, totuşi, şi reversibil.

— Sandu provine din primul meu mariaj — a precizat, dîndu-şi seama probabil, după mimica mea, că afirmaţia anterioară n-a prea fost tocmai clară.

— Cînd v-aţi recăsătorit cu domnul Vieru ? am reluat chestionarea.

— În urmă cu aproximativ trei ani. Iar un an mai tîrziu, după ce ne-am mutat de la Fălticeni la Bucureşti, au apărut nişte neînţelegeri care au determinat despărţirea noastră.

— Copilul poartă numele tatălui său ?

— Nu. Gică l-a înfiat și i-a dat numele lui, deoarece se gîndea că Sandu nu trebuie să știe că are un tată vitreg. Dealtfel, ținea foarte mult la copil.

— Primul soț cum se numea ?

— Costea, Tony Costea. Și el este profesor, dar de educație fizică.

— Unde lucrează acum ?

— La liceul nr. 2, din Piatra Neamț.

— Ce persoane vă vizitează casa ?

După ce Dan și-a notat răspunsurile, am întrebat-o :

— Dacă intuiesc bine, vă gîndiți, așa cum este și firesc, să vă refaceți căminul. Cum se numește viitorul dumneavoastră soț ?

— George Barbu. E inginer la Întreprinderea de electricitate... Oh ! Doar nu vă închipuiți că el mi-a luat copilul ? m-a întrebat contrariată.

— Problema nu constă în ce îmi imaginez eu, ci în faptul că sînt obligat să verific toate posibilitățile care ar putea conduce pe drumul cel mai scurt spre recuperarea fiului dumneavoastră. Pe această linie, vă rog să-mi spuneți cine sînt și unde locuiesc membri familiei dumneavoastră — i-am cerut, impasibil.

A făcut un gest de indiferență și i-a furnizat lui Dan șapte sau opt nume.

— Înainte de a pleca, v-aș ruga să-mi dați o fotografie a lui Sandu. Dacă aveți, bineînțeles.

Fără să-mi răspundă, s-a ridicat și s-a dus spre servanta sufrageriei. După ce a deschis o ușă, a tras un sertar și a scos două fotografii pe care mi le-a adus.

Le-am privit. Din ambele îmi zîmbea un băiețel cu părul blond, ondulat și lung pînă la umeri, și ochii verzi. Arareori am avut ocazia să văd un copil atît de frumos.

— Cum era îmbrăcat ieri-dimineața, cînd a dispărut ? am întrebat, pe cînd făceam eforturi să-mi desprind privirea de la mutrișoara lui de pezevenchi dulce.

— Cel mai bine vă poate răspunde Maria, pentru că ea l-a îmbrăcat mai înainte de a ieși cu el — a zis, ducîndu-și iar batista la ochi.

— Vă mulțumim pentru relațiile pe care ni le-ați dat. În cazul în care vă mai amintiți ceva care credeți că ne-ar

putea ajuta, vă rog să mă anunțați — am zis, punînd pe masă o carte de vizită.

— Credeți că o să-l găsiți repede ? a întrebat, coborînd batista spre nas.

— Vom face tot ce este omenește posibil — am asigurat-o. Dacă sînteți amabilă, vă rog s-o aduceți aici pe femeia de serviciu.

Cînd a ieșit, Dan s-a uitat întrebător spre mine.

— Te întorci imediat la inspectorat. Multiplici fotografiile — i-am spus înmînîndu-i-le — și îl dai în urmărire generală. Apoi trimite un telex la inspectoratul județean Neamț și cere să se verifice dacă copilul nu se află : la primul soț, la rudele femeii de serviciu sau la cele ale doamnei Vieru...

— Și soțul *en titre* ?

— Încearcă să afli cu ce rimează indicativul unității militare la care lucrează.

— Și cînd aflu ?

Nu i-am mai răspuns, deoarece și-au făcut apariția doamna Vieru și femeia de serviciu.

— Ia-ți paltonul și îmbracă-te — i-am spus ultimei.

— M-aristați ? s-a speriat ea.

— Asta depinde de tine. Deocamdată vom face o plimbare împreună — i-am răspuns.

După ce s-a înapoiat din camera unde s-a dus să se îmbrace, Dan n-a pierdut ocazia de a-i cere descrierea vestimentației copilului. După ce a obținut-o, a părăsit apartamentul înaintea noastră.

*
* *

Cînd am ajuns în stradă, deși eram la sfîrșitul lunii martie, sufla un vînt rece de ianuarie. Strîngîndu-mi mai bine cordonul canadianei îmblănite, am privit cum demarează mașina noastră de serviciu. Ea era îmbrăcată cu o șubă ciobănească, care-i cobora pînă la glezne. Pe cap, purta o broboadă, de sub care coborau pe piept cele două cozi groase de păr. Dacă mă vedea vreun cunoscut pe stradă cu ea, mi se ducea pe apa sîmbetei reputația că am

gust la alegerea prietenelor. Prin urmare, cu cît zăboveam mai puțin în compania ei, cu atît îmi creșteau șansele să scap neremarcat.

— Maria, știi ce vreau de la tine ?

Cum era și firesc, a clătinat capul că nu știe.

— Începînd de aici, îmi vei arăta pas cu pas pe ce drum ai mers ieri-dimineața cu individul care te-a înșelat. Ai înțeles ?

— Da' nu știu cum se mere-n oraș... a zis, privind în jurul ei, nehotărîtă.

— Eu nu-ți cer să-mi arăți orașul, ci numai drumul pe care l-ai străbătut cu piciorul sau cu mijloacele publice de transport. Întrucît de aici, din fața casei, ai plecat cu necunoscutul, te rog să-mi arăți pe ce drum ai mers cu el. Iar dacă, pe parcurs, vei avea îndoieli... adică dacă nu vei fi sigură că te afli pe calea bună, îmi spui. Ne vom opri și te voi lăsa să te gîndești asupra direcției pe care ai urmat-o. Acum ai înțeles ?

A dat din cap că da și, întorcîndu-se, a pornit spre capătul străzii. S-a orientat spre dreapta, lăsînd pe partea stîngă o școală generală. Am mers mai bine de un sfert de oră pe aleile asfaltate care se strecurau printre imobilele cu zece etaje ce formau uriașul cvartal. Cînd am depășit ultimele clădiri, ne aflam într-un parc vast. Cred că vara ar fi putut fi, ceea ce se numește, o adevărată oază de verdeață. Acum însă, arborii desfrunziți, ca și terenul de tenis și amenajările de joacă pentru copii, abandonate sub o pîclă groasă, și vîntul rece care pătrundea pînă la oase, îmi dădea dezolanta senzație că mă aflu într-un cimitir dezafectat. Și pentru a străbate acest teren, pe cît de pustiu pe atît de deprimant, ne-a mai trebuit încă un sfert de oră. Brusc, am ieșit din parc și am văzut pe colțul opus. Piața Alexandru Moghioroș. Fără nici un îndemn, însoțitoarea mea a traversat strada și, după cîțiva zeci de metri, s-a oprit în stația I.T.B. de peste drum.

— De aici am luat mașina — m-a informat ea.

— În ce autobuz te-ai urcat ? am întrebat, văzînd pe indicatorul stației cinci linii de autobuze și două de troleibuze.

— P-o sută șinși.

— Şi la ce staţie ai coborît ?

A clătinat din cap că nu ştie, după care a adăugat :

— Da' dacă privesc pe jam, o să vă zic.

Nu ştiu cum s-a făcut, dar, spre fireasca mea mirare, autobuzul aşteptat şi-a făcut apariţia în următoarele secunde. Şi pentru ca plăcuta mea surpriză să fie şi mai mare, numai cîteva locuri erau ocupate pe banchete.

După ce am scos două bilete, am avansat cu companioana mea pînă la primele locuri de pe partea dreaptă, care, deşi sînt rezervate unei ştiute categorii de călători, corespundeau perfect scopului ce-l urmăream. Eu am rămas în picioare şi ei i-am făcut semn să ocupe scaunul de lîngă fereastră. Astfel putînd să vadă bine, şi prin parbriz şi prin partea laterală. Asta, aşa, ca să nu mă „ducă" pînă la capătul liniei şi după aia să-mi spună că n-a recunoscut reperele de care avea nevoie. Pentru că, deşi începusem să cred în buna ei credinţă, meseria mea mă obliga să ţin seama numai de fapte.

După vreo trei opriri, am lăsat în urmă statuia Leul şi Palatul Pionierilor, iar autobuzul a început să coboare panta şoselei Grozăveşti. Eu eram tot timpul cu ochii pe ea, încercînd să-i urmăresc reacţiile. Cînd, după două opriri, s-au închis uşile, am aruncat o privire spre indicatorul staţiei. Ne aflam la colţul străzii Economul Cezărescu.

— Aişi-i ! a strigat ea, ţîşnind în picioare.

— Ce-ai, femeie ? ! i s-a adresat cu asprime şoferul, care, speriat de ţipătul ei, frînase brusc, aruncînd spre înainte călătorii ce se înghesuiseră, pe parcursul drumului, pe culoarul dintre banchete.

— Şi-a zărit în staţie mama, pe care n-a mai văzut-o de cinci ani — am spus cu aplomb. Fiţi amabil şi deschideţi uşa, să coboare, vă rog...

— Şi eu am avut o mamă... a zis şoferul, cu nostalgie, apăsînd pe butonul de deschidere a uşii.

Maria s-a şi strecurat afară, iar eu n-am ezitat să-i imit exemplul. Nu de alta, dar şoferului nu i-ar fi trebuit prea mult timp pentru a remarca că staţia de autobuz e pustie.

— Şe şmecher sînteţi matale — a chicotit ea, pe cînd autobuzul se urnea din loc.

— Aici ai coborît cu necunoscutul ?

— Aişi. D-acolo ne-am suit într-o d-aia... — mi-a arătat un tramvai care pornea spre centru, din staţia de pe cheiul Dîmboviţei.

— Să mergem acolo — am invitat-o, sprijinindu-i cotul. În ce tramvai te-ai urcat ? am întrebat-o, ajungînd la destinaţie şi constatînd că în staţie opresc două linii : treisprezece şi paisprezece.

A ridicat din umeri că nu ştie.

Nu m-a afectat prea mult piedica ivită. N-aveam decît să mă sui pe rînd în cele două tramvaie.

— Ai mers mult cu el ! am întrebat-o, pentru a putea aprecia timpul care urma să-l pierd dacă nu nimeream din primul foc vehiculul potrivit.

— No, o ţîră mai puţin ca cu maşina.

Cine ştie ce-o fi însemnînd la ea „o ţîră". Cum primul tramvai a fost un treisprezece, ne-am urcat în el, la noroc. Am dat şaizeci de bani încasatoarei şi am avansat repede pînă la cabina vatmanului.

La fiecare oprire, Maria se apleca să privească pe fereastră.

— Aişi-i ! m-a anunţat ea la a treia staţie.

Am coborît şi am lăsat tramvaiul să ne depăşească. În stînga, era cheiul Dîmboviţei şi în faţă planşeul de beton care, acoperind o porţiune din vadul rîului, forma Podul Elefteriei, iar după acesta, la cîteva sute de metri, se zărea clădirea monumentală a Operei.

— Şi acum ? m-am uitat la ea.

— P-aişi — a răspuns, arătînd spre trotuarul din dreapta.

După ce am traversat, a mers înainte, depăşind două străzi.

Cînd am ajuns la a treia stradă de pe partea dreaptă, s-a angajat pe ea.

Am aruncat o privire spre restaurantul „Operei", de pe colţul opus şi am urmat-o pe strada Doctor Lister. După aproximativ două sute de metri, a traversat spre străduţa din partea stîngă. Am privit firma indicatoare de pe un zid. Eram pe strada Pasteur. Nu mai fusesem niciodată pe aici. Ba nu, mint ! După ce am străbătut cei cîţiva zeci de metri ai micii străzi, am intrat în alta, care se forma perpendicular, în stînga şi în dreapta. Am recu-

noscut imediat strada Doctor Staicovici. Şi asta nu se datora faptului că sînt prea deştept, ci pentru că am străbătut-o de multe zeci de ori, pentru a juca rugby pe Stadionul Progresul, care se afla imediat în dreapta.

— Aişi am fost ca să scrie ţidula pentru servişi... a zis ea, trezindu-mă din reverie.

Localul pe care mi-l arăta se află pe colţul din stînga. Se numea restaurantul „Stadion". Oare cînd o mai fi apărut şi ăsta ? Nu de mult, cînd mă opream cu coechipierii mei, pentru a completa cu bere kilogramele pierdute în timpul meciurilor, aici era un amărît de bufet. Eh, dar ce bere avea !

— Arată-mi masa la care ai stat — i-am cerut, după ce am intrat în restaurant.

Era un local cochet şi cu un pronunţat caracter intim. Fiind ora zece dimineaţa, numai cîteva mese erau ocupate şi se discuta, deocamdată, fără ridicări de glas.

Masa pe care mi-a indicat-o se afla lîngă una din ferestrele prin care se putea privi strada Doctor Pasteur. După ce ne-am aşezat, mi-am ridicat capul pentru a căuta vreun chelner. Astfel, mi-am încrucişat privirea cu un tip care, stînd în picioare, rezemat de o uşă situată la celălalt capăt al localului, se uita spre mine. Era de statură potrivită, dar foarte lat în spate. În următoarea fracţiune de secundă, s-a desprins de uşă şi s-a urnit spre mine, strecurîndu-se cu un mers legănat printre mese. L-am urmărit pe cînd se apropia. Avea pînă în patruzeci de ani, ochii căprui îşi păstraseră vioiciunea de altădată, iar trăsăturile, deşi i se mai îngroşaseră, îi erau energice, de fost sportiv de performanţă. De fapt, singura transformare vizibilă pe care a suferit-o Ion Chivu în ultimii ani se referea la podoaba capilară. Fusese şaten şi acum, datorită încărunţirii, părul lui părea a fi blond.

Cînd a ajuns lîngă masa la care stăteam, s-a oprit şi mi-a zîmbit cu toată faţa, evident bucuros că mă revede, şi şi-a închis un ochi într-un gest de complicitate. Apoi privirea i-a alunecat spre însoţitoarea mea şi, mirat de înfăţişarea ei, s-a uitat surprins la mine.

— Ce faci, Nelule ?, l-am întrebat, ridicîndu-mă şi strîngîndu-i mîna.

— Lucrez aici. Dar tu, Nicule ?, a zis, continuînd să se uite dezorientat, cînd la mine, cînd la Maria, ca şi cînd ar fi vrut să priceapă ce legătură poate exista între noi.

— Sînt în interes de serviciu — l-am liniştit, totodată disculpîndu-mă şi eu.

— Ah !... Aşa mai merge — a apreciat, dînd cu înţelegere din cap. Deci, tot copoi ?

— Deocamdată, încă vreo două decenii, pînă ies la pensie, tot copoi. Şi tu ? Ultima oară cînd te-am văzut conduceai „Mignon"-ul, unde, dintr-o veche pivniţă, aţi reuşit să faceţi, cu fratele tău, cel mai bun şi căutat restaurant din Bucureşti.

A dat din cap cu amărăciune :

— Şefii noştri de la trust s-au gîndit că şi acest restaurant ar trebui să meargă bine, în consecinţă, ne-au trimis aici... Şi zău că nu e uşor s-o iei mereu de la început !

— Văd că aţi reuşit... am spus, aruncînd o privire admirativă prin restaurant.

— Aş ! Mai sînt încă multe de făcut. Dar să lăsăm lucrurile neplăcute... Ce pot face pentru tine ?

— Vreau să ştiu ce chelner a servit la masa asta ieri dimineaţă.

— Ştefan ! a spus, întorcîndu-se şi făcîndu-i semn să se apropie unui chelner care servea la o masă din apropiere.

— Cu ce să vă servim ? s-a interesat respectivul cînd a ajuns lîngă masa noastră. Tocmai s-au scos de la cuptor nişte pateuri cu ciuperci...

— Tovarăşul e de la miliţie — i-a scurtat-o Chivu.

Brusc, zîmbetul profesional al chelnerului a înţepenit şi ochii săi au căutat spre şeful lui cu îngrijorare.

— Nu e de la miliţia economică — l-a anunţat Chivu, amuzat.

— Pe dînsa o cunoaşteţi ? am intervenit, arătînd spre Maria, care asistase la discuţia purtată cu prietenul meu, stînd cu cotul pe masă şi falca proptită în podul palmei.

— Da — a răspuns el, după ce i-a aruncat o scurtă privire. Ieri, tot pe la ora asta, a fost aici...

— Singură ?

— Nu. Era însoţită de un bărbat şi un copil foarte frumuşel.

— Ce-au mîncat şi ce-au băut ?

— Nu s-a mîncat nimic. Bărbatul a băut o halbă de bere şi copilul un Pepsi-Cola. Dînsa n-a băut nimic.

— Au rămas mult în local ?

— Cam o jumătate de oră. Dacă nu mă înşel, bărbatul a scris ceva...

— Pe însoţitorul dînsei îl cunoaşteţi ? Ori l-aţi mai văzut pe aici ? am vrut să ştiu, deoarece acest local fiind retras, nu puteam exclude posibilitatea că necunoscutul să mai fi fost pe acolo şi cu alte ocazii.

— Nu.

— Ştefan e transferat la noi numai de patru zile — a precizat Chivu.

— Nelule, poate că din personalul mai vechi l-a remarcat cineva. Vrei să discuţi cu ei, dîndu-le ca repere ajutătoare această masă, prezenţa unui copil de aproximativ patru ani şi a dînsei ? am arătat cu vîrful bărbiei spre Maria.

— Bineînţeles. Dar pînă discut cu oamenii mei, n-ai vrea să bei o cafea bună ?

— Eşti foarte drăguţ, însă n-am timp.

Mi-a făcut semn să aştept şi s-a îndepărtat împreună cu chelnerul.

Cîteva minute mai tîrziu, a revenit cu un alt chelner.

— S-ar părea că-l ştie pe individul de care te interesezi — a spus Chivu, arătînd spre însoţitorul lui.

— Te rog să-l descrii pe necunoscutul cu care ai fost aici — i-am cerut Mariei.

— Da, el este — a spus chelnerul, cînd însoţitoarea mea şi-a terminat descrierea.

— Ce-mi puteţi spune despre el ?

— Cîndva venea mai des la noi, dar în ultimul timp nu l-am mai văzut. Ieri l-am remarcat din nou.

— Ştiţi cumva cu ce se ocupă sau cum se numeşte ?

A clătinat capul că nu ştie.

— Aţi reţinut cu ce persoane venea ?

— Aş spune că cel mai mult venea cu o tînără de vreo douăzeci de ani, brunetă...

— Dacă mai apare pe aici, vă rog să-l reţineţi şi să anunţaţi miliţia — l-am întrerupt, realizînd că bat pasul pe loc, apoi m-am întors către Chivu : Aş vrea să-i mai spun ceva lui Ştefan.

A dat din cap cu înţelegere şi s-a îndepărtat, pentru a reveni aproape imediat cu chelnerul care-l servise pe necunoscut.

— Domnule Ştefan, dacă l-ai vedea pe companionul dinsei — am spus privind spre însoţitoarea mea —, l-ai recunoaşte ?

— Da.

— Sigur ?

— Hm... a pufăit pe nas cu superioritate. N-ai ce căuta în meseria mea fără memorie vizuală, că nu-s puţini clienţii care încearcă s-o şteargă fără să plătească şi, dacă nu eşti capabil să le reţii mutrele, dai repede faliment.

— Vă mulţumesc. Puteţi să vă vedeţi de treabă.

La plecare, prietenul şi fostul meu coechipier m-a invitat să-l vizitez din nou, dar în alte circumstanţe. I-am promis că voi reveni pentru a-i gusta vestitele pateuri cu ciuperci, într-o companie aleasă de mine, nu impusă de sarcinile profesionale.

Cînd am ieşit în stradă, Măria mea a luat-o la stînga, pe strada Doctor Staicovici, îndreptîndu-se voinicește spre Operă. Ajuns din nou în faţa podului Elefterie, am aruncat o privire spre faţada restaurantului „Opera" şi mi-a fost destul pentru a mă întreba de ce răpitorul a simţit nevoia să se învîrtească în cerc. Cînd şi la restaurantul acesta putea foarte bine să scrie „cererea" de angajare. Pentru ce a făcut un ocol de circa o jumătate de kilometru ca să ajungă la „Stadion" ? Cînd, conform cunoscutei mentalităţi a infractorului, necunoscutul ar fi trebuit să reducă la minimul necesar prezenţa sa în preajma victimei, recte însoţitoarea copilului.

— P-aişi — mi-a întrerupt ea raţionamentul, arătîndu-mi de-a lungul podului Elefterie, spre stînga, malul de pe partea dreaptă a Dîmboviţei.

Am pornit în direcţia indicată. După aproximativ douăzeci de minute, timp în care am mers pe strada Ştirbei Vodă, traversînd strada Plevnei, s-a oprit şi mi-a

arătat o clădire cu o intrare frontală, formată din trepte late.

— Aici ai fost ? am întrebat-o neîncrezător.

A confirmat.

— Bine. Ia-o înainte şi condu-mă în clădire.

Fără nici o ezitare, a început să urce treptele spre judecătoria sectorului şapte. Ajunşi în sala paşilor pierduţi, a pornit spre stînga şi s-a angajat pe culoarul din dreapta.

— Aişi me-a luat copilu' şi me-a zis să stau pînă duşe şererea.

Am deschis uşa respectivă şi am văzut o scară în serpentină, cu trepte înguste din ciment, care urca spre etaj. I-am făcut semn să mă aştepte şi am coborît cele cîteva trepte. Am deschis o uşă şi m-am aflat într-o curte cimentată, care, strecurîndu-se pe lîngă clădirea judecătoriei, dădea în strada Ştirbei Vodă. Era clar cum fusese păcălită Maria.

După ce am revenit lîngă ea, i-am cerut să mă însoţească prin clădirea judecătoriei. Cîteva minute mai tîrziu, mi-a arătat-o pe femeia de serviciu care o întrebase pe cine aşteaptă. Cum respectiva mi-a confirmat declaraţia Mariei, n-am considerat că mai este cazul să-mi pierd vremea pe acolo.

Ajuns în stradă, am văzut coborînd pe strada Ştirbei Vodă o maşină de serviciu a „Circulaţiei". I-am făcut semn subofiţerului de la volan să oprească. După ce-am schimbat cîteva cuvinte cu el, s-a declarat de acord s-o ducă pe Maria acasă, în Drumul Taberei.

*
* *

— Deci, declaraţia femeii de serviciu este sinceră — a tras Dan concluzia, după ce i-am repetat modul în care-mi pierdusem timpul de cînd ne despărţisem.

— Aşa se pare...

— Nu eşti convins ?

— Deşi i-am verificat afirmaţiile pas cu pas, nu-mi pot permite să exclud posibilitatea unei premeditări bine pusă la punct.

— Vrei să spui că, deşi traseul pe care l-a urmat a fost riguros exact, ea ar fi putut să fie de conivenţă cu răpitorul ? a spus Dan, neîncrezător.

— Chiar n-ar fi posibil ? l-am consultat.

— Cum, admiţi că o toantă ca ea ar putea pune la punct un plan atît de ingenios ? m-a întrebat, surprins.

— O fi chiar atît de toantă, cît ne-a lăsat să credem ?

— Poate că ai dreptate — a spus, gînditor. Vom menţine ordinul de verificare a prezenţei copilului la rudele şi relaţiile ei.

— Întocmai. În rest, o păstrăm ca suspectă de rezervă şi, dacă altfel nu ne descurcăm, o luăm din nou la verificat. Tu ce-ai făcut ?

— Am multiplicat fotografiile copilului şi, odată cu semnalmentele lui, am făcut comunicarea de urmărire generală. De asemenea, am cerut inspectoratelor judeţene interesate să verifice rudele şi relaţiile primului soţ al mamei copilului şi, după cum ţi-am spus, ale femeii de serviciu.

— Ai reuşit să afli ceva despre actualul soţ al mamei copilului ?

— Prin intermediul indicativului militar, am obţinut numărul centralei telefonice a unităţii. Am şi vorbit cu persoana. L-am rugat să treacă de urgenţă pe la noi.

I-ai spus despre ce este vorba ?

— Nu. Trebuia ?

Făcîndu-mă că n-am remarcat că mă ia, peste picior, am dat glas unui gînd care mă preocupa încă de dimineaţă :

— Oare, ce s-o fi întîmplat cu copilul ?

— Te îndoieşti că a fost răpit ?

— Deşi toate elementele pledează pentru această teză, nu pot să concep că avem de-a face cu o răpire. Ce, sîntem în Sicilia ? !

N-a mai avut cînd să confirme sau să infirme că ne aflăm pe terenul de activitate a mafiei, deoarece a bătut cineva în uşa biroului.

După ce Dan s-a ridicat şi a deschis uşa, şi-a făcut apariţia un maior din M.F.A. Era înalt şi voinic, spre

gras. Capul rotund, trăsături comune, ochii căprui și părul șaten. Avea pînă în treizeci de ani.

— Să trăiți ! Îl caut pe căpitanul Apostolescu — a zis, plimbîndu-și ochii mici de la mine la Dan, încercînd parcă să ghicească persoana pe care o căuta.

— Eu sînt — l-am anunțat, ridicîndu-mă de la biroul meu.

— Sînt maiorul Vieru Gheorghe.

— Vă rog să luați loc — l-am invitat, arătîndu-i scaunul din fața mesei mele de lucru.

— Ce s-a întîmplat ? a vrut să știe după ce scaunul pe care s-a așezat a protestat printr-un scîrțîit puternic sub greutatea lui.

— De cînd nu v-ați mai văzut fiul adoptiv ? am întrebat.

— Pe Săndel... ? ! a exclamat mirat. Cred că de cel puțin un an. Dar ce-i cu el ?... Un accident ? ! a întrebat speriat.

— A fost răpit ieri-dimineața.

— Nu se poate ! a protestat el, surprins.

— Regret, însă, din păcate, așa stau lucrurile — i-am spus, continuînd apoi cu relatarea circumstanțelor în care a fost răpit copilul.

— Bine, dar cine a putut comite o astfel de faptă ? a întrebat el, arătîndu-se uluit.

— Noi ne-am pus mari speranțe în sprijinul dumneavoastră — l-am anunțat.

— În sprijinul meu... ? Cum să vă ajut, cînd nu l-am mai văzut pe Sănducu de cînd m-am despărțit de soția mea ? m-a consultat el, confuz.

— Nu sînt rare cazurile cînd, la despărțirea unui cuplu, unul dintre soți încearcă să-și aroge creșterea progeniturii, mai înainte ca justiția să stabilească cine dintre ei este în drept s-o facă.

— Vreți să spuneți că l-am luat eu... ? s-a interesat, sufocat de indignare.

— Nu. Dar aș fi dorit. Convins fiind că dacă copilul se află la dumneavoastră, îl veți înapoia mamei sale, mai înainte ca această samavolnicie să intre sub rigorile legii. Ceea ce ne-ar fi permis să aplanăm situația în mod

tacit — mi-am mărturisit eu speranța care mă urmărise chiar de la începutul investigației.

— Vă repet, am aflat de dispariția lui Sănducu acum, aici, de la dumneavoastră — a zis el.

— Aveți vreo bănuială asupra unei persoane interesate în răpirea copilului ?

— Nici una — m-a anunțat cu convingere.

— Cu ce vă ocupați în unitatea la care lucrați ?

— E secret militar ! mi-a scurtat-o circumspect.

— Pentru a putea descoperi copilul, trebuie să stabilesc, mai întîi de toate, mobilul care a determinat răpirea — i-am explicat eu calm. În acest context, făcînd abstracție de ce anume faceți la unitate, vă rog să-mi spuneți dacă obiectul muncii dumneavoastră poate constitui un subiect susceptibil să intereseze o putere străină.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți — a mărturisit el cu toată sinceritatea.

— V-am întrebat dacă munca pe care o faceți ar putea fi atît de importantă, încît, prin răpirea copilului, să se încerce constrîngerea dumneavoastră. Deci un șantaj prin care s-ar urmări să vă oblige la divulgarea unui secret militar. Acum e clar ce vă cer să-mi spuneți ? i-am sondat opinia.

— Da, e clar... Dar nu e cazul. Sînt ofițer de transmisiuni și acest domeniu este suficient de clasic pentru a mai putea suscita un interes de amploarea la care vă gîndiți.

— Vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut ieri-dimineața ? l-am întrebat.

— Am fost la program, la unitate.

— Între ce ore ?

— De la șapte și pînă la ora cincisprezece.

— Vă rog să-mi spuneți unde locuiți în prezent.

— În gazdă.

— Unde anume ?

— La familia Tornea, pe strada Patinei, numărul douăzeci.

— Cine sînt prietenii, prietenele și rudele dumneavoastră, precum și unde domiciliază — i-am cerut.

Mai întîi s-a înroşit de credeam că face un atac de apoplexie, apoi, reuşind să se stăpînească, a început să-mi furnizeze datele cerute.

Cînd Dan a terminat de scris, m-am adresat din nou maiorului :

— Spuneţi-mi, printre persoanele pe care le-aţi enumerat, există vreuna care are aceste semnalmente... am întrebat, furnizîndu-i descrierea pe care o făcuse femeia de serviciu asupra răpitorului.

— Nu. Bărbatul despre care-mi vorbiţi, îmi este complet străin — mi-a răspuns, clătinîndu-şi capul.

— Dacă se vor mai ivi şi alte probleme, am să vă caut — l-am înştiinţat, ridicîndu-mă de pe scaun şi conducîndu-l pînă la uşă.

— Verificăm dacă s-a aflat în timpul răpirii la unitatea unde lucrează ? s-a grăbit Dan să mă întrebe de îndată ce am închis uşa.

— N-ar avea nici un rost. Cel care se încumetă să comită în ţara noastră o răpire, poţi fi convins că nu este întreg la minte. Iar tipul la care te referi, pe lîngă faptul că n-are nici o legătură de sînge cu copilul — şi deci nici un motiv pentru a şi-l dori cu orice chip lîngă el ! — mai este şi ofiţer...

— Ceea ce presupune că ar trebui să fie la zi şi cu vizita medicală — m-a întrerupt el, zîmbind amuzat.

— Dacă vrei, şi ăsta poate fi un argument — am aruncat cu acreală, pe cînd mă lăsam să cad pe scaunul meu.

— Şefu', de fapt, cum ne descurcăm ? m-a întrebat, de astă dată cu seriozitate. Pentru că, ori cum am întoarce-o, avem de-a face cu o răpire calificată.

— Şi cu o mamă care are tot dreptul să ne ceară să-i aducem copilul înapoi — l-am completat cu amărăciune. Iar acest deziderat nu poate fi satisfăcut decît dacă dibuim copilul. Şi tare mult aş vrea să ştiu pe unde ar putea fi...

— În pofida faptului că n-am reuşit să stabilim un mobil, este cert că în această răpire putea fi interesată numai o persoană din anturajul părinţilor copilului. În

consecință, autorul răpirii trebuie căutat în cercul relațiilor acestora. E drept, n-o să fie prea ușor să le trecem pe toate prin sita deasă.

— Sînt convins, dar cum altă cale n-avem, aceasta-i singura alternativă. Deci, să ne punem pe treabă. Completăm lista pe care ai transmis-o inspectoratului județean Neamț și cu adresele furnizate de maior. De cei care locuiesc în București, ne vom ocupa noi. Mai ai vreo propunere ?

— Nu.

— Atunci, hai să ne apucăm de treabă !...

SÎMBĂTĂ 30 MARTIE

De două zile umblăm după potcoave de cai morți. Vizităm relațiile celor doi părinți și ne conversăm despre dispariția lui Sandu. Ni se răspunde că nu cunosc problema și plecăm să ne repetăm numărul în altă parte. Dacă Procuratura ar fi binevoit să ne emită ordine de descindere pentru locuințele vizitate, am fi putut avea barem o certitudine că băiețelul nu se află acolo pe unde am trecut. Dar așa, pornim spre o nouă adresă, întrebîndu-ne dacă el nu se află la cea precedentă.

Desigur, și procurorul Lupu avea dreptate cînd mă întrebase : „Ce-ar fi, dacă ai veni cu lucruri mai serioase la mine ? Cum de ți-a trecut prin cap că am să-ți dau ordonanțe de descindere în locuința a zeci de cetățeni ? Și uite, așa, aiurea, pentru că tu presupui că băiatul ar fi putut să fie răpit de una din relațiile părinților ! Nu, drăguțule, chestia asta nu ține ! Vino la mine cînd ai să poți să-mi argumentezi că dispărutul se află într-o anumită casă, și vei căpăta ce dorești !“ Dar faptul că Lupu avusese dreptate, încă nu însemna că mă ajutase cine știe ce !

Și cu toate că, de fapt, refuzul lui îmi creea probleme suplimentare, cu „optimismul“ care mă caracterizează, am continuat să bat la ușile locuințelor de pe lista ce-o întocmisem cu Dan.

— Tare mult aș vrea să știu ce vom face după epuizarea listei... a zis Dan, cătrănit, pe cînd urcam scările spre biroul nostru.

— Vom telefona la Inspectoratul județean Neamț. Poate că investigațiile întreprinse de ei au dat rezultate

mai... n-am mai continuat să dau glas speranțelor mele, deoarece în fața biroului nostru se afla exact persoana pe care aș fi dorit cel mai puțin s-o întîlnesc.

— Nimic nou, tovarășe căpitan ? s-a interesat doamna Vieru.

— Din păcate, încă nimic. Dar să știți că singurul lucru de care ne ocupăm este căutarea copilului dumneavoastră — m-am scuzat, stingherit.

— Vă mulțumesc — a zis ea cu o recunoștință pe care n-o meritam.

— Vă rog să intrați — am invitat-o, după ce am descuiat ușa.

— N-aș vrea să vă bat la cap, dar...

— Vă rog să luați loc — i-am arătat scaunul.

— Cînd ați fost la mine, v-ați interesat dacă știu vreo persoană interesată să-mi ia copilul...

— Întocmai. Vă ascult.

— Nu știu dacă ce am să vă spun are vreo legătură cu... cu dispariția lui Săndel... a zis cu vocea parcă sugrumată.

— Vă ascult, doamnă — am încurajat-o.

— După ce-ați plecat de la mine, mi-am amintit ceva. În urmă cu vreo cinci luni, mai precis în noiembrie, am fost vizitată de o femeie tînără. A sunat la ușă și mi-a spus că dorește să-mi ceară cîteva relații despre soțul meu. Deși n-o cunoșteam, avea o privire atît de rugătoare, încît am invitat-o în casă. Mi-a povestit că este prietenă cu soțul meu...

— Vă referiți la domnul maior Vieru ?

— Da.

— Vă rog să continuați — i-am cerut, devenind numai urechi.

— Mi-a spus că îl cunoaște pe Gică de cîteva luni și a rămas însărcinată, motiv pentru care ar vrea să știe dacă sînt de acord să ne despărțim. I-am răspuns că, oricum, sîntem despărțiți în fapt de aproape doi ani și că, la prima înfățișare pe care am avut-o la judecătorie, eu m-am declarat de acord ca divorțul să se pronunțe cît mai repede. Deci, în ceea ce mă privește pe mine, n-am s-o împiedic să se căsătorească cu Gică, dacă asta intenționează. Mi-a mulțumit pentru bunăvoința ce i-o arătam

și a început să-mi ceară relații despre Gică. Voia să afle ce-i place și ce nu-i place să mănînce, dacă se purta frumos cu mine, dacă îi plac femeile... Mă rog, ca să zic așa, întrebări specifice femeilor. Dar, după ce i-am făcut precizările dorite, a vrut să știe cui îi va rămîne Săndel după divorț. I-am răspuns că și din acest punct de vedere poate fi liniștită, deoarece Sănducu, fiind fiul meu, firesc, va rămîne la mine. Atunci, arătîndu-se sceptică, mi-a spus că ei i se par lucrurile mai complicate, deoarece Gică, din cîte îi povestise, ținea foarte mult la copil și, uzînd de calitatea de părinte adoptiv, n-ar fi fost exclus să invoce dreptul de a-l crește el. Tocmai cînd începusem să-i explic că o astfel de cerere ar fi absurdă și, chiar dacă ar fi formulată, ea nu poate avea cîștig de cauză, l-am auzit sunînd la ușă pe George.

— Cine este George ? am întrebat.

— George Barbu, logodnicul meu. V-am vorbit de el cînd am stat de vorbă prima oară. Nu vă amintiți ?

Am dat din cap că îmi amintesc. Și chiar că-mi amînteam... că am uitat să-l verific ! Și asta din neglijență, deoarece, prin poziția lui de viitor soț, ar fi putut avea motive să nu-și dorească un copil din altă căsătorie !

— După ce l-am introdus pe George, le-am făcut cunoștință și ea, cerîndu-și scuze pentru că mă deranjase, a plecat.

Deși relatarea ei nu părea semnificativă pentru ancheta noastră, n-am putut s-o consider chiar o pierdere de timp. Reușise să-mi amintească de existența unui personaj interesant, pe nume George Barbu.

— Cum se numea tînăra despre care ne-ați vorbit ? a întrebat Dan, cu vădita intenție de a pune punct unei discuții care se limitase numai la sublinierea unei greșeli ce se cerea remediată de urgență.

— Mariana.

— Mariana și mai cum ? a întrebat Dan, chestie de aflare în treabă.

— Cînd am prezentat-o lui George, s-a recomandat numai cu prenumele. Deci, așa cum vă spuneam, cînd a venit George, ea a plecat...

„Ce avea de gînd ? Să repete povestea pe care ne-o spusese ?“ m-am temut eu, cu gîndul la timpul ce urma

să-l pierd dacă n-o împiedicam să ne pună iar aceeaşi placă.

— ...Iar de îndată ce-a plecat George, s-a înapoiat...

— Cine s-a înapoiat ? Tînăra despre care ne-aţi vorbit ? am ţîşnit cu întrebarea, uitînd de plictiseala care mă încercase.

— Da. A sunat la uşă şi, cînd i-am deschis, se ţinea cu mîna de piept şi mi-a spus că o doare inima. Bineînţeles, am poftit-o imediat în casă, am aşezat-o pe un scaun şi i-am adus un pahar cu apă. După ce şi-a mai revenit, a reînceput să-mi ceară relaţii despre Gică. Apoi, pentru că discuţia se prelungea iar eu am început să simt cum mă apucă ameţeala, am invitat-o în dormitor. Ea s-a aşezat pe un taburet şi eu m-am întins în pat... Ştiţi, eu nu eram încă refăcută după gripa pentru care rămăsesem acasă de cîteva zile... a spus şi, adoptînd un aer transportat, a ridicat ochii spre plafon.

— Vă rog să continuaţi — i-am cerut, simţind că iar îmi scade interesul pentru relatarea ei.

— Nu cred că trecuseră mai mult de cinci minute de cînd ne aflam în dormitor... a reluat, privindu-mă absentă. Brusc, s-a ridicat de pe scaun... Credeam că vrea să plece şi am vrut să mă scol şi eu din pat... N-am mai avut însă cînd... În următoarea fracţiune de secundă, m-am trezit cu ea culcată peste mine şi strîngîndu-mă de gît... a spus, pipăindu-şi cu mîna esofagul. Am reuşit să-i îndepărtez mîna abia cînd începusem să văd negru înaintea ochilor... După aceea am început să strig după ajutor. Atunci s-a ridicat de pe mine şi a început să plîngă şi să-mi ceară iertare... Mi-a spus că nu ştie ce s-a întîmplat cu ea...

Am întors capul spre Dan, să văd dacă auzise ce am auzit eu. Auzise, deoarece se uita la mine cu ochii mari de uimire.

— Ce s-a întîmplat după ce a încercat să vă omoare ? era mai mult decît normal să vreau să ştiu.

— A continuat să-şi ceară iertare pentru ce a făcut şi, la plecare, m-a rugat să nu-i povestesc nimic lui Gică, pentru că acesta o va părăsi şi, cum este însărcinată, o nenorocesc. I-am promis că n-am să discut cu nimeni incidentul, şi m-am ţinut de cuvînt. Dar, în conjunctura

actuală, m-am gîndit că pe dumneavoastră ar putea să vă intereseze.

— Ne interesează foarte mult, doamnă — am recunoscut. Pentru că nu este exclus ca agresiunea comisă împotriva dumneavoastră să fi constituit preludiul răpirii lui Săndel. De aceea, vă rog să-mi spuneţi dacă aţi mai văzut-o şi ulterior tentativei de omor.

— N-am mai văzut-o, dar mă suna des la telefon, mai ales în zilele următoare vizitei pe care mi-o făcuse. Insistase de fiecare dată să nu-i vorbesc lui Gică despre incident...

— Nu şi-a exprimat dorinţa de a vă mai vizita ?

— Ba da, dar nu eram atît de nebună ca să mai am curajul s-o primesc. De aceea, i-am spus că stau cu mama mea. Drept care, de cîte ori mă suna la telefon, voia să ştie dacă mama e la mine. Din motivele pe care vi le-am arătat, îi răspundeam întotdeauna afirmativ. O dată însă, exasperată de întrebarea ei stereotipă, am întrebat-o de ce doreşte să ştie dacă mama mea e acasă. Mi-a răspuns că intenţionează să plece într-o excursie în Moldova şi ar vrea s-o consulte asupra vremii de acolo. După această discuţie, nu mi-a mai telefonat aproape două luni, apoi a revenit din nou, cam pe la jumătatea lunii ianuarie. Cu această ocazie, m-a informat că a scăpat de sarcină şi s-a despărţit de Gică, urmînd să se căsătorească cu un doctor şi să se mute la Braşov. Ultimul telefon mi l-a dat pe la începutul lunii februarie, povestindu-mi că se află în concediu cu noul ei logodnic, la Sinaia — a spus doamna Vieru, arătîndu-mi palmele într-un gest care simboliza că nu mai are nimic de adăugat.

Sigur — am început să cuget — lucrurile sînt clare. Tentativa de omor comisă împotriva interlocutoarei mele căpăta un mobil. Necunoscuta o atacase sub imperiul crizei de gelozie declanşată de vederea rivalei, a fostei iubite a viitorului ei soţ. Iar dacă această ură ar fi putut avea o justificare în urmă cu cîteva luni, acum nu mai avea nici un obiect, deoarece ea, agresoarea, urma să se căsătorească cu un cu totul alt bărbat. Prin urmare, nervoasa necunoscută putea să fie radiată din cercul persoanelor suspectabile. Oare, chiar aşa stăteau lucrurile ? Poate că da, poate că nu. Însă, indiferent de răspuns, eu

aveam misiunea să găsesc un copil răpit şi nu o femeie cu ieşiri violente. Dar o răpire ce naiba poate fi, dacă nu chiar un gest de violenţă ? am sfîrşit prin a mă întreba, de-a dreptul surprins de deşteptăciunea mea.

— Doamnă Vieru, cred că n-ar fi rău dacă am avea o discuţie cu tînăra de care ne-aţi vorbit — m-am decis eu. De aceea, vă rog să ne spuneţi tot ce credeţi că ne-ar putea permite s-o identificăm.

— Ce să vă spun ?... În afară de faptul că o cheamă Mariana, nu ştiu nimic altceva despre ea.

— Din discuţia pe care aţi avut-o, n-a rezultat unde lucrează sau unde locuieşte ?

— Nu.

— Purta manechiură ?

— Da, avea mîinile îngrijite.

— Ca profesoară, v-aţi dat seama dacă vorbea bine sau era agramată ?

— Avea o dicţiune bună.

— Deci, ar fi putut să fie studentă sau funcţionară ?

— Da, cam aşa ceva.

— Vă rog să mi-o descrieţi — i-am cerut, realizînd că nu mai pot obţine alte indicii.

— Credeţi că relatarea mea o să vă ajute să-mi găsiţi copilul ? a întrebat ea, după ce ne-a dat semnalmentele „Marianei" şi s-a ridicat de pe scaun.

— Să sperăm — i-am spus, pe cînd o conduceam spre uşă.

— Fetişcana asta e suficient de interesantă pentru a se merita o discuţie cu ea — a conchis Dan, după ce am revenit spre biroul meu.

— Cam aşa ceva cred şi eu.

— Şi de unde o scoatem ?

— În mod cert, din anturajul soţului doamnei Vieru. Ia aruncă-ţi o privire pe relaţiile ce ni le-a indicat maiorul !

Dan şi-a scos notesul şi a început să-l răsfoiască.

— N-apare nimic care să aducă cu Mariana — m-a anunţat, ridicîndu-şi ochii întrebători spre mine.

— Asta ar putea să însemne că, într-adevăr, nu mai este combinat cu ea. Dar o discuţie, nu poate să strice... Doar nu dăm cu pietre în el... Să mergem !...

* * *

În cîteva minute după ce ofiţerul de serviciu i-a telefonat, maiorul Vieru şi-a făcut apariţia în camera de gardă a unităţii militare unde lucra.

— Ce s-a întîmplat ? s-a mirat el cînd a dat cu ochii de noi.

— Nimic deosebit. Numai că, cu ocazia discuţiei pe care am avut-o, am omis să vă cerem o precizare care se încadrează într-o rutină obligatorie pentru munca noastră.

— Nici o problemă. Spuneţi-mi ce doriţi să ştiţi — s-a arătat el, plin de bunăvoinţă.

— Întrucît v-aţi despărţit de soţia dumneavoastră de aproape doi ani, iar la vîrsta pe care o aveţi era firesc să cunoaşteţi în acest interval şi alte femei, am dori să ne indicaţi aceste relaţii.

Brusc, figura lui rotundă a devenit stacojie.

— Cum vă permiteţi... ? a aruncat printre dinţi, înfuriat.

— De ce vă supăraţi ? Sîntem doar între bărbaţi... l-am luat eu cu binişorul.

— Şi dacă sîntem între bărbaţi, trebuie să mă laud cu legăturile mele sentimentale ?... Să compromit în faţa primului venit nişte femei ? ! a ridicat el tonul.

— Vă reamintesc că sînt ofiţer de miliţie, nu primul venit de pe stradă. Iar calitatea pe care o am poate să vă dea toate garanţiile că nu mă ocup cu compromiterea femeilor. De aceea, în interesul anchetei pe care o întreprind, vă rog să faceţi precizările pe care vi le-am cerut — am spus calm.

— Refuz să discut un astfel de subiect cu dumneavoastră ! m-a anunţat el cu fermitate.

— Cine este comandantul acestei unităţi ? l-am întrebat cu indiferenţă.

— Colonelul Aurică Athanasiu — a răspuns el, repede.

— Vă rog să-i raportaţi că dorim să discutăm cu dînsul.

— Despre ce ? a întrebat el, descumpănit.

— Despre obstinația cu care împiedicați desfășurarea unei anchete judiciare — am replicat sec.

Mai întîi s-a uitat la mine uimit, apoi, după ce a înghițit de mai multe ori în sec, a îngăimat debusolat :

— Da' pentru ce... ? De ce să-l deranjăm pe tovarășu'... ?

— Tovarășe maior, noi n-avem timp de pierdut — i-am spus, mimînd un gest de exasperare. Vă rog să-i raportați comandantului dorința noastră.

— Da' pentru asta nu-i nevoie să mergem la tovarășu'... Vă spun tot ce doriți — s-a decis el, cu fruntea plină de broboane de transpirație.

— Bine — am admis cu o toleranță de lord. Vă rog să enumerați femeile cu care ați avut legături în ultimii doi ani !

De teamă să nu-mi pun în aplicare intenția de a discuta cu comandantul lui, și-a dat drumul la gură fără să mai ezite.

Dan a notat repede numele și adresele a cinci femei.

— Vă rog să vă gîndiți bine, ați mai avut de-a face și cu altă femeie, în afara celor pe care le-ați indicat ?

După ce m-a asigurat că n-a omis nici una din „cuceririle" pe care le-a făcut, l-am salutat, fără să dau mîna cu el, și am pornit spre ieșirea camerei de gardă.

*

Prima femeie pe care am contactat-o era asistentă medicală, la Spitalul de Urgență. Avea în jur de treizeci de ani, roșcată, înaltă și costelivă. Cum nu se mai văzuse cu dom' maior de peste un an și jumătate, n-am avut motive s-o chestionez prea mult.

Cînd am ajuns în mașină, Dan și-a consultat lista.

— De aici, cea mai apropiată adresă este Piața Amzei — a constatat.

— Ai auzit, Vartunian ? l-am întrebat pe șofer.

A dat din cap că da și a demarat, virînd la dreapta, pe șoseaua Ștefan cel Mare.

Cîteva minute mai tîrziu, mașina a oprit în fața scărilor care duceau la primăria sectorului întîi.

— Şefu' ! Vreau să-ţi fac o mărturisire. Sînt leşinat de foame — mi-a spus Dan, în momentul cînd am pus piciorul pe prima treaptă a scării.

— Şi ce propui ? n-am ezitat să-l întreb, deoarece senzaţia pe care o afirmase nu-mi era nici mie străină.

Mi-a arătat cu bărbia spre plăcintăria care se afla pe colţul din dreapta clădirii.

— Ce-ai spune de nişte pateuri cu brînză şi carne ? m-a ispitit el, precum şarpele din legendă, pe prima doamnă a Terrei.

— Că-s grozave dacă le găseşti calde — am admis, începînd să urc treptele de unul singur.

Intrînd în hol, n-am avut nevoie de un binoclu de cîmp, pentru a vedea că „Starea civilă" se află la o distanţă de şapte-opt metri, exact în faţa mea.

Cînd am ajuns lîngă uşile batante, le-am împins şi am intrat. Mă aflam într-o încăpere mare, cu ghişee de-a lungul pereţilor, ca într-o bancă. Deasupra fiecărui ghişeu se afla o firmă care indica serviciul de care se ocupa, iar în faţa acestora cîteva persoane, la rînd.

Stînd lîngă uşă, am trecut cu privirea peste firme, pînă am dibuit-o pe cea care mă interesa. Pornind spre „Decese", am aruncat o privire spre cele trei persoane care-şi aşteptau rîndul, apoi spre funcţionara din spatele ghişeului. Brusc, am făcut o întoarcere de nouăzeci de grade şi m-am aşezat la rîndul din dreptul serviciului „Căsătorii", pentru a o putea privi mai bine.

Avea în jur de douăzeci de ani, suplă şi de statură potrivită. Părul bogat, negru şi legat în coc pe ceafă, figura prelungă, sprîncene negre şi groase, ochii negri, migdalaţi. Nasul drept, pometii obrajilor proeminenţi, gura cu buze groase, ieşite în relief, iar bărbia scurtă şi teşită. Purta un pulovăr bej, închis pe gît, şi, pe deasupra, o vestă fără mîneci, maron. Mai jos nu se vedea cum e îmbrăcată datorită mesei de lucru care o despărţea de public.

„De unde naiba o cunosc ?" m-am întrebat, trăgînd mereu cu coada ochiului spre figura funcţionarei de la „Decese".

Cînd, în sfîrşit, am găsit răspuns la întrebarea pe care mi-o puneam, am renunţat la serviciile serviciului „Căsă-

torii" și, făcînd stînga-mprejur, am pornit grăbit spre ușa batantă prin care intrasem.

Ajuns în capul scării, l-am zărit pe Dan. Tocmai pasa pachetul cu pateuri lui Vartunian, prin fereastra portierei.

Am așteptat să se întoarcă cu fața și i-am făcut semn să urce pînă la mine.

— Trebuie să le mîncăm cît sînt calde ! m-a avertizat, cînd a ajuns sus.

— Altă dată ! Acum avem altă treabă. Persoana cu care vream să stăm de vorbă... Ei bine, e chiar persoana care a vrut s-o sugrume pe doamna Vieru !

— Ești sigur ? m-a întrebat neîncrezător.

— Corespunde întocmai cu semnalmentele furnizate de victimă.

— Formidabil ! Asta da baftă ! s-a bucurat el. Ai vorbit cu ea ?

— Nu. Și nici nu intenționez s-o fac. Deocamdată.

— Păi... ? s-a mirat el.

— Trebuie să găsim copilul cît mai repede. Iar dacă ea este implicată în răpire, ne va duce la el pe drumul cel mai scurt. Pricepi ?

— Da. Dacă, într-adevăr, e amestecată în afacere și încercăm să discutăm cu ea, fără probe, ne trimite la plimbare. O luăm în colimator ?

— N-o luăm, ci o iei. Dacă sîntem pe o pistă falsă, n-are rost să ne pierdem vremea amîndoi. Eu am să mă ocup în continuare cu verificările de rutină.

A făcut un gest de resemnare și și-a privit ceasul.

— E trei și douăzeci și cinci. Probabil că în următoarele minute termină serviciul.

— Întocmai. După ce pleacă, te lipești de ea... Și dacă ți-e posibil, fără să te afișezi. Cum apare ceva, trage-mi un telefon prin dispecerat. Mai ai să-mi spui ceva ?

— Vezi să nu te alegi cu o indigestie cînd ai să-mi papi pateurile ! a spus, privindu-mă cu o silă forțată.

— Nu fi îngrijorat. Am un stomac pentru care m-ar putea invidia chiar și cel mai robust struț — i-am replicat amuzat, întorcîndu-i spatele și începînd să cobor scara.

După ce m-am suit în mașină, i-am dat lui Vartunian lista persoanelor din anturajul părinților copilului, care mai rămăseseră de vizitat.

* * *

La ora zece seara, cînd am ajuns acasă, obosit ca după o cursă de marathon, m-am dezbrăcat în viteză și am nimerit direct sub duș. Speram ca jetul de apă fierbinte va reuși să mă spele de sila pe care o acumulasem de-a lungul întregii zile, tot bătînd, gratuit, pe la diferite uși. Nu mi s-a lăsat însă timpul necesar pentru a putea constata efectele antidotului la care apelasem. Nici nu nimerisem bine sub duș, și, bing-bangul a început să sune. Am vrut să mă fac că nu-l aud. Dar răsuna atît de tare, încît, dacă nu interveneam, putea să-mi alarmeze toți vecinii. Fără să mai închid robinetul, am sărit din cadă, am pus pe mine halatul de baie și, nimerind direct în papuci, am ieșit.

Am deschis ușa cu furie, spunîndu-mi că numai dacă arde pe undeva va scăpa nestrîns de gît cel care m-a deranjat cu atîta insistență.

— Ce făceai ? mi-a zîmbit Dan, privind cu candoare apa care-mi șiroia pe gambe, pentru a-mi transforma papucii în piscine.

I-am aruncat o uitătură care ar fi putut congela și Amazonul, dar nu i-a păsat.

— Ai să capeți un guturai dacă stai dezbrăcat în ușă — m-a sfătuit el, grijuliu nevoie mare.

— Intră ! l-am poftit vitriolat, arătîndu-i cu mîna livingul și întorcîndu-i spatele, pentru a mă duce în baie după un prosop.

— Ei, ca să vezi ! S-a făcut ora zece ! a constatat, sarcastic, cînd m-a văzut apărînd.

— Puteai să-ți consulți ceasul mai înainte de a mă „onora" cu prezența ta. Ce vrei ? l-am luat din scurt.

— Tocmai treceam pe aici și m-am gîndit...

— De cînd ai deprins obiceiul de a gîndi ? l-am întrerupt răutăcios.

— Șefu'... a început el cu un calm forțat. Știu că e neplăcut să fiu scos de sub duș... Dar cel puțin tot atît de neplăcut e să stai o zi întreagă pe stradă, în frig și nemîncat. Apropo ! Cum au fost pateurile ?

— Hai, hai ! Nu te-ntinde ! l-am avertizat cu severitate, deşi, de fapt, pateurile fuseseră grozave. Ce-ai făcut cu domnişoara ?

— În ceea ce priveşte urmărirea, nimic interesant. După ce a ieşit de la serviciu, a făcut diverse cumpărături şi apoi s-a dus acasă...

— Crezi că trebuia să te deranjezi, numai pentru a-mi povesti că am nimerit pe o pistă falsă ?

— Cine a vorbit de pistă falsă ?

— Parcă aşa spuneai... Nu ?

— Nu. Îţi povesteam că, în ciuda speranţelor noastre, nu m-a condus la casa în care s-ar putea afla copilul sechestrat. Dar asta încă nu înseamnă că mi-am pierdut timpul. În schimb, m-a condus la ea acasă.

— Vorbeşti în dodii ? l-am întrebat, pentru a şti pe ce picior dansez cu el.

— Cine crezi că locuieşte cu ea ? mi-a testat el perspicacitatea după ce, în prealabil, a făcut un gest de negaţie.

— Nu ştiu — am recunoscut, mai sincer ca niciodată.

— Maiorul, dom'le !

— Ei, nu ! am exclamat surprins.

— Se leagă, nu ?

— Şi încă cum ! Doamnei Vieru i-a spus că se căsătoreşte cu un doctor şi se mută la Braşov...

— Iar dumneaei stă bine mersi în Bucureşti, în foarte plăcuta companie a domnului Vieru — m-a completat Dan.

— Atît tentativa de omor cît şi faptul că, ulterior, a anunţat-o pe victimă că se mută din Bucureşti, demonstrează că ea n-a renunţat la reaua intenţie. Că premedita ceva. Ceva în care numele ei nu trebuia să fie implicat. Ce-ar putea oare să fie acest „ceva" ? l-am întrebat cu subînţeles.

— După versiunea pe care o fabricăm noi, acest „ceva" rimează grozav de bine cu răpirea copilului... De aceea am şi venit acum la tine. Nu crezi că ar fi cazul să ne aruncăm la Procuratură şi să le cerem un ordin de descindere pentru noaptea asta ?

— În ce fel de casă locuieşte ?

— Într-un bloc. Un apartament cu trei camere.

— Cu cine mai stă ?

— Tata, mama şi bunica. Ca să nu-l mai menţionez pe maior.

— Şi unde ar putea ascunde copilul, fără ca tatăl lui să-l poată vedea ?

— Excluzi posibilitatea unei convenţe ?

— Da. El, maiorul, n-are nici un mobil. Ar trebui să fie dement pentru a-şi dori un copil care, de fapt, nici nu-i aparţine. Ţie ţi-a lăsat impresia că are mintea avariată ?

— Nu sînt medic.

— Tocmai asta gîndeam şi eu. Să lăsăm aceste aprecieri pe seama neurologilor. Deci, plecînd de la premiza că avem de-a face cu oameni cu mintea întreagă, deocamdată să excludem participarea maiorului la răpire. Şi...

— Şi ? m-a întrerupt el, cu nerăbdare.

— Şi să nu ne grăbim cu descinderea...

— De ce ?

— Pentru că dacă nu găsim copilul — şi sînt convins că el n-are ce căuta într-un apartament locuit de atîtea persoane ! — îi alertăm pe cei care, poate, sînt implicaţi în răpire. E clar ?

— Da şi nu ! Şi ce propui ?

— Cum pînă în prezent numai asupra Dianei Tornea există bănuiala că ar fi fost interesată în răpire, continuăm s-o supraveghem. Iar dacă prezumţia este corectă, în mod obligatoriu ea trebuie să ne ducă la locul unde este copilul sechestrat.

— Ştii, nu-i o plăcere prea mare să stai în frig şi să te ţii după o femeie.

— Parcă să baţi la nenumărate uşi şi să chestionezi tot atîtea persoane, în speranţa că ajungi la copil, e plăcut ? Mai cu seamă cînd, la plecare, te întrebi dacă nu cumva ai discutat chiar cu autorul răpirii !

— Bine. Continuăm să mergem pe versiunea ta — a admis el. Dar mai rămîne o problemă. Crezi că pe gerul de afară voi rezista s-o urmăresc o zi întreagă ?

— În timpul orelor de serviciu, e puţin probabil să încerce să-l viziteze pe copil. Totuşi, pentru orice eventualitate, voi cere secţiei în raza căreia domiciliază, să trimită un om care, luînd-o de dimineaţă de acasă, s-o aştepte în

fața primăriei. S-o aștepte pînă la terminarea programului, cînd o iei tu în primire, deoarece, după toate probabilitățile, numai după-amiaza va încerca să ajungă la locul unde e deținut copilul.

— Dimineața merg cu tine ?

— Nu, rămîi la birou, pentru a asigura permanența. Asta pentru cazul în care ofițerul care o supraveghează dimineața are de comunicat vreo deplasare a subiectului, susceptibilă să conducă acolo unde am dori noi.

— În regulă. Dă telefon la secție — a spus, scoțînd din buzunar agenda lui și întinzîndu-mi-o.

Am luat-o și am ridicat receptorul telefonului...

LUNI 1 APRILIE

A urmat o nouă zi de alergătură. Bineînțeles, fără să fi putut obține indicii cît de cît lucrative pentru anchetă.

Rupt de oboseală și cu o dispoziție fragilă, la ora zece seara am intrat în casă. Avînd însă experiența serii precedente, m-am abținut de la plăcerea de a mă vîrî sub duș. Și am fost mai inspirat ca niciodată. Pentru că un sfert de oră mai tîrziu, cineva suna la ușă. Și bineînțeles că n-am fost surprins cînd am constatat că îndărătul ei se afla chiar domnul Dan, în persoană.

— Ei ? l-am întîmpinat, făcîndu-i semn să intre și să închidă ușa după el.

A intrat cu o mutră morocănoasă și s-a lăsat să cadă cu dușmănie pe unul din fotolii.

Tocmai voiam să-i atrag atenția că el, ca reprezentant al legii, ar trebui să arate mai mult respect față de proprietatea și bunurile altuia, cînd a spus cu o voce dogită :

— Încă din prima zi am avut senzația că ceva nu e în regulă... Nu ți-am spus nimic, deoarece putea fi o simplă impresie. Dacă pentru ieri, duminică, n-a fost nimic de semnalat, fiindcă n-a ieșit din casă... Pentru astăzi, situația s-a prezentat diferit. Am avut certitudinea că temerea mea este corectă...

— Ce temere ? l-am întrerupt, brusc, interesat.

— Că subiectul își dă seama că e filat.

— Cum să-și dea seama ?... Doar nu ai mers atît de aproape, încît te-ai tot lovit de ea — am spus contrariat, deoarece știam că în astfel de situații este foarte subtil.

— Nu, nu m-a văzut... a clătinat capul. Sînt sigur de asta.

— Şi atunci ? l-am privit perplex.

— Felul în care m-a plimbat prin diferite magazine indica, deşi nu mi-a sesizat prezenţa, că ştia sau admitea că poate fi urmărită...

— Aiurea ! am aruncat cu indiferenţă.

— A vizitat numai magazine cu două intrări. Se amesteca în aglomeraţie, apoi se strecura spre a doua ieşire... S-a urcat într-un autobuz, iar cînd acesta a plecat din staţie, a sărit jos...

— Ai pierdut-o ? l-am întrebat bănuitor.

— Da. La „Cocor". S-a urcat pe escalator şi, datorită aglomeraţiei, a dispărut brusc. Am coborît imediat şi am aşteptat-o la ieşire. N-a mai apărut... a spus, încreţindu-şi nasul cu amărăciune.

— „Cocor" are două ieşiri — i-am amintit supărat.

— Ştiam. De aceea am alergat la cea de-a doua, pe unde ar fi fost logic să încerce să iasă. Dar degeaba. Probabil că făcuse şi ea acelaşi raţionament. În rest, sper că nu ai nevoie să-ţi explic de ce n-am aşteptat-o la ambele ieşiri simultan.

— La ce oră ai pierdut-o ?

— În jurul orei patru şi jumătate. Constatînd că m-a lăsat mască, m-am deplasat la domiciliul ei.. S-a înapoiat acasă la ora şapte seara. Îmi pare rău, însă asta e situaţia... a terminat, făcînd un gest de regret.

— Dealtfel, nici nu mă miră că te-a păcălit.

— Cum adică ? m-a întrebat debusolat.

— În cît e astăzi ?

— Întîi aprilie... a spus, după ce şi-a consultat ceasul, intrigat.

— Ei vezi, de asta ţi-a dat plasă !... am făcut haz de necaz, apoi, brusc, mi-a venit tonul. Dane, ştii că nu-mi displace povestea ta ?

— Ce vrei să spui ? ! a întrebat, încruntîndu-se bătăios, probabil convins că-l iau peste picior.

— Lucrurile încep să se lege prin însuşi faptul că se înmulţesc coincidenţele. Coincidenţe care privesc una şi aceeaşi persoană. Nu crezi ?

— Ai dreptate ! a exclamat, înseninîndu-se brusc şi începînd să numere pe degete. Primo, agresiunea comisă împotriva doamnei Vieru, ceea ce dovedeşte că o urăşte

pe mama copilului... Secundo, deşi continuă să trăiască cu soţul doamnei Vieru, ţine s-o informeze pe aceasta că s-a despărţit de soţul ei, ceea ce ar putea indica intenţia ei de a se sustrage din cercul bănuiţilor dintr-o infracţiune ce urma s-o comită...

— Şi cum e greu de crezut că îl întruchipează pe Mafalda în prevederea viitorului, se poate presupune că a premeditat infracţiunea la care te referi. Aceasta fiind, după toate probabilităţile, chiar răpirea lui Săndel — am ţinut să-i completez ideea.

— Întocmai — m-a aprobat, apăsînd pe al treilea deget. Terţo, s-a ferit şi a reuşit să scape de urmăritorul ei, deşi n-avea de unde să ştie de prezenţa acestuia...

— N-a ştiut, dar a admis că poate fi pusă sub supraveghere ! am spus, întrerupîndu-l din nou, deoarece raţionamentul lui atinsese punctul care fusese revelator pentru mine. Oare, cine se teme că ar putea fi urmărit de miliţie ?

— Evident, numai cine ştie că a comis o fărădelege — a confirmat Dan.

— Aşa este ! Deci, avînd în vedere această însumare de fapte, care o indică a fi o suspectă de prim rang, consider că a venit momentul potrivit unei discuţii.

— Îi trimitem o invitaţie ?

— Aş ! Admiţînd că este implicată în răpire, am alerta-o şi i-am da răgazul să-şi acopere mai bine urmele. Uite ce vom face mîine... am zis, începînd să-i explic modul în care vom proceda.

MARȚI 2 APRILIE

La ora șase dimineața, mașina noastră a intrat în cartierul Baba Novac, s-a strecurat prin cîteva străzi și a oprit la vreo douăzeci de metri de intrarea blocului care ne interesa. În timp ce Dan și Vartunian și-au aprins țigările și s-au pus pe pufăială, eu priveam cu acreală trecătorii zgribuliți, care se îndreptau spre slujbe, gîndind că nu e nici o bucurie să te scoli din somn cu noaptea-n cap.

Un sfert de oră mai tîrziu, pe pragul intrării și-a făcut apariția maiorul Vieru. S-a oprit o clipă, pentru a-și vîrî cascheta mai adînc pe cap și, amestecîndu-se printre ceilalți cetățeni, a pornit spre stînga imobilului, înspre stația de autobuze, care se afla la vreo două sute de metri, la capătul străzii.

Cînd iluminatul public s-a stins pentru a-și ceda locul zorilor, am simțit că mă ustură ochii de la fumul țigărilor.

— Mai terminați cu atîta fumat ! le-am cerut colaboratorilor mei, întinzînd mîna spre manivela de coborîre a geamului de la portiera de lîngă mine.

Nu apucasem să cobor geamul decît de-o palmă, cînd am zărit „subiectul". A ieșit ca din pușcă din imobil și a pornit, alergînd, spre stația de autobuze.

— Dă-i drumul, Vartunian ! am spus.

Mașina a demarat.

— Oprește ! i-am spus, după ce am depășit-o cu vreo treizeci de metri.

Am coborît repede și am pornit în întîmpinarea ei.

Era atît de zorită să prindă condica, încît nu m-a zărit decît atunci cînd m-am așezat în fața ei.

,— Bună dimineața ! Sînt ofițer de miliție și doresc să stau de vorbă cu dumneavoastră — am zis repede.

— Domn'e, lasă-te de bancuri ! Vino altă dată cu chestii d-astea... Acum n-am chef să întîrzii la serviciu, pentru că dumneata ai luat-o cu băutura de dimineață ! a spus repede, încercînd să mă ocolească, pentru a-și continua drumul.

— Sînt căpitanul Apostolescu — am spus. scoțînd legitimația și arătîndu-i-o.

— Mă rog... Și ce doriți de la mine ? a întrebat, privindu-mă cu ochii măriți de uimire.

— Să-mi dați cîteva relații.

— Acum ? !.. Acum cînd trebuie să merg la serviciu ? a zis, de data asta uitîndu-se la mine contrariată.

— Regret. Este vorba de o problemă urgentă... m-am scuzat, cu o ipocrizie de care nu mi-a fost rușine.

— Bine. Vă ascult — s-a decis, făcînd un semn de resemnare.

— Pe stradă, nu putem discuta. Vă rog să mă însoțiți la sediul nostru.

— Poftim ? !... a exclamat, revoltată. Dumneata ești om serios, domn'e ?

— Să ne urcăm ! am spus cu severitate, arătînd spre mașina care, apropiindu-se între timp în marșarier, ajunsese în dreptul nostru.

— Faceți o confuzie de persoană ! a protestat ea, înlocuind o parte din furie cu o doză de teamă.

— Nu vă numiți Diana Tornea ?

— Da... a șoptit, dezumflată.

— Vă rog... am spus, arătînd spre portiera din spate, pe care Dan. cu amabilitatea lui binecunoscută, o ținea deschisă.

Cînd mi-a urmat invitația și s-a urcat în mașină, mai înainte de a-i urma exemplul, am privit în jurul meu. Deși strada devenise puzderie de trecători, aceștia erau atît de grăbiți, încît nici unul dintre ei nu-și acordase răgazul de a privi spre noi.

*
* *

— Vă rog să vă dezbrăcaţi şi să luaţi loc — am invitat-o, după ce am intrat în biroul nostru.

— Pentru ce să mă dezbrac ? ! a exclamat mirată. Chiar credeţi că am timp de pierdut ? Rămîn aşa ! Vă rog să-mi spuneţi pentru ce m-aţi adus aici ! mi-a cerut cu hotărîre, rămînînd în picioare.

— Să nu vă faceţi griji cu serviciul. Cînd veţi pleca, am să vă dau o adeverinţă care să motiveze absentarea dumneavoastră de la program — am asigurat-o, apropiindu-mă de ea cu mîinile întinse pentru a-mi da paltonul.

A făcut un gest de resemnare şi, scoţîndu-şi haina, mi-a întins-o. Era îmbrăcată cu cele două pulovere pe care le purtase cînd o văzusem prima oară, în plus, avea un pantalon din stofă maron, strîmt pe coapse.

Cînd m-am înapoiat de la cuier, se şi instalase, picior peste picior, pe scaunul din faţa biroului meu.

— Îl cunoaşteţi de mult pe maiorul Vieru ? am întrebat-o, după ce m-am aşezat şi eu.

— Poftim ? !... a spus, făcînd ochii mari de uimire. Dar de cînd se ocupă miliţia de relaţiile dintre un bărbat şi o femeie ? !

— Dacă doriţi, într-adevăr, să ajungeţi mai repede la serviciu, va trebui să răspundeţi, nu să puneţi întrebări ! am spus, străduindu-mă să par cît mai sever posibil.

Într-o fracţiune de secundă, obrajii i-au devenit stacojii iar ochii migdalaţi i s-au îngustat şi mai mult, de iritare, dar a reuşit repede să se stăpînească.

— Ne cunoaştem de vreo doi ani — a răspuns, aparent cu indiferenţă.

— În ce împrejurări v-aţi cunoscut ?

— Mi-a fost recomandat la un ceai.

— Cînd s-a mutat la dumneavoastră ?

— La o lună sau două, după ce ne-am cunoscut.

— Ce ştiţi despre relaţiile dintre el şi soţia lui ?

A ridicat din umeri, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să-mi răspundă. Apoi s-a decis :

— Gică mi-a vorbit foarte frumos de soţia şi copilul lui... Mi-a spus însă că se certase adesea din cauza copi-

lului... Pentru că ea îl bătea tot timpul și fără nici un rost, motiv pentru care el trebuia să intervină și să-l scape din mîinile ei. Gigi iubea foarte mult copilul... a spus pe un ton neutru.

— Acesta a fost motivul despărțirii lor ?

— Printre altele. Conflictul adevărat a fost însă declanșat de descoperirea unor scrisori pe care ea le primise de la alți bărbați.

— Cum arată soția lui ? am început s-o manevrez cu binișorul.

— Nu știu. N-am văzut-o niciodată — m-a contrat ea, cu promptitudine.

— E posibil ? m-am arătat eu mirat.

— De fapt, ne-am întîlnit o dată cu ea. În vara trecută, mergeam cu Gică și alți doi prieteni să bem o bere la Grădina „Boema"... Tocmai așteptam în fața cofetăriei „Scala", să se schimbe stopul, pentru a putea traversa bulevardul, cînd Gică m-a întrebat dacă am văzut cu cine s-a salutat. I-am răspuns că nu. Atunci el mi-a spus că era soția lui. Cînd am vrut să întorc capul ca s-o văd, el m-a oprit. Dar, oricum, n-aș fi reușit s-o mai remarc în aglomerația de pe bulevard.

— Trebuie să înțeleg că, de fapt, n-ați văzut-o. Și, deci, nici nu știți cum arată. Așa e ?

A dat din cap că da.

— Vă rog să răspundeți verbal, altfel colegul meu nu poate consemna discuția noastră — i-am cerut, arătînd spre Dan, care, instalat la biroul din spatele ei, era pe post de stenograf.

— N-am văzut-o și nici nu știu cum arată soția lui Gică.

— Dar pe copilul lui îl cunoașteți ?

— Nu l-am văzut niciodată. Dar Gică îmi spunea că este deștept și foarte frumușel. În orice caz, Gică era foarte afectat de dispariția copilului.

— Cînd v-a vorbit de această dispariție ?

— În urmă cu cîteva zile. Cînd s-a înapoiat de la unitate, mi-a spus că l-au căutat acolo doi ofițeri de miliție în legătură cu dispariția copilului.

— Dacă v-a vorbit despre dispariția copilului, înseamnă că v-a spus și că ne-am interesat de dumneavoastră.

— Nu mi-a spus că v-aţi interesat de mine în mod special, ci, la general, despre toţi prietenii lui.

— Acum două zile, nu v-a spus că l-am vizitat din nou şi ne-am interesat de dumneavoastră, în mod special ?

— Nu, nu mi-a spus.

Era exclus ca maiorul să nu-i fi spus. Dacă ea voia să nege, pentru a justifica surpriza pe care o afişase cînd am oprit-o pe stradă, n-avea decît. Pentru mine, n-avea nici o importanţă, aşa că mi-am continuat interogatoriul :

— Maiorul Vieru mai avea şi alte relaţii feminine ?

— Nu cunosc şi nici nu mă interesează. În apartamentul în care locuiesc cu părinţii mei, el are numai calitatea de chiriaş — a ţinut ea să pună lucrurile la punct. Dar, în orice caz, eu personal nu l-am văzut umblînd cu alte femei.

— Ce prieteni comuni aveţi ?

A înşirat cîteva nume, în special colegi de serviciu ai maiorului Vieru. Cînd a terminat, i-am cerut să-mi indice rudele şi prietenii ei personali. Dan, numai urechi, s-a grăbit să consemneze toate datele pe care mi le-a furnizat. Cum însă vorbise numai de prietene, iar ca prieteni îmi înşirase numai cîţiva colegi de serviciu, nu mă puteam declara satisfăcut. Şi nu întîmplător !

— Aţi omis să ne vorbiţi de prietenii personali — i-am atras atenţia.

— Vreţi să spuneţi prieteni intimi ?

— În primul rînd. Apoi şi ceilalţi.. i-am răspuns cu generozitate.

— Cred că vă înşelaţi asupra mea. Sînt fată cuminte şi n-am prieteni intimi ! m-a pus la punct şi a continuat : Iar alţi prieteni, în afara celor de care v-am vorbit deja, n-am.

Avea douăzeci şi doi de ani, doamnei Vieru îi spusese că este însărcinată, iar maiorul locuia de vreo doi ani cu ea, dar ea este fată cuminte. Mă rog, în definitiv, pe mine nu mă interesa treaba asta, ci locul unde se află copilul sechestrat. Şi cum nu sînt născut de ieri, nu m-a indispus prea mult faptul că n-a vrut să-mi vorbească despre individul care a comis răpirea, evident de conivenţă cu ea. În meseria mea, nu se prea întîmplă ca răufăcătorii să-şi recunoască faptele dacă nu sînt obligaţi prin probe. Dar

cum, deocamdată, îmi lipsea acest gen de elemente, n-aveam cum s-o oblig să devină mai comunicativă.

— Vă rog să-mi spuneţi cum v-aţi petrecut timpul în săptămîna care a trecut — i-am cerut.

Mi-a povestit că dimineaţa se afla la serviciu, apoi se întorcea acasă, de unde nu mai ieşea pînă a doua zi, cînd se ducea din nou la program.

— Şi miercuri, 27 martie, ce-aţi făcut ? am întrebat-o, revenind la ziua răpirii.

— Acelaşi lucru ca în celelalte zile. Dimineaţa la serviciu şi după aceea acasă — a spus cu indiferenţă.

— În jurul orei zece, unde vă aflaţi ?

— Nu v-am spus ? s-a interesat, făcînd un gest de nerăbdare. Eram la serviciu !

În definitiv, putea să fie sinceră. Doar nu ea comisese răpirea.

— Dar ieri, după ce-aţi terminat serviciul ? am întrebat-o, privind spre Dan, cu convingerea că este foarte curios să afle ce făcuse *mademoiselle* după ce-l lăsase cu buzele umflate, în faţa magazinului „Cocor".

— Parcă v-am spus... În toate zilele săptămînii trecute, cînd plecam de la serviciu, făceam unele cumpărături şi mă îndreptam spre casă, de unde nu mai ieşeam.

— Ce cumpărături aţi făcut ieri ?

— Nu-mi amintesc... Probabil ceva de mîncare.

— Şi cînd aţi ajuns acasă ?

— Nu m-am uitat la ceas ! mi-a răspuns enervată.

— Am să vă spun eu. V-aţi înapoiat acasă după ora şapte. Ce-aţi făcut pînă la acea oră ?

În ochii ei, care mă fixau de parcă ar fi vrut să mă hipnotizeze, am văzut o pîlpîire de teamă, apoi i-a coborît spre rama biroului.

— Da... Acum îmi amintesc... Am umblat prin magazine... Vreau să-mi fac o rochie şi m-am uitat după un material care să-mi placă... a îndrugat, după care a ridicat iar ochii spre mine şi m-a privit cu siguranţă.

— Şi l-aţi cumpărat ? am luat-o eu la vale.

— Nu. N-am văzut nimic interesant. Chiar mă şi gîndeam că astăzi ar trebui să mă duc pe strada Covaci, unde sînt consignaţiile — mi-a replicat foarte convingătoare.

Cum nu se arăta dispusă să vorbească mai mult decît dorea, am trecut la piesa de rezistență.

— De ce ați încercat s-o ucideți pe doamna Vieru ? am luat-o repede.

— Poftim... ? ! a exclamat, deschizînd gura mare-mare, așa, ca să văd eu cît de mult a buimăcit-o enormitatea pe care o exprimasem.

— Nu auziți bine ? m-am interesat, cu o compasiune care-mi era cu totul străină.

— Bine... Da' cum puteți spune ?... Cum puteți spune că eu am încercat s-o... s-o ucid pe nevasta lui Gică ? a bălmăjit ea, înecată de indignare.

Protestul ei era atît de convingător, încît m-am temut că am nimerit ca Irimia cu oiștea-n gard. În definitiv, tot eșafodajul meu se baza numai pe niște semnalmente furnizate de mama copilului. E drept, niște semnalmente care îi erau al naibii de specifice, dar o asemănare de persoane era departe de a se putea numi o identificare. Spre șansa mea, mi-a picat fisa mai înainte de a începe să-mi manifest ezitarea. Dacă n-are nici un amestec în afacerea pe care o cercetez, de ce l-a fentat pe Dan în magazinul „Cocor" ?

— Cum puteți spune că am vrut s-o ucid, cînd nici n-o cunosc ? m-a întrebat ea, parcă încurajată de tăcerea mea.

Nu i-am răspuns nimic, pentru că începuse să mă chinuiască îndoiala. Degeaba îmi serveam supoziții, cînd mie îmi trebuiau certitudini.

— Vă rog să vă gîndiți bine — i-am spus, așa, ca să spun ceva, în timp ce ochii mei s-au îndreptat spre Dan și au început să lanseze semnale S.O.S.

O clipă s-a uitat la mine nedumerit, apoi — slavă Domnului ! — a priceput. A întins mîna spre telefonul de pe biroul lui și a format cu gesturi ușoare un număr pe disc.

— Alo !... Da eu sînt, tovarășe colonel..., am spus, după ce telefonul de pe biroul meu a început să sune și am ridicat receptorul. Am înțeles. Vin imediat — am încheiat unilaterala discuție.

— Stai mult la șef ? s-a interesat Dan, cu subînțeles, după ce m-am ridicat de pe scaun.

— Depinde. Sper însă că nu. Domnişoară, vă rog să mă aşteptaţi pînă mă întorc. Eventual, mai gîndiţi-vă la ce-am discutat...

Cînd am dat să ies din birou, l-am văzut pe Dan, care se afla în afara cîmpului ei de vedere, făcîndu-mi semn cu mîna să mă grăbesc.

* * *

Vartunian era bine dispus. Îi spusesem că vreau să ajung repede în cartierul Drumul Taberei. N-a mai avut nevoie de alt îndemn. Cu un picior pe frînă şi cu celălalt apăsînd ciuperca acceleratorului în podea, înghiţea kilometri, strecurîndu-se în coadă de peşte printre maşinile pe care le depăşea. Curînd s-a oprit cu scrîşnet de frînă în faţa blocului în care mai fusesem în urmă cu cîteva zile.

Intrînd în imobil şi urcînd cîte două trepte o dată, am ajuns în faţa apartamentului care mă interesa şi am apăsat pe butonul soneriei. Văzînd că nu-mi răspunde nimeni, am întins din nou mîna spre sonerie. Dar n-a mai fost necesar să apăs pe buton. Am auzit din dosul uşii un tîrşîit de încălţăminte.

— Se mai faşeţi ? s-a interesat Maria Gîlmă, după ce, deschizînd uşa, a dat cu ochii de mine.

— Aşe, ş-aşe — i-am răspuns în glumă. Aş vrea să vorbesc cu doamna.

— Îi la copii, la şcuală.

— Unde se află această şcoală ? am întrebat nerăbdător.

— Nu ştiu să zic, da' ştiu s-arăt.

— Bine. Îmbracă-te şi hai să-mi arăţi. Dar repede, te rog !

În ciuda îndemnului meu, lăliiei tot i-au trebuit cîteva minute bune pînă să-şi facă din nou apariţia în pragul uşii.

Instituţia care mă interesa se afla foarte aproape. După ce am coborît din maşină, i-am spus lui Vartunian s-o ducă acasă pe Maria şi să vină înapoi.

Am urcat imediat treptele clădirii şi am intrat. Chiar dacă aş fi fost orb şi tot aş fi ştiut că am nimerit într-o şcoală. Mirosul de creolină era prea specific, pentru a mă

putea înșela. Ușor emoționat, ca pe vremea cînd eram școlar și veneam cu temele neînvățate, am privit de-a lungul culoarului. Nu era nici țipenie de vreo ființă vie, pentru a cere relații. Resemnat, am pornit pe cont propriu în căutarea unei anumite uși. Ajutat de spiritul meu de observație, am reușit să văd tăblița pe care scria : „Cancelaria". abia după ce am străbătut de două ori culoarul, fără s-o remarc.

Am bătut în tablieră, și, după ce am fost întîmpinat cu un „Intră !", m-am conformat invitației.

Lîngă o masă lungă, impresurată de nenumărate scaune. o femeie ținînd în mînă un stilou stătea aplecată asupra unui catalog și capul întors spre mine. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, brunetă cu trăsături plăcute.

— Sărut mîna. O caut pe profesoara Vieru — am spus.

— Regret, dar e la oră... Și o să trebuiască să mai așteptați, pentru că abia a sunat de intrare.

— Aveam o problemă cu caracter de urgență... i-am spus cu necaz.

— Cum se numește copilul dumneavoastră ? a vrut ea să știe.

— Poftim ?... m-am mirat eu.

— Sînt Liliana Dumitru, diriginta clasei și cunosc toți copiii — mi-a explicat, văzînd cum o privesc Cum se numește ?

— Regret, dar nu pentru asta am venit — am zis, pricepînd că mă ia drept un părinte care a venit să se intereseze de situația școlară a odraslei. Sînt de la miliție.

— Ah ! Ați venit pentru Săndel ? a fost rîndul ei să se mire.

Am confirmat.

— Numai o clipă. Imediat mă duc s-o chem... a spus, trecînd pe lîngă mine și ieșind pe ușă.

În următoarele treizeci de secunde, și-a făcut apariția doamna Vieru.

— L-ați găsit ? m-a întrebat din ușă, apăsîndu-se cu mîna pe piept, pentru a încerca să-și domine respirația sacadată.

— Am găsit o urmă care sper să ne ducă la copil — am anunțat-o.

— Speram că mi l-aţi adus... a zis clătinîndu-şi capul într-un gest de dezamăgire.

— S-ar putea să-l găsim repede — am încurajat-o, după ce am lăsat capul spre umăr, într-un gest de regret. În acest scop, am nevoie de prezenţa dumneavoastră. Puteţi pleca de la şcoală pentru o oră, o oră şi jumătate ?

— Pentru ce ? m-a întrebat intrigată.

Cînd mi-am terminat explicaţia, s-a înapoiat la clasa de unde o scosesem, pentru a o ruga pe dirigintă s-o suplinească în continuare.

În timp ce aşteptam să se înapoieze, am zărit un post telefonic pe masă. M-am grăbit să ridic receptorul şi să formez numărul lui Dan.

* * *

Intraţi în Inspectorat, am condus-o pe doamna Vieru spre biroul nostru. Ajunşi la destinaţie, mai înainte de a deschide, m-am oprit şi i-am reamintit însoţitoarei mele schema despre care-i vorbisem pe drum. M-a asigurat că a înţeles perfect ce doresc de la ea, iar eu am apăsat pe clanţă şi mi-am strecurat capul prin uşa întredeschisă. Dan respectase întocmai instrucţiunile pe care i le dădusem prin telefon.

În mijlocul încăperii se aflau opt femei tinere, înşirate cot la cot, ca la concursurile de alegere a unei „Miss", mai puţin faptul că nu erau despuiate, pentru a-şi expune farmecele...

Am deschis uşa pînă la perete, m-am retras cu un pas şi am invitat-o pe doamna Vieru să intre înaintea mea. După ce s-a conformat, eu am rămas lîngă prima femeie. Dan făcea acelaşi lucru, dar lîngă ultima „concurentă".

Doamna Vieru, depăşindu-mă, a înaintat spre Dan, trecînd şirul în revistă, precum un comandant trupa înainte de deschiderea paradei.

A mers fără ezitare pînă la a şasea femeie, cînd s-a oprit, i-a pus mîna pe umăr şi, întorcîndu-şi capul spre mine, m-a anunţat :

— Ea este femeia care a încercat să mă strîngă de gît.

Ehei ! Ce coincidență a naibii ! Persoana împricinată nu era alta decît chiar domnișoara Diana Tornea !

— Ce-aveți cu mine ? ! Nu vă cunosc ! a protestat ea, albă la față, către doamna Vieru.

— Sînteți convinsă ? am întrebat, pentru a satisface partea formală a operației pe care noi o numim : „Identificarea din grup".

— Da, sînt convinsă. Ea este Mariana, femeia despre care v-am vorbit ! a confirmat ea, cu o convingere fermă.

— Ai întocmit procesul-verbal ? l-am întrebat pe Dan.

— Da, consemnînd totodată că Diana Tornea și-a ales singură poziția a șasea în grup.

— Mulțumindu-vă pentru sprijinul pe care ni l-ați acordat, vă rog să semnați procesul-verbal al desfășurării acțiunii de identificare la care ați participat — le-am rugat pe cele șapte necunoscute.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd femeile care ne ajutaseră au plecat la serviciul circulației, de unde le culesese Dan, m-am adresat doamnei Vieru :

— Puteți să vă întoarceți la școală. Mașina cu care am venit vă așteaptă la ieșire. De restul, ne ocupăm noi — am asigurat-o.

A dat din cap cu înțelegere, pe cînd ochii ei mă priveau cu o disperată implorare.

După ce am condus-o pînă la ușă, m-am întors spre biroul meu.

— Diana, ia loc — am poftit-o, arătîndu-i scaunul din fața mesei mele de lucru.

S-a conformat, așezîndu-se pe marginea scaunului într-o atitudine de arțag.

— Vezi, minciuna nu merge departe — am mustrat-o în zeflemea. Spuneai că n-o cunoști pe doamna Vieru și, cînd colo, tu te-ai dus s-o omori...

— Nu-i adevărat ! Minte ! m-a întrerupt, cu ochii îngustați de furie. N-o cunosc și n-am văzut-o niciodată !...

— Diana, nu ridica tonul ! i-am atras atenția cu asprime.

— Dar nu-i adevă...

— Tentativa de omor se pedepsește cu pînă la zece ani de închisoare ! am avertizat-o.

Pentru o fracțiune de secundă, a făcut ochii mari, de spaimă, apoi, înmuiată a spus :

— Nu e adevărat !... N-am vrut s-o omor...

— Dar acasă la ea ai fost ?

— Da, însă n-am vrut și nici n-am încercat s-o omor...

— Pentru ce te-ai dus la doamna Vieru ?

Și-a lăsat capul în jos și a început să vorbească cu opinteli :

— Tot timpul m-am întrebat ce fel de femeie este Mioara... Voiam să știu ce fel de om este... Gică îmi vorbea întotdeauna frumos despre ea și copil... Era firesc să știu de ce, dacă erau atît de perfecți, s-a ajuns totuși la despărțire. Nu ? m-a luat ca drept martor, ridicîndu-și capul și privindu-mă întrebător.

— Te rog să continui relatarea — am îndemnat-o, omițînd să-mi exprim opinia.

— În urmă cu cîteva luni — a spus, lăsîndu-și capul iar în jos... cred că era prin noiembrie... M-am decis să mă duc în cartierul Drumul Taberei și să văd blocul în care a locuit Gică... Cunoșteam numai strada, nu și numărul... Dar intrînd în mai multe blocuri și consultînd listele pentru plata întreținerii, am descoperit unde locuiește familia Vieru... În acel moment nu știu ce s-a întîmplat cu mine... a zis, ridicîndu-și capul, lipindu-și o palmă de frunte și fixînd cu privirea absentă peretele din spatele meu, ca și cum ar fi căzut în transă.

Văzînd că tace, și temîndu-mă că începe să se converseze cu vreun spirit, m-am văzut nevoit s-o ajut să-și regăsească șirul povestirii :

— Deci, ai aflat unde locuiește doamna Vieru. Și apoi ?

— M-am trezit deodată cu mîna pe soneria apartamentului... Am vrut să fug... Să cobor repede scara și să ies în stradă... În momentul acela, s-a deschis însă ușa, și am văzut-o pe doamna Vieru...

— De unde știai că este doamna Vieru ? Dacă n-o mai văzuseși niciodată ? m-am grăbit s-o întreb.

— Atunci, pe moment n-am știut, dar, după ce m-a poftit în casă, am făcut cunoștință — a explicat ea, fără nici o ezitare, ceea ce nu însemna însă că o și cred.

— Cum ai convins-o să te primească în casă ?

— De fapt, m-a invitat mai înainte de a fi apucat să-i spun ceva. Cum m-a văzut, a spus că știe cine sînt și m-a poftit să intru.

— De unde te cunoștea ? am vrut să știu, deoarece afirmația pe care o făcea nu rima cu declarația Mioarei Vieru.

— Spunea că m-a văzut de cîteva ori pe stradă împreună cu Gică.

— Despre ce-ați discutat ?

S-a apucat să-mi povestească despre ce au vorbit, adăugînd că după venirea prietenului gazdei ea a plecat.

Ascultînd-o, am avut satisfacția să constat că barem la acest capitol relatările celor două femei concordă.

— ...Deci — a spus în încheiere — nici o clipă nu m-am gîndit să-i fac vreun rău... Voiam de la ea niște răspunsuri la întrebările care mă chinuiau... Simțeam nevoia să aflu cauza despărțirii lor... În ce au constat neînțelegerile dintre ei... Și, bineînțeles, ce fel de om era Gică... Vă rog să mă credeți că n-am încercat să-i fac nici un rău... Ce dovadă mai bună vreți, decît aceea că la despărțire ne-am sărutat ? m-a întrebat, aruncînd în joc un argument forte, dar eu, nefiind de față la scena respectivă, nu m-am simțit obligat să-l iau ca atare.

Probabil, dîndu-și seama că n-a reușit să mă convingă cine-știe ce, a apelat la un alt argument :

— Dacă nu mă credeți, vă rog să stați de vorbă și cu prietenul ei, deoarece acesta a rămas acolo după plecarea mea.

— E foarte adevărat ce spui — i-am dat dreptate. Doar nu puteai să atentezi la viața doamnei Vieru, de față cu prietenul acesteia...

— Vedeți, deci, că am dreptate ? s-a grăbit ea să se bucure.

— ...De aceea, după ce ai părăsit apartamentul, ai rămas în stradă și ai așteptat ca bărbatul care ți-a încurcat socotelile să plece...

— Nu-i adevărat ! a protestat ea ultragiată.

— ...Cînd l-ai văzut ieșind din bloc, ai revenit... Și pentru ce ai încercat să faci cînd ai revenit, te afli acum aici ! am spus, fără să țin seama de întreruperea ei.

— Nu-i adevărat ! s-a opus din nou, astupîndu-şi gura cu palma, pentru a-mi demonstra că excentricitatea susţinerii mele o uluise.

— Ba da, e adevărat. Şi pentru că este adevărat, te anunţ că din acest moment te afli sub stare de arest, sub învinuirea de tentativă de omor — i-am comunicat cu răceală.

— Nu ! N-aveţi voie ! E un abuz şi veţi da socoteală pentru asta ! a strigat, sărind de pe scaun de parcă s-ar fi ejectat.

— Să nu mai ridici tonul ! am avertizat-o cu severitate. Iar de pe scaun, te ridici numai cînd îţi voi spune eu ! Stai jos !

Surprinsă de asprimea mea, m-a privit dezorientată şi s-a lăsat să alunece uşor înapoi pe scaun.

— Diana, cînd l-ai văzut ultima dată pe Săndel ? am întrebat-o, readoptînd tonul amical.

— Pe cine ? a spus ea, ca şi cum nu m-ar fi auzit bine.

— Pe copilul soţilor Vieru.

— Nu l-am văzut niciodată ! mi-a comunicat, foarte convinsă.

— Dane —, am spus, ridicînd capul spre colegul meu — aş vrea să-i dăm un răgaz pentru a se putea gîndi bine la răspunsul pe care-l aştept de la ea. Predă-o la arest !

— Veţi da socoteală pentru această ilegalitate... a spus, pe cînd, făcînd un gest de indiferenţă, s-a ridicat de pe scaun, în acelaşi timp cu Dan.

— Diana..., i-am spus, cînd Dan i-a deschis uşa.

S-a întors cu faţa spre mine şi a schiţat un zîmbet ironic, probabil imaginîndu-şi că ameninţarea ei şi-a făcut efectul şi-i voi da drumul să plece.

— Azi dimineaţă, ai avut amabilitatea să-mi enumeri toate rudele şi toţi prietenii tăi. Acum, te rog să-mi spui care dintre aceste persoane are următoarele semnalmente... am spus, descriindu-l, după datele furnizate de Maria Gîlmă, pe individul care răpise copilul.

A făcut-o pe gînditoarea, cam atît cît era nevoie pentru a mă convinge de bunele ei intenţii, apoi, clătinînd capul, m-a informat pe un ton de regret :

— Persoana de care mi-ați vorbit îmi este complet necunoscută.

Cum întrebarea mea avusese numai un caracter formal, deoarece ar fi fost caraghios să-mi imaginez că ea, care-și susține cu dîrzenie nevinovăția, ar putea să-și indice complicele, răspunsul primit nu m-a afectat cîtuși de puțin.

— Ești convinsă ? am mai insistat o dată, așa, ca să mă aflu în treabă.

A spus că este, iar eu l-am rugat pe Dan s-o predea la arest.

— E al naibii de tare. O să ne alegem cu un icter pînă reușim s-o dăm gata... a spus Dan, vitriolat, reintrînd în birou. Ce meserie scîrboasă avem...

— Scîrboasă sau nu, trebuie să ne-o facem ! Mai ales că alta, mai bună, tot n-avem — am apreciat, săltînd din umeri cu resemnare.

A tras un oftat din rărunchi și s-a întrebat cu glas tare :

— Care o fi mobilul răpirii ?

— Dacă l-am cunoaște, sînt convins că am putea ajunge foarte repede la copil... l-am aprobat. Dar, din păcate, nu-i cazul.

— Și cu „domnișoara" ce facem ? și-a adus aminte să mă întrebe, arătînd cu capul spre ușă, pe unde o scosese pe Diana Tornea.

— Domnișoara, după toate aparențele, este implicată în răpire. Nu știm nici cum, nici pentru ce. Dar știm, în schimb, că modul în care a acționat pînă acum o impune ca pe o suspectă de prima mînă... Și dacă nu sîntem încă în stare să-i dovedim participarea la răpire, putem, în compensație, s-o anchetăm în stare de reținere pentru tentativa de omor comisă împotriva mamei copilului. Și asta este foarte bine, pentru că, stînd în arest, îi creăm toate condițiile de care are nevoie ca să mediteze, pînă se va decide să renunțe la discreția demonstrată pînă acum.

— Și pînă se va hotărî să coopereze, ce facem ? Așteptăm ?

— Nu, asta în nici un caz. În timp ce ea va cugeta, noi vom încerca să-l depistăm pe autorul răpirii.

— Unde ? Printre persoanele din anturajul ei ?

— Bravo ! Ai văzut că știi ? am glumit cu amărăciune, pe cînd, sprijinindu-mi mîinile pe rama biroului, m-am ridicat de pe scaun.

— Nu mergem să mîncăm ? E ora două și jumătate... a constatat el, cu subînțeles.

— Asta e cea mai potrivită oră de vizite — l-am contrat și, avînd grijă să nu remarc privirea lui dezaprobatoare, am pornit spre ușă.

MIERCURI 3 APRILIE

Era două după-amiază şi mă săturasem pînă peste cap de vizitele pe care le făceam relaţiilor bănuitei. De ieri şi pînă azi, am bătut la paisprezece uşi, purtînd tot atîtea conversaţii. Şi, bineînţeles, nimeni n-o văzuse pe Diana în compania unui copil şi cu toţii mi-au declarat, după ce le-am furnizat semnalmentele răpitorului, că habar n-au cine ar putea fi individul impricinat.

Eram atît de descurajat, încît am considerat că a venit momentul să-mi spun cîteva cuvinte de îmbărbătare. Dar n-am mai avut cînd să mi le adresez, deoarece uşa în faţa căreia mă aflam a binevoit să se deschidă.

— Pe cine căutaţi matale ? m-a chestionat o bătrînă slabă şi gîrbovită de greutatea celor vreo optzeci de ani pe care părea să-i aibă, cu ochii spre statura impunătoare a colaboratorului meu.

— Aş vrea să discut cu familia Tornea — am spus.

— Pe cine căutaţi matale ? a repetat pe cînd îşi împingea cu palma deschisă pavilionul urechii stîngi spre înainte şi-şi întorcea privirea spre gura mea.

Ei, fir-ar să fie ! După cît eram de cătrănit, numai un dialog cu o surdă îmi mai lipsea. Resemnat, spunîndu-mi că în meseria mea numai arareori se întîmplă să-ţi poţi alege singur interlocutorii, m-am decis să apelez la unica metodă capabilă să ajute la o eventuală comunicare cu ea. În consecinţă, mi-am repetat dorinţa, de data asta cu o voce atît de puternică, încît, sînt sigur, aş fi putut lăsa năuc de invidie chiar şi un şef de echipaj de pe

o navă de piraţi. Bineînţeles, dacă ea ar fi continuat să navigheze şi în apele erei submarinelor atomice !

— Aud ? a răspuns ea, împingîndu-şi şi mai mult urechea spre mine.

Am întors capul spre Dan, pentru a-i da posibilitatea să vadă şi el cum arată un om care, deşi adus pe culmea disperării, continuă să afişeze un aer de totală solicitudine. Dar nu pentru mult timp !

— Hai în altă parte. Aici revenim mai tîrziu — mi-a sugerat el, încreţindu-şi nasul într-un gest de silă.

Primul drum pe care l-am făcut ieri, cînd am început să mergem cu colindul la rudele şi cunoştinţele Dianei, a fost, cum era şi firesc, la domiciliul ei. Dar nu ne-a răspuns nimeni. Astăzi am găsit pe cineva acasă, însă ce folos ? Situaţia nu diferea cu nimic faţă de cea de la vizita anterioară, cînd n-am avut cu cine sta de vorbă.

— Ai dreptate, Dane, — am fost nevoit să admit.

Întrucît pierdusem speranţele că m-ar putea auzi, mi-am luat rămas bun printr-o înclinare de tip prusac. Apoi, fără să mai aştept urarea de „drum bun", m-am răsucit şi am pornit, lansat, spre scări.

— Ia vezi tu pă cine caută ăştia !.. Că io nu-nţeleg ce zice... — am auzit în spate vocea bătrînei, exact cînd puneam piciorul pe prima treaptă a scării.

— Ce doriţi ? s-a interesat o voce masculină, chiar în momentul în care eu, oprit în capul scării, am întors capul spre uşa pe care tocmai o abandonasem.

Un tip înalt stătea cu un braţ petrecut după umerii bătrînei şi mă examina cercetător. Era bine legat, brunet şi avea în jur de patruzeci şi cinci de ani.

— Aş vrea să discut cu cineva din familia Tornea — am spus, apropiindu-mă de uşă.

— În ce problemă ? Sînt Tornea Costică — a zis el.

— Tatăl Dianei ?

— Da. Cine sînteţi dumneavoastră ? m-a consultat, încruntîndu-se.

— Sîntem ofiţeri de miliţie.

— S-a întîmplat ceva cu Diana ? a întrebat, arătîndu-se speriat.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Vă rog să poftiți — a zis, trăgînd-o repede pe bătrînă din ușă, pentru a ne face loc să intrăm.

L-am urmat pe un culoar, am lăsat în urmă ușa unei bucătării și am intrat într-o cameră de trecere, mobilată ca sufragerie, plus un divan de o persoană, sprijinit lîngă unul din pereți. În față, printr-o ușă deschisă, se zărea un mic vestibul.

— Ce i s-a întîmplat Dianei ? s-a grăbit să întrebe gazda, după ce ne-am așezat pe scaunele din jurul mesei. Ieri-dimineață a plecat la serviciu și azi-noapte n-a dormit acasă...

— Este reținută la miliție.

— Unde-i Diana ? a intervenit bătrîna, care, așezîndu-se odată cu noi în jurul mesei, se străduia să înțeleagă despre ce vorbim, privind cînd buzele mele, cînd pe cele ale lui Costică Tornea. Pe Dan nu-l băga în seamă, pentru că nu se manifesta.

— Diana la miliție ? ! a exclamat surprinsă gazda, fără să țină seama de întrebarea bătrînei. Pentru ce ?

— Este cercetată pentru atentare la viața unei persoane.

— Cum adică ? s-a arătat el străin de termen.

— A încercat să omoare o femeie — am precizat.

— Ce face ? !... Vreți să spuneți că Diana a vrut să omoare pe cineva ? !

Am dat din cap că da.

— Dar e absurd ! a spus, privindu-mă cu speranța că-i voi confirma afirmația.

— Îmi pare rău că trebuie să vă dau o astfel de veste. Din păcate, lucrurile stau așa cum v-am spus.

— Ce zice ăsta ? ! a spus bătrîna, exasperată că nu pricepe nimic, lovindu-l cu cotul pe Tornea.

— Zice că Diana a vrut să omoare pe cineva ! i-a strigat el, enervat, apoi, întorcînd capul spre mine, m-a întrebat : Pe cine a vrut să omoare ?

— Nu-i adevărat ! Ăsta minte ! a intrat bătrîna pe fir, uitîndu-se la mine ca o leoaică indignată de modul în care-i trag puii de coadă.

— Pe soția maiorului Vieru — i-am răspuns lui Tornea, fără să-i mai acord atenție bătrînei.

— Pe nevasta lui Gică ? !... a spus aiurit. Da' ce-a avut cu ea ?

— Deocamdată, nu stim — i-am răspuns cu sinceritate.

— Cînd o afla mama ei... — a spus cu disperare, apucîndu-şi capul între palme si înclinîndu-l în stînga şi în dreapta.

— Aţi avea ceva împotrivă dacă mi-aş arunca o privire prin casă ?

Demoralizat, mi-a răspuns printr-un gest de indiferenţă şi s-a ridicat de pe scaun.

Am făcut şi eu acelaşi lucru şi l-am urmat spre vestibulul pe care-l remarcasem la intrarea în sufragerie. Cînd am ajuns la destinaţie, am văzut două dormitoare, unul la stînga şi altul la dreapta, iar între ele camera de baie.

— Cine doarme aici ? am întrebat, arătînd spre încăperea din stînga.

— Eu şi soţia mea.

— Şi aici ? am arătat spre dreapta.

— Diana.

— Dînsa unde doarme ? l-am întrebat, privind spre bătrînă, care, în pofida faptului că nu pricepea nimic din discuţia noastră, se ţinea cu consecvenţă după noi.

— Pe dormeza din sufragerie — a răspuns, arătînd cu mîna întinsă spre încăperea pe care tocmai o părăsisem.

Deşi nu sînt o somitate în probleme de aritmetică, am reuşit totuşi să remarc că nu iese socoteala. Drept care, fără nici un complex, am întrebat :

— Maiorul Vieru unde doarme ?

— Aici, cu Diana — a arătat spre dreapta, după ce în prealabil s-a arătat a fi pus în încurcătură şi s-a împurpurat la faţă. Întrucît trebuie să se căsătorească, n-am văzut nimic rău în asta — s-a simţit obligat să-mi explice.

Am întîlnit privirea lui Dan, care-mi zîmbea amuzat. Am priceput că se referă la pretenţia Dianei de a-i spune domnişoară. Dar cum această situaţie nu mă interesa cîtuşi de puţin, m-am adresat gazdei :

— Sînteţi de acord să... să verificăm această cameră ? am zis, ezitînd să pronunţ cuvîntul percheziţie.

— Dacă doriți... a consimțit el, deprimat.

Ne-am apucat de treabă, deși, trebuie să mărturisesc, habar n-aveam ce anume trebuie să caut. Jumătate de oră mai tîrziu, percheziția era terminată, iar eu țineam în mînă o agendă micuță, găsită într-o poșetă veche.

— Am să vă rog să-mi permiteți s-o iau cu mine — i-am spus gazdei, arătîndu-i respectivul trofeu.

— Luați ce vreți... mi-a răspuns cu amărăciune.

— Acum am să vă rog să-mi spuneți cine sînt prietenii Dianei — i-am cerut, după ce, revenind în sufragerie, ne-am așezat la masă.

— Singurul ei prieten este Gică... cu care, așa cum v-am spus, urmează să se căsătorească... a zis, ducînd pe furiș mîna la ochi și ștergîndu-și o lacrimă.

— Și înainte de a-l fi cunoscut pe maiorul Vieru, cu cine era prietenă ? am întrebat repede, pentru a nu-i da răgaz să izbucnească în plîns.

— Nu știu. Acasă n-aducea pe nimeni.

— Vă rog să-mi spuneți dacă cunoașteți această persoană... și i-am dat semnalmentele răpitorului lui Săndel.

A dat din cap că nu cunoaște.

Era atît de disperat, încît mi s-a făcut milă de el și m-am decis să nu-l mai chinuiesc. Dar nu mai înainte de a-i cere să-mi enumere rudele și prietenii familiei sale.

Lista pe care mi-a furnizat-o n-a adăugat alte persoane față de cele semnalate deja în declarația Dianei.

— Aș putea să vin și să-i aduc ceva de mîncare ? m-a întrebat, cînd am ieșit din apartament.

— Nu vă faceți probleme. Are tot ce-i trebuie...

* * *

La ora trei și jumătate, am intrat în birou și, rupți de oboseală, am aterizat fără nici o ezitare pe scaunele noastre.

— Avem niște telexuri ! a constatat Dan, ridicînd de pe biroul lui cîteva hîrtii și examinîndu-le.

— Inspectoratul județean ? am întrebat, gîndindu-mă că ar fi fost timpul să ni se transmită rezultatul cerce-

tărilor întreprinse asupra relațiilor din provincie a persoanelor susceptibile să fie implicate în răpirea copilului.

— Ai ghicit ! mi-a confirmat prezumția. Dar, bineînțeles, nimic ! Toți cei verificați sînt „curați". Oare chiar așa o fi... ? a spus, scoțîndu-și, gînditor, bricheta din buzunar și așezînd-o pe masă.

— Ai motive să crezi că oamenii de la Inspectoratul județean au trecut pe alături de problemă ?

— Se poate exclude o astfel de eventualitate ?

— O faci pe oracolul de la Delfi ? Ba-i laie, ba-i bălaie !

— Parcă mai știu eu cum e... a spus el, dînd din cap necăjit.

— Copilul trebuie să fie în București... am gîndit cu glas tare, scoțînd din buzunar agenda pe care o luasem din casa Dianei.

— Oi fi cumva rabinul de la Buhuși ! s-a grăbit Dan să-și ia revanșa.

— Mă gîndesc — am spus, fără să reținem că mă ia peste picior — că în răpire sînt implicați numai Diana și individul pe care-l căutăm...

— Poate că da, poate că nu. Dar, mă rog, unde vrei să ajungi ?

— Admițînd că ipoteza mea este corectă, se poate trage concluzia că băiețelul n-a părăsit capitala.

— Nu prea înțeleg acest raționament — a spus Dan, răsfrîngîndu-și a mirare buzele.

— Atît modul în care a știut s-o plimbe pe însoțitoarea copilului pe străzile Bucureștiului, cît și faptul că răpitorul era o figură cunoscută la restaurantul „Stadion", demonstrează că este localnic. Despre Diana n-avem ce să mai vorbim, este și...

— Și ce-i cu asta ? s-a grăbit să mă întrerupă, intrigat.

— Unde pot sechestra doi infractori bucureșteni un copil mai bine ca în București ? Eu, cel puțin, transpus în situația lor, așa aș fi făcut.

— S-ar putea să ai dreptate... a admis el. Un oraș cu două milioane de locuitori oferă, în mod indiscutabil, ascunzători cu mult mai sigure decît un cătun sau un

orășel oarecare de provincie, unde prezența unui copil străin poate fi sesizată cu mai multă ușurință.

— Iar dacă adăugăm și misterioasa ei dispariție din ziua cînd ți-a scăpat de sub supraveghere în magazinul „Cocor", se poate admite că a șters-o pentru a se duce acolo unde a sechestrat copilul...

— ...Și în trei ore n-ar fi putut să-și atingă scopul, dacă ascunzătoarea nu s-ar fi aflat în București ! m-a completat el, prinzîndu-mi raționamentul.

— Exact !

— Oare, faptul că am ajuns la concluzia că băiețelul se află undeva în București, ne ușurează sarcina depistării lui ? a zis Dan, punîndu-mi astfel o întrebare de încuietoare.

— Nu ne ușurează munca, e adevărat. În schimb, o precizează. Și asta e foarte bine, deoarece știm că nu mai trebuie să ne punem nici o nădejde în investigațiile întreprinse în provincie. Totul e pe seama noastră.

— Și pînă acum n-a fost ? m-a chestionat el, pufăind în silă.

Cum nu puteam spune că n-are dreptate, am lăsat capul în jos, cu care ocazie, am văzut agenda pe care o țineam în mînă.

— Ocupă-te de ea ! și i-am aruncat-o pe birou. Persoanele pe care le-am contactat deja, firesc, nu se interesează. Deci, extragi numai nume care apar pentru prima dată.

— Gata, șefu' ! a spus, deschizîndu-și notesul în timp ce se apuca să răsfoiască agenda.

— Pînă termini, eu dau o fugă să văd dacă a fost capturat cel de-al treilea membru al bandei de tîlhari de care am început să ne ocupăm săptămîna trecută.

— Aoleu !... De ăștia și uitasem... a mărturisit el, ridicîndu-și ochii din notes și ciocănindu-și tîmpla cu un deget.

— Păi, nenea șefu' de ce-i aici, ca să te lase în păcatul uitării ? Nici gînd ! am zis, făcînd haz de necaz.

— Cu un șef care exală atîta optimism, cum să n-ai moralul ridicat... pînă la zenit — a remarcat, clătinîndu-și capul într-un gest de dezamăgire.

— Sus capul, Dane ! Fii bărbat. Am rezolvat noi probleme mai grele și ne-om speria acum ? Ocupă-te de ce ți-am zis, iar eu dau o fuguță la infractori, pentru a încerca să aplic în cercetarea penală infailibila metodă jandarova. Dacă experimentul reușește, brevetăm metoda și ne apucăm să lucrăm, simultan, la mai multe cazuri odată... am spus, pornind spre ușă.

* * *

— Cum e ? m-a luat Dan în primire, cînd am revenit în birou.

— E în regulă. A fost arestat și cel de-al treilea. Iar acum, pentru a-și dovedi dorința de colaborare, își scriu cu siguranță declarațiile. Bineînțeles, fără să omită să arate că vinovat de ce s-a întîmplat este numai cel care i-a instigat. Ceea ce, principial, este adevărat. Numai că fiecare dintre ei susține că altul decît el a organizat lovitura.

— Dacă la vechiul și eficientul principiu *cherchez la famme* adăugăm și faptul că numai balerina știa de dolarii din casa prietenei ei, lucrurile sînt foarte clare. Ea este instigatoarea.

— Susține că, într-adevăr, le-a vorbit complicilor ei despre bani, dar numai așa, ca despre un fapt divers. Planul loviturii a pornit de la derbedei... Să lăsăm însă povestea asta, că nu arde. Ai terminat cu agenda ?

— Da... Am selecționat vreo patruzeci de nume și numere de telefon.

— Perfect... am zis, privindu-mi ceasul. E ora patru, așa că am putea face o vizită la Telefoane, pentru a cere adresele posesorilor aparatelor respective.

Mi-a confirmat inițiativa printr-o înclinare a capului și, cu un aer preocupat, a spus :

— E ceva care mă intrigă... Există un nume „George P.", cu numărul de telefon atît de șters cu pixul, că s-a rupt și fila agendei.

— Cum numai ea ar putea să ne spună unde este acest Gheorghe cu numele tradus în englezește, dă un telefon la arest să ne-o trimită sus.

— Să știți că am cam început să mă plictisesc ! m-a anunțat ea, înfuriată, de îndată ce a pătruns în birou.

— Zău ? E plictiseală la arest ? m-am mirat eu.

— V-aș ruga să vă rezervați ironiile pentru prietenii dumneavoastră ! a replicat cu dîrzenie. Oare abuzul dumneavoastră n-are nici o limită ? !

— Abuzul de care mă învinuiești se referă la reținerea ta în arestul preventiv ? am întrebat-o, așa, ca să știu cu ce picior încep tangoul.

— Bineînțeles ! Legea vă obligă să vă formulați acuzația pe care mi-o aduceți...

— Diana, ți-am comunicat deja că ești cercetată sub acuzația de tentativă de omor ! am întrerupt-o, apoi, adoptînd o atitudine ezitantă, am întrebat-o : Tu știi cumva că ar trebui să-ți aduc o altă învinuire, cu mult mai gravă ?

— Mioara Vieru minte dacă susține că am vrut s-o omor ! a protestat, omițînd să răspundă la întrebarea mea meșteșugită.

— Cum asta ai mai spus-o, să trecem la altceva. Am făcut o vizită la tine acasă... am început să-i spun.

— Ce-ați căutat la mine acasă ? ! m-a întrerupt țîfnoasă.

— Întrebări, numai noi punem ! am repezit-o. Cine este George, George P. ?

— George... a repetat ea, adoptînd o atitudine mirată.

— Exact !

— Nu cunosc... m-a anunțat, după ce mai înainte s-a încruntat și a privit în gol, pentru a-mi demonstra că a cugetat cu toată bunăvoința.

Dan, atent la discuție, s-a săltat ușor de pe scaunul său, s-a apropiat, mi-a pus pe birou agenda și, tot atît de discret, s-a înapoiat la locul lui.

Ea a privit obiectul care apăruse pe masa mea de lucru, apoi a ridicat mirată ochii spre mine.

— O cunoști ? am vrut să știu.

— Da — a admis, contrariată. Ce caută agenda mea la dumneavoastră ?

Fără să-i răspund, am deschis agenda la litera G și am întors-o spre ea, întrebînd-o :

— Cine este acest George P. ?

A privit, ca şi cum atunci vedea pentru prima dată acel nume şi a ridicat din umeri că nu ştie.

— Nu-i scrisul tău ?

A clătinat capul că parcă n-ar fi.

— Crezi că e nevoie să apelăm la laboratorul nostru de grafologie ? am consultat-o.

— Ah ! Acum îmi amintesc... a spus, lovindu-şi fruntea cu palma. E numele unui tip care m-a agăţat pe stradă, în urmă cu vreo doi ani... Era atît de insistent, încît, pentru a putea scăpa de el, m-am văzut nevoită să-mi notez numărul de telefon pe care mi l-a dat. Cînd am ajuns însă acasă, l-am şters, pentru că persoana lui, oricum, nu mă interesa.

— Iniţiala „P". ce nume reprezintă ? am întrebat, pentru că, în ciuda faptului că explicaţia ei părea rezonabilă, aveam impresia că discuţia despre necunoscut nu-i făcea nici o plăcere, ceea ce în meseria mea reprezintă un semn de bun augur.

A ridicat din umeri, probabil pentru a-mi spune că nu-şi mai aminteşte. Dar n-a mai avut cînd. Uşa biroului s-a deschis pînă la perete, pentru a-i da posibilitatea unui bărbat să mă privească din pragul ei. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, statura potrivită, bine legat, figura rotundă şi ochii căprui, ascunşi îndărătul unei perechi de ochelari cu rame nichelate.

— Nicule, m-ai omorît cu dolarii ăia ai tăi, de săptămîna trecută ! m-a anunţat, vitriolat, maiorul Gavrilă.

— Te pomeneşti că păgubaşa nu prea s-a înghesuit să admită că i-au aparţinut ei ? l-am întrebat, privind amuzat spre Dan.

— Chiar deloc ! Decît să admită că sînt ai ei, pentru ca apoi să trebuiască să explice de unde i-a avut, prefera să le respingă paternitatea, pardon maternitatea.

Am ridicat din umeri, într-un gest de compasiune.

— Cum mă descurc ? a zis, măturînd cu o privire absentă încăperea.

— Cred că va trebui să te rezumi la ce ţi-am dat eu. În rest, stai cu ochii pe ea. Poate că o prinzi într-un flagrant delict. Cred că nu mi-a auzit sfatul, deoarece, în timp ce vorbeam, ochii i s-au oprit pe profilul ca de medalie al Dianei. De unde la început a privit-o cu indi-

ferență, ca pe un scaun, brusc, ochii i-au devenit pătrunzători.

Cum nu-l știam afemeiat, m-am uitat la el contrariat. Dar nu m-a văzut, continua să-mi observe preocupat clienta.

Cînd vream să-l rog să închidă ușa pe dinafară, că face curent, s-a pus în mișcare. S-a apropiat de biroul meu și a privit-o din față pe Diana, care, intrigată de insistența cu care o examina, a ridicat capul spre el.

— Fetițo, îți dau un sfat. Derbedeul cu care te-am văzut luni seara stînd de vorbă în fața poștei Vitan, este un escroc. În afară de faptul că este căsătorit, mai este și „logodnic de profesie". Ferește-te de el, că altfel vii plîngînd la mine după banii pe care ți i-a luat — a sfătuit-o părintește maiorul Gavrilă.

Mărturisesc că avertismentul lui intempestiv m-a luat pe nepusă masă. N-am înțeles despre ce escroc vorbește, apoi mi-a căzut fisa, deodată. Gavrilă o văzuse pe Diana, după ce-l lăsase mască pe Dan la „Cocorul". Și o remarcase discutînd cu un infractor. Oare, cu ce rima această treabă ? Cum nu puteam răspunde la această întrebare, m-am decis să fac demersurile necesare satisfacerii curiozității mele :

— Nicule, cum se numește escrocul ?

— Grigore Pavel, zis George Papadopol, că sună mai intelectual.

— „George P." ? am întors capul spre ea, în timp ce băteam cu degetul în agenda de pe birou.

— Nu, e altul — a spus cu convingere.

— Și Grigore Pavel cine este ?

— Nu știu... a început ea șovăitor. Ah ! Acum știu. Mi-am amintit... Era un tip care a încercat să intre în vorbă cu mine, dar l-am trimis la plimbare...

Colegul meu, care între timp pricepuse că tînăra din fața biroului meu nu era o păgubașă, ci o cercetată, a intervenit :

— În cele aproximativ zece minute cît ați stat de vorbă, n-am avut impresia că nu vă cunoașteți ! Și cu atît mai puțin că el a încercat să te acosteze și că dumneata l-ai trimis la plimbare...

— Ce-ai căutat la poșta Vitan ? am luat-o eu altfel.

— M-am dus să plătesc telefonul — a răspuns cu promptitudine.

— Ce număr de telefon ai ?

A precizat numărul.

— Numărul tău nu aparţine de centrala Vitan — am constatat.

— Dar n-am plătit pentru mine, ci pentru o colegă de-a mea.

— Eşti grozavă, dacă te-ai apucat să traversezi oraşul, numai şi numai pentru a-ţi servi o colegă. Cum se numeşte beneficiara amabilităţii tale ?

După ce mi-a răspuns, i-am făcut semn lui Dan că poate s-o predea arestului.

— S-ar părea că, în pofida bucluculuì în care m-ai vîrît, eu, băiat bun ca întotdeauna, te-am ajutat — a apreciat maiorul Gavrilă.

— Încă nu ştiu. Dă-mi semnalmentele individului cu care ai văzut-o — i-am cerut în viteză.

Cînd şi-a terminat descrierea, m-am uitat înviorat spre Dan şi l-am întrebat :

— Tu ai auzit ce-am auzit eu ?

— Şi încă cum ! mi-a confirmat, zîmbindu-mi.

— E pe bune, băieţi ?, ne-a consultat maiorul, deşi veselia care ne-o exprimasem era mai mult decît grăitoare.

— Acum, dacă vrei să ne ajuţi pînă la capăt, aşa, ca pomana să fie pomană, zi-i tot ce ştii despre individ.

— L-am cunoscut în urmă cu vreun an... a început să relateze, în timp ce se aşeza pe scaunul rămas liber. Îl reclamase socrul lui. N-aducea bani acasă, dar, în schimb, venea noaptea beat şi-şi lua nevasta la bătaie. Dar ştii, bătaie şi scandal, de-i trezea şi pe ceilalţi locatari din somn. Bineînţeles, l-am chemat la mine şi i-am atras atenţia că, dacă mai primesc reclamaţii, îi ard o amendă de cinci mii de lei, pentru tulburarea liniştii publice. Iar la repetare, trei luni de închisoare, pentru huliganism. Cum ulterior n-am mai primit nici o sesizare cu privire la comportarea lui, mi-am spus că avertismentul meu îşi atinsese scopul. Dar luna trecută, iar mi-a fost dat să am de-a face cu el. Teatrul Naţional, unde lucra ca organizator de spectacole...

— Asta ce mai vrea să fie ? l-am întrerupt.

— Ia bilete de la teatru şi le plasează prin întreprinderi, el primind pentru treaba asta un comision. Deci e un fel de gestionar. Ei bine, reclamaţia se referea tocmai la faptul că „omisese" să restituie vreo trei mii de lei, reprezentînd contravaloarea biletelor vîndute. L-am poftit din nou la mine şi i-am pus în vedere că, fiind vorba de o sumă relativ mică, dacă restituie banii în termen de o săptămînă, nu-i mai fac trimiterea în judecată pentru deturnarea fondurilor gestiunii. El s-a angajat că va depune fără întîrziere suma datorată la casieria teatrului, iar eu l-am condus pînă la uşă. Nici n-am închis bine uşa după el şi de afară, de pe culoar, aud o voce feminină strigînd : „Ăsta-i !". Din curiozitate, am deschis uşa şi mi-am scos capul afară. Să vezi şi să nu crezi ! O tînără de vreo douăzeci şi cinci de ani îl înşfăcase de haină pe domnul Grigore Pavel şi repeta mereu : Ăsta-i ! Ăsta-i !". Fiind o gazdă bună, firesc, n-am ezitat să-i invit pe amîndoi în biroul meu. Deşi tînăra era foarte agitată, luînd-o cu binişorul, am reuşit să pricep de ce se înverşuna împotriva „muşteriului" meu. Ea tocmai venise să reclame că viitorul ei soţ, după ce-i luase două miişoare pentru a comanda verighete, se făcuse nevăzut...

— Două mii ? am spus, strîmbînd din nas a dispreţ.

— Bine, nu-i de rasă. Dar ştii cum e cu găinarii ? Dacă-i laşi, perseverează pînă se califică, atît în mod de operare, cît şi în mize. În sfîrşit, pe scurt, ea l-a recunoscut, şi eu, care nu prea mă pricep la treburi matrimoniale, am apelat la serviciile locotenentului Floricoiu, care, după cum ştii, e o somitate în această problemă. Aşa că nu i-a fost greu să mai găsească încă şapte reclamaţii de acest gen, în care credulele victime dădeau semnalmentele unui oarecare George Papadopol. Semnalmentele care-l indicau chiar pe domnul Grigore Pavel. În consecinţă, i l-am predat lui Floricoiu ca să-i facă toaleta pentru trimiterea în judecată. Uitasem de acest incident, cînd l-am zărit cu fetişcana pe care o instruiai. Restul, îl cunoşti.

— Dacă l-ai văzut luni prin oraş, înseamnă că Floricoiu îl cerceta în stare de libertate.

— Probabil. Vrei să ți-l trimit, să-ți povestească în ce stadiu se află ?

— Nuuu... N-am eu timp de treburi d-astea...

— E amestecat într-o treabă mai urîtă ?

— Da, infinit. Cum dau de el ?

Gavrilă și-a scos notesul și mi-a furnizat adresa cerută.

— Numai să-l găsești... că nu prea dă pe acasă — a ținut el să mă avertizeze.

* * *

Începuse să se intunece cînd am traversat calea Dudești. Am rulat cîțiva zeci de metri pe strada Nerva Traian și apoi am virat la dreapta, pe strada Bradului.

— Pe aici era vestita Cruce de Piatră ? m-a întrebat Dan, pe cînd priveam prin portieră defilarea unor case mizere, care, de cînd fuseseră construite, pe la începutul secolului sau chiar mai înainte, nu mai văzuseră o zugrăveală.

Am aprobat dînd din cap.

— Nu prea aduce cu imaginea pe care mi-o făcusem despre acest faimos cartier al plăcerilor — a constatat el, strîmbînd din nas.

— Doar nu-ți închipui că plăcerea era furnizată chiar de aceste coșmelii de case.

— Cred că trebuie să fie pline de șobolani — a mai spus el, scuturîndu-se de silă.

— Să sperăm că într-o bună zi, nu prea îndepărtată, primăria se va decide să-și trimită și pe aici buldozerele... am spus cu un optimism fragil, în momentul în care, mașina, oprindu-se, am deschis portiera.

Ne aflam în fața unei curți lungi, delimitată pe stînga și pe dreapta de două corpuri de clădiri, care se întindeau pe vreo optzeci de metri. Din poartă, mai rămăseseră cîteva lonjeroane din fier, încastrate în zidul coșcovit al clădirii din partea dreaptă.

Am intrat, înaintînd pe pavajul denivelat, din pietre de rîu. Arhitectura ambelor corpuri de clădire era iden-

tică : o fereastră scundă şi o verandă, al cărei glasvand avea cea mai mare parte a ochiurilor din sticlă înlocuite cu bucăţi de carton sau placaj, apoi din nou o fereastră şi o verandă, cu „cartonvand". Pe fiecare parte se aflau, faţă în faţă, cîte zece „apartamente" de acest tip.

— Deci, aşa arată o casă de raport... a remarcat Dan, pe cînd priveam, cînd la stînga, cînd la dreapta, numerele scrise pe uşile verandelor.

M-am oprit în faţa celei de-a şasea uşi de pe stînga şi am bătut cu degetul într-o bucată de placaj, care a amplificat ciocănitura, de parcă aş fi lovit într-o tobă.

În uşa care s-a deschis scîrţîind ca cea a unui cavou nevizitat de ani de zile, a apărut o femeie de statură potrivită şi subţirică, ţinînd în braţe un copil de cîteva luni. Era îmbrăcată cu un pantalon negru şi un pulover albastru, gros şi rulat pe gît. Avea în jur de douăzeci de ani, figura ovală, cu trăsături plăcute, ochii albaştri şi părul blond, lung şi legat la spate.

— Doamna Pavel ? am întrebat.

A confirmat, privindu-mă îngrijorată.

— Bună ziua. Sîntem de la miliţie şi am vrea să discutăm cu dumneavoastră.

Am avut impresia că s-a înseninat, cînd i-am spus care ne este meseria.

— Vă rog să poftiţi — a zis, retrăgîndu-se de-a îndăratelea din verandă.

Am urmat-o, urcînd două trepte de ciment şi trecînd peste pragul unei alte uşi. Mă aflam într-un hol de vreo şase metri pătraţi, utilizat drept cameră de zi, mobilată cu o masă şi patru scaune de tot atîtea tipuri. Pe un perete, cunoscuta „capodoperă" care reprezintă o ţigancă despuiată, întinsă lasciv pe un pat plin de perne. Pe celălalt perete, o scoarţă oltenească frumuşică, iar sub ea un divan îngust, de asemenea acoperit cu o scoarţă, asemănătoare cu cea întinsă pe duşumeaua din scînduri. Sărăcia era compensată de curăţenie. Pe peretele din faţă era o uşă, care conducea, probabil, la anexe. O a doua uşă se afla în stînga, lîngă tabloul „fermecătoarei" ţigănci, şi mi-am spus că trebuie să facă legătura cu cea de-a doua cameră, cu fereastra la curte.

— V-a trimis tata ? a întrebat, după ce a culcat copilul pe divan şi ne-am aşezat pe scaune.

— Ar fi trebuit s-o facă ?

— Cred că da, pentru că am ajuns la concluzia că tata are dreptate... Cu Grigore nu se poate trăi. Ştiţi, alaltăieri m-a bătut din nou — a spus, trăgîndu-şi puloverul, pentru a-mi arăta antebraţul plin de vînătăi. La fel am şi pe corp...

Mare brută trebuie să fie individul care-mi reţinuse atenţia. Am făcut un gest de sinceră compătimire şi am întrebat-o :

— Cum aş putea sta de vorbă cu soţul dumneavoastră ?

— Cine poate şti ? a zis ridicînd din umeri. Cîteodată nu dă pe acasă zile întregi. Iar dacă-l întreb unde a fost, mă bate...

— Sînteţi căsătorită oficial, la primărie ?

— Da, de un an.

— Copilul fiind al lui, bineînţeles.

A confirmat, dînd din cap cu amărăciune.

— Unde lucrează ?

— Cine ştie....

— Bani pentru întreţinerea copilului, vă dă ?

A explodat într-un rîs nervos, apoi, brusc, şi-a ascuns capul între palme şi a început să plîngă.

— Ştiţi — a spus, după ce am lăsat-o să se liniştească puţin —, cînd v-am văzut, am crezut că şi de la dumneavoastră a luat bani.

— Dar de la cine a mai luat ? am zis, ascuţindu-mi urechile.

— De la cine n-a luat ? În ultimele două luni, l-au căutat cinci persoane de la care luase bani, spunîndu-le că e avocat şi poate să le facă rost de apartamente. La o parte din ei, le-am dat eu din banii pe care i-am economisit înainte de a mă mărita, pentru că spuneau că se duc să-l reclame la miliţie. Îmi închipui că trebuie să mai fie încă mulţi înşelaţi, însă n-au aflat încă unde locuieşte.

— Să nu mai daţi bani nimănui. Cine se crede dăunat, să poftească la miliţie şi să depună reclamaţie — am sfătuit-o.

A dat din cap și a ridicat din umeri.

— Oricum, nu mai am ce să le dau...

— Cei care au venit la dumneavoastră, erau înșelați cu sume mari ?

— Între cinci sute și patru mii de lei.

— Asta înseamnă niște sume, totuși — am constatat, gîndindu-mă la banii cu care își estorcase „logodnicele" și la cei pe care nu-i mai restituise după ce vînduse biletele de teatru.

— Nu știu. În casă, de cînd ne-am căsătorit, n-a adus nici un ban. Dacă nu era tata să ne mai ajute, muream de foame — a spus, arătînd spre copilul care dormea pe divan.

— Unde lucrați, doamnă ?

— Sînt asistentă la policlinica „Alexandru Sahia".

— Probabil că lucrați dimineața.

— Nu, alternativ. O zi dimineața, o zi după-amiaza.

— Vă rog să-mi spuneți, vă mai amintiți ce-ați făcut miercurea trecută ?

A căzut pe gînduri, apoi a început să-și vorbească cu ochii în gol :

— Miercuri... Azi e miercuri.. Luni am plecat cu copilul la tata... Marți a venit și m-a luat acasă... Da ! Acum știu ! a spus, uitîndu-se la mine. Miercurea trecută, cînd m-am trezit din somn, el nu mai era acasă..

— La ce oră v-ați sculat ?

— La ora opt. La ora unu și jumătate, cînd mă pregăteam să plec la policlinică, a apărut. Mi-a fost frică să-l întreb unde a fost, dar, contrar obiceiului pe care-l are, mi-a spus singur că a fost să-și caute un serviciu. Tot contrar comportării lui, la ora două, cînd am pornit spre policlinică, s-a oferit să mă conducă. Pe drum, mi-a promis că la ora zece, cînd îmi terminam serviciul, vine să mă ia acasă. L-am așteptat pînă la zece și jumătate, dar n-a venit. Nu l-am găsit nici acasă și nu l-am mai văzut pînă a doua zi, cînd a venit să mă ia acasă. Tot fără să-l întreb, mi-a spus că fusese la bunicul lui, să ceară niște bani pentru mine, dar acesta încă nu primise pensia. Nu venise acasă, pentru că bunicul lui îl rugase să doarmă la el.

— Începînd cu miercurea trecută, ați remarcat la el o schimbare în comportare ?

— Bineînțeles. Nervos a fost întotdeauna, dar abătut sau gînditor, niciodată. Nu mai vorbesc că, împotriva obiceiului, începuse să citească „Informația".

Era clar. Urmărea rubrica „Aflăm de la miliție", în speranța că va afla ceva despre stadiul cercetărilor.

— Chiar l-am și întrebat ce-i cu el. Mi-a răspuns să-l las în pace că-l doare capul... a continuat, dar în clipa următoare a fost întreruptă de niște lovituri deosebit de puternice în ușa verandei.

— El e... a șoptit femeia, ducîndu-și îngrozită o mînă la gură și ridicîndu-se de pe scaun.

— Deschideți, dar nu-i spuneți că sîntem aici.

— Nu-i deschid ! Iar o să mă bată...

— Vă asigur că n-o să vi se întîmple nimic. Lăsați-l să intre.

Înspăimîntată, a pornit ca un automat spre ușa care da în verandă. A deschis-o și a coborît treptele. Cîteva secunde a dispărut din cîmpul meu vizual și am auzit zgomotul făcut de tragerea zăvorului.

În următoarea fracțiune de secundă, femeia a sărit în cameră, ca dopul unei sticle de șampanie, și a căzut peste Dan, care stătea cu spatele la ușă.

Odată cu izbucnirea copilului în plins, o voce bărbătească a rostit cu furie :

— Mă ții în frig ? ! Dumnezeii mă-ti de putoare !...

Apoi, brusc, a năvălit în cameră și cel care rostise înjurătura, repezindu-se după soția lui și apucînd-o de gît.

— Potolește-te ! am zis pe un ton tăios, săltîndu-mă de pe scaun, pentru orice eventualitate.

Și-a întors figura crispată de furie și, cînd a dat cu ochii de mine, m-a privit uluit de surpriză.

— Ești amantul ei ! Te omor ! m-a anunțat în clipa următoare, lăsîndu-și mîinile să-i cadă de pe gîtul nevestei sale și îndreptîndu-se amenințător spre mine.

— Pavele, lasă circul ! Miliția ! am zis cu asprime, în timp ce făceam cu piciorul drept o jumătate de pas înapoi, pentru a mă putea pune într-o poziție optimă

pentru plasarea directei de dreapta la bărbie, tot pentru orice eventualitate.

— Să trăiţi, domn' şef !, a exclamat speriat, oprindu-se în poziţie de drepţi, scoţîndu-şi pălăria şi apoi plecîndu-şi capul cu slugărnicie.

Avea în jur de treizeci de ani, statura puţin peste mediu şi bine legat. Faţa-i era rotundă, trăsături regulate, ochi căprui şi iscoditori, părul negru, uşor ondulat, pieptănat peste cap. Pe maxilarul obrazului drept, o aluniţă roşcată. Pe sub pardesiul gri, din stofă prea subţire pentru sfîrşitul lunii martie, se vedea un costum negru din tergal, o cămaşă albă din nailon şi o cravată neagră, cu dungi albe şi negre.

— Ce înseamnă asta ? Unde crezi că te trezeşti ? De ce-ai brutalizat femeia ? l-am luat repede, pe un ton foarte oficial.

— Păi... Mi-era frig şi ea mă ţinea afară... Îmi pare rău de ieşirea mea... Te rog să mă ierţi — s-a adresat soţiei lui, transformat, ca prin minune, din lup hămesit în oiţă spăşită.

Între timp, Dan, eliberîndu-se de sub femeia care fusese proiectată peste el, s-a ridicat şi el în picioare.

— Nu te dezbrăca ! i-am spus lui Pavel, văzînd că s-a apucat să-şi debutoneze pardesiul. Ai să mergi cu noi.

— Pentru ce ? N-am făcut nimic rău... a protestat el fără prea multă convingere, privindu-mă ca un milog. Ea mă iartă... Aşa-i, Anişoara ? a continuat, întorcîndu-se spre soţia lui ca s-o ia drept martoră.

Culmea e că ea i-a răspuns printr-un gest de confirmare, dar, mai înainte ca să dea glas sentimentalismului feminin, am intervenit :

— Ai să mergi cu noi pentru a lămuri înşelăciunile pe care le-ai făcut, în calitate de mire de profesie şi avocat. E clar ?

A oftat şi a făcut un gest de resemnare, aşa ca să înţeleg eu că el este o fiinţă neprihănită, supusă unei persecuţii cu nimic provocată. Ceea ce nu m-a împiedicat să realizez că, de fapt, suspinul pe care-l emisese era de uşurare, de mulţumire că mă limitasem numai la acuzaţia de înşelăciune. Cum ştiam însă cît de scurtă îi va fi

bucuria, fără să-i mai spun ceva, i-am arătat ușa prin care Dan tocmai cobora în verandă.

Mi-a îndeplinit ordinul, fără să mai facă vreun comentariu.

* * *

— Scoate-ți haina — i-am spus, arătîndu-i cuierul pom în care îmi agățasem și eu canadiana cînd am intrat în birou.

După ce mi-a făcut pe plac, Dan urmîndu-ne exemplul și ducîndu-se apoi să se așeze la locul lui, i-am indicat cu degetul scaunul rezervat îndeobște „clienților".

— De cînd o cunoști pe Diana ? l-am întrebat repede, chiar în momentul cînd se lăsa pe scaun.

— Diana ? ! a repetat surprins, schimbîndu-și culoarea obrajilor, cu viteza cameleonului, de la roșeața provocată de frigul de afară, la paliditatea cadaverică.

— Nu știu cine este — a spus cu greutate, de parcă i s-ar fi înțepenit mandibula.

— Mă refer. la Diana Tornea — l-am ajutat, cu o bunăvoință care-mi lipsea.

— Îmi pare rău, însă acum aud pentru prima dată acest nume — m-a informat, în timp ce obrajii lui reîncepuseră să se coloreze, ceea ce îmi spunea că reușise să-și revină după surpriza pe care i-o provocase întrebarea mea.

— Te-ai întîlnit cu ea luni după-amiază, în fața clădirii poștei din Vitan.

— Ah ! Aia cu care am stat de vorbă acolo ?... Nici nu știu cum o cheamă — a ridicat el din umeri.

— Cum vine asta ? Stai la taclale cu o femeie și nu-i cunoști numele ?

— N-am stat de vorbă... a zis, apucîndu-și cu ambele mîini reverele hainei și scuturîndu-le, într-un gest care simbolizează, cîteodată, zicala : „Nici usturoi n-am mîncat, nici gura nu-mi miroase !"

— Fă-mă să înțeleg — am continuat eu răbdător —, obișnuiești să-ți dai întîlnire și să discuți cu o femeie pe care n-o cunoști ?

— Eu întîlnire cu ea... ? Nici gînd ! În drum spre casă, m-am oprit în faţa poştei, să-mi aprind o ţigară. Atunci s-a apropiat de mine o necunoscută şi m-a întrebat dacă n-am să-i dau o fisă de telefon. După ce m-am scormonit prin buzunare, i-am spus că n-am. Cred însă că nici n-avea nevoie de fisă, ci pur şi simplu încerca să mă acosteze, deoarece în loc să se ducă să-şi caute în altă parte moneda, s-a apucat de vorbă cu mine. Zicea că-i par foarte cunoscut şi se întreabă de unde. I-am răspuns că eu n-o cunosc, deci, probabil, mă confundă. Ea a încercat să insiste, dar eu am plecat. Ştiţi, cu femeile astea care te agaţă pe stradă, ai toate şansele să te alegi c-o boală de care să nu mai scapi cîte zile trăieşti — a conchis el cu sfătoşenie.

„Ei, ca să vezi ! Ea, că el a încercat s-o acosteze, şi el, că ea s-a străduit să-l corupă" — mi-am zis amuzat.

— Tovarăşe ofiţer, vreau să vă spun... a început el cu convingere.

— Sînt căpitan şi, te rog, să mi te adresezi cu apelativul domnule, pentru că noi nu sîntem întovărăşiţi în potlogăriile de care te ţii — l-am întrerupt. Acum, continuă.

— Domnule căpitan, nu vreau să vă necăjesc. Sînt gata să recunosc tot ce-am făcut.

— Asta-i o idee foarte bună. Te ascult — l-am invitat, uitîndu-mă spre Dan, care mi-a surîs cu semnificaţie, pentru a mă anunţa că ştie la fel de bine ca şi mine ce va urma.

— Este adevărat că am spus mai multor persoane că pot să le procur locuinţe, şi pentru asta am primit unele sume de bani. De asemenea, este adevărat că, arătîndu-mă dornic să mă însor, am promis unor femei că mă voi căsători cu ele, motiv pentru care chiar ele îmi ofereau bani ca să cumpăr verighete. Toate astea sînt adevărate şi ştiu că dumneavoastră îmi veţi califica demersurile respective drept înşelătorii. Cu toate că ştiu că infractorul n-are voie să pună întrebări la miliţie, vă rog să fiţi de acord cu o excepţie de la această regulă...

— Mă rog — l-am invitat.

— Oare, aceste femei care au depus plîngere împotriva mea nu încercau şi ele să înşele la rîndul lor ? Aceste să-

răntoace urîte au făcut altceva decît să ademenească un avocat, adică un bărbat cu mult peste condiţia lor socială ? În definitiv, au primit ce-au meritat. Au primit o lecţie pentru înşelătoria pe care o puseseră la cale — a zis cu convingere.

— Din cîte îmi spunea maiorul Gavrilă, candidata la căsătorie care te-a recunoscut chiar în sediul nostru era foarte drăguţă — am spus înveselit de interpretarea pe care o da potlogăriilor comise.

— Poate, dar proastă. Şi impozitul pe prostie trebuie încasat ! La fel ca şi în cazul celor care-mi dădeau bani ca să le dau locuinţe. Ce, aceştia nu încercau să obţină în mod ilegal ceea ce nu li se cuvenea ? Dealtfel, din cîte ştiu, atît luarea, cît şi darea de mită se sancţionează ! Aşa că dacă vreţi să mă pedepsiţi că am luat bani, trebuie să faceţi la fel şi cu cei ce-au dat bani. Şi apoi, domnule căpitan, sînt gata să afirm că eu v-am ajutat în muncă, că am contribuit la pregătirea antiinfracţională a populaţiei. Ce, dumneavoastră credeţi că cei care au avut de-a face cu mine, se vor mai lăsa vreodată înşelaţi ? a spus, mîndru de argumentarea lui.

— Te-am ascultat, Pavele. Şi te asigur că modul în care ai prezentat situaţia ta, este remarcabil... în pofida faptului că e total ridicol. Dar acest lucru nu prezintă nici o importanţă, pentru că eu nu mă ocup de nici una din infracţiunile pe care le-ai recunoscut, trebuie să admit, cu foarte multă bunăvoinţă. Aşa că, te rog să te menţii pe această linie, a cooperării, şi să-mi spui unde se află mititelul... ? l-am întrebat, trăgînd din sertarul biroului fotografia copilului şi înmînîndu-i-o.

Cum şi-a aruncat ochii pe ea, pe ambele tîmple i-a apărut cîte o venă care au început să i se zbată cu furie.

— Foarte frumuşel. Cine este ? a întrebat cu nevinovăţie, pe cînd îmi restituia fotografia cu o mînă care vibra.

— Nu l-ai mai văzut niciodată ?

— Nu.

— Pe Maria Gîlmă ai mai văzut-o ?

— Pe cine... ?

— Ce-ai făcut miercurea trecută ?

— Miercurea trecută... ? a repetat. De dimineaţă am trecut pe la teatru pentru a încerca să obţin o păsuire pentru nişte bani pe care-i datoram...

— La ce oră ai fost acolo ?

— În jurul orei zece.

— Cu cine te-ai văzut în teatru ?

— N-am găsit pe nimeni.

— La ora zece ?

— Teatrele au alt program.

— Ce-ai făcut după aceea ?

— Cum altă treabă n-aveam şi afară era frig, am intrat într-un cinematograf de pe bulevard !

— La ce oră ai ieşit de la film ?

— Pe la douăsprezece şi ceva. Apoi m-am dus spre Universitate, am luat autobuzul şi m-am dus s-o iau pe soţia mea de la policlinica unde lucrează. Vreţi să vă spun ce-am făcut şi după-amiază ? s-a interesat el, plin de zel.

— Nu. Nu, Pavele. Altceva vreau să-mi spui...

— Vă rog... — m-a îmbiat el, plin de solicitudine.

— Cum se face că-ţi aminteşti atît de bine ce-ai făcut într-o zi oarecare din săptămîna trecută ?

— Dar e foarte simplu... a zis, după o scurtă ezitare. Ce-am făcut în ziua de care vă interesaţi dumneavoastră, eu fac în fiecare zi. Ştiţi, neavînd încă serviciu, îmi omor timpul cum pot.

— Bine — am admis. Atunci te rog să-mi spui cînd ai văzut-o ultima oară pe Maria Gîlmă ?

— Nu cunosc această persoană — m-a anunţat cu promptitudine.

— Nu se poate să n-o cunoşti. Dar poate că ai uitat. Şi cum n-am la mine glutacid, am să te ajut altfel să-ţi recapeţi memoria. Miercuri dimineaţa, ai acostat-o pe Maria Gîlmă, ai condus-o pe diferite străzi şi, ajungînd cu ea la judecătoria sectorului VII, i-ai răpit copilul pe care-l îngrijea. Ei, a început să meargă ? Îţi aminteşti ?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi — m-a asigurat, clătinîndu-şi cu hotărîre capul.

— Pavele, începi să mă îngrijorezi. Tu nu suferi de lipsă de memorie, ci chiar de o amnezie. Dane, ce ne facem

cu băiatul ăsta ? mi-am consultat colegul, ridicînd capul în direcţia lui. Nu-l ajutăm să-şi revină ?

— Ba da. Nu-l putem lăsa aşa... neajutorat. Este doar vorba de o obligaţie umanitară... şi mai ales profesională — a zis ridicîndu-se de pe un scaun şi ducîndu-se spre cuier.

Cînd a ieşit din birou, am pus mîna pe telefon şi am sunat, pe rînd, la „Circulaţie" şi la „Evidenţa populaţiei".

*
* *

În următoarele cinci minute, au început să sosească persoanele pentru care apelasem la colegii mei din serviciile cele mai solicitate de public.

— V-am rugat să veniţi aici, pentru că am nevoie de sprijinul dumneavoastră, în identificarea unui infractor — i-am informat, după ce şi-a făcut apariţia şi cel de-al şaselea bărbat.

— Domnu', — a spus unul din ei, scund, firav şi îmbrăcat cu o bluză din piele, pantaloni din piele, cizme din piele şi casketă de aviator, bineînţeles tot din piele —, noi vă ajutăm, da' să meargă mai repede, că n-o să am cînd să-mi mai înscriu motoreta în circulaţie.

— În douăzeci de minute, am terminat, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji. Acum, vă rog să vă aşezaţi unul lîngă altul, lîngă perete.

După o scurtă învălmăşeală, se aflau cu toţii în poziţia pe care le-o cerusem.

— Pavele, — m-am adresat escrocului, pe care în prealabil îl aşezasem cu scaunul întors în aşa fel încît să nu poată privi încăperea —, ridică-te şi vino aici.

S-a ridicat, a întors scaunul şi s-a apropiat de mine.

— Ai vreo observaţie de făcut ? l-am consultat, arătînd spre martori.

Fără să-mi răspundă, a trecut prin faţa frontului, cu mîinile la spate, privind pe rînd chipul fiecărui om în parte, precum fac generalii cînd îşi trec divizia în revistă.

— E bine ? mi-am repetat întrebarea.

— Nu. Dumnealor sînt îmbrăcaţi cu paltoane, iar eu sînt în costum.

— Perfect. Ia-ţi pardesiul din cuier.

— N-ar fi mai bine să se dezbrace dînşii de paltoane ?

— E mai uşor să se îmbrace unul, decît să se dezbrace şase.

A ridicat din umeri şi s-a dus să se îmbrace.

— Unde vrei să stai ? l-am întrebat, cînd s-a apropiat de mine, încheindu-şi pardesiul.

— Acolo... a arătat spaţiul dintre martorii doi şi trei.

— Du-te.

— Nu. Mai bine acolo... a spus, indicînd cu mîna intervalul dintre martorii patru şi cinci.

— Te rog să te hotărăşti. Aşază-te unde vrei, dar fă-o odată !

S-a dus şi s-a vîrît între martorii cinci şi şase.

Nici n-a intrat bine în front şi uşa s-a deschis, atît cît Dan să-şi poată vîrî capul înăuntru.

— Putem intra ? s-a interesat el.

— Chiar vă rog — i-am răspuns.

S-a retras, a deschis uşa pînă la perete şi a invitat-o înăuntru pe Maria Gîlmă.

Femeia de serviciu, instruită de Dan, s-a apropiat de front şi a început să înainteze, privind cu luare aminte chipurile oamenilor.

— Ăsta-i ! a strigat, cînd a ajuns în faţa celui de-al patrulea bărbat.

— Eşti convinsă ? am întrebat-o, reuşind să-mi înfrînez dorinţa de a-mi muşca pumnii de necaz.

În loc să-mi răspundă, s-a dat înapoi şi a început să-l privească pe martor din diferite unghiuri.

— Nu-ş — a răspuns ea, şovăind.

— Înaintează şi priveşte-i şi pe ceilalţi — i-am cerut.

Mi-a executat ordinul şi cînd a ajuns în faţa lui Pavel, a pus mîna pe umărul lui şi m-a anunţat cu convingere :

— Iel-îi ! Acu-s sigură.

— Protestez ! a izbucnit Pavel. Femeia aceasta nu ştie ce vrea.

— Sînt de acord — a trebuit să admit, deoarece recunoaşterea din grup trebuie făcută fără şovăială, altfel e nulă. Maria, hai cu mine — i-am spus.

Cînd am ajuns pe culoar, am deschis uşa unui birou în care lucrau doi colegi de-ai mei şi i-am rugat s-o găzduiască pe femeia de serviciu.

— Te rog să mă aştepţi aici, pentru că voi avea iar nevoie de tine. Da, Maria ?

— Da — a răspuns repede, în mod sigur fericită că a venit vremea să i se acorde şi ei atenţie.

— Sînt nevoit să apelez din nou la răbdarea şi bunăvoinţa dumneavoastră — am spus către martori. După cum aţi văzut, operaţiunea la care participaţi nu şi-a atins scopul şi vă rog să fiţi de acord cu repetarea ei.

L-am văzut pe tipul îmbrăcat în piele deschizînd gura pentru a protesta, dar i-a luat-o înainte altul, îmbrăcat cu un palton negru, elegant şi cu o căciulă de astrahan în mînă.

— Dragă tovărăşele, acum e ora şapte şi jumătate şi ghişeul de la „Circulaţie" se închide la opt. Vreau să vă ajut din toată inima, dar eu mă aflu aici cu o treabă... Cu o treabă pe care vreau să mi-o rezolv...

L-am oprit, ridicînd o mînă şi arătîndu-i palma, precum fac agenţii de circulaţie cînd se pregătesc să amendeze un conducător auto.

— Vă înapoiaţi acolo unde aveţi treabă şi le spuneţi colegilor mei care lucrează la ghişee, că sînt rugaţi de căpitanul Apostolescu să vă rezolve problemele cu prioritate. Cînd aţi terminat, veniţi din nou aici şi vă promit că în următoarele zece minute veţi putea pleca unde doriţi. Da ?

— Da ! şi-au dat ei acordul cu bucurie, mai înainte de a se îmbulzi spre uşă.

— Acum pe cine vreţi să mai aduceţi. Nu v-aţi dat seama că femeia care a venit era nebună ? a glăsuit Pavel, după ce s-a închis uşa în spatele ultimului martor.

— Parcă te lăudai că ştii că la miliţie numai anchetatorii pun întrebări — i-am replicat eu, ironic.

— Te întorci repede ? m-a întrebat Dan, după ce am pornit spre uşă.

— Cît va fi posibil de repede.

Mașina a virat la stînga, prin fața Operei, și s-a angajat la dreapta, pe strada Doctor Staicovici. Cînd după aproximativ o sută de metri ne-am oprit lîngă trotuar, am coborît. Am făcut cîțiva pași, am deschis ușa și mă aflam în interiorul restaurantului „Stadion". Firesc, am intrat fără să mă dezbrac la garderobă. Prin lumina difuză, de o nuanță plăcută, trandafirie, probabil pentru ca clienții să vadă *la vie en rose*, l-am zărit pe Chivu supraveghind modul în care se descurcau chelnerii printre mesele care începuseră să se ocupe. Și el m-a văzut.

— Mă bucur că te revăd atît de curînd — a zis, cînd s-a apropiat de mine și mi-a întins mîna. Cîte persoane ?

— Tot în interes de serviciu — i-am răspuns, schițînd un gest de regret.

Mai întîi, m-a privit compătimitor, apoi, n-a întîrziat să mă ia peste picior :

— Dar „frumoasa" aia, cu care m-ai onorat o dată, unde-i ?

— Nelule, am nevoie de Ștefan... am spus, omițînd să-i răspund la întrebare.

— Nici o problemă, Nicușor. Ți-l aduc acum... m-a asigurat, dînd să se întoarcă cu spatele la mine.

— Am nevoie de el la Inspectorat.

— Asta nu ! a spus cu hotărîre, pivotînd înapoi, cu fața spre mine.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-l iau cu mine...

— Altă dată ! Și acest altă-dată trebuie să fie numai dimineața, cînd este liber. Cum îți imaginezi că am să-l las să plece tocmai acum, cînd restaurantul este plin ?

— Numai pe o treime.

— Pentru că este opt fără un sfert, dar să vezi cum va fi peste o jumătate de oră.

— Pînă atunci se înapoiază. O confruntare, care nu durează mai mult de cinci minute, și ți-l trimit înapoi cu mașina.

— Nicule, ca să fie clar... Mi-oi fi tu drag, dar firma e firmă. Și n-am chef să dezorganizez o deservire pusă la punct după o muncă de ani de zile. Cine vine la mine tre-

buie să se simtă bine. Şi fără chelner, nu-i posibil ! Aşa că te rog să laşi pe altă dată, eventual chiar pe mîine dimineaţă.

— Nelule, am venit să-l iau... şi am să-l iau — am spus simţind cum începe să mă abandoneze răbdarea.

— Ei, asta-i bună ! Ce, îl iei cu forţa ? ! a zis dispreţuitor.

— Da, dacă altfel nu se poate !

— Tu eşti om serios ? m-a consultat, contrariat.

— Chiar dacă nu reuşesc întotdeauna, eu mă străduiesc să fiu — am replicat. Te rog să mi-l aduci pe Ştefan !

— Halal prieten ! a aruncat dispreţuitor, întorcîndu-mi spatele şi îndepărtîndu-se.

Cîteva minute mai tîrziu, s-a înapoiat cu mărul discordiei.

— Nicuşor, — m-a luat Chivu la sentiment, cînd am ajuns la ieşire — dacă nu mi-l trimiţi repede înapoi, m-ai nenorocit.

— În jumătate de oră-l ai înapoi — i-am promis, ieşind pe uşa deschisă de un portar, într-o uniformă mai ceva ca cele purtate de răposatul mareşal Göring.

*

* *

Cînd m-am înapoiat la Inspectorat, mai înainte de a intra în birou, l-am instalat pe Ştefan pe o bancă de pe culoar.

— Tipul îmbrăcat în piele peste tot nu s-a mai înapoiat — m-a anunţat Dan, apropiindu-se de mine.

— Nu-i nimic. Ajung şi cinci persoane — i-am răspuns, privind spre ceilalţi martori, care erau aşezaţi pe scaunele răspîndite prin birou.

— Mă mai ţineţi mult aici ? a făcut-o Pavel pe exasperatul.

— Nu, numai atît cît va trebui — i-am replicat, după care le-am cerut martorilor să se aşeze lîngă perete.

— Cînd şi-au reluat formaţia, Pavel şi-a exprimat dorinţa să ocupe ultimul loc în front.

Am mai aruncat o privire grupului și, constatînd că sînt așa cum trebuie, m-am dus să deschid ușa.

Ștefan a intrat, s-a apropiat, a trecut prin fața frontului și, fără nici cea mai mică ezitare, s-a oprit în fața lui Pavel și i-a pus mîna pe umăr.

— Acesta este ! a zis cu convingere.

— Sînteți sigur ?

— Sînt sigur.

— Ce puteți spune despre el ? am pus întrebarea cerută de procedura acțiunii respective.

— Pot spune că miercurea trecută, în jurul orei zece, s-a aflat la o masă din restaurantul „Stadion". Era însoțit de o femeie și un copil. Pe el l-am servit cu o bere și pe copil cu o sticlă de Pepsi-Cola. Femeia n-a băut nimic.

— Dacă ați vedea femeia care l-a însoțit, ați putea s-o recunoașteți ?

— Da.

— Te rog s-o aduci pe presupusa însoțitoare a bănuitului — i-am cerut lui Dan.

— Ea este ! a zis chelnerul, de îndată ce Dan a introdus-o în birou pe Maria Gîlmă.

— Mulțumesc la toată lumea pentru ajutorul pe care ni l-ați dat — le-am spus martorilor, după ce au semnat procesul-verbal al recunoașterii din grup.

După ce a plecat și Dan, să-i conducă la mașina de serviciu pe Ștefan și Maria Gîlmă, am privit spre Pavel, care rămăsese pleoștit lîngă perete.

— Stai jos — l-am invitat, arătîndu-i scaunul din fața biroului meu. Mai întîi, scoate-ți pardesiul și agață-l de cuier.

S-a executat cu gesturi automate și, după ce a luat loc, a început să privească spășit covorul ros și prăfuit.

— Te ascult.

Într-un mutism total, a continuat să examineze amărîta noastră de scoarță prăfuită.

— Nu crezi că am pierdut destul timp cu capriciile tale ?

— Eu n-am nici o vină... a îngăimat.

— Te rog să te uiți la mine cînd vorbești. Unde se află copilul ?

— Nu știu... Eu numai l-am luat...

— Şi ce-ai făcut cu el după ce l-ai răpit ?

— I l-am dat lui Diana şi...

S-a întrerupt cînd a intrat Dan în birou.

— Te rog să începi cu începutul — i-am cerut, după ce colegul meu, strecurîndu-se îndărătul biroului său, s-a pregătit pentru stenografierea interogatoriului. Ce relaţii ai cu Diana Tornea ?

— Ne-am cunoscut în Cişmigiu, în urmă cu vreo doi ani... De atunci, cu unele intermitenţe, ne vedeam destul de des...

— Aţi avut legături intime ?

— Da... a admis după o scurtă ezitare. Am şi vrut să mă căsătoresc cu ea, dar m-a refuzat, spunînd că preferă să se mărite cu cineva care are un venit sigur, adică cu ofiţerul care locuia la ea.

— Cum ai ajuns, de la această relaţie, la răpire ?

— Nici eu nu ştiu... Întrucît şi ea îmi face unele servicii...

— Ce servicii ?

— Cînd mă duceam în peţit în provincie, mergea şi ea cu mine... Pentru a cîştiga mai bine încrederea femeilor cărora le promiteam să mă însor cu ele, le-o recomandam pe Diana drept sora mea...

Ei, ca să vezi ce mică-i lumea ! mi-am zis. Deci, domnişoara Diana era femeia care, conform declaraţiilor victimelor, îl însoţea pe escroc.

— Te rog să-ţi continui relatarea.

— În urmă cu vreo două luni, Diana mi-a spus că are un necaz şi mi-a cerut s-o ajut. Zicea că soţia maiorului deţine nişte fotografii compromiţătoare de-ale ei şi că, dacă nu pune mîna repede pe ele, s-a zis cu căsătoria pe care şi-o dorea. Cînd am întrebat-o cum aş putea s-o ajut, mi-a spus că trebuie să pătrund în locuinţa soţiei viitorului ei soţ şi să le iau. Deşi nu-mi plăcea treaba asta, m-am declarat de acord. Astfel, mi-a dat unele elemente cu ajutorul cărora am pătruns în casă, dîndu-mă drept inspector la Ministerul Învăţămîntului. După ce am discutat cu femeia de serviciu şi mi-am dat seama că este foarte credulă, i-am cerut un pahar cu apă. Iar în acest răgaz de timp, am căutat fotografiile prin sertarele servantei despre care-mi vorbise Diana. Dar n-am găsit nimic.

Apoi, cînd mi-a adus apa cerută, am plecat. Cînd i-am povestit Dianei că n-am găsit nimic, mi-a spus că probabil fusese schimbată ascunzătoarea... Dacă se poate, vă rog să-mi daţi un pahar cu apă — a zis el rugător.

— Chiar ţi-e sete ? Ori vrei să-mi scormoneşti şi mie prin birou ? am glumit, pe cînd Dan se strecura afară.

— Nu mi-aş permite să mai fac aşa ceva — mi-a răspuns cu multă seriozitate. M-am gîndit mult în ultimele zile la prostia pe care am făcut-o...

— Ajungem noi şi aici, dar mai tîrziu. Acum bea-ţi apa — l-am invitat, arătînd paharul pe care i-l întindea Dan.

L-a luat şi l-a dat de duşcă.

— Mai vrei unul ? l-am întrebat.

— Vă mulţumesc. Mai tîrziu.

— Bine, să continuăm. Deci, i-ai spus Dianei că n-ai găsit ce căuta. Dar, de fapt, ce căuta ?

— Nu ştiu.

— Cum nu ştii ? Te-ai dus şi ai cotrobăit prin casa familiei Vieru după cai verzi pe pereţi ?

— Mi-a spus că trebuie să caut nişte fotografii de-ale ei, pe care rivala sa ar putea să le folosească pentru a o compromite în ochii viitorului ei soţ. Mai mult n-a vrut să-mi spună. E adevărat că, din discreţie, nici eu n-am insistat. Dealtfel, aşa cum şi ea mă ajuta cînd aveam nevoie, era firesc să nu pun întrebări, ci să mă străduiesc să-mi iau revanşa.

— Bravo, Pavele ! Mai rar cavaleri ca tine în epoca noastră — l-am ironizat. Deci, i-ai spus Dianei că n-ai găsit „fotografiile" compromiţătoare, iar ea a presupus că s-a schimbat ascunzătoarea lor. Ce s-a întîmplat mai departe ?

— În lunile care au urmat, nu s-a mai discutat nimic despre această problemă şi am considerat capitolul închis.

— Dar voi aţi continuat să vă vedeţi ?

— Da. Printre altele am şi fost împreună la trei familii din provincie....

— În chip de mire ?

— Aşa e. Vreţi să vă dau numele şi adresele acestor persoane ? s-a interesat, plin de solicitudine.

— Nu, Pavele. Pe mine mă interesează numai răpirea copilului, în absolută exclusivitate. Apropo, unde se află copilul ?

— Nu știu. Zău nu știu. I l-am predat ei...

— Vom mai discuta acest aspect. Dă-mi, te rog, versiunea ta asupra răpirii. Cum s-a ajuns la ea ?

— Lunea trecută...

— 25 martie ? a întrebat Dan, răsfoind agenda de pe biroul lui.

— Nu știu ce dată era. În orice caz, lunea din săptămîna trecută. Adică cu două zile mai înainte de a lua copilul...

— Ca să fie clar : nu l-ai luat, ci l-ai răpit ! am zis, așa ca să mai clarificăm puțin lucrurile. Spune-mi, ce s-a întîmplat luni ?

— Cînd m-am întîlnit cu ea, era disperată. A izbucnit în plîns și mi-a spus că este nenorocită...

— Unde v-ați întîlnit ?

— În Cișmigiu.

— Continuă — am spus, constatînd că locul în care au discutat nu poate fi verificat.

— Cu lacrimi în ochi, mi-a povestit că rivala ei intenționează să facă uz de fotografiile pe care le deținea, cu scopul de a o împiedica să se căsătorească cu bărbatul iubit...

— Ușurel-ușurel ! Fă bine și explică-mi și mie ceva care, îți mărturisesc, nu pot pricepe. Tu, dacă ai vrut s-o iei de nevastă, o iubeai. Ea, dacă se întîlnea cu tine, de asemenea, te iubea. Ceea ce înseamnă că ea avea o inimă suficient de mare pentru a iubi, „simultan și în același timp", și pe viitorul ei soț. De inima ta nu mai vorbesc, pentru că ea nu poate fi decît incomensurabilă, dacă admitea o astfel de situație. Ia fă-mă tu să pricep ceva din această salată insipidă.

— Vedeți dumneavoastră — a început el să explice cu pedanterie — dragostea nu se bazează numai pe afecțiunea din pat, ci, mai ales, pe înțelegere reciprocă, pe sprijin reciproc. Din acest punct de vedere, concepția noastră despre viață concorda perfect. Ceea ce se întîmpla în afara legăturii noastre reprezenta o constrîngere im-

pusă de convenienţe, o stare de lucruri moştenită de la vechea societate burgheză...

„Hait că ăsta mă politizează !“ mi-am spus amuzat, dar nu l-am întrerupt, pentru că ideile lui năstruşnice reuşiseră să-mi stîrnească curiozitate.

— ...Noi, considerînd că sentimentul de gelozie nu poate fi decît înjositor pentru un om contemporan, am reuşit să ne ridicăm deasupra lui.

— Oare, fără exclusivitate între cei doi parteneri, iubirea nu se rezumă la o simplă satisfacţie a unor necesităţi fireşti ? l-am consultat, voit cu timiditate.

— Exclusivitatea în dragoste este un apanaj al mărginiţilor. Noi am reuşit să ne situăm deasupra acestui anacronism — s-a ambalat el în susţinerea cu patos a „infailibilului“ mod în care-şi reprezentau viaţa, sentimentele.

— E în regulă. Acum sînt edificat — am admis, apreciind că, concepţia lor asupra relaţiilor ce trebuie să existe într-o familie corespunde aidoma fiinţelor necuvîntătoare, care, însă, spre deosebire de ei, au scuza faptului că nu sînt nimic altceva decît animale. Povesteşte-mi ce-ai discutat cu Diana în parcul Cişmigiu.

— Mi-a spus că mai bine se omoară decît să se lase compromisă de divulgarea fotografiilor. Plîngea atît de tare, încît mi s-a făcut milă de ea şi am luat-o în braţe, întrebînd-o dacă aş putea s-o ajut într-un fel. Mi-a răspuns că de aici încolo numai bunul Dumnezeu o poate ajuta. Apoi, puţin mai tîrziu, cînd s-a mai liniştit, mi-a spus că ar mai exista totuşi o posibilitate. Astfel, mi-a expus planul de răpire a copilului...

— Ce urmărea răpirea copilului ? am întrebat cu o reală curiozitate.

— Obţinerea unui mod de şantajare. Ascundea copilul douăzeci şi patru de ore, pentru a o fierbe bine pe mama lui, apoi o sună la telefon şi-i propunea să-i restituie fotografiile în schimbul odraslei.

— Dane, ţi-ai notat telefonul doamnei Vieru ?... Sun-o, te rog — i-am cerut cînd l-am văzut că a confirmat.

După ce a format numărul, mi-a făcut semn să ridic receptorul de pe biroul meu.

— Sărut mîna. Vă deranjează căpitanul Apostolescu...

— Bună seara. Aveţi vreo veste bună, domnule căpitan ? Daţi-mi-o, că înnebunesc ! s-a auzit vocea ei înecată de plîns.

— Persoanele implicate în răpire au fost arestate — m-am grăbit s-o anunţ, bucurîndu-mă pentru bucuria ei. Sînt convins că, în următoarele douăzeci şi patru de ore, voi afla unde se află sechestrat Săndel.

— Of ! a exclamat ea uşurată. Să vă dea Dumnezeu sănătate !

— Şi dumneavoastră, doamnă. Deosebit de ce v-am spus, voiam să vă rog ceva...

— Tot ce doriţi — m-a întrerupt ea, grăbită.

— Sînteţi în posesia unor fotografii aparţinînd femeii care a atentat la viaţa dumneavoastră ?

— Eu ? ! De unde pînă unde ? mi-a replicat surprinsă.

— Eram convins că aşa stau lucrurile, dar trebuia totuşi să verific. Multe mulţumiri... şi noapte bună.

Mi-a făcut aceeaşi urare şi am închis telefonul.

— Ai auzit ? l-am consultat pe Pavel.

— Nu mai înţeleg nimic — a răspuns siderat. Ea aşa mi-a spus. Pe onoarea mea !

— Pe onoarea ta... ? m-am făcut că mă mir. Dacă asta e singura garanţie pe care poţi să mi-o oferi, să mergem mai departe. Întrucît cunosc modul în care s-a comis răpirea, te rog să-mi spui ce-ai făcut din momentul în care ai părăsit judecătoria.

— M-am dus la troleibuz...

— Care ?

— Nu m-am uitat la număr, pentru că ştiam că toate troleibuzele care opresc în staţia din spatele Operei merg spre centru.

— Unde ai coborît ?

— În Piaţa Kogălniceanu, unde şi aveam fixată întîlnirea cu Diana.

— Unde anume ?

— Chiar în staţie.

— La ce oră ?

— Am hotărît să ne întîlnim la unsprezece fără un sfert, fix. Amîndoi am fost paroliști. Cînd m-am dat jos din troleibuz, Diana era în staţie. Conform consemnului stabilit, i-am dat copilul şi, fără să schimbăm vreun cuvînt,

am pornit pe jos spre centru. Apoi, cum n-aveam nici o treabă, am intrat într-un cinematograf. În jurul orei douăsprezece și jumătate, am ieșit de la film și am plecat spre policlinica unde lucrează soția mea.

N-avea rost să-l întreb la ce film a fost, deoarece, văzîndu-l cu altă ocazie, povestirea acestuia tot n-ar fi fost concludentă.

— Cu cine te-ai întîlnit din momentul în care ai părăsit judecătoria și acela în care ai intrat, fără copil, la cinematograful de care mi-ai vorbit ? am întrebat, cu intenția de a-i verifica relatarea.

— Nu-mi amintesc să mă fi întîlnit cu cineva — mi-a răspuns, după ce în prealabil și-a ridicat gînditor ochii spre tavan.

— Cum Săndel, ca toți copiii de vîrsta lui, trebuie să fi fost capricios, presupun că s-a manifestat foarte zgomotos împotriva trecerii lui dintr-o mînă în alta, ca bastonul unei ștafete. Și nu se poate ca țipetele unui copil să nu atragă atenția...

— Nu, domnule căpitan. N-a scos nici cel mai mic scîncet. De fapt, eu încă n-am văzut copil atît de sociabil — m-a întrerupt el. În troleibuz, după ce m-am așezat cu el pe o banchetă, m-a luat de gît, a început să mă mîngîie, să mă sărute și, apropiindu-și gurița de urechea mea, să-mi pună diferite întrebări, cum fac copiii cînd văd ceva care le stîrnește interesul — a zis, zîmbind ca și cum ar fi trăit acum scena pe care o povestea.

— Cînd v-ați decis să răpiți copilul, nu v-ați gîndit că pentru o astfel de faptă va trebui să dați socoteală ?

— Ba da. Cînd Diana mi-a expus planul, eu i-am spus că în astfel de cazuri miliția nu se lasă niciodată pînă nu prinde autorii.

— Și atunci ?

— Mi-a explicat că dumneavoastră căutați întotdeauna în jurul familiei copilului, iar eu, neavînd nici un fel de legături cu aceasta, n-am cum să intru în cercul bănuiților. Mi s-a părut foarte ingenioasă această idee, pentru că, într-adevăr, pe mine n-aveați de unde mă lua. Pe Diana și mai puțin, deoarece nu participa la răpire.

— Hm... Ca să vezi tu cum teoria-i teorie și practica cu totul și cu totul altceva — am zis, considerînd totuși

că ideea folosirii unui intermediar neutru, la care în mod normal n-am fi putut ajunge, era teribil de parșivă, de isteață chiar.

— În ceea ce o privește pe femeia de serviciu, eram convins că pe cît este de toantă, chiar de m-ați fi pus în fața ei, n-ar fi fost capabilă să mă recunoască. Doar ați văzut cum s-a bîlbîit cînd ați adus-o — a continuat el, pentru a-și da importanță. Dacă n-ați fi scos de nu știu unde chelnerul care ne servise, nu m-ați fi avut.

— Dar cum „te avem", spune-mi ce-ai urmărit cu plimbatul femeii de serviciu pe străzi ocolite ? Voiai s-o pui în situația de a nu putea să mai refacă drumul pe care ați mers ?

— Da' de unde ! Am căutat să trag de timp, astfel încît să nu fiu nevoit să mă plimb singur cu copilul pînă la ora cînd trebuia s-o întîlnesc pe Diana și să i-l dau — a precizat cu simplitate.

— Mai vreau o precizare — am zis, constatînd că mai sînt puține minute pînă la ora zece.

— Din momentul în care spui că i-ai predat copilul Dianei și pînă astă-seară, cînd te-am arestat, de cîte ori te-ai văzut cu ea ?

— O singură dată. Ne înțelesesem să nu mai dau pe la ea la serviciu pînă nu se lămuresc lucrurile. Văzînd însă că după cinci zile nu dă nici un semn de viață, iar în „Informația" nu scrie nimic despre răpirea copilului, a început să-mi fie frică de o încurcătură. Așa că n-am mai rezistat și, călcînd consemnul, m-am dus s-o văd la serviciu. Cînd a dat cu ochii de mine, mi-a șoptit că nu trebuie să fim văzuți împreună și mi-a propus să ne întîlnim în fața poștei Vitan.

— Despre ce-ați discutat, după ce v-ați văzut ?

— Am întrebat-o dacă a rezolvat problema cu schimbarea copilului pe fotografii și mi-a spus că da. Totodată, mi-a atras atenția că rivala ei apucase deja să anunțe dispariția copilului și că miliția continuă, totuși, cercetările pentru găsirea autorilor răpirii. În concluzie, mi-a cerut să n-o mai caut la serviciu, pînă nu va da ea un semn de viață, deoarece este tot timpul urmărită. Iar dacă sînt văzut în preajma ei, miliția, avînd semnalmentele mele, mă arestează și stricăm tot ce-am făcut. Am între-

bat-o dacă a fost urmărită şi cînd a venit la întîlnirea noastră şi mi-a spus că da, dar a reuşit totuşi să scape de sub supraveghere. Temîndu-mă de pericolul unei arestări, ne-am despărţit repede — a zis el, făcînd un gest prin care îmi arăta că aşa s-au petrecut lucrurile.

— Copilul n-a fost înapoiat mamei.

— Ea mi-a spus că l-a schimbat pe fotografii.

— N-a făcut-o. Ai idee unde l-ar fi putut ascunde.

A ridicat din umeri că nu ştie.

— Anunţă arestul să trimită după el — am zis, înălţînd capul în direcţia lui Dan.

— Vă rog să ţineţi seamă că nu v-am ascuns nimic.— a spus Pavel, rugător, în timp ce Dan ridica receptorul.

— De fapt, care e mobilul răpirii ? m-a întrebat Dan, după ce Pavel a ieşit din birou, între doi subofiţeri.

— Exact această întrebare îmi puneam şi eu în acest moment. Ia cere să ne-o trimită sus pe Diana.

— E zece şi jumătate.... mi-a răspuns, ridicîndu-şi braţul pentru a-i vedea ceasul.

— Şi ce dacă ? Sîntem la sanatoriu ?

— Nu mă gîndesc la mine, ci la ea — s-a arătat el afectat.

— Iar eu mă gîndesc la situaţia în care se află mama copilului !

După cîteva minute, Diana se afla pe scaunul din faţa biroului meu, cu ochii cîrpiţi de somn.

— Diana, ştim totul despre tine, despre Pavel şi despre răpire — am început să-i vorbesc. În schimb, nu ştim unde se află copilul...

— Şi credeţi că eu ştiu ? s-a interesat, ducîndu-şi mîna la gură, pentru a-i trage un căscat care trebuia să demonstreze că, în afară de faptul că îi e somn, o mai şi plictisesc cu întrebări absurde.

— Diana, sînt cel puţin trei zile de cînd tu n-ai mai avut posibilitatea să vizitezi copilul la locul unde l-ai sechestrat. Ce-a mîncat şi ce-a băut în acest lung interval de timp ?

— De unde vreţi să ştiu eu ?

— Diana, îţi fac o propunere — i-am spus cu o reală sinceritate. Dă-mi copilul şi restul se poate aranja. Sînt sigur că dacă îi voi înapoia doamnei Vieru copilul, o pot

convinge să-şi retragă plîngerea contra acţiunii tale de sechestrare.

— Habar n-am unde este copilul — a spus, înăbuşindu-şi iar un căscat.

— În ceea ce priveşte răpirea — am continuat, făcîndu-mă că nu-i remarc atitudinea —, dacă-mi dai copilul, ea se transformă într-o tentativă şi scapi cu o pedeapsă minimă, probabil cu suspendare.

— Oare cum să vă conving că n-am nici o legătură cu copilul pe care mi-l tot cereţi şi, bineînţeles, cu răpirea lui ? m-a întrebat, făcînd un gest de exasperare.

— Diana, ţi-am dat toate şansele posibile ca să ieşi dintr-o situaţie cu mult mai gravă decît îţi poţi imagina. Nu pentru că îmi eşti dragă, ci pentru a alina cît mai curînd durerea unei mame disperate — am zis, cu gîtul uscat de furia pe care mă străduiam să mi-o stăpînesc. Dacă copilul moare de foame, să fii convinsă că n-ai să mai vezi niciodată cum arată soarele !

— Vreţi să spuneţi că puteţi băga la închisoare un om nevinovat ? s-a interesat ea cu candoare.

— La arest, Dan ! am strigat scos din sărite, sprijinindu-mi fruntea în palmă, pentru a n-o mai vedea.

Cînd am auzit intrînd cele două femei-subofiţer de la arest, n-am mai putut rezista detaşării pe care mi-o impusesem.

— Diana, ai toată noaptea la dispoziţie pentru a putea reflecta la discuţia noastră. Dacă îmi spui mîine dimineaţă unde ai sechestrat copilul, încă o să mai fie timp să-l salvăm. Chiar dacă va trebui să apelăm la o asistenţă medicală. Nimic nu are importanţă, atîta vreme cît îmi dai copilul în viaţă... am insistat, împotriva firii mele, deoarece de o săptămînă, de cînd îl căutam pe Săndel, tot uitîndu-mă pe furiş la fotografia lui, începusem să-l simt ca şi cum ar fi fost rupt din mine.

Mi-a răspuns printr-o privire dispreţuitoare, aruncată peste umăr şi a ieşit pe culoar.

— Ce canalie ! mi-a scăpat fără să vreau, în timp ce mă ridicam de pe scaun cu senzaţia că sînt epuizat. Poate că mîine vom avea o zi mai bună...

JOI 4 APRILIE

Cînd am intrat în birou, Dan făcea curte unei cești cu cafea. O a doua ceașcă aburea pe masa mea de lucru.

— 'Neața, Dane !, i-am urat, agățîndu-mi canadiana în cuier și ducîndu-mă să-mi ocup scaunul.

— 'Neața, șefu' ! S-ar părea că n-ai dormit prea grozav azi-noapte — a presupus, văzîndu-mi, probabil, mahmureala.

— Crezi că tu arăți mai bine ? am zis, pe cînd îmi apropiam cafeaua. Am mai băut una acasă... Dar, deși se spune că e un antidot al durerilor de cap, n-a avut nici un efect... am continuat, ridicînd ceașca pînă la înălțimea gurii, de teamă că, dacă mi-aș fi înclinat capul spre ea, durerile ar fi putut spori.

— Tîmpită poveste ! a rostit el, aparent fără nici o țintă.

— Mie-mi spui... am mîrîit, continuînd să sorb vlăguit din lichidul negru și fierbinte, cu speranța că mă va remonta după noaptea de insomnie provocată de discuția avută cu drăgășala domnișoară Diana.

— Facem confruntarea ?

Mai înainte de a-i răspunde, s-a auzit o bătaie ușoară în ușă.

După ce Dan a strigat „Intră !", și-a făcut apariția locotenentul Floricoiu, un tînăr de statură potrivită, subțirel și cu mutrișoară de adolescent.

— Să trăiți, tovarășe căpitan ! Dacă v-am deranjat, vă rog să mă iertați — a rostit în viteză, în timp ce lua, instinctiv, poziția de drepți.

— Nu mă deranjezi, băiete. Ce te aduce ?

— Tovarăşe căpitan, în ultimele zile am avut de făcut teren şi n-am mai dat pe aici.

— Aşa. Şi ? am spus, cu fruntea sprijinită în palmă, privindu-l pe sub arcade.

— Ieri, cînd m-am înapoiat la Inspectorat, mi s-a arătat fotografia copilului dat la urmărirea generală...

— Şi ? l-am întrerupt, ridicînd capul din palmă şi privindu-l întrebător.

— N-aş vrea să vă pun pe o pistă falsă, dar...

— Lasă pista şi spune-mi ce-ai de spus ! l-am poftit.

— Cred că l-am văzut pe copilul căutat.

— Cînd ? Unde ? În ce împrejurări ? am spus repede, plin de speranţă.

— În urmă cu vreo săptămînă. Traversa strada Plevnei ţinut de mînă de un bărbat. În timp ce ei se îndreptau spre Operă, eu mă aflam într-o maşină de serviciu care mă ducea spre Gara de Nord. Deşi însoţitorul copilului este un infractor pe care-l anchetez în stare de libertate, n-am avut nici un motiv să-l opresc şi să-l întreb al cui e copilul...

— Te referi la Grigore Pavel zis George Papadopol ? l-am întrerupt, cu entuziasmul risipit ca un pumn de nisip aruncat în vînt.

— Exact ! a exclamat el, surprins. De unde ştiţi ?

— L-am „umflat" încă de ieri — i-a răspuns Dan, văzînd probabil sila cu care mi-am coborît din nou capul şi migrena în palmă, gîndind că dacă mi s-ar fi tras de la băutură barem aş fi ştiut de ce mă doare.

— Mă bucur...

— Nici o bucurie ! Avem autorii, dar n-avem, ceea ce este cel mai important, copilul — i-a explicat Dan.

N-am mai fost atent la discuţia lor. Nu ştiu cît timp a durat starea mea de prostraţie, dar cînd mi-am spus că a venit vremea să mă apuc de treabă şi am ridicat capul, în birou se afla numai Dan, cu ochii pe mine.

— Dă telefon să-i aducă.

Chiar în momentul în care a ridicat receptorul, uşa biroului a început să bubuie ca o tobă în care se bate cu picioarele.

Dan s-a uitat la mine contrariat, a lăsat receptorul să cadă înapoi pe furcă și, catapultîndu-se din scaun, din doi pași a fost la ușă și a deschis-o cu furie.

Maiorul Vieru a intrat în cameră cu masivitatea lui de cuirasat și și-a stopat elanul în fața biroului meu.

— Unde este Diana ? a întrebat, uitînd să dea bună ziua.

— În arestul preventiv — i-am răspuns.

— Pentru ce ? ! a spus, strîngîndu-și pumnii, de parcă abia se stăpînea să nu se repeadă la mine și să mă stîlcească în bătaie.

— Este cercetată în legătură cu răpirea copilului Sandu Vieru, fiul dumneavoastră adoptiv — am zis calm.

— Vreți să spuneți că Diana l-a răpit pe Săndel ? ! Am confirmat prin înclinarea capului.

— Asta-i o înscenare ! Să vă fie rușine ! s-a declanșat, aruncînd cuvintele de parcă ar fi mușcat din ele. Ești incapabil să-mi găsești copilul și arestezi o nevinovată, pentru a-ți acoperi incompetența ! a apreciat el, trecînd la persoana a doua singular.

— Liniștiți-vă... l-am sfătuit, calm, deși am început să-l văd în culoarea roșu-aprins.

— S-o eliberezi imediat ! Nu plec de aici fără ea ! m-a anunțat, tremurînd de enervare.

— Numai procurorul de serviciu poate dispune eliberarea ei. Adresați-vă lui — am zis, încă tot calm.

— Nu ! Acum ! Pe loc o veți elibera ! s-a îndîrjit și mai mult, proptindu-și amenințător mîinile pe rama biroului.

Era prea mult pentru un om sîcîit de o migrenă îngrozitoare. M-am ridicat ca un resort, zvîrlind cu zgomot scaunul în spatele meu.

— Dacă nu taci, te bag la arest ! am spus printre dinți, hotărît să i-o fac. Apoi anunț garnizoana, să vină să te ridice !

La prima frază, s-a uitat la mine uluit, iar la a doua s-a pleoștit.

— Diana e nevinovată, tovarășe căpitan... a îngăimat în egală măsură vlăguit și speriat.

— Vă înșelați... am zis, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic, trăgînd scaunul din spate și alunecînd ușor pe el.

Este de-o perfidie cum n-am mai întîlnit încă la o femeie. Deşi trebuia să se căsătorească cu dumneavoastră, întreţinea relaţii cu un derbedeu fără nici un căpătîi. Cu el a răpit copilul — i-am spus, constatînd plăcut surprins că mi-a trecut complet durerea de cap.

— Bine, dar de ce... ? a şoptit, aiurit.

— Am să vă răspund ca la biblie : „Nenumărate sînt căile Domnului" — am zis, ridicînd din umeri într-un gest larg. În tot cazul, am motive să cred că în cursul acestei zile vom elucida toată afacerea. Dacă-mi daţi un telefon spre seară, sper să vă pot spune mai mult.

Mi-a mulţumit cu umilinţă şi a ieşit salutîndu-mă cu mîna la cascheţă.

— Ce zurliu ! a zis Dan, după ce s-a închis uşa după recalcitrantul nostru vizitator.

— Dacă n-ar fi ţinut la ea, nu s-ar fi putut dezlănţui aşa cum a făcut. Deci, tot o victimă e şi el... i-am spus cu acreală. Dă telefon să ne-o trimită sus. După aceea, să-l aducă şi pe el, dar pe culoar, pînă îl chemăm noi.

Cîteva minute mai tîrziu, miss Diana şi-a făcut apariţia. Era trasă la faţă şi încercănată. M-a măsurat cu o privire de superioritate şi s-a aşezat pe scaun fără să mai aştepte invitaţia.

— Te-ai mai gîndit la discuţia noastră ? m-am grăbit s-o întreb, deşi, după mutrişoara pe care o aborda, ar fi trebuit să ştiu că-mi pierd vremea degeaba.

— Bineînţeles... a zis, pufăind pe nas a resemnare.

— Te ascult — am invitat-o, surprins de afirmaţia ei.

— Am mai auzit eu de erori judiciare... Dar niciodată nu mi-am imaginat că aş putea să fiu chiar eu victima unei astfel de maşinaţii... a rostit, cu indiferenţa unei benzi de magnetofon pusă să se deruleze.

Şi eu, precum un optimist fără experienţă, mi-am putut imagina că, totuşi, s-a hotărît să-şi deşerte sacul !

Pentru cei care lucrează în breasla mea, e o adevărată pacoste anchetarea unui infractor primar. Cînd îl apucă pe „NU !" în braţe, numai cu el o ţine. Probabil că din cauza acestui gen de javre ies atît de mulţi anchetatori la pensie înainte de termen, şi mai toţi cu afecţiuni ale ficatului. Eu, însă, eram atît de bucuros că am scăpat de migrenă, încît nici nu m-am enervat.

— Ia vezi dacă a venit — i-am spus lui Dan, decizîndu-mă să fac confruntarea.

Colegul meu s-a dus spre ușă și a deschis-o cu un gest larg.

— Să trăiți, domnule căpitan, — a zis Pavel, pășind în birou și schițînd pe adresa mea un zîmbet mieros.

— Ridică-te în picioare și întoarce-te — i-am spus Dianei, în timp ce mîna unuia din subofițerii de pe culoar trăgea ușa.

Cînd s-a sculat de pe scaun și a pivotat spre stînga, a ajuns față în față cu Pavel, la o distanță de vreo trei metri. Ea l-a privit ca pe-o ladă plină de gunoi, iar el i-a surîs, de parcă și-ar fi văzut iubita la întoarcere de pe o insulă pustie, unde a naufragiat timp de cinci ani, de unul singur.

— Vă cunoașteți ? am întrebat, chestie de protocol.

— Ce faci, Dianuțo ? a întrebat-o el, cu ochi dulci, uitînd de prezența mea.

— Da, îl cunosc. Este individul despre care v-am spus că mă acostează tot timpul pe stradă și mă plictisește cu insistențele lui — m-a anunțat ea rece, de parcă ar fi constatat că afară nu mai plouă.

— Diana, ce vrei să spui ? a întrebat-o el, dezorientat.

— Nu v-a ajuns că m-ați arestat ca pe o răufăcătoare, acum mi-ați adus și trăsnitul ăsta pe cap ? mi-a imputat ea, întorcînd capul spre mine și privindu-mă cu silă.

Protestul ei era atît de convingător, încît am început să mă întreb dacă ea este o actriță de prima mînă, ori eu greșesc considerînd-o implicată în răpire.

— Eu sînt trăsnit, Diana ?, a consultat-o Pavel, profund lezat de afirmația ei.

— Deci nu-l cunoști ? am intrat eu pe fir.

— Numai din vedere. În ce împrejurări, v-am spus — a replicat tăios.

— Pavele, o cunoști ? l-am luat pe el la rînd.

— Fă, tu o faci pe nebuna cu mine ? ! s-a înfuriat el, pornind bătăios spre ea, fără să-mi acorde nici cea mai mică atenție.

— Înapoi ! Înapoi lîngă ușă ! i-am ordonat ridicînd glasul.

Parcă deșteptat din transă, s-a oprit, a întors capul spre mine și a pornit, în marșarier, spre locul de unde plecase.

— Minte, domnule căpitan ! Cum nu mă cunoaște ? ! Nu s-a culcat cu mine ? ! N-am fost și la ea acasă de nu știu cîte ori, dimineața, cînd părinții ei erau plecați la serviciu... ? a protestat el foarte ofensat.

— La mine acasă ? ! s-a sufocat ea de indignare. Încearcă să mă compromită ori e dement !

— Diana, ce-ar fi dacă n-ai mai juca teatru ? m-am decis s-o întreb, amintindu-mi cu cîtă seninătate respinsese învinuirea că a vrut s-o omoare pe doamna Vieru.

— De fapt, ce așteptați de la mine ? Să recunosc că am răpit copilul logodnicului meu ?... Asta am înțeles-o de la început, dar cu mine n-o să vă meargă ! Ceea ce nu pricep, este rolul pe care-l atribuiți acestui derbedeu ! De ce încercați cu atîta asiduitate să mi-l băgați pe gît ? ! a zis, făcînd-o pe iritata.

M-am uitat la Pavel. După cum o fixa cu ochii și își mușca cu nervozitate buzele, sînt convins că, dacă nu i-ar fi fost frică de mine, ar fi fost gata s-o mănînce cu fulgi cu tot.

— Pavele, întrucît „domnișoara" are memoria scurtă, ia fă tu bine și ajut-o să-i treacă amnezia care a lovit-o. Începe prin a-i reaminti de cînd, cum și care au fost relațiile dintre voi. Cînd termini cu acest preambul, povestește-i cum te-a „prelucrat", trimițîndu-te să cauți niște fotografii pe cît de compromițătoare, pe atît de imaginare.

Pavel, fără să mai aștepte un alt îndemn, s-a apucat, furios, să repete declarația ce mi-o făcuse ieri. În plus, pentru a fi probabil mai elocvent, a adăugat și unele amănunte anatomice, pe care, după el, n-ar fi avut cum să le cunoască, dacă n-ar fi cunoscut-o cu mult mai bine decît pretindea ea.

— Diana, acum ce mai ai de spus ? i-am sondat opinia, văzînd cu cîtă oroare și scîrbă se uita la „antevorbitor".

— Ce altceva, decît că este un paranoic periculos, care n-are ce căuta în libertate ! a zis vehement.

— Totuși, unele din amănuntele pe care le-a furnizat, pot fi verificate — am informat-o, măsurînd-o cu privirea într-un mod fără echivoc.

— Vreţi să mă dezbrăcaţi ? ! s-a interesat foarte indignată.

— Nuuu... Liniştește-te. Nu te afli aici pentru că ai întreţinut relaţii amoroase cu Pavel. Acest aspect al activităţii tale, îţi mărturisesc, nu mă interesează. Chiar deloc ! În schimb, va trebui să-mi spui unde e sechestrat copilul. E clar ?

— Începeţi să mă obosiţi cu absurda dumneavoastră insistenţă — mi-a atras atenţia, privindu-mă foarte plictisită cu frumoşii ei ochi, negri şi migdalaţi.

— Pavele, ia fii tu un băiat drăguţ şi treci la relatarea modului în care s-a plănuit şi a fost efectuată răpirea !

Domnul Grigore Pavel, zis şi avocatul George Papadopol, dornic să-şi ia revanşa pentru afrontul ce i-l aducea aerul de superioritate al frumoasei dar foarte mincinoasei lui partenere de „nebunii", s-a pus cu mult talent pe descrierea modului în care s-a desfăşurat dementialul plan al smulgerii unui copilaş de lîngă mama lui.

— Asta înseamnă că aţi găsit autorul răpirii ! a sărit ea cu gura, cînd Pavel a ajuns cu povestirea la momentul în care i-a predat copilul în staţia de troleibuz.

— Autorii, vrei să spui ! am remarcat, atent la acordul gramatical.

— E vorba de unul singur ! Şi-l aveţi aici, în faţa dumneavoastră ! De ce mă mai reţineţi pe mine, cînd el recunoaşte că e autorul răpirii lui Săndel ? !

— Eu vreau să aflu ce s-a întîmplat cu copilul din momentul în care ţi-a fost predat, în faţa statuii lui Mihail Kogălniceanu !

— Mie nu mi-a dat nici un copil ! Şi nu numai că mie n-avea de ce să mi-l dea, dar nici n-ar fi putut ! La ora cînd spune că ne-am întîlnit, eu mă aflam la serviciu. Decît să-mi aduceţi o acuzaţie atît de gravă, pe baza simplei afirmaţii a unui ţicnit, mai bine aţi verifica faptul că, să fi vrut, şi tot n-aş fi putut să mă aflu la ora aceea în locul unde spune el ! Iar dacă vreţi să aflaţi unde se află băiatul, trage-ţi-i cîteva scatoalce şi o să spună totul ! mi-a propus, privindu-l cu ură pe dom' „avocat".

— Diana, aş vrea să ştii că dacă metoda „contondentă", pe care o invoci, ar mai putea acţiona şi în prezent, iar eu m-aş putea preta la utilizarea ei, cu tine aş începe. Cu

cea mai mare plăcere. Dane, scoate-o afară ! am zis scîrbit.

— De cînd sînt n-am mai întîlnit o astfel de jigodie — a recunoscut Pavel, după ce ea a părăsit biroul, ghicindu-mi parcă gîndurile. Pe cuvîntul meu de onoare că n-am pus nimica de la mine. Am spus numai adevărul adevărat ! Aşa e că mă credeţi ?

— Poate că da, poate că nu — am zis, mărturisindu-mi propriile îndoieli.

— Am învîrtit pe degete zeci de oameni, ca să pic acum ca cel din urmă idiot în plasa întinsă de o ştoarfă ca asta — a zis, trăgîndu-şi revoltat un pumn în cap.

— Pavele, de ce vorbeşti atît de urît ? Doar ai iubit-o şi ai vrut s-o iei chiar şi de nevastă — l-am mustrat cu sarcasm. Şi nu mă pot împiedica să nu constat că buna ta intenţie rezultă mai ales din faptul că tu, cînd ai apelat la mînuţa ei, erai deja un „pic" căsătorit. Dar ăsta nu este un amănunt semnificativ pentru cineva care, oricum, trăieşte din înşelarea unor naive dornice să-şi întemeieze o familie...

— Domnule căpit...

— Ajunge ! i-am tăiat elanul.

Dan şi-a ridicat capul din notesul lui şi m-a privit întrebător. Cînd i-am răspuns printr-un gest afirmativ, s-a sculat de pe scaun şi l-a condus pe Pavel pînă la uşă, unde l-a predat subofiţerilor de pe culoar.

— Şefu', ce dracu' facem cu hahalerele astea ? m-a întrebat Dan, cînd a închis uşa, fixîndu-mă dezorientat.

— Trebuie să acţionăm cu maximum de eficienţă. În primul rînd, vreau ca Diana să fie fotografiată şi să se scoată douăzeci-treizeci de copii... La fel şi cu Pavel ! Că nu se ştie de unde sare iepurele... m-am decis eu în ultimul moment să-l includ şi pe acesta.

— Şi ? m-a îndemnat Dan, foarte curios.

— Le plasăm colegilor noştri de la „circulaţie" şi-i rugăm să le arate tuturor şoferilor de la Getax...

— Nu înţeleg ce urmăreşti ? m-a întrerupt el, circumspect.

— Dane, fiind vorba de viaţa unui copil, trebuie să lucrăm contra cronometru. De cel puţin patru zile el stă

nemîncat, nebăut și, poate în frig. Deci, fiecare minut care se scurge mărește pericolul de-a ajunge prea tîrziu la el.

— Poate că lucrurile nu stau așa. Ce ar fi împiedicat-o să lase copilul sub supravegherea unui alt complice...

— Știi bine că în cazurile grave nu se iau complici. Pavel a reprezentat o excepție, deoarece fără el n-ar fi putut realiza răpirea. Dar, chiar dacă situația ar fi așa cum o vezi tu, din precauție prefer să lucrez după versiunea cea mai puțin favorabilă.

— Și de ce apelezi la taximetre ?

— Pentru că infractorii s-au aflat în criză de timp, și cel puțin un drum a fost făcut cu o mașină...

— Mașină nu înseamnă în mod obligatoriu un taximetru.

— Spre deosebire de taximetre, pe celelalte nu le putem verifica atît de repede cum ne impune situația ! am zis, ridicîndu-mă de pe scaun și făcînd un gest de exasperare. Sau, pentru a pricepe de ce e nevoie să ne mișcăm cu maximum de viteză, trebuie să-ți fac și o planșă, în mai multe culori ? !

— Poate merge și fără planșă... a zis, îmbufnîndu-se.

— Sper. Fă ce ți-am spus, și, cînd termini, vii după mine la primăria sectorului I...

*

* *

Vartunian nici nu oprise bine mașina în fața primăriei și m-am și aruncat afară, lăsînd portiera deschisă și începînd să urc cîte trei trepte odată. Ajuns în hol, m-am dus spre ușa din față, am deschis-o și am intrat în sala cu multe birouri a Stării civile. Cum singurul ghișeu fără solicitanți era cel al „căsătoriilor", într-acolo m-am îndreptat.

— Dacă sînteți amabilă, aș vrea să discut cu șeful serviciului — i-am spus fetișcanei blonde și cu ochii albaștri și rotunzi, care mă privea surîzînd.

— Aveți vreo nemulțumire ? s-a oferit ea să mă ajute, cu o solicitudine nu prea des întîlnită.

— Nemulțumiri... ? De-astea am suficiente pentru a da și altora, dar nu mă lasă inima s-o fac. Știți, sînt un avar

înrăit — am zis, străduindu-mă să compun un zîmbet cît de cît sesizabil.

— Avar ? a fost rîndul ei s-o facă pe mirata. Şi eu care eram gata să jur că sînteţi poliţist.

— Se cunoaşte ? m-am interesat, cum era şi firesc, surprins.

A dat din cap cu zulufii ei blonzi că da.

— Nu-mi cereţi să vă spun cum, că nu ştiu. Poate că este vorba numai de o problemă fler. Sau poate felul în care aţi iscodit cu privirea în jurul dumneavoastră, deşi eraţi atent şi la mine.

— Domnişoară, nu cumva semăn cu Colombo sau cu Kojak ? am glumit.

— Cum nu sînteţi nici chior şi nici chel, aş spune că mai degrabă semănaţi cu Elliot Ness. Ba nici cu ăsta, că era brunet.

— Cred că tot eu am să vă dau explicaţia pe care n-o găsiţi. Primo, la mine n-aţi remarcat aerul smerit pe care-l arborează de obicei solicitanţii din faţa ghişeelor, şi secundo, care este determinant, după arestarea Dianei Tornea era firesc să vă aşteptaţi la vizita unui anchetator. Greşesc ?

— S-ar putea să aveţi dreptate — a admis ea, drept care m-a şi întrebat : Ce-i cu Diana ? E adevărat că aţi arestat-o ?

— De unde ştiţi ?

— Pentru că, nevenind marţi la serviciu, ne-am interesat a doua zi la părinţii ei. Ne-au spus că este anchetată pentru că a vrut să omoare o femeie. E ceva adevărat în această poveste ? a vrut să ştie şi, văzînd că ezit să-i răspund, a continuat. Aţi căutat-o pe şefa serviciului. Se află în faţa dumneavoastră. Alice Moraru — s-a recomandat ea.

— Căpitanul Apostolescu — am spus, înclinîndu-mă, în semn că-mi pare bine. N-am putea discuta şi altfel decît despărţiţi de o baricadă ? am continuat punînd mîna pe biroul dintre noi.

— Intraţi prin prima uşă — m-a invitat, făcînd un gest larg cu mîna spre stînga.

Străbătînd calea indicată, am intrat în încăperea dindărătul ghişeelor, unde erau amplasate cinci mese de lucru. La trei dintre ele, printre maldăre de hîrtii, se

aflau instalate tot atîtea femei tinere, cu ochii pe mine, de parcă aş fi fost sfîntul Anton pogorît în delegaţie printre enoriaşii lui. Urma un birou fără titular şi fără hîrţoage şi apoi cel în faţa căruia mă aştepta, stînd în picioare, interlocutoarea de la ghişeu. Purta o rochie albastră, cu guleraş alb, din jerseu, suficient de bine mulată pentru a trăda supleţea unui corp teribil de bine făcut, cu rotunjimi numai unde şi cît trebuie. Chiar şi fără tocurile înalte ale pantofilor ei albi, avea picioare lungi, cu genunchi rotunzi şi gleznele fine.

Mă privea surîzînd amuzată, ceea ce mi-a permis să văd că buzele ei cărnoase şi frumoase ascundeau o dantură frumoasă şi sănătoasă.

— Vă rog să luaţi loc — a spus, pe cînd îi priveam fruntea uşor bombată şi nasul mic, desenat perfect.

În meseria mea este tonic şi chiar indicat să mai întîlneşti din cînd în cînd şi cîte o femeie frumoasă, altfel, cu urîţenia de care te loveşti în permanenţă, poţi uita că mai există şi o altfel de lume, mai pură şi mai bună.

— Chiar e adevărat că a vrut să omoare pe cineva ? şi-a repetat ea întrebarea, în timp ce ochii ei mari şi rotunzi mă cercetau cu neîncredere.

Făcînd un gest de confirmare, am spus :

— De fapt, ea a comis o faptă cu mult mai gravă. A răpit un copil.

— Nu se poate... a şoptit ea, ducîndu-şi îngrozită mîna la gură.

— Şi totuşi, a făcut-o.

— Şi pentru ce l-a răpit ? a şoptit din nou, buimăcită.

— Tot ce-am putut stabili, cu precizie, este că ea a luat copilul. Pentru ce şi mai ales unde l-a ascuns, încă nu ştim.

— Bine, dar e o adevărată demenţă să te apuci să smulgi un copil de lîngă părinţii lui ! a spus, de astă dată revoltată.

— Aşa consider şi eu. Iar sarcina noastră imediată este să găsim cît mai repede posibil copilul. Altfel, el fiind, probabil, abandonat undeva fără hrană şi fără căldură, s-ar putea ca viaţa lui să fie în primejdie. Şi pentru a-mi putea îndeplini misiunea, am nevoie de sprijinul dumneavoastră.

— Spuneți-mi cum pot să vă ajut ? s-a oferit ea, impresionată de spusele mele.

— Să-mi răspundeți la cîteva întrebări. De cînd lucrează aici ?

— De aproximativ doi ani.

— Ce comportare avea ?

— Din punct de vedere profesional, nimic de spus, Era conștiincioasă. Altfel, o colegă bună, dar foarte închisă. Scumpă la vorbă, probabil datorită unei mari interiorizări.

— Cine o vizita la serviciu ?

— La această întrebare îmi este greu să vă răspund. Dacă discuta de la ghișeu, putea s-o facă cu oricine, fie un solicitant, fie o relație de-a ei. Mai cu seamă că n-aveam nici un motiv să încerc să stabilesc cu cine anume vorbește. Cu toate astea, am văzut-o de mai multe ori discutînd cu un bărbat în holul primăriei. Cînd, în glumă, i-am spus că nici n-a devenit încă doamna ofițereasă și are curtezani, mi-a spus că persoana respectivă îi este văr.

— Ați putea să-l descrieți ?

— Sigur — a spus și s-a apucat să-mi dea semnalmentele lui Pavel.

— Altcineva ? am insistat.

— N-am remarcat.

— Poate știu mai mult colegele... am zis, arătînd spre celelalte trei femei care, între timp, plictisindu-se să ne tot privească, se apucaseră să lucreze cu rîvnă.

— Fetelor ! li s-a adresat ea. Ați văzut-o pe Diana discutînd cu cineva în interes personal ?

Două din ele au clătinat capul, iar a treia s-a referit tot la persoana lui Pavel.

Anularea speranțelor pe care mi le pusesem pe seama descoperirii unui al treilea complice, la care, eventual, să fi fost sechestrat copilul, nu m-a afectat în mod special. Probabil, unde și așa eram destul de amărît.

— Numai o întrebare și apoi vă las să vă vedeți de treabă — am zis, văzînd că îndărătul ghișeelor au început să se formeze cozi.

— Vă rog... a început ea, dar a fost întreruptă de o ciocănitură în ușa prin care intrasem și eu.

În secunda următoare, Dan și-a vîrît capul prin ușa pe care a întredeschis-o și, remarcîndu-mă, a intrat, apropiindu-se de noi.

— Un coleg. Locotenentul Simionescu — i-am spus frumoasei mele interlocutoare, care privea intrigată spre nepoftit.

I-am lăsat să facă cunoștință și am revenit la întrebarea care mă interesa :

— Am putea stabili ce-a făcut Diana Tornea, miercurea trecută, cînd s-a comis răpirea ?

— Mi-e greu să fac precizări pentru această zi... Însă, cum la noi toate zilele sînt la fel, vă pot asigura că a fost prezentă la serviciu.

Dacă ce susținea fetișcana era adevărat, însemna că Diana n-are nici un amestec în răpire, deoarece, se știe, nimic și nimeni nu se poate afla simultan în două locuri diferite.

— Sînteți convinsă ? am întrebat neîncrezător.

— Fetelor ! a zis ea, întorcîndu-se spre colegele ei, fără să-mi răspundă. Diana a lipsit miercurea trecută de la serviciu ?

Chestionatele, după ce s-au arătat mai întîi gînditoare, au confirmat că subiectul n-a lipsit de la serviciu.

— Cred că nu m-am exprimat bine. De fapt, nu dacă a lipsit ziua întreagă este important, ci, în mod special, între zece și douăsprezece — am zis, adresîndu-mă întregului auditoriu. Mai exact, mă interesează dacă în ziua de referință a lipsit aproximativ două ore de aici, de la serviciu.

— Două ore ? Nu, nici gînd ! a zis cu convingere Alice, care, deși nu cred să fi fost din Țara minunilor, era foc de dulcică. Dacă ar fi lipsit atît de mult din fața ghișeului, protestele publicului ar fi ajuns pînă la primar.

— Dar o oră ?

— Scandalul ar fi fost la fel de mare. N-ar fi putut lipsi de aici mai mult de cincisprezece-douăzeci de minute. Adică cam atît cît i-ar fi trebuit pentru a coborî în piață să-și ia ceva de mîncare.

— Sînteți sigură că n-a putut lipsi mai mult timp ? era firesc să insist.

S-au consultat cu toate din priviri şi şi-au menţinut punctul de vedere.

* * *

— E încurcată, şefu', — a remarcat Dan, în timp ce maşina rula spre inspectorat. Depoziţia ei se verifică. În momentul comiterii răpirii, se afla la serviciu. Şi cu un astfel de alibiu, acuzaţia pe care i-o aducem este în mod evident nefondată.

— Ai o propunere constructivă ? l-am consultat, ascunzîndu-mi iritarea ce mi-o provoca acest caz fără cap şi fără coadă.

— Să-l luăm din nou la mînă pe Pavel. Pentru că, în ceea ce-l priveşte, am stabilit că el este autorul răpirii. Pe cînd în cazul ei, încriminarea nu se bazează decît pe prezumţii. Oare, ţinuta morală a lui Pavel ne dă garanţii că ne-a spus chiar tot ce avea de spus ?

— Poate că ai dreptate. Îl vom interoga din nou pe Pavel. Dar asta nu înseamnă că, în pofida alibiului, eu n-o cred pe Diana amestecată pînă peste cap în această respingătoare afacere !

— Şi totuşi ! Uiţi că vinovăţia ei nu se bazează, de fapt, decît pe declaraţia lui Pavel...

— Ori ea este prea şireată pentru noi, ori noi greşim undeva... — am zis oftînd, cînd maşina s-a imobilizat lîngă trotuarul inspectoratului.

* * *

Cînd am ajuns în faţa biroului nostru şi Dan a vîrît în broască cheia, un agent de circulaţie, care stătea cîţiva metri mai departe, aşezat pe o bancă pusă lîngă peretele culoarului, s-a ridicat şi s-a apropiat de noi.

— Să trăiţi ! a zis, salutînd milităreşte. Îl caut pe tovarăşul căpitan Apostolescu.

— Eu sînt — era firesc să recunosc.

— Permiteţi-mi să raportez. Sînt agentul de circulaţie Constantin Nazarie şi vă caut în legătură cu cererea de a

se verifica printre șoferii de taximetre dacă au transportat în săptămîna trecută această persoană... a zis, scoțînd din buzunarul vestonului și arătîndu-mi dubla fotografie a Dianei, din față și profil.

— Și ai găsit ceva ? m-am grăbit să întreb.

— Da. Relații mai multe poate să vă dea tovarășu'... a răspuns, ridicînd brațul și arătînd spre banca de unde venise un tip, pînă în cincizeci de ani, cu trăsături regulate, ten de meridional, și părul șaten, vîlvoi, de parcă ar fi purtat pe cap o căciulă căzăcească.

Respectivul, văzîndu-se vizat, s-a ridicat și s-a apropiat de noi. Era scund și dolofan.

— Vă rog să intrați — i-am invitat, arătîndu-i ușa pe care Dan o deschisese între timp.

— De mine mai aveți nevoie, tovarășe căpitan ? a vrut să știe subofițerul.

— Nu. Ești liber și multe mulțumiri...

— Cum vă numiți ? l-am întrebat pe șofer, după ce ne-am așezat pe scaune.

— Protopopescu, Paul Protopopescu — a zis el, în timp ce Dan se apropia pentru a-mi lăsa pe birou o copie a fotografiei ce-mi fusese arătată de subofițer.

— Cunoașteți această persoană ? am întrebat, arătîndu-i fotografia.

— Așa cum i-am spus și agentului care m-a condus la dumneavoastră, o cunosc, dar numai din vedere.

— Sînteți sigur ?

— La noi, la Getax, au venit de multe ori oameni de-ai dumneavoastră să ceară astfel de relații, așa că știu bine că nu trebuie nici să arunc năpasta pe cineva și nici să vă pun pe dumneavoastră pe drumuri. Și dacă vă spun că am văzut-o, să fiți convins că așa este — a argumentat el cu toată convingerea.

— În ce împrejurări ați întîlnit-o ?

— A călătorit cu mașina mea.

— Cînd ?

— Miercurea trecută. În jurul orei unsprezece.

— Cum se face că rețineți atît de bine aceste date ? l-am întrebat cu scopul de a-l verifica.

— Pentru că, după ce-am făcut cursa cu persoana de care vorbim, mi s-a spart un pinion de la cutia de viteze

şi am intrat în reparaţie, pînă ieri, cînd am ieşit din nou din garaj.

— Aş vrea să înţelegeţi că întrebările de control pe care vi le-am pus nu se datoresc faptului că mă îndoiesc de buna dumneavoastră credinţă, ci obligaţiei pe care o am de a verifica depoziţiile ce ni se fac — i-am explicat.

— Nu vă faceţi probleme. Am înţeles scopul pe care l-aţi urmărit.

— Perfect. Acum, vă rog să-mi spuneţi ce cursă aţi făcut cu persoana de care ne interesăm.

— Am luat-o de la statuia lui Kogălniceanu şi am dus-o la Gara de Nord, unde mi-a cerut s-o aştept. După cîteva minute, cînd a revenit, am lăsat-o în piaţa Amzei.

Fără să-mi exteriorizez uşurarea care m-a cuprins, m-am rezemat de spătarul scaunului şi am privit spre Dan. Auzise bine spusele şoferului, pentru că, stînd cu falca aşezată în palmă şi cotul proptit de tabliera biroului, îşi fixase cu un aer neîncrezător ochii pe ceafa acestuia, ca şi cum de acolo aştepta să vină indiciile de care aveam nevoie.

— Aţi putea preciza mai bine itinerariul cursei pe care aţi făcut-o ?

— Bineînţeles. Ea este dealtfel consemnată şi pe foaia de parcurs, pe care, dacă doriţi, o puteţi consulta la garajul...

— Dacă vă amintiţi din memorie, mă declar mulţumit —i-am scurtat-o, apreciind că relatarea lui este oricum surprinzător de relevantă pentru mersul anchetei.

— Da, aveţi dreptate, e mai simplu aşa... Deci — a început el, muşcîndu-şi concentrat buza superioară —, la Kogălniceanu s-a urcat la... la unsprezece fără cinci minute... Am ajuns la gară la... Da, aşa e... La unsprezece fără un minut. N-a zăbovit mai mult de două-trei minute... Iar în piaţa Amzei am ajuns la unsprezece şi şapte-opt minute. Tovarăşe căpitan, acesta a fost itinerariul pe care l-am străbătut cu tînăra de care vă interesaţi.

— Aţi mers repede — am apreciat.

— E adevărat, clienta mi-a cerut. Dar am avut şi şansa că străzile pe care am rulat n-aveau nici cine ştie ce trafic şi nici prea multe semafoare.

— La ce intrare a gării a coborît călătoarea ?

— La cea principală, cu coloane.

— Și spuneți că, după circa trei minute, s-a înapoiat la mașină ? am zis, întrebîndu-mă ce o fi căutat la gară.

— Dacă mă gîndesc bine, aș spune că poate nici trei minute n-a zăbovit.

— Spuneți-mi, avea cu ea un pachet ? am întrebat într-o doară, în timp ce mă străduisem să pricep motivul care a îndemnat-o să intre în gară pentru trei minute.

— Da.

Dus pe gînduri, l-am auzit parcă de departe cînd a spus „Da", însă nu-mi mai aminteam ce întrebare îi pusesem. „Și parcă e de mirare că un caz ca ăsta te tîmpește ?" m-am consolat eu în gînd.

— Ce fel de pachet avea ? am întrebat, îndepărtîndu-mă brusc de dialogul pe care-l purtam cu mine însumi.

— Un sac din hîrtie.

— Adică o sacoșă ?

— Nuuu. Era un sac mare ,ca pentru ciment, zahăr sau mai știu eu ce...

— Deci, era un pachet îmbrăcat într-un sac mare de hîrtie.

— Exact.

— Cît de mare era pachetul ? Arătați-mi cu mîinile — i-am cerut, încercînd să-mi disimulez surescitarea.

Mai întîi, mi-a arătat între palme un interval de aproximativ șaizeci de centimetri, apoi, apropiindu-și-le, circa treizeci de centimetri.

— Era greu pachetul ?

— Eu n-am pus mîna pe el, pentru că nu m-a lăsat să-l vîr în portbagaj, însă, cînd am privit-o intrînd cu el în gară, mi-am dat seama că-i rupea brațele.

— Și cînd a revenit la mașină, era fără pachet. Nu ?

— Întocmai.

M-a cuprins o greață și o silă de-mi venea să scuip pe mine și pe meseria pe care o făceam.

— Tovarășe Protopopescu, nu găsesc cuvintele necesare pentru a vă mulțumi... i-am spus șoferului, ridicîndu-mă în picioare și făcînd tot posibilul pentru a-i ascunde ce simt.

— Mă bucur că v-am putut fi de folos — a zis, pe cînd ne despărțeam în pragul ușii.

Cînd m-am întors, l-am văzut pe Dan cu capul în jos, ascuns între palme.

Tîrîndu-mi picioarele dintr-o dată vlăguite, m-am dus spre scaunul meu și m-am lăsat să cad pe el. Apoi, deși am renunțat la fumat de jumătate de an, am tras un sertar și am scos afară pachetul pe care-l țineam numai pentru tratarea vizitatorilor. Mi-am vîrît o țigară în gură și am aprins-o cu mîinile tremurînd.

— Dane, am zis, după ce am tras cu sete cîteva fumuri — orice s-ar întîmpla... Chit că te rog sau îți dau ordin, să n-o aduci în fața mea ! Dacă o văd, o strîng de gît ! am strigat cu o minie care nu m-a încercat niciodată.

— Și asta o să mai ajute cu ceva ?... a oftat el din dosul palmelor.

Nu i-am răspuns, dar cum țigara, în loc să mă calmeze, îmi amplifica scîrba, am strivit-o cu dușmănie în scrumieră.

— E ora unu și jumătate — am zis, consultîndu-mi ceasul și decizîndu-mă să mă ridic de pe scaun. Hai să terminăm cu ce-am început !

— Bineînțeles, cu tot optimismul înainte, că viața e frumoasă... a replicat sarcastic, sculîndu-se el de pe scaun și îndreptîndu-se spre cuier.

* * *

Vartunian a oprit în fața intrării principale a Gării de Nord și am coborît. Am trecut pe sub estacada cu coloane și am pătruns în gară, fără să-i acordăm atenție impiegatului care ne cerea „Biletele la control, vă rog !"

După cîțiva pași, ne-am oprit, privind sala uriașă cu acoperiș din sticlă și întrebîndu-ne de unde ar trebui să începem. Cum sala era divizată în două părți egale, de clădirea scundă care adăpostea serviciile anexă ale gării, ne-am decis să alegem sensul din dreapta, îndreptîndu-ne spre trenurile trase pe peroane, la vreo sută de metri mai departe. Strecurîndu-ne prin mulțimea care forfotea în toate direcțiile cărînd bagaje, am ajuns lîngă biroul de

informații și ne-am apucat să consultăm tabelul cu plecări de trenuri.

— Între unsprezece fără zece și unsprezece și jumătate, sînt numai sosiri de trenuri — a constatat Dan. Deci, se impune din nou ideea existenței unui al treilea complice, care a preluat sacul și, ulterior, a plecat cu nu știu ce tren, în nu știu ce direcție.

— Dacă ar mai fi existat încă un complice, venea acesta în întîmpinarea Dianei, care și așa se afla în criză de timp în încercarea ei de a-și asigura alibiul — am răspuns, pe cînd mă întrebam ce-aș fi făcut eu în locul ei.

— Într-un tren care se retrăgea la depou, nu l-a plasat... Deoarece în șapte zile avea tot timpul să apară. La fel s-ar fi întîmplat dacă îl abandona în vreo sală de așteptare sau pe peron.

— În cele trei minute cît a lipsit de la taximetru, ce-ar fi putut face ?... De fapt, numai în jumătate din acest timp, deoarece a trebuit să se ducă și să se întoarcă — am zis meditativ, pornind spre partea dreaptă.

Mergînd încet și privind tot timpul în jurul nostru, am ajuns la ieșirea spre Calea Griviței. Ne-am oprit și ne-am întors, pornind în direcția opusă. Am ajuns în fața ieșirii spre bulevardul Dinicu Golescu, fără să ne fi atras ceva atenția.

— Nu, Dane. Ne-am îndepărtat prea mult. Într-un minut și jumătate, n-ar fi avut timp să ajungă pînă aici — am spus, luîndu-l de braț și pornind împreună spre sala mare cu acoperișul din sticlă.

— Dar pînă aici, a putut ajunge ? a întrebat, oprindu-mă în fața biroului de informații.

— Da. Cred că aceasta este raza maximă pe care a putut s-o străbată în timpul pe care l-a avut la dispoziție.

A ridicat din umeri și ne-am îndreptat spre ieșire, mergînd însă în sens contrar celui în care venisem. Am avansat, trecînd prin fața biroului șefului de gară și a postului de miliție feroviară, de pe partea dreaptă, iar pe stînga am lăsat în urmă serviciul de primire a bagajelor de mînă. Ajungînd la capătul sălii, am privit boxele metalice cu cifru, care căptușeau ieșirea și pereții laterali de-a lungul a zeci de metri.

M-am întors și, stînd pe loc, m-am uitat înspre direcția din care venisem, fără să știu, de fapt, ce caut. Șef de gară... birou de mișcare... miliția... bagaje de mînă... bagaje de...

— Dane, hai ! m-am decis, ducîndu-mă grăbit spre clădirea din centrul sălii, care adăpostea magazia bagajelor de mînă.

Ajungînd la fereastra de primire a bagajelor, am așteptat ca femeia care se afla înaintea mea să predea o valiză și, vîrîndu-mi capul înăuntru, m-am adresat recepționerului :

— Aș vrea să discut cu șeful acestui serviciu.

— Un moment — a zis, întorcîndu-se și strigînd spre interior : Nea Drăghici ! Te caută cineva.

— Ce doriți ? s-a interesat un bărbat în jur de cincizeci de ani, brunet și cu obrajii supți, pe cînd trăgea o tuse adîncă, tabacică.

— Sînt în căutarea unui corp delict — am zis, arătîndu-i legitimația. Aș vrea să-mi arunc o privire prin magazia dumneavoastră.

— Regret, dar nu se poate. N-am voie să primesc nici o persoană străină în magazie — m-a anunțat cu convingere.

— Sînt ofițer de miliție — i-am spus contrariat.

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Dacă obțineți însă aprobarea miliției noastre, n-am nimica împotrivă — a afirmat, trăgînd o nouă salvă de tuse.

— Miliția noastră ? am repetat contrariat. Și noi a cui miliție om fi ?

— Nu știu, că nu vă cunosc — a zis, ridicînd din umeri cu indiferență.

— Rămînînd fără replică, m-am răsucit și am pornit glonț spre biroul miliției feroviare.

Am deschis ușa și am intrat în reprezentanța firmei noastre.

Din spatele unui birou, un adjutant cu banderola roșie, trecut de cincizeci de ani și foarte masiv, și-a ridicat capul proporțional cu umerii și m-a fixat întrebător, cu o pereche de ochi albaștri.

— Ce vi s-a întîmplat ? a vrut să știe.

— S-a întîmplat că vreau să-mi arunc o privire prin magazia pentru bagaje de mînă și șeful ei nu mă lasă, decît dacă vin cu aprobarea „miliției noastre", adică a dumneavoastră — i-am spus enervat, de grotescul situației.

Subofițerul mi-a zimbit amuzat, coborîndu-și ochii pe legitimația pe care i-o întinsesem și s-a ridicat repede în picioare și a dus mîna la cașchetă.

— Să trăiți, tovarășe căpitan. Adjutantul Stoicănel Florea, la ordinele dumneavoastră.

— Ce-i cu povestea asta ? Avem o „miliție a noastră" și mai avem încă una, a altora ?

— Tovarășe căpitan, e o neînțelegere. Firesc, avem o singură miliție... Au apărut însă niște reclamații referitoare la faptul că unele bagaje au fost ușurate de conținut. Atunci, pentru a nu mai avea posibilitatea să ridice din umeri, dacă se vor mai constata și alte subtilizări, le-am interzis să mai primească persoane străine. Evident, această dispoziție nu putea include organele noastre superioare. Doriți să mergem la magazie ? a întrebat, restituindu-mi legitimația.

Am dat din cap că da și el și-a rugat un coleg, care intrase după noi și asistase înveselit la discuție, să-i țină locul pînă se înapoiază.

L-am urmat și am intrat în magazie. Cînd tipul cu care discutasem mai înainte ne-a venit în întîmpinare, trăgînd noi rafale de tuse tabacică, însoțitorul nostru i-a spus, avertizîndu-l cu degetul arătător ridicat :

— Nea Drăghici, ordinul pe care ți l-am dat privește pe toată lumea, mai puțin, însă, organele de miliție ! Sîntem lămuriți ?

— Nea Florică, cum zici 'mneata, pentru mine e lege.

I-am lăsat să-și rezolve problemele organizatorice și am pornit cu Dan să explorăm magazia. Am privit cu luare aminte sutele de bagaje înghesuite în rafturi, fără a dibui însă coletul descris de șoferul de taximetru.

— Ați găsit ceva ? s-a interesat adjutantul, cînd m-am apropiat de grupul celor doi „nea".

Am clătinat capul descurajat și m-am îndreptat spre ușă. Cînd am ieșit, am privit dezorientat boxele cu cifru. Cîteva erau deschise, în așteptarea amatorilor, iar la

altele, băgau sau scoteau bagajele cîteva persoane. Am făcut cîţiva paşi fără nici o ţintă, apoi am revenit spre uşă, unde magazinerul mai avea ceva de discutat cu însoţitorul nostru.

— Nea Drăghici, — am spus, adoptînd şi eu apelativul uzitat în gară —, aş vrea nişte explicaţii.

— Dacă se poate, cu plăcere...

— Cum funcţionează aceste boxe ? am întrebat, arătînd spre rastelele metalice.

— Simplu. Veniţi să vă arăt — m-a invitat, apropiindu-se de o uşă deschisă. Aici, pe dinăuntru, se formează, la alegere, o literă şi trei cifre. Apoi, după ce se vîră în automat o monedă de un leu, se închide uşa. Cînd vreţi să scoateţi geamantanul pe care l-aţi depus înăuntru, formaţi cifrul pe care i-aţi ales şi uşa se deschide. Nu-i simplu ?

— Şi dacă nu eliberez boxa în douăzeci şi patru de ore, cum văd că scrie pe fiecare uşă că ar trebui să se facă, ce se întîmplă ?

— Nimic. Pentru fiecare zi de întîrziere se mai dă un leu.

— Şi dumneavoastră, cum ştiţi cîte zile se foloseşte o boxă ? În definitiv, dacă a apucat să formeze un cifru, nu văd de ce n-ar putea s-o ocupe cu bagaje şi o lună de zile.

— Sigur că poate, dar pentru asta trebuie să dea un leu pentru fiecare zi.

— Cum se stabileşte cîte zile a folosit boxa ?

— Tovarăşe căpitan, — a intervenit subofiţerul, pentru a-l lăsa pe nea Drăghici să tuşească liniştit — magazinerul asistat de un lucrător de miliţie deschid în fiecare zi boxele şi lasă acolo un bilet cu data respectivă.

— De unde cunoaşteţi cifrul format de cel care a încuiat uşa ?

— Nu-l cunoaştem, dar noi mai avem o cheie, care-i universală pentru toate boxele.

— Perfect. Beneficiarul vine după, să zicem zece zile, vede hîrtia pe care i-aţi lăsat-o, îşi scoate lucrurile şi pleacă, „uitînd" să mai plătească cei zece lei datoraţi.

— Nu poate să facă asta, pentru că atunci cînd se constată o întîrziere, se blochează cifrul. Deci, dacă vrea să deschidă uşa, trebuie să apeleze la dînsul — a zis subofiţerul, arătînd spre magaziner, care, deocamdată, nu mai tuşea.

— Există și o evidență a boxelor ocupate peste timpul prescris ?

— Sigur ! a zis magazinerul, bucuros că tusea lui i-a acordat o recreație. Odată cu lăsarea înștiințării că a întîrziat, îl articulăm și pe situația pe care o întocmim zilnic.

— Deci am putea ști ce boxe au fost cifrate în ziua de miercuri, 27 martie, și încă nu s-au eliberat ? am întrebat imediat, constatînd că raționamentul ce mi-l făcusem a dat roade.

— Sigur. Nu-i nici o problemă — m-a asigurat „nea" Drăghici, dînd din cap cu repetiție, probabil pentru a fi mai convingător.

— Dă fuga și adu lista — i-a cerut subofițerul, pricepînd ce nu pricepea magazinerul.

Amploiatul a dispărut precum Omul invizibil și a revenit imediat cu cîteva file prinse cu o agrafă.

— Sînt trei boxe în situația de care vă interesați — mi-a spus el.

— Luați-o înainte și arătați-mi-le pe rînd.

— Căutați lucruri de furat ? mi-a șoptit subofițerul, pe cînd îl urmam pe magaziner.

— Ce bine ar fi dacă asta am căuta... i-am răspuns vitriolat, pe cînd mă opream lîngă salariatul cefereului, care pusese mîna pe caseta 138.

— Asta e una...

— Vă rog s-o deschideți.

S-a întors și l-a consultat din priviri pe subofițer. N-am văzut ce i s-a transmis, dar știu că s-a aplecat și a compus un cifru.

— Poftiți — m-a invitat, dîndu-se la o parte în timp ce trăgea ușa.

Înăuntru se lăfăia o damigeană, pătată cu zaibăr și duhnind a vin trezit.

— Închideți ușa și să mergem la următoarea.

Cînd a deschis boxa 39, am văzut un colet ca cel descris de șoferul de taximetru.

M-am apropiat, am desfăcut sîrma cu care era legată gura sacului și l-am aplecat în afară. Mai întîi am văzut un pantof, apoi reverul unei haine.

— Trebuie să fie hainele vreunui internat prin vreun spital — a zis subofițerul, privind peste umărul meu, pe

ind eu îmi vîram brațul pînă la fundul sacului. Așa se obișnuiește în mediul sătesc. Iar dacă posesorul lor nu supraviețuiește, le lasă aici, ca pomană de sufletul mortului...

După ce am împins sacul la loc și m-am întors, Dan mă privea întrebător. I-am răspuns printr-un gest de negație.

— Asta e ultima din cele care vă interesează — m-a înștiințat Drăghici, tușind de cîteva ori și lăsîndu-se pe vine pentru a-mi arăta boxa cea mai de jos, cu numărul 237.

— Bine. Deschideți-o, vă rog — i-am cerut, mai puțin convins de eficiența versiunii pe care o abordasem.

A deschis-o și s-a dat la o parte, pentru a-mi ceda mie locul. Lăsîndu-mă pe vine, am văzut iar un sac din hîrtie, legat în cruce cu o sfoară groasă. L-am tras afară și am împins într-o parte breteaua de sfoară care lega gura sacului. Am privit înăuntru și, deși știam ce-aș fi putut găsi, au început să-mi tremure mîinile.

M-am ridicat, simțind pe frunte o transpirație rece.

— Tovarășe adjutant, cheamă repede cîțiva subofițeri. Trebuie împiedicat accesul în cîmpul infracțional. Ce cifru are boxa ? l-am întrebat pe magazioner, în timp ce subofițerul pleca să-mi execute ordinul.

— D-237 ! a precizat el, după ce s-a aplecat și a privit pe spatele ușiței metalice cele patru role.

— Vă mulțumesc. Puteți să vă retrageți la treaba dumneavoastră — i-am zis, expediindu-l, după care m-am adresat colegului meu, cu rugămintea să-mi dea o țigară.

De obicei bronzat, acum era alb ca un perete proaspăt văruit și mîna cu care mi-a întins bricheta vibra în mod evident.

— Du-te la postul de miliție și telefonează-le căpitanului Maier, medicului legist Dobrescu și procurorului Lupu. Spune-i lui Stoicănel să facă rost de o pătură.

M-am rezemat de un stîlp de beton și am început să trag adînc, în piept, fum după fum.

Mai întîi, au apărut trei subofițeri și adjutantul Stoicănel, care și-a amplasat oamenii astfel, încît să împiedice accesul nepoftiților în interiorul unei raze de șapte metri de la boxa 237. Apoi s-a apropiat Dan, ținînd sub braț o pătură roșie.

— Toți au fost anunțați — mi-a confirmat el, pe cînd se apleca în fața boxei și întindea pătura adusă, apoi, ridicîndu-se, s-a interesat : Nu-l scoatem ?

— Nu. Îi așteptăm și pe ceilalți — am zis, deoarece nu mă simțeam încă în stare să privesc conținutul sacului.

A dat din cap cu înțelegere, aruncînd țigara pe care o fumase pînă atunci, și-a scos o alta din pachetul pe care mai întîi mi-l oferise mie, dar, scîrbit, l-am refuzat.

— Acum e clar de ce a respins tîrgul pe care i l-ai propus în schimbul copilului... a zis aprinzîndu-și țigara.

— Evident. N-avea ce să-mi ofere. Motiv pentru care a și preferat să-l ia pe „nu !" în brațe... — am răspuns, după care, nemaiavînd nici un chef de vorbă, m-am pus pe așteptat, privind absent la strădania subofițerilor de a nu permite apropierea curioșilor, atrași chiar de ordinea pe care aceștia o făceau.

Nu după mult timp, i-am văzut apropiindu-se pe căpitanul Maier și pe procurorul Lupu.

— De ce m-ai chemat ? a vrut să știe ultimul.

— E vorba despre copilul răpit, despre care ți-am mai vorbit.

— Aha ! Și ?

— L-am găsit.

— Bravo. Unde-i ?

— Acolo... i-am răspuns, întorcîndu-mă și arătîndu-i boxa deschisă.

— Acolo ? ! s-a mirat.

— E mort.

— Ce nenorocire...

— Cum a fost omorît ?

— Încă nu știu. De fapt, ce importanță mai are... Mai ales pentru mama lui...

— Pentru noi are — a zis, pe cînd se apropia de noi și medicul legist. Uite că a venit și Dobrescu, deci să purcedem la treabă ! Chiar dacă nu ne place...

Am lăsat capul în jos.

— Nicule, ce aștepți ? m-a îndemnat el.

Continuînd să privesc cimentul, am refuzat, scuturînd cu hotărîre capul.

Am văzut o pereche de picioare strecurîndu-se prin fața mea și, puțin mai tîrziu, am auzit foșnetul unei hîrtii groase. Abia atunci am ridicat capul și am privit.

Maier se afla rezemat cu spatele de boxele metalice, ținînd cu o mînă sacul de hîrtie, gol. Copilul se afla pe pătura roșie, așternută pe ciment.

Făcînd un efort de voință am reușit să mă apropii și să mă aplec deasupra păturii. Îmbrăcămintea-i corespundea perfect descrierii făcute de Maria Gîlmă. Pantofiorii negri, cu carîmbul alb, pantalonașii cu bretele, din jerse albastru, și puloverul galben, rulat pe gît, ținea capul lăsat pe umărul stîng, părînd că doarme și părul blond și cîrlionțat îi acoperea obrazul drept.

Culoarea pumnișorilor strînși și a feței mi-a atras atenția. Era albastră-vineție. Mi s-au umezit ochii și am simțit un nod în gît.

— Cianoză ! a zis Dobrescu, confirmîndu-mi supoziția.

— In ce mod ? a vrut să știe Lupu.

— Prin obturarea căilor respiratorii cu mîna. Priviți petele brune de pe gura victimei — ne-a invitat medicul legist.

N-am putut să privesc. M-am întors și m-am îndepărtat cu cîțiva pași. De acolo m-am adresat medicului legist, care părea a fi cel mai tare dintre noi :

— Olimp, ai ceva preliminar de spus ?

— În afară de modul în care s-a comis omorul, aș mai putea spune că acesta datează de cel puțin patru-cinci zile. Conservarea este aproape perfectă, datorită faptului că temperatura coborîtă a împiedicat procesul de descompunere. Cam asta ar fi totul, deocamdată. Restul, după necropsie.

— Maier, însoțește-l pe Olimp și încercați împreună să obțineți cît mai repede posibil și alte indicii — i-am cerut ofițerului criminalist, întorcîndu-mă și pornind epuizat spre ieșire.

* * *

La ora patru și jumătate, cînd m-am înapoiat la birou, Dan m-a anunțat că fusesem chemat de doamna Vieru.

— I-ai spus ceva ? l-am întrebat îngrijorat.

— Nu, bineînțeles. Totuși, va trebui să i se spună.

— Am să-i spun mîine. Pînă atunci, poate găsesc modul cel mai potrivit de-a o informa... — am zis, cu dorința ca acest „mîine" să nu vină niciodată.

— Cred că va trebui s-o faci astăzi. Pentru că vine aici.

— Tu ai chemat-o ? am întrebat, privindu-l lung.

A clătinat capul.

— Am încercat s-o determin să-și amîne vizita pe mîine, dar n-a vrut să mă asculte. Părea foarte supărată.

— E de mirare ? i-am răspuns resemnat. În sfîrșit, am să văd, după ce-o veni, cum trebuie să-i vorbesc. Pînă atunci, să încercăm să mai clarificăm din lucruri.

— Să începem cu locul în care s-a comis omorul — a propus el.

— Cred că nu va trebui să-l căutăm prea mult. Atît Pavel, cît și șoferul taximetrului ne-au indicat același loc, primul pentru predarea copilului și al doilea pentru urcarea Dianei în mașină cu sacul în care am găsit... ce am găsit. Și cum din momentul în care a luat copilul și pînă în acela în care s-a urcat în taximetru, s-au scurs numai zece minute, interval care include și timpul necesar comiterii omorului, este clar că locul pe care-l căutăm nu poate fi decît în imediata apropiere a Pieței Mihail Kogălniceanu.

— Mai exact, garsoniera de deasupra alimentarei cu autoservire, în care am vizitat-o în primele zile ale anchetei pe mătușa Dianei.

— Întocmai — am admis.

— Ne deplasăm acolo, pentru a lămuri lucrurile ?

— Nu. Nu încă. Dacă pînă acuma am lucrat sub imperativul salvării copilului, de aici încolo nu mai e nici un zor. Vom continua investigația într-un ritm mai puțin alert, în schimb, mai temeinic. Pentru a produce probele de vinovăție.

— Crezi că va continua și acum să respingă acuzația ?

— N-ai reușit să-i sesizezi încă mentalitatea ?

— Îmi ajunge că am văzut produsul mentalității ei ! a zis cu aversiune. În rest, dacă o punem în fața faptelor ei, va trebui să-și recunoască vinovăția.

— Bine, să încercăm. Telefonează să ne-o trimită — am cedat.

A ridicat receptorul și după ce-a format prima cifră pe disc s-a oprit, atrăgîndu-mi atenția :

— Mi-ai cerut să n-o mai aduc în birou, orice mi-ai spune !

— Multe spune omul la necaz. Cheam-o liniștit, că n-am să mă substitui justiției.

A ridicat din umeri și a reformat pe aparat numărul arestului.

— Diana, jocul tău s-a sfîrșit ! — i-am zis, de cum a intrat în birou, mai încercănată, dar și mai arogantă ca la ultimul interogatoriu.

— Ce joc ? a zis, fixîndu-mă disprețuitor cu ochii ei negri și migdalați.

— Cifrul D-237, nu-ți spune nimic ?

— Nu. Ce-ar trebui să-mi spună ? s-a mirat dumneaei, cu multă convingere.

— Renunță la stupida ta atitudine. Am găsit copilul.

— Zău ? Vedeți, v-am spus eu că sînt nevinovată ? Acum va trebui să răspundeți pentru arestarea mea abuzivă — a zis cu aplomb.

— Diana, știm că ai ucis copilul !

— A fost omorît ? Îmi pare rău — a spus, străduindu-se să-și arate regretul.

— Știm că tu l-ai ucis.

— L-am ucis eu ? ! a exclamat indignată, în timp ce se bătea cu palma pe piept ca pentru a se convinge dacă învinuirea îi era adresată ei.

— Exact !

— Vă înșelați. N-am ucis pe nimeni — a protestat, adoptînd un aer de adîncă plictiseală. Iar dacă încercați să montați o înscenare, cu mine n-o să vă meargă...

— Dane, trimite-o înapoi la arest ! am spus cu un calm care-mi lipsea.

— Dacă spuneți că ați găsit copilul omorît — a zis ea, arătîndu-se ultragiată, în momentul cînd Dan și-a abandonat scaunul —, v-aș sugera să discutați cu individul cu care m-ați confruntat. Pentru că, recunoscînd că l-a răpit, el este cel mai autorizat să explice omorîrea copilului.

— Dane, la arest ! am explodat, revoltat de perfidia cu care încerca să arunce răspunderea josnicului asasinat în spatele complicelui ei.

— În definitiv, ce nevoie avem de recunoașterea ei ? m-a întrebat Dan, după ce-am rămas singuri. Coroborarea declarațiilor lui Pavel și cea a șoferului de taximetru este suficientă pentru a o pune sub acuzare.

— Rolul martorilor într-un proces penal este important, dar nu și determinant. Justiția cere probe materiale, nu vorbe. Și dacă ea își menține tactica negării, bazîndu-se pe principiul că dubiile sînt întotdeauna în favoarea acuzatului, noi va trebui să-i contracarăm apărarea prin probe. Și dacă nu ne pripim, sînt convins că le vom putea produce...

S-a auzit o bătaie timidă în ușă și Dan s-a dus să deschidă.

Era doamna Vieru, cu fața umflată de plîns.

— Sărut mîna. Vă rog să luați loc — am zis, ținîndu-i scaunul pînă s-a așezat.

— Ați spus că astăzi îmi dați copilul... a rostit cu glasul stins, tamponîndu-și ochii cu batista.

— Îmi pare rău, dar încă n-am reușit să-l găsim — am mințit, căutînd cel mai potrivit mijloc de-a o pregăti pentru vestea funestă ce trebuia să i-o dau.

— Am impresia că-mi ascundeți adevărul... a zis cu o intuiție specifică mamelor.

— Nu se pune această problemă. Pentru ce v-aș minți ? am zis, mințind din nou.

— Bine, dar mi-ați spus că i-ați arestat pe autorii răpirii...

— E foarte adevărat, dar nu vor să mărturisească. Ne mai trebuie un răgaz pînă vom reuși să-i convingem să ne spună unde ține ascuns copilul.

— Și nu v-au ajuns două zile pentru a-i convinge ? m-a întrebat fără răutate.

— Nu, sînt foarte încăpățînați — am zis, spunînd de data asta un adevăr.

— Și unde putea, totuși, să dispară ? Sînt convinsă că nu mai trăiește.

— Eu n-aș putea să spun asta... Deși vă mărturisesc că această dispariție prelungită, dă de gîndit... am zis, începînd s-o pregătesc.

— Deci și dumneavoastră credeți că Săndel a murit ? m-a întrebat, începînd să fie scuturată de un tremur nervos.

— Nu, nu știu... Dar sînt obligat să admit și o astfel de posibilitate... Și pentru că văd că sînteți foarte surmenată, vă propun să stați acasă mîine. În ceea ce privește serviciul, vom discuta noi cu școala la care lucrați, explicîndu-le că avem nevoie de dumneavoastră.

— Dumneavoastră știți totul, dar nu vreți să-mi spuneți ! a zis, fără să dea atenție sfatului meu.

— V-am spus, încă nu știu nimic. Vă promit însă că mîine dimineața, la ora nouă, vin să vă aduc vești sigure — am îndrugat, cu intenția de a-i oferi o noapte în care echivocul afirmațiilor mele s-o ajute să se apropie de adevăr.

Ochii ei, umflați și congestionați de plîns, m-au privit șovăielnici.

— Autopsia băiețelului a fost terminată ! m-a anunțat căpitanul Maier, întredeschizînd ușa biroului și vîrîndu-și capul înăuntru. Am prelevat niște urme de prima mînă...

— Eugen, ce-ai făcut ? ! am exclamat îngrozit, sărind de pe scaun și ocolind biroul pentru a prinde femeia, care, leșinînd, aluneca de pe scaun.

— Ce s-a întîmplat ? a zis Maier, debusolat.

— E mama copilului, omule !, am țipat, ținînd capul femeii rezemat de șoldul meu și masîndu-i ușor obrajii, bruse, goliți de sînge. Dane, fugi după doctorul nostru !

— Îmi pare rău... Nu mi-am dat seama — a bolborosit Maier, scuzîndu-se speriat.

Faptul fiind consumat, n-am mai comentat.

— Doctore, — i-am zis medicului, după ce brancardierii au întins femeia pe targă —, o ții în infirmerie pînă mîine și sub nici un motiv să nu rămînă nesupravegheată. Turtește-o cu suficiente sedative, pentru a o împiedica să comită un act necugetat.

Mi-a promis că nu se va mișca de lîngă ea pînă n-o liniștește.

— Cum am putut fi atît de idiot, încît să nu case ochii... ? s-a scuzat Maier, pleoștit.

— Ce-aţi constatat ? am întrebat, străduindu-mă să-mi revin din emoţiile prin care trecusem.

— Of ! a exclamat el, încă deprimat, apoi a început să relateze : Sacul folosit ca ambalaj ar putea constitui o versiune de urmărire...

— Pot exista particularităţi la un sac de hîrtie, fabricat mecanic în sute de mii de exemplare ?

— Sacul era nou mai înainte ca autoarea omorului să-i dea întrebuinţarea pe care o cunoaştem. Asta mi-a rezultat din aspectul general şi, mai ales, din studierea îndoiturilor pe care le-a suferit.

— Şi ? m-am străduit să-l înţeleg.

— Astfel de saci, noi, se vînd în anumite librării. Dacă stabilim de unde l-a cumpărat, apare o probă materială — a zis şi, văzînd că ideea colindării librăriilor din Bucureşti nu mă entuziasmează, a continuat : Mă ocup eu de treaba asta.

— De acord. Ai mai găsit şi altceva ?

— Da. Două fire de păr. Unul de cinci şi celălalt de treizeci şi cinci de centimetri.

— Iar se complică lucrurile — a constatat Dan, de la biroul lui. Dacă firele găsite sînt străine de anturajul firesc al copilului, înseamnă că omorul a fost comis de doi autori : Diana şi Pavel.

— Nu. Avem de-a face cu un singur autor : Diana sau Pavel. Deoarece firele de păr corespund aceluiaşi individ — a replicat Maier, convins. Deci, după ce recoltez păr din capul ambilor bănuiţi...

Cînd a început să sune telefonul de pe biroul meu, şi-a curmat fraza, aşteptînd să răspund.

— Căpitanul Apostolescu — am spus.

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan ! Sînt maiorul Vieru şi, aşa cum mi-aţi sugerat, vă sun, cu speranţa că-mi daţi o veste bună.

— Bună seara, tovarăşe maior. Sînt într-o discuţie...

— Nu-i nimic, vă sun mai tîrziu — a propus el.

— Nu. Rămîneţi la telefon — am zis, astupînd pîlnia cu palma. Eugen, du-te şi recoltează părul de care ai nevoie, treci pe la laborator şi, cînd ai raportul, adu-mi-l ! În prealabil, anunţă-mă prin telefon, ca să ştiu şi eu cum să mă orientez.

— Maiorul ? a zis Dan, arătînd spre telefon, în timp ce Maier își ridica corpul masiv de pe scaun.

— Da, și nu știu ce să-i spun — mi-am mărturisit încurcătura.

— După scandalul pe care ni l-a făcut dimineața, nu înțeleg de ce-l mai menajezi ?

— Și el tot o victimă este... am oftat, ducînd receptorul la gură. Alo, tovarășe maior, acum putem discuta...

— Da, vă mulțumesc...

— ...Am vești, dar, din păcate, nu sînt bune.

— L-ați găsit ? a zis încordat.

— De unde vorbiți ? am întrebat, ca să știu unde trebuie să-l caut dacă leșină și el.

— De acasă, de la Diana.

— Dacă vorbiți în picioare, vă rog să vă așezați pe scaun.

— A murit ? a întrebat cu vocea sfîșiată.

— Nu mai trăia cînd l-am găsit.

— Dumnezeule ! Mioara știe ?

— Da. A făcut un șoc și am internat-o la infirmeria noastră.

— Săraca de ea... — a scîncit el. Diana l-a omorît ? a întrebat după o pauză destul de lungă.

— Da. Dar vă rog să fiți atent cum vorbiți cu părinții ei. N-au nici o vină ! l-am avertizat, de teamă să nu facă o criză de nervi și să-i violenteze.

— Fiți liniștit, am să-mi port singur crucea — m-a asigurat el, plîngînd.

L-am lăsat să se liniștească puțin, cu intenția de a încheia convorbirea.

— Tovarășe căpitan, spuneți-mi, vă rog... pot să fac ceva pentru această sărmană femeie, pe care numai eu am nenorocit-o ? a spus, izbucnind în hohote de plîns.

— Da. Cred că puteți s-o ajutați chiar foarte mult. Trebuie făcută recunoașterea victimei și mama acesteia nu e capabilă să îndeplinească această formalitate obligatorie.

— Și credeți că eu sînt mai breaz ? m-a consultat scîncind.

— Sînteți și bărbat și militar !

— L-am iubit pe Săndel ca pe copilul meu... Dar înțeleg că, dintre mine și Mioara, numai eu pot să-l văd. Unde e ?

— Pe cheiul Dîmboviței, la Morgă.

— Am să mă duc chiar acum — a promis.

Am ridicat ochii spre fereastră și am constatat că afară se întunecase.

— Duceți-vă mai bine mîine dimineață — l-am sfătuit, știind că instituția la care-l trimiteam este și ziua destul de impresionantă, darmite noaptea.

— Cum spuneți dumneavoastră — a zis docil. Și vă rog să mă iertați pentru grosolăniile debitate...

— Tovarășe maior, nu vă faceți probleme ! Înainte de a vă culca, luați ceva puternic pentru somn. O să vă trebuiască.

— Vă sînt recunoscător pînă la sfîrșitul vieții pentru felul în care v-am simțit lîngă mine în acest moment îngrozitor... Să trăiți !

— De ce nu l-ai chemat să fie lîngă soția lui cînd se va trezi ? mi-a imputat Dan, cînd am lăsat receptorul pe furcă.

— Crezi că relațiile dintre ei, care au dus dealtfel și la intentarea procesului de divorț, îl recomandă pe maior ca fiind persoana cea mai potrivită pentru a o asista și consola ?

— Mda... Ai dreptate — a admis el. Dar ce facem ? Cît stă la noi, nu-i nici un pericol. Cînd, însă, n-o să mai fie aici...

— Ia stai ! Parcă avea un prieten cu care urma să se căsătorească ? mi-am amintit eu.

— Exact ! Stai o clipă... a zis, începînd să-și răsfoiască cu febrilitate notesul. Da, l-am găsit. E inginerul George Barbu... Lucrează la Întreprinderea de electricitate.

— Ți-ai notat unde domiciliază ?

— Nu. Nu m-am gîndit.

— Trimite imediat un curier la serviciul lui...

— La ora asta ?

— Întreprinderea de electricitate are program permanent.

— Înțeleg. De la serviciu, la adresa de acasă... Mă duc să trimit pe cineva...

— Dacă nu-l găsește în noaptea asta, secția arondismentului în care locuiește să pună un om de planton în fața apartamentului său. Vreau ca mîine dimineața, la prima oră, să vină la noi. Să atragi atenția că nu-i vorba de un infractor — m-am grăbit să-i amintesc, deoarece nu voiam să mă văd pus în penibila situație de a-i descuia cătușele, cu care n-ar fi fost exclus să mi-l expedieze ramburs.

VINERI 5 APRILIE

Primul drum, după ce-am intrat în inspectorat, a fost spre infirmerie, pentru a vedea ce face Mioara Vieru. Părea să doarmă relaxat, dar medicul mi-a spus că, în pofida unei sedări puternice, s-a agitat în somn toată noaptea, strigînd mereu numele băieţelului ei.

— Cînd credeţi că se trezeşte ? l-am întrebat.

— În următoarele două ore. În orice caz, cînd se va deştepta, starea de excitaţie psihică va fi mult atenuată. Dar, spre mai multă siguranţă, n-ar fi rău dacă ar avea lîngă ea pe cineva din familie.

— M-am gîndit la acest imperativ şi am trimis după o persoană apropiată — l-am asigurat.

Cînd am ajuns în birou, Dan şi Maier se aflau în plină discuţie.

— Bună dimineaţa ! le-am spus.

După ce mi-au întors urarea, Dan s-a grăbit să mă anunţe victorios :

— Şefu', tovarăşul căpitan a făcut o treabă de milioane !

— Adică ? l-am întrebat pe Maier.

— Firele de păr recoltate de pe hainele victimei îi aparţin bănuitei Diana Tornea — a răspuns el.

— Foarte bine. Asta înseamnă că am obţinut şi o probă materială irefutabilă — am aprobat satisfăcut, continuînd : Eugen, m-am mai gîndit la remarca ta în legătură cu sacul de hîrtie. Într-adevăr, merită să te ocupi de ea.

— Chiar mă gîndeam să pornesc la treabă — a spus, ridicînd de lîngă biroul lui Dan o sacoşă din masă plastică

și arătîndu-mi că înăuntrul acesteia se află sacul-corp-delict.

— Eu ți-aș sugera să nu...

Nu mi-am mai terminat ideea, pentru că am auzit ciocănindu-se la ușă.

După ce Dan s-a ridicat și a deschis, a păşit în birou un tip, în jur de patruzeci de ani, îmbrăcat cu multă acurateţe. Blond, cu părul cîrlionţat, trăsături bine conturate, bărbăteşti, şi tenul bronzat, luminat de doi ochi albaştri, care ne examinase cînd pe unul, cînd pe celălalt, cu o curiozitate candidă.

— Sînteţi inginerul George Barbu ? mi-am dat eu cu presupusul, văzînd că e scump la vorbă.

— Da, de unde ştiţi ? a vrut să afle, plin de admiraţie pentru perspicacitatea mea.

— Vă aşteptam cu prea multă nerăbdare, pentru a nu intui cine sînteţi — i-am explicat. Vă rog să vă dezbrăcaţi şi să luaţi loc pe scaun. Într-un minut sînt gata — am zis, întorcînd capul spre Maier. Uite cum cred eu că ar trebui procedat. Mai înainte de a te apuca să colinzi toate librăriile din Bucureşti, du-te la primăria sectorului 1, serviciul de „Stare civilă" şi caut-o pe Alice Moraru. Discută cu ea şi, arătîndu-i sacoşa în care ai sacul, încearcă să stabileşti dacă bănuita a avut miercurea trecută ceva la fel de voluminos. În caz contrar, rezultă că şi l-a procurat ulterior furişării de la serviciu şi anterior preluării copilului de la complicele ei. Şi cum în cele circa douăzeci de minute avute la dispoziţie, n-ar fi avut cînd să se îndepărteze de pe axul Piaţa Amzei — Piaţa Mihail Kogălniceanu, înseamnă că librăria care ne interesează se află undeva pe această linie. Şi cel mai probabil, la unul din cele două capete ale acesteia. Deci, începe chiar cu librăria care se află în spatele primăriei, lîngă intrarea Teatrului Ion Creangă. Ce părere ai ?

— Raţionamentul mi se pare corect — m-a aprobat, pornind spre uşă. Dacă stabilesc ceva, te anunţ imediat... Dar fii fără grijă, nu cum am făcut ieri — a mai spus, înainte de a ieşi, făcînd aluzie la monumentala boacănă din seara precedentă. Nu i-am mai spus că îmi pun multe speranţe în angajamentul lui, pentru că trebuia să mă ocup de musafirul nostru.

— Vă cer scuze pentru întîrziere. Iată pentru ce v-am rugat să veniţi...

— S-a găsit copilul Mioarei ? Parcă aşa am înţeles din discuţia pe care aţi avut-o — m-a întrerupt, privindu-mă atent.

— De aceea v-am chemat. L-am găsit, dar nu cum doream...

— A fost omorît ?

Am confirmat prin înclinarea capului, iar el a început să clipească cu repetiţie.

— Cînd află Mioara, înnebuneşte... a şoptit îngrozit.

— A aflat. Din păcate, nu cu pregătirea psihică necesară, dar a aflat. De aceea am şi făcut apel la dumneavoastră. Vrem să vă rugăm să staţi în preajma ei cîteva zile, deoarece, ţinînd seama de starea în care se află, nu putem exclude posibilitatea comiterii unui act funest. În ceea ce priveşte serviciul dumneavoastră, n-o să aveţi probleme, veţi primi de la noi o scrisoare de motivare.

— Chiar credeţi că poate fi consolată o femeie atît de năpăstuită ? s-a arătat el sceptic.

— Nu. Bineînţeles. Totuşi prezenţa unui om apropiat face cu mult mai mult decît singurătatea unei case în care a existat un copil. Dealtfel, dacă am înţeles bine, dumneavoastră intenţionaţi să vă căsătoriţi cu ea. Nu ?

A dat din cap că da.

— Asta e foarte bine. Întrucît ambii sînteţi oameni tineri, cred că cel mai eficient mijloc de atenuare a durerii suferite de doamna Vieru ar fi un alt copil.

A dat iar din cap că e de acord cu sugestia mea.

— Acum este necesar, repet, să fie supravegheată cu străşnicie cîteva zile.

— Aşa am să fac... s-a angajat el, impresionat de spusele mele. Dar de unde s-o iau ? Ieri am căutat-o pînă noaptea tîrziu şi...

— Este la noi, la infirmerie. Luaţi-vă haina din cuier şi veniţi cu mine, să vă conduc la ea... i-am propus, ridicîndu-mă.

Cînd am intrat în infirmerie, pacienta se trezise şi stătea întinsă în pat, privind tavanul cu apatie, ceea ce însemna că medicamentele administrate îşi făcuseră efec-

tul. Dar nu cine știe ce, deoarece cum mi-a văzut însoțitorul, i-a sărit la piept, izbucnind într-un plîns cu hohote.

— George, ce mă fac ? ! a îngăimat ea, în timp ce eu trăgeam un scaun lîngă patul de fier.

Apoi, cum eram și așa destul de întors, m-am strecurat afară, deoarece nu eram capabil să privesc durerea sfîșietoare a unei mame lovită necruțător în tot ce poate avea ea mai scump.

— Dane, adu-o pe jigodia aia sus ! am strigat înfuriat, cînd am revenit în birou.

În timp ce ridica receptorul, am reușit să-mi stăpînesc impulsul provocat de scena la care asistasem în infirmerie.

— Nu mai telefona ! Încă nu sîntem suficient de bine pregătiți pentru o discuție finală. În prealabil, trebuie să stabilim, cu precizie, locul unde s-a comis odiosul asasinat. Îmbracă-te ! l-am îndemnat.

*

* *

Ajunși în piața Mihail Kogălniceanu, mașina de serviciu a virat la dreapta, pe strada Plevnei, oprind în fața intrării laterale a primului imobil de pe aceeași parte, la al cărui parter este găzduit un magazin alimentar cu autoservire.

Cum în fața liftului se aflau mai mulți hamali, care-l așteptau cu un maldăr de mobilier, m-am orientat fără nici o ezitare spre sigurele și sfintele trepte ale scării din beton.

Talonat de Dan și urcînd cîte două trepte odată, am ajuns pe palierul etajului trei și am sunat la a doua ușă de pe stînga.

Ne-a deschis un bărbat în jur de cincizeci de ani, de statură potrivită, suplu, trăsăturile regulate, cu ochi albaștri și părul castaniu, încărunțit la tîmple.

— Bună ziua. Domnul Nodelcu ? l-am întrebat.

— Da... a admis.

— Sîntem de la miliție. Am fost și săptămîna trecută la dumneavoastră...

— Ah, da ! Acuma știu..., Soția mea mi-a vorbit de dumneavoastră. Vă rog să intrați — a zis, deschizînd ușa larg și lipindu-se cu spatele de ea, pentru a ne face loc.

Am intrat în unica cameră a locuinței, și, la invitația lui, ne-am așezat pe două din cele trei fotolii așezate lîngă peretele opus celui de care era lipit divanul-studio.

— Spuneți-mi, ce-i cu Diana ? Emilia, soția mea, mi-a spus că ați arestat-o. E adevărat ? a întrebat el, intrigat, pe cînd se așeza și el pe fotoliul liber.

— Da, e adevărat.

— Dar ce-a făcut ?

— A comis o faptă odioasă — am spus, relatîndu-i în cîteva cuvinte motivele care au determinat arestarea criminalei.

Cînd am terminat, era alb la față și mă privea năuc.

— Nu se poate... Nu-i posibil... a articulat el, cu dificultate.

— Reacția dumneavoastră e firească, nici eu, care prin natura meseriei mele, văd tot felul de fapte odioase, încă nu mă pot obișnui cu ideea că într-o femeie poate exista atîta perfidie și ferocitate. Totuși, fapte de necontestat demonstrează că nepoata dumneavoastră e un monstru.

— E nepoata soției mele, nu a mea — a protestat el, cutremurîndu-se.

— Vă vizita des acasă ?

— Cine, Diana ?

Am confirmat.

— N-aș putea spune asta... Poate o dată sau de două ori pe an, cînd venea cu familia ei să sărbătorim vreun eveniment.

— Avea cheia garsonierei dumneavoastră ? am întrebat, manevrînd spre scopul vizitei noastre.

— Păi cine i-ar fi dat cheile pe mînă ? Și mai ales pentru ce ?

— Cîte rînduri de chei aveți ?

— Două. Unul eu și celălalt soția mea — a precizat el.

— Sînteți sigur că cele două rînduri de chei s-au aflat în permanență la soție și la dumneavoastră ? am întrebat, începînd să pierd siguranța cu care venisem.

A început prin a da din cap, apoi s-a răzgîndit și mi-a spus :

— De fapt, marțea și miercurea care au trecut, nu le-am avut.

— De ce ? m-am grăbit să mă interesez.

— Pentru că mi le-a cerut soția mea ca să le dea sorei ei, care-i promisese că miercuri dimineața, cînd ea era liberă, vine la noi să ne facă niște plăcinte cu mere.

— Sora soției dumneavoastră fiind mama Dianei. Da ?

— Da.

— Și v-a făcut prăjiturile promise ?

— Aș. Zăpăcita de cumnată-mea a rătăcit cheile pe care i le-am dat și n-a mai venit. Iar eu, care contam pe faptul că-mi va deschide ea, a trebuit s-o aștept pe Emilia aproape două ore.

— Și pînă la urmă, s-au găsit cheile ? l-am întrebat, cu o nevinovăție de papă catolic.

— Da. A doua zi, adică joi dimineața, i-a dat telefon Emiliei și i-a spus să nu se mai ducă la un atelier de lăcătușerie, pentru că a găsit cheile mele.

— Deci, dacă am înțeles bine, miercuri ați intrat în casă odată cu soția dumneavoastră, după ce-a descuiat cu cheile ei. Așa e ?

A dat din cap că da.

— La ce oră ați intrat, deci, în casă ?

— Păi cam în jur de ora trei după-amiaza, cînd vine de obicei acasă Emilia.

— Perfect. Acum am să vă rog să vă gîndiți bine. Cînd ați intrat în locuință, v-a atras ceva atenția ?

— Nu. Ce-ar fi trebuit să-mi atragă atenția ? a întrebat, uitîndu-se la mine confuz.

— De exemplu, un fotoliu mișcat de la locul lui obișnuit, o ușă interioară pe care ați găsit-o închisă, deși de obicei sta deschisă, sau invers. Adică ceva care să indice că, în lipsa dumneavoastră, a intrat cineva în casă.

— Nu... a zis nedumerit, ținguindu-și buzele și ridicînd din umeri, apoi, brusc bănuitor, m-a întrebat : Vreți să spuneți că... că Diana aici a... ?

Deși nu și-a terminat fraza, sensul ei fiind fără echivoc, am confirmat dînd din cap.

— Nu se poate ! a strigat el, lovind cu pumnul în măsuța dinspre fotolii, într-un amestec de groază și revoltă.

— Regret, dar avem toate motivele să credem că omorul a fost comis aici. Îmi permiteți să-mi arunc o

privire prin casă ? am întrebat, pe cînd el, înspăimîntat, şi-a ascuns faţa în palme.

— Faceţi ce vreţi... a spus, dindărătul mîinilor.

M-am ridicat şi am deschis uşa de la baie. Am privit instalaţiile sanitare şi pardoseala din mozaic albăstru. În întreaga încăpere domneau ordinea şi curăţenia. Apoi, dîndu-mi seama că modul de operare al criminalei n-ar fi putut lăsa urme, am revenit lîngă gazdă.

— Domnule Nedelcu, aveţi în casă saci de hîrtie ?

— Saci de hîrtie ? ! a repetat, ridicîndu-şi ulului capul spre mine. De unde să am aşa ceva ?

— Sînteţi convins că la dumneavoastră în casă n-a existat miercurea trecută un sac de hîrtie ?

— Dumneavoastră mă luaţi drept băcan, dom'le ? Ce să caute la mine aşa ceva ? s-a răstit, trecînd de la deznădejde, la exasperare.

— Aveţi sfoară în casă ? am continuat să-l chestionez, omiţînd să răspund întrebării sale.

— Sfoară... ? Da, am — a confirmat, din nou buimăcit.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, dar aş vrea s-o văd.

A pornit ca un somnambul spre debaraua din vestibul şi a revenit cu un ghem de sfoară subţire.

— Alta mai aveţi ? gîndindu-mă, nu întîmplător, la una mai groasă, cam de felul celei cu care fusese legat nenorocitul ăla de sac de hîrtie.

Mi-a răspuns că nici nu are, nici n-a avut o sfoară mai groasă ca cea pe care mi-a arătat-o.

Cum răspunsurile lui m-au satisfăcut pe deplin, l-am asigurat că nu trebuie să se teamă de vreo consecinţă supărătoare, deoarece nu familia lui a pus criminalei casa la dispoziţie, ci ea a obţinut-o prin viclesug. Văzînd că s-a mai înseninat, cînd ne-am despărţit, l-am anunţat că-l vom mai vizita încă o dată, şi cu „scumpa lui nepoţică", ca să facem reconstituirea faptei săvîrşite.

* * *

Coborînd în stradă, Dan şi-a privit ceasul şi m-a anunţat :

— E zece fără un sfert. Nu cred să fie acasă.

— S-ar putea să ai dreptate. Să încercăm mai întîi la serviciu.

După ce ne-am urcat în mașină, Dan i-a comunicat lui Vartunian noua destinație și ultimul s-a grăbit să demareze. Mașina a început să ruleze pe străzi secundare, pentru a evita aglomerația traficului, și, cum nimeni n-avea chef de vorbă, ne-am scufundat în propriile gînduri.

Tocmai mă gîndeam la durerea sfîșietoare provocată de acest caz, pe care, ghinionist ca întotdeauna, tocmai eu a trebuit să-l anchetez, cînd Vartunian a virat la stînga, prin fața Academiei Comerciale, și s-a angajat pe Calea Dorobanților, pentru a se imobiliza pe dreapta, după aproximativ vreo sută de metri.

Am coborît și am traversat strada, în fața unui imobil din cărămidă roșie, cu aspect de castel.

Ne-am strecurat printr-o poartă practicată într-un zid masiv, tot din cărămizi aparente, și ne-am îndreptat spre camera de gardă a Policlinicii pentru copii.

Ajunși la destinație, ne-am dus la fișier și am cerut relațiile de care aveam nevoie. Apoi, urcînd două etaje, m-am oprit în fața ușii pe care scria „Tratamente". Am bătut și, constatînd că nu-mi răspunde nimeni, am apăsat pe clanță. Cînd s-a deschis ușa, am văzut o femeie îmbrăcată cu un halat alb, privind afară prin fereastră, cu spatele la noi.

După ce am intrat și am închis ușa, ne-a auzit și s-a întors spre noi. Avea ochii atît de umflați de plîns, încît n-am mai avut nici o îndoială că mă aflu exact în fața persoanei pe care o căutam.

— Bună ziua, doamnă Tornea, — am zis și, văzînd că ne privește intrigată, am completat : Sîntem de la miliție.

— Este adevărat ce mi-a spus Gică aseară ? s-a grăbit să mă întrebe, cu speranța că poate voi contrazice comunicarea pe care i-a făcut-o maiorul în numele meu.

— Regret, dar așa stau lucrurile. Fiica dumneavoastră a ucis un copil — am confirmat, necăjit că, pentru a doua oară în decurs de douăzeci și patru de ore, sînt nevoit să zdrobesc și inima unei a doua mame.

S-a prăbușit pe un scaun și a început să plîngă cu fața ascunsă în pumni.

Am lăsat-o să plîngă pînă s-a mai liniștit și a ridicat capul spre mine, întrebătoare.

— Doamnă Tornea, miercurea trecută i-ați promis sorei dumneavoastră că vă veți duce la ea acasă, să-i faceți niște prăjituri. Dar nu v-ați mai dus. Pentru ce ?

— Am pierdut cheia de la intrare și n-am mai avut cum să intru.

— Unde țineați cheia respectivă ?

— În portmoneu.

— Și cînd ați constatat că n-o mai aveți ?

— De dimineața, cînd, fiind liberă, am vrut să pornesc spre Emilia.

— Am auzit că pînă la urmă ați găsit-o, totuși.

— Da, dar ce era să mai caut la soră-mea, la opt seara ?

— Ca să vezi ce ghinion ? l-am luat de martor pe Dan. Și cum ați găsit-o ? am întrebat-o, întorcînd capul spre ea și privind-o cu o curiozitate nevinovată.

— Diana a găsit-o. Eu chiar îi telefonasem Emiliei și o anunțasem că trebuie să-și mai facă un rînd de chei.

— Unde a găsit-o ? m-am făcut eu că mă minunez.

— Era căzută lîngă frigider. Cînd s-a dus să scoată ceva de acolo, a zărit-o pe jos și m-a chemat s-o văd și eu.

— Parcă o țineați în portmoneu — a fost firesc să-i reamintesc.

— Așa-i. M-am mirat și eu, dar bine că am găsit-o... Că decît să intri în gura Emiliei, mai bine te duci cît vezi cu ochii...

— Am venit să vă spun că, dacă vreți să discutați cu Diana, puteți s-o vizitați peste două zile — i-am spus, pentru a nu-și da seama că mi-a oferit un nou element pentru încriminarea fetei ei.

Ea, reamintindu-și de situația odraslei, a reînceput să plîngă, iar eu, atingînd scopul propus, n-am mai avut de ce să zăbovesc acolo.

* * *

Cînd am intrat în birou, telefonul meu suna cu insistență.

— Căpitanul Apostolescu — am spus, după ce-am ridicat receptorul.

— Să trăiești, Nicule !

— Și tu, Victor ! i-am urat, recunoscînd vocea maiorului Stupcanu, de la „Circulație".

— Te caut în legătură cu fotografiile pe care mi le-ai plasat. Am la mine un taximetrist care susține că a plimbat-o în mașina lui pe fetișcana de care te interesezi. Ți-l trimit ?

— Păi am stat cu el de vorbă. Nu-l cheamă Protopopescu ?

— Nu, dom'le ! Ăsta-i altul. Îl cheamă Daniel.

— E lîngă tine ?

— Da.

— Întreabă-l cînd a dus-o cu mașina ?

Mi-am auzit interlocutorul repetîndu-mi întrebarea, apoi mi-a spus :

— Miercuri 27 martie în jurul orei zece dimineața.

— Pe ce traseu ?

— De la Piața Amzei pînă la Kogălniceanu — a sosit răspunsul colegului meu, după ce s-a conversat din nou cu taximetristul din biroul lui.

— Victoraș, n-am timp acum să-l audiez. Fii drăguț, așa cum te știu eu, și ia-i datele de identitate. Am să-i iau declarația ulterior.

— Gata, dom'le ! Să fii sănătos !

Am închis și i-am relatat lui Dan discuția.

— Deci, și la întîlnirea cu Pavel s-a folosit de un taximetru — a zis el.

— Așa se explică de ce colegele ei de serviciu nu i-au sesizat lipsa. Cele aproximativ douăzeci de minute cît a lipsit efectiv de la birou, puteau fi justificate, la nevoie, prin coborîrea ei în piață, pentru a-și lua ceva de-ale gurii. Ar fi fost omenește, nu ? Cine ar fi putut s-o acuze că, într-un interval atît de scurt, ar fi putut răpi copilul, ar fi putut să-l ucidă și să-l abandoneze la gară.

— Într-adevăr, planul după care a acționat este atît de perfect, încît l-aș putea califica pe de-a dreptul uluitor.

— Așa e. A calculat totul. Mai puțin însă esențialul. A minimalizat posibilitățile unor organe de urmărire

specializate și cu mare experiență exact în acest gen de „afaceri".

— Asta e o greșeală „omenească" și Diana nu e primul ucigaș care se crede „infailibil".

— Din păcate, asta e realitatea, pentru că, deși criminalii ajung acolo unde le este locul, victimelor nu le mai putem reda viața.

— Ieri-dimineața înnebunisem căutînd un fir, și acum plouă cu probe — a comentat el, după ce mai înainte făcuse un gest de resemnare.

— Decît deloc, parcă tot mai bine e așa... i-am replicat, pentru a-i dovedi ce șef filozof are.

— O chemăm ? a întrebat sec, demonstrînd astfel că n-are chef de glume.

— Ai telefonul miliției feroviare din Gara de Nord ?

— Da.

— Fă-mi legătura.

Mi-a făcut pe plac, mirat.

Cînd mi s-a răspuns de la celălalt capăt al firului, l-am cerut pe adjutantul Stoicănel.

După ce a venit la telefon și i-am spus cine sînt, l-am întrebat :

— Tovarășe adjutant, din cîte am înțeles, lucrezi de mult în gară...

— De douăzeci și cinci de ani, tovarășe căpitan — s-a grăbit el să precizeze.

— Legat de această activitate îndelungată, te rog să-mi spui, dacă știi, cam care sînt criteriile după care se formează cifrurile la boxele metalice ? am spus, convins că sondez marea cu degetul.

— Cum să nu știu, tovarășe căpitan ? Toți hoții cu care am avut de-a face și care ascundeau geamantanele furate în boxe, pînă se „răceau", mergeau pe data de naștere. Așa, ca să fie siguri că nu uită cifrul și rămîn cu buzele umflate !— a ris subofițerul.

— Bine, dar pentru a putea marca o dată de naștere, n-ajung trei cifre ! Unde prinde ziua, luna și cele patru cifre ale mileniului ? m-am îndoit eu de afirmația lui.

— Tovarășe căpitan, se începe cu ziua și bagă pe cifru cît intră. De exemplu dacă s-a născut la 5 ianuarie

1959, formează 5-1-9, iar dacă s-a născut la 5 decembrie, va forma 5-1-2...

— Am înțeles. Și litera, după ce criteriu este aleasă ? am mai întrebat, chiar în clipa cînd mi-am răspuns singur.

— Se alege inițiala numelui sau prenumelui.

I-am mulțumit pentru relația furnizată și am închis.

— Numai de șarade nu ne-am ținut pînă acum ! a constatat Dan, strîmbîndu-se nemulțumit.

Fără să țin seama de mofturile lui, l-am întrebat :

— Diana s-a născut în 2 martie 1957 ?

— Nu ține ! mi-a răspuns, după ce a consultat buletinul de identitate al Dianei, reținut după arestarea ei. Data corectă este 8 mai 1952.

— D-237... D, indiscutabil de la Diana — am spus gîndind cu glas tare. Dar 2, 3 și 7 de unde or fi scoase.

— În orice caz, ultima cifră nu poate indica anul, pentru că, în cazul ei, ar reprezenta vîrsta de cinci sau cincisprezece ani, care nu văd cu ce-ar rima — a zis Dan, intrînd fără voia lui în joc. Să fie 23 iulie... ?

— Nu ! Acuma știu, Dane !, am exclamat surprins că n-am remarcat chiar din primul moment simbolul celor trei cifre. Avem de-a face cu ziua de 27 martie ! Asta îți spune ceva ?

— Sigur ! E ziua răpirii și uciderii copilului... Ah ! Dar nu se lipește ! Dacă ar fi așa cum spui, cifrul ar fi trebuit să fie 2-7-3.

— Vezi, Dane... Dacă ai să te gîndești un pic la modul ei de apărare, ai să constați că este o fire foarte precaută. Pentru răpirea copilului, a apelat la un „colaborator extern", deci și-a asigurat impunitatea, dar, pentru orice eventualitate, a avut grijă să-și creeze și un alibiu. Pricepi ?

— Nu dine știe ce — a recunoscut el.

— Diana probabil că n-a știut că funcționarul de la boxe are și o cheie universală și atunci, admițînd, cu precauția de care-ți vorbeam, că am putea ajunge totuși la boxe, n-a vrut să intuim combinația de cifre pe care o făcuse. De aceea, a așezat cele trei cifre în ordinea crescătoare. Astfel, în loc de 2-7-3, a cifrat 2-3-7.

Cînd s-a decis să mă aprobe, începînd să dea din cap, s-a pornit și telefonul de pe biroul meu să sune.

— Te ascult, Eugen, — am zis, ridicînd receptorul şi recunoscînd vocea căpitanului Maier.

— Am stabilit locul de unde s-a cumpărat sacul de hîrtie — s-a grăbit el să mă anunţe, plin de importanţă.

— L-a luat de la librăria din Piaţa Amzei ?

— Exact ! De unde ştii ? ! a replicat el contrariat.

I-am vorbit despre relatarea şoferului care o transportase cu taximetrul pe bănuită, din Piaţa Amzei pînă la locul în care se întîlnise cu Pavel. Apoi l-am întrebat dacă a luat declaraţia de la persoana care vînduse sacul.

— Nu. Nu m-am gîndit la asta — mi-a răspuns.

— Vom avea nevoie de ea.

— Bine, dar acum sînt tocmai în celălalt capăt al oraşului ! a protestat el.

— Şi ai nevoie de un ghid pentru a mai nimeri încă o dată la librăria respectivă ?

A mormăit cu nemulţumire un „bine" şi a închis.

— S-a stabilit arborele genealogic al sacului de hîrtie ? a vrut să ştie Dan.

Am dat din cap că da şi am spus :

— Telefonează să ne-o aducă la interogatoriu !

Cîteva minute mai tîrziu, cînd a fost introdusă în birou, s-a grăbit să se aşeze pe scaunul din faţa mesei mele de lucru, ca de obicei, fără să aştepte invitaţia. Cum nu fusesem încă numit profesor la catedrala de predare a bunelor maniere, nu m-am simţit obligat să-i atrag atenţia asupra nepoliteţii pe care o comitea.

Deşi trasă la faţă, încercănată şi cu ochii duşi în fundul orbitelor, părea foarte stăpînă pe ea şi mă privea cu semeţie.

— Diana, te afli la noi de suficiente zile pentru a fi putut trage concluzia că a venit momentul să ne spui adevărul... am început eu, cu binişorul.

— Adevărul ? ! m-a întrerupt ea, arătîndu-se foarte mirată. De ce-l mai cereţi ? Doar vi l-am expus de la primele noastre discuţii. Şi cum adevărul este unic, altul, pe care s-ar părea că vreţi să mi-l impuneţi, n-am de unde să-l scot ! mi-a comunicat cu fermitate.

— Diana, noi doi ştim bine care e adevărul. Mă refer la cel adevărat şi, după cum i-ai spus tu, unic !

— Sînt un cetățean onest, conștient de drepturile și libertățile pe care mi le garantează legea. Motiv de care profit pentru a vă reaminti că va trebui să dați socoteală pentru abuzul ce-l comiteți față de mine — m-a atenționat ea, cu tupeul cu care mă obișnuise.

— Diana, — am spus, arătîndu-mă plin de înțelegere față de ea —, eu, deși nu sînt medic, nu pot exclude posibilitatea ca tu să fi suferit o amnezie. De aceea, pentru a nu te defavoriza, am să mă străduiesc să-ți reamintesc pentru ce te afli aici și pentru ce vei ajunge, foarte curînd, în fundul unei închisori...

— Iar eu, ce va trebui să fac ? Să semnez o declarație prin care să mă declar de acord cu înscenarea pe care ați pus-o la cale ? s-a interesat, mușcîndu-și buza inferioară, și lăsîndu-și capul spre o ureche, cum fac găinile, pentru a mă privi sarcastic pe sub gene.

— Da' de unde ! am contrazis-o. Trebuie numai să asculți. Atît. Pentru că, indiferent de faptul că vei recunoaște sau nu mîrșăvia pe care ai comis-o, deținem suficiente probe pentru a te trimite îndărătul gratiilor !

— Cînd eram mică, îmi plăceau teribil basmele pentru copii...

— Ajunge ! am întrerupt-o cu asprime. Acum taci și ascultă ! Mai întîi ai vrut s-o ucizi pe doamna Vieru. Dar n-ai reușit, pentru că, fiind un om matur, a reușit să-ți respingă agresiunea. Situație în care te-ai decis s-o lovești și mai crîncen ; să-i răpești și să-i ucizi copilul. Cum însă materializarea acestei intenții criminale prezenta un risc pe care nu voiai să ți-l asumi, te-ai gîndit să te folosești de un intermediar, care, fiind complet străin familiei copilului, să nu poată fi depistat. Astfel, după cum era și firesc, sorții au căzut pe Pavel, un escroc de duzină, dar nu un criminal. De aceea, pentru a-l putea transforma în instrumentul de care aveai nevoie, ai început să-l cultivi cu răbdare. Mai întîi arătîndu-te drăgăstoasă cu el, apoi secondîndu-l și ajutîndu-l în comiterea înșelătoriilor cu care se ocupa. Cînd ai apreciat că l-ai obligat suficient pentru a nu mai putea să te refuze, ai inventat povestea unor fotografii care s-ar fi aflat în casa familiei Vieru. Bineînțeles că Pavel n-a putut să găsească ceea ce nici nu există, dar tu l-ai obligat în

acest fel să facă un salt psihologic spre ţelul pe care ţi l-ai propus. De aceea, cînd, ulterior, i-ai cerut să comită răpirea, persuasivitatea cu care l-ai prelucrat de-a lungul mai multor luni de zile a dat rezultatul scontat...

— Aş putea să întreb ceva ? m-a întrerupt, făcîndu-se că se stăpîneşte să rămînă calmă.

Am făcut un gest de confirmare.

— Constat că afirmaţiile dumneavoastră se bazează, în exclusivitate, pe ceea ce susţine Pavel. De ce-l credeţi pe el şi nu pe mine ?

— Pentru că declaraţia lui, spre deosebire de a ta, se verifică prin datele anchetei.

— Chiar aşa ? a spus, pufăind dispreţuitoare pe nas.

— Pavel — am reluat, fără să-i mai răspund —, conform planului pe care l-ai făcut, a răpit copilul şi ţi l-a predat în Piaţa Kogălniceanu...

— Cînd susţine că mi-a dat copilul, eu mă aflam la serviciu...

— Ai plecat de acolo după ora zece şi jumătate, cu un taximetru, care a fost deja depistat.

S-a uitat la mine neîncrezătoare, dar nu m-a mai întrerupt.

— Dealtfel, în curînd te vom confrunta cu şoferul acestuia... În jurul orei unsprezece fără un sfert, ai ajuns la locul unde aveai întîlnire cu Pavel. După ce ai preluat copilul, te-ai dus cu el în garsoniera mătuşii tale, iar zece minute mai tîrziu, te-ai urcat în alt taximetru, care te-a lăsat la Gara de Nord. După cîteva minute, ai revenit la acelaşi taximetru şi te-ai întors la serviciu. Cînd te-ai urcat în maşină, aveai un sac de hîrtie, iar, după ce te-ai întors din gară, nu-l mai aveai. Sacul respectiv l-am găsit într-o boxă cu cifru. Trebuie să-ţi mai spun ce conţinea sacul ? am întrebat-o.

— Şoferii de care-mi vorbiţi, ori se înşeală, ori mint ! Vă rog să mă confruntaţi cu ei ! Iar dacă, într-adevăr, aţi găsit copilul acolo unde spuneţi, căutaţi-i relaţii lui Pavel ! El trebuie să vă spună ce-a făcut cu copilul după ce l-a răpit ! a replicat ea cu tupeu.

— Diana, dacă n-ai nici o legătură cu uciderea şi plasarea copilului în locul unde a fost găsit, aş putea să-mi explici cum au ajuns pe hainele copilului două fire

de păr de pe capul tău ? n-am pierdut ocazia s-o întreb, privind-o cu atenție.

— Nu-i adevărat... ! a început să protesteze, apoi, brusc, și-a pus mîinile pe rama biroului meu și și-a ascuns capul între brațe.

— Trebuie, oare, să-ți mai spun că cifrul boxei purta inițiala prenumelui tău și data cînd ai ucis copilul ? am consultat-o, aruncînd în joc ultimul meu atu.

— Vă spun totul... a zis, începînd să plîngă, cu capul între brațe. E adevărat... Eu l-am omorît...

— Ridică capul ! i-am cerut.

S-a conformat, arătîndu-mi o față crispată și boțită ca un ziar mototolit.

— De ce l-ai omorît ?

— N-am vrut să-l omor... Am vrut doar s-o sperii pe mama lui...

— Pentru ce trebuia s-o sperii ? Ce aveai de împărțit cu ea ?

— Nu puteam să mă căsătoresc cu Gică, dacă ea nu vrea să divorțeze...

— Bine, dar ea era de acord cu divorțul ! am exclamat mirat.

— Așa zicea, însă nu se grăbea...

— Nu înțeleg. Ce legătură exista între răpirea copilului și faptul că mama lui, după cum susții tu, obstrucționa pronunțarea divorțului ?

— Urmăream să ascund copilul pînă a doua zi, apoi să-i dau un telefon și s-o avertizez că, dacă se mai opune divorțului, a doua oară n-o să-l mai vadă... a zis, privind în gol.

Am ridicat capul și am privit spre Dan, pentru a vedea dacă auzise ce-am auzit eu. După cum și-a fixat ochii spre mine, am știut că explicația criminalei îl uluise la fel ca și pe mine.

— Dacă ai vrut să-i sperii mama, de ce-ai ucis copilul ? am întrebat-o, reluîndu-mi interogatoriul.

— Nu știu ce s-a întîmplat... a spus, prinzîndu-și în mod demonstrativ fruntea cu palma dreaptă. După ce-am intrat în locuința mătușii mele, ne-am așezat pe două fotolii... Tot ce-mi amintesc este că-l priveam, întrebîndu-mă unde aș putea să-l ascund pînă a doua zi...

Mi-am revenit pe covor... Eram peste el... Nu mai trăia... Nici acum nu-mi dau seama cum am ajuns să-l omor... a zis, izbucnind într-un plîns foarte convingător.

— Pentru ce ai dus copilul în casa mătușii tale ?

— Ca să mă pot gîndi unde l-aș putea ascunde pînă a doua zi... a spus, ștergîndu-și niște lacrimi modeste.

— Această meditare puteai s-o faci și într-un parc public.

— Posibil... Dar nu mi-a trecut prin cap.

— În schimb, ți-a trecut prin cap un joc cu mult mai complicat. Să subtilizezi cheia garsonierei familiei Nedelcu, cu o zi înainte de comiterea răpirii, apoi, ulterior, să te prefaci că ai găsit-o întîmplător.

— Așa cum ați spus și dumneavoastră, la fel de bine puteam să mă duc și într-un parc... a zis, ridicînd cu indiferență din umeri.

— Nu. N-ar fi fost același lucru. Locuința mătușii tale se afla situată la o distanță minimă de gară și de serviciul tău. Ca să nu mai vorbesc de faptul că uciderea unui copil, într-un parc public, nu-i chiar o treabă fără riscuri. Și tu ai calculat totul, pentru a nu-ți asuma nici un risc !

— Nu e adevărat ! N-am vrut să-l omor..., m-a atenționat, ridicînd un deget în sus și făcînd un gest de negație. A fost un moment de nebunie...

— Ce intenționai să faci cu copilul abandonat ? am întrebat.

— Mă gîndeam că în prima duminică să-l scot de acolo și să plec în excursie la munte, unde aș fi găsit cu ușurință un loc unde să-l ascund. N-am mai putut, însă, să-l iau de la gară, pentru că mi-am dat seama că sînt urmărită.

„Ca să vezi ? Dacă nu-mi trecea prin cap s-o pun sub urmărire, victima ar fi dispărut poate chiar și ani de zile. Și fără victimă, aș fi fost obligat s-o eliberez, pentru că nu puteam dovedi că e vorba de o omucidere" — mi-am zis eu, aiurit de diabolismul cu care și-a conceput planul criminal.

— Diana, tu n-ai ucis, așa cum susții, într-un moment de pierdere a rațiunii, de nebunie... am spus. Crima ta josnică a fost comisă în mod deliberat !

— Nu-i adevărat ! a protestat ea, fără prea multă energie.

— Minți ! De ce ai cumpărat un sac de hîrtie, înainte de a te duce să te întîlnești cu Pavel ? Și nu orice sac, ci exact acela în care ai vîrît cadavrul copilului !

Și-a lăsat capul în jos și a reînceput să plîngă, nu tocmai convinsă.

— Ai luat sacul, pentru că știai că-l vei omorî ! De ce ai premeditat uciderea unei ființe nevinovate ? ! am întrebat-o, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

A continuat să se smiorcăie, cu capul lăsat în jos.

— Aștept să-mi răspunzi ! am strigat la ea, pierzîndu-mi cumpătul.

— Pentru că Gică îl iubea foarte mult pe Săndel... a zis, decizîndu-se să-și ridice capul. Ținea atît de mult la el, încît m-am temut că într-o bună zi, s-ar putea împăca cu fosta lui soție, pentru a fi aproape de copil.

— Bine, dar știai că și soția lui urmează să-și refacă viața... i-am amintit, străduindu-mă s-o înțeleg.

— Așa cum a părăsit-o pe ea, mă putea părăsi și pe mine.

— Adică ai ucis copilul, de teamă că s-ar putea întoarce cîndva la prima lui soție ? am întrebat-o, mai neîncrezător ca Toma Necredinciosul.

A dat din cap că da.

— De ce n-ai admis că l-ai putea părăsi tu pe el ? Doar nu numai bărbații părăsesc căminul conjugal, ci, în egală măsură, și femeile.

— Pentru că eu îl iubeam — m-a asigurat ea.

— Atît de mult l-ai iubit, încît împărțeai patul și cu Pavel ! Dane, expediaz-o la arest ! am zis revoltat, ridicîndu-mă de pe scaun și ducîndu-mă, îngrețoșat, să privesc pe fereastră.

— Asta-i nebună de legat ! a exclamat Dan, în spatele meu.

Cînd m-am întors cu fața spre el, Diana nu mai era în birou.

— Evident, are complexul maniei persecuției. E o paranoică sadea...

— Dacă psihiatrii îi pun acest diagnostic, înseamnă că va fi absolvită de pedeapsă pentru mîrșăvia comisă — a

concluzionează Dan cu revoltă. Va fi trimisă într-un sanatoriu, de unde-i poate da cu tifla doamnei Vieru.

— Comiterea cu premeditare a unei fărădelegi exclude iresponsabilitatea ! Deci, fii convins că nu va scăpa rigorilor legii... Dar mă îndoiesc că această lege prevede, într-adevăr, o pedeapsă pe măsura josniciei acestei canalii...

Dan a dat aprobator din cap și s-a bătut cu un deget pe tîmplă :

— Deși ancheta e terminată și lucrurile sînt clarificate, am senzația că uciderea copilului e rezultatul unui coșmar din care nu reușesc să mă trezesc.

— Chiar și este un coșmar ! Un coșmar produs cu sînge rece de o minte elucubrantă. Dar cum absurdul și aberația reprezintă forme de manifestare ale „lumii" de care trebuie să ne ocupăm noi, să ne facem în continuare meseria, chiar dacă avem sufletele îngrețoșate... Telefonează să ne trimită la interogatoriu membrii bandei de tîlhari... În comparație cu ticăloșia Dianei, ăștia sînt de-a dreptul simpatici.

EPILOG

Tribunalul municipiului București, prin sentința penală din 24 septembrie 1974, i-a condamnat pe inculpați la închisoare, astfel : T.D. — 23 ani, și P.G. — 5 ani.

București — 1980

REVELIONUL

Mulţumesc inspectoratului judeţean Constanţa al Ministerului de Interne — şi în mod deosebit tovarăşilor colonel GHEORGHE BOŞTINA, inspector-şef, LIVIU BIDEAN, comandantul Miliţiei şi CONSTANTIN TURDA, şeful serviciului judiciar — pentru sprijinul acordat la realizarea prezentei cărţi.

H. T.

NOTĂ :

Deşi subiectul acestei cărţi a fost inspirat dintr-un caz real, autorul — schimbînd identitatea personajelor implicate — nu-şi poate lua răspunderea pentru eventualele asemănări de nume sau persoane, acestea trebuind să fie considerate coincidenţe nedorite.

H. T.

MARȚI — 27 DECEMBRIE

Stăteam în picioare, cu mîinile la spate, și priveam cu nostalgie prin geamul ferestrei. Să fii detașat pe litoral, pentru a ține locul unui coleg trimis la reciclare, e o afacere mai teribilă decît cea făcută de Moise, cînd l-a convins pe Dumnezeu să-i livreze gratuit mană cerească, porto-franc în pustiul Sinai. E drept, serviciu-i serviciu, dar asta încă nu înseamnă că nu apar și „ferestre". Doar și infractorii se mai recreează din cînd în cînd ! Și oare există bucurie mai mare decît să te întinzi pe nisipul fin de la Mamaia, pentru a face plajă, pentru a înota în mare și, nu în ultimul rînd, pentru a admira generozitatea cu care minusculele costume de baie, tip Bikini, sînt capabile să sublinieze superbele și fermecătoarele trupuri ale urmașelor mamei Eva ?

Da, e minunat să lucrezi la Constanța, vara ! Numai că eu mă „căptușisem" cu această detașare iarna. O iarnă care pălmuia orașul cu rafale susținute de vînt, agrementate din cînd în cînd de o ploaie cu găleata, de să nu te aventurezi pe afară nici chiar în costum de scafandru.

Privind prin fereastră, tocmai mă întrebam cum de s-ar învîrti învîrtiții care se învîrtesc să nimerească pe litoral taman în toiul verii, cînd telefonul s-a pornit să sune. „Miliția ? !" a întrebat un tip de la celălalt capăt al firului, după ce am dus receptorul la ureche.

— Întocmai ! Vorbește căpitanul Apostolescu — mi-am informat interlocutorul, cu indiferență.

— Bună ziua, tovarășe căpitan. Sînt Constantin Faur, directorul O.C.L. Metalo-Chimice, s-a prezentat și el.

— Bună ziua, tovarășe director. Cu ce vă pot fi de folos ? am întrebat, bucuros că nu sînt căutat de directorul trustului de alimentație publică, care, de cînd sînt în Constanța, a deprins obiceiul să apeleze aproape zilnic la mine, pentru a-i liniști pe marinarii ce se pun cu aplicație pe devastatul cîrciumilor, după ce, în prealabil, au tras cu aceeași aplicație și la măsea, acțiune după care adesea mă aleg și eu cu buzele sparte sau vreun ochi învinețit.

— Mai adineaori a fost la mine tatăl unei salariate de-a noastră. Venise să ceară relații despre fiica lui, deoarece azi-noapte nu s-a înapoiat acasă...

— Ce vîrstă are această salariată ? l-am întrerupt, chestie de edificare.

— Douăzeci și cinci de ani !

— Cam asta s-ar părea că e vîrsta cînd fetele, îndrăgostindu-se, uită adesea că sînt așteptate acasă de niște părinți îngrijorați — am comentat eu cu subînțeles.

— Poate că da, poate că nu... mi-a replicat sceptic. În orice caz, nici nu s-a prezentat azi la serviciu și nici n-a depus aseară la casierie banii proveniți din vînzările de ieri...

— Vă gîndiți că această dispariție ar putea să se coroboreze cu o delapidare ? m-am interesat, pentru a ști pe ce picior trebuie să dansez.

— Exact. Acesta fiind și motivul pentru care vă telefonez. Considerînd că se impune o verificare a gestiunii acestei salariate, vă rugăm să ne asistați și dumneavoastră.

Întrucît nu sînt profilat pe cercetarea gestionarilor necinstiți, am fost tentat să-i explic că, pentru rezolvarea problemei, ar trebui să se adreseze „economicului", apoi m-am răzgîndit. M-am răzgîndit, deoarece mi-am amintit cu promptitudine că în povestea interlocutorului meu era implicată și o persoană dispărută. Și eu cam cu astfel de treburi îmi cîștig pîinea.

— Vă rog să-mi dați adresa magazinului — i-am cerut.

Am stabilit ca în următoarele douăzeci de minute, să ne întîlnim la locul respectiv.

Cînd am pus receptorul pe furcă, am privit pe fereastră și am constatat că ploaia se întețise. Mi-a scăpat un oftat de milă la adresa mea și, apelînd la filozofica

resemnare care-i caracterizează pe cei de-o meserie cu mine, m-am dus spre cuier, să-mi iau pălăria și canadiana îmblănită, teribil de călduroasă iarna și excelentă sugativă sub ploaie...

*

* *

— Tovarășe căpitan, sîntem pe strada Ștefan cel Mare... m-a anunțat subofițerul de la volanul Volkswagen-ului de serviciu, continuînd să ruleze, cu capul aplecat pe volan, pentru a se uita mai bine la numerele clădirilor.

După ce am depășit cîteva case, a oprit lîngă trotuarul din dreapta și mi-a spus că am ajuns la destinație. Am deschis portirea și am coborît. Vîntul continua să bată în rafale puternice, dar ploaia contenise. Mă aflam în fața unei case vechi, cu aspect insalubru. Avea un etaj mansardat, iar parterul adăpostea o librărie, o mercerie, și o gogoșerie. M-am apropiat de mercerie. În stînga era ușa, al cărui geam era acoperit pe dinăuntru cu o pînză albă ; în dreapta — vitrina, cu oblonul din tablă ondulată, lăsat în jos. În timp ce priveam două beleiuge fără lacăt, prinse în lemnul ușii și al tocului acesteia, la o palmă deasupra broaștei, am apăsat pe clanță. Constatînd, fără să mă mir, că este încuiată, am întors spatele prăvăliei și m-am uitat în susul și josul străzii. Era tot atît de amărîtă ca și casele care o delimitau. Dacă n-aș fi zărit pe ici pe colo cîte un trecător zgribulit și zorit, aș fi putut jura că mă aflu într-o localitate de pe malul Yukonului, abandonată de prospectori, odată cu speranța găsirii mult visatelor filoane de aur care să-i transforme peste noapte în nababi.

Atenția mi-a fost atrasă de un autoturism care, făcîndu-și apariția de după un colț al străzii, s-a apropiat de locul unde așteptam. Era o Volgă roșie, ca o roșie tocmai bună de făcut salată de roșii, vara.

După ce a tras pe dreapta, lîngă rigolă, și și-a stopat clanul în spatele mașinii noastre de serviciu, trei portiere s-au deschis ca la o comandă. Mai întîi a coborît un tip suplu, pînă în cincizeci de ani, blond-șaten, cu trăsă-

turi regulate și îmbrăcat la patru ace. Apoi, simultan, au urmat trei cucoane, între treizeci și cincizeci de ani, îmbrăcate conform modei — cu canadiene din cojoc întors. Fiecare dintre ele era dotată cu cîte o servietă bine burdușită.

Tipul m-a cîntărit pentru o clipă cu privirea și s-a îndreptat spre mine.

— Tovarășul căpitan Apostolescu ? s-a interesat, ajungînd în fața mea.

— Întocmai, tovarășe director — am admis, pe cînd ne întindeam mîinile și ni le strîngeam.

— Vă mărturisesc că această situație mi se pare foarte bizară, deoarece gestionara unității este un om deosebit de serios... Nedepunerea încasărilor și aparenta ei dispariție, trebuie să aibă totuși o explicație simplă..., mi-a spus el pe un ton de scuză.

— Posibil — am admis, cu o indiferență tulburată numai de vîntul tare și rece care-mi pălmuia obrajii. Cum intrăm în magazin ? Chemăm un lăcătuș ?

— Nu-i nevoie. Avem o dublură a cheilor — m-a asigurat el, întorcîndu-se spre una din însoțitoarele sale, care, grăbindu-se să-și deschidă poșeta, i-a înmînat un inel de care atîrna o etichetă de carton și două chei, una din fontă și cealaltă platã și scurtă, din metal galben.

Alegînd-o pe cea galbenă, s-a întors cu fața spre ușă. L-am văzut examinînd, intrigat, cele două belciuge fără lacăt, apoi s-a decis să apeleze la cealaltă cheie și s-o vîre în broască. După rotirea pe care a făcut-o, era evident că ușa fusese încuiată o singură dată. Dacă adăugăm și faptul că nu se mai pusese nici lacătul în belciuge, era clar că gestionara își părăsise prăvălia foarte grăbită, ceea ce putea indica că-și ușurase atît de bine inventarul, încît nu se temuse că lasă prea multe de furat, unui eventual intrus — mi-am spus în momentul în care directorul, apăsînd clanța, a deschis ușa larg, pînă la perete.

Directorul a trecut pragul. La fel și eu. Datorită faptului că oblonul metalic era coborît peste vitrină, interiorul magazinului se afla în penumbră.

— O clipă, vă rog ! am zis, oprindu-l după primii doi pași și trecînd în fața lui, unde am rămas pe loc, pentru a privi în jurul meu.

În dreapta, se afla o tejghea-vitrină, lungă de vreo trei metri, iar în spatele acestea, acoperind peretele lateral, un stelaj cu rafturi din sticlă, încărcat cu articole de mercerie și parfumerie.

Alerta care mă scosese din apatie fusese provocată de vederea unei poșete. O poșetă deschisă, cu cîteva lucruri împrăștiate în jurul ei, așezată pe tejghea. Un bărbat, cînd dă un tun în propria-i gestiune, poate să-și uite galoșii sau pălăria, datorită zorului cu care-și ia tălpășița. O femeie însă, oricît de grăbită, nu-și abandonează niciodată poșeta. Chiar dacă în ea nu are decît o batistă murdară și un ruj consumat.

— Ce s-a întîmplat ? m-a întrebat însoțitorul meu, surprins de faptul că, trecînd în mod intempestiv în fața lui, i-am barat drumul cu spatele.

— Nu știu. Ceva nu e în regulă... am răspuns confuz, continuînd să examinez cu privirea interiorul magazinului.

Pe peretele din fund, am remarcat o perdeluță făcută dintr-o pînză înflorată, care ascundea, probabil, accesul la anexele prăvăliei. Altceva, nimic. În afară de prezența insolită a poșetei, totul părea a fi fără bravură, inclusiv o ordine desăvîrșită printre mărfurile expuse pe rafturi.

Abia după ce am coborît ochii spre pardoseala din ciment, atenția mi-a fost atrasă de niște umbre care se așterneau pe mozaicul gri-deschis, de la mijlocul încăperii spre peretele din fund. Datorită însă semiîntunericului, nu-mi puteam da seama de proveniența lor.

— Tovarășe căpitan, zău, ne grăbim... m-a anunțat, impacientat, Constantin Faur, din spate.

— Din păcate, eu n-am voie să mă grăbesc... am spus, fără nici o adresă, în timp ce, scoțînd lanterna-stilou din buzunarul interior al sacoului, m-am lăsat pe vine și am examinat cimentul mozaicat.

— Tovarășe căpitan... s-a pregătit să protesteze, înfuriat, interlocutorul meu, pe cînd eu, scoțîndu-mi mănușa din mîna stîngă, am pus buricul indexului pe umbra de pe ciment și apoi l-am răsucit și l-am privit.

— Tovarășe director, — l-am întrerupt, ridicîndu-mă și întorcîndu-mă spre el, am motive să cred că în acest magazin s-a petrecut ceva cu mult mai grav decît o dela-

pidare. De aceea, va trebui să aveţi răbdare pînă mă edific. Iar dacă e posibil, vă rog să nu mai înaintaţi.

Constatînd că a înţepenit, cu ochii mari de uimire, m-am apropiat de tejghea şi am luminat cu lanterna culoarul care se forma între aceasta şi raftul ce acoperea peretele din spatele ei. Văzînd că în porţiunea respectivă de mozaic nu apar urme, am plimbat fasciculul lanternei de-a lungul tejghelei. Cum la capătul dinspre vitrina de la stradă exista un interval de vreo douăzeci de centimetri, m-am întors şi m-am grăbit să mă strecor în spatele tejghelei. Luminînd pardoseala, am pornit spre fundul magazinului. Cînd am ajuns lîngă perdeluţa de pînză înflorată şi am văzut că sub ea umbrele se contopesc, pentru a se transforma într-o masă lucioasă şi compactă, am realizat cam ce-ar trebui să se afle îndărătul acesteia. Trăgînd perdeluţa, mi-am vîrît capul şi lanterna îndărătul ei. Aşa cum îmi imaginasem, era o încăpere anexă, de vreo doi pe trei metri, utilizată ca magazie pentru mărfurile de rezervă ale prăvăliei. Toţi pereţii erau căptuşiţi cu rafturi înalte pînă în tavan, ticsite cu tot felul de cutii neviolate. Alte cutii, desfăcute, se aflau la picioarele rafturilor, în devălmăşie cu ambalaje goale din carton sau hîrtie, aruncate la întîmplare pe duşumea.

Tot pe duşumea, după cum mă aşteptam, se afla şi o femeie, căzută cu faţa în jos, în paralel cu peretele opus. Era îmbrăcată cu pantaloni şi cu un pulovăr rulat pe gît. Pulovărul fiind negru, nu furniza nici un fel de indicii. În schimb, creştetul capului şi ceafa erau năclăite de un noroi maroniu şi lucios.

Cînd am vrut să las perdeaua să cadă la loc, peste arcada pe care o acoperea, am constatat cu surprindere că la vîrful pantofilor mei, chiar la intrarea în boxă, se mai afla un cadavru. Tot de femeie. Era îmbrăcată cu o haină din astrahan artificial, purta cizme şi ţinea în prelungirea mîinii stîngi mînerele unei poşete negre. Zăcea cu faţa în jos, strivind cu obrazul drept o căciulă din acelaşi material cu haina, la mai puţin de un metru de prima victimă. Era evident că moartea i s-a tras tot de la o serie de lovituri aplicate cu multă violenţă în regiunea capului.

Am mai remarcat că în afară de bălţile strînse sub victime, sîngele fusese împroşcat pe toate rafturile şi cu-

țiile pe care acestea le conțineau. Mai cu seamă spre stînga, urmare a orientării pe care o aveau poziția victimelor, respectiv a capetelor acestora.

Îngrețoșat și fără nici un regret, am lăsat perdeluța să cadă la loc, peste arcadă, și m-am grăbit să mă reîntorc pe același drum pe care venisem.

— Ce s-a întîmplat ? a vrut să știe directorul, cînd m-am apropiat de el.

— Să ieșim afară — i-am propus, dornic să respir puțin aer curat, chiar și sub vîntul puternic care șuiera prin fața ușii.

Cele trei însoțitoare ale directorului, care priveau din pragul ușii, încercînd, probabil, să înțeleagă de ce nu sînt lăsate înăuntru pentru a purcede la inventariere, s-au dat la o parte, pentru a ne face loc să ieșim.

— Ce s-a întîmplat ? și-a repetat Faur întrebarea, cînd ne-am oprit în fața ușii, pe trotuar.

— Va trebui să amînați inventarierea gestiunii. În anexa magazinului, au fost ucise două femei — l-am informat, înăbușindu-mi un oftat ușor.

— Nuu... Nu-nțeleg... a îngăimat, cu buzele tremurinde de spaimă.

— Două femei ?... Ucise... ? a bolborosit una din cele trei funcționare, care, auzindu-mi afirmația, deveniseră albe ca un perete proaspăt văruit.

— A... A fost omorîtă și... și Roșu ? a articulat cu greutate directorul.

— Cine e Roșu ? am vrut să știu.

— Mioara... Mioara Roșu, responsabila magazinului, a răspuns pentru el una din însoțitoarele sale.

— Încă n-am făcut identificarea, dar e foarte probabil ca una din victime să fie responsabila magazinului, de vreme ce a fost ucisă în interiorul acestuia. În ceea ce o privește pe cea de-a doua victimă, Mioara Roșu lucra cu vreo subalternă ?

— Nu, singură — a răspuns directorul.

— Cam ce încasări zilnice se făceau în această prăvălie ? am întrebat, cu intenția de a stabili dacă dublul asasinat nu reprezintă bilanțul unui jaf.

Directorul a întors întrebător capul spre cea de-a treia însoțitoare și aceasta, legănîndu-și capul pentru a arăta că aproximează, a spus :

— În jur de o mie de lei.

Spunîndu-mi că asta nu e o sumă care să justifice două omoruri abominabile, l-am anunțat :

— Tovarășe director, așa cum v-am mai spus, va trebui să suspendați verificarea gestiunii pînă la terminarea anchetei. În acest scop, vă rog să-mi dați cheile unității.

Mi-a arătat cu mîna întinsă că a lăsat cheile în broasca ușii și, tulburat, s-a grăbit să mă salute, pornind în viteză, cu însoțitoarele lui, spre mașina care-i adusese.

M-am îndreptat și eu spre mașina de serviciu și, după ce i-am deschis portiera, m-am așezat pe banchetă, cu picioarele pe trotuar și am pus mîna pe microfonul radiostației....

*
* *

În următoarele zece minute, și-a făcut apariția un autolaborator criminalistic, din care au coborît doi ofițeri și un subofițer.

După ce ultimul a făcut fotografiile judiciare, am dispus ridicarea oblonului metalic, pentru a avea lumină, și le-am cerut ofițerilor să releveze urmele.

— În orice caz — a zis unul din criminaliști, după ce a cercetat cîteva minute urmele însîngerate de pe mozaic, se relevă niște impresiuni plantare, produse de o încălțăminte bărbătească.

— Probabil că-i aparțin agresorului — am admis.

— Asta-i cert. Deoarece urmele de pași au fost lăsate înainte de coagularea sîngelui — a replicat el cu convingere.

Fără să mai comentez, m-am strecurat prin spatele tejghelei și am intrat din nou în boxa în care zăceau victimele. Întrucît becul electric, al cărui întrerupător fusese dibuit de subofițer cînd a făcut fotografiile, lumina satisfăcător mica încăpere, n-a mai fost necesar să apelez la serviciile lanternei mele. Lăsîndu-mă pe vine, am privit pe rînd tălpile încălțăminții celor două victime. Cea de lîngă perete

le avea curate. În schimb, cizmele victimei care zăcea chiar în fața intrării erau îmbibate cu sînge.

M-am ridicat și, scoțînd capul pe lîngă perdeluță, m-am adresat ofițerului care-mi vorbise de urmele de încălțăminte :

— Tovarășe locotenent, vă rog să veniți aici.

Călcînd ca o pisică pe o plită încinsă, atent să nu pună picioarele pe urmele imprimate pe ciment, s-a apropiat de mine.

— Tălpile victimei de lîngă perete sînt curate, ceea ce demonstrează că agresiunea a început cu ea. A doua, însă, are încălțămintea pătată de sînge. Prin coroborare, putem conchide că amprentele plantare de care mi-ați vorbit i-au aparținut acestei victime ?

— Este exclus, tovarășe căpitan. Victima poartă cizme numărul 37—38, iar cele relevate de noi sînt cu mult mai mari.

— E în regulă. Continuați-vă treaba. Între timp, eu am să încep investigațiile exterioare — am zis, aplecîndu-mă și luînd poșeta din mîna victimei de lîngă ușă și pornind spre ieșirea magazinului, unde m-am oprit pentru a-i cerceta conținutul.

Fără a acorda atenție fleacurilor care pot exista în poșeta unei femei, am extras buletinul de identitate și o legitimație de serviciu.

Răsfoindu-le, am constatat că actele au aparținut Eleonorei Petrescu, douăzeci și trei de ani, vînzătoare în comerț.

Am depus poșeta pe vitrina-tejghea, lîngă cealaltă care-mi atrăsese atenția de la început. Apoi, profitînd de faptul că purtam mănuși din piele, am cercetat-o și pe aceasta, scoțînd de asemenea actele și examinîndu-le. Aparținea Mioarei Roșu, douăzeci și opt de ani, gestionara magazinului în care ne aflam.

Am băgat actele celor două victime în buzunarul lateral al canadienei. Cînd am dat să trec pragul, m-am trezit în față cu o femeie vîrstnică, care dădea să intre în prăvălie.

— Poate că vă decideți să vă dați la o parte — a spus ea, cu un început de enervare în glas, văzînd că m-am imobilizat în tocul ușii.

— Ce doriți, doamnă ?, am întrebat-o.

— Da' ce te privește pe dumneata ? a replicat cu țîfnă.

— Dacă vreți să cumpărați ceva, va trebui să vă duceți la alt magazin — i-am recomandat, pricepîndu-i, în sfîrșit, intenția.

— Pentru ce ?

— Facem inventarul — i-am spus, zîmbindu-i cu onestitatea și căldura demne de o reclamă pentru pastă de dinți.

— Fir-ar al dracului cu inventarele astea ! a aruncat cu năduf, întorcîndu-se să plece.

— Într-adevăr, e foarte neplăcut... am admis solidar cu ciuda ei. Probabil că v-ați obișnuit să cumpărați din acest magazin...

— Nu-i normal, dacă stau la doi pași de aici ? m-a luat ea drept martor, arătîndu-mi o casă mică, peste drum.

— Vizitați des magazinul ?

— Ba bine că nu ! Cînd ai trei fete și o noră, mereu ai ceva de cumpărat... Of, ce ghinionistă sînt ! Dacă nu întîrziam ieri-seară cu numai cîteva minute, acum nu mai trebuia să bat trei străzi pînă la o altă prăvălie. Și la vîrsta mea, zău, nu-i ușor...

— Ați fost și ieri-seară aici ? am continuat s-o tatonez cu un interes sporit.

— Am fost. Dar tocmai cînd eu traversam strada, vînzătoarea a ieșit și a tras oblonul ! Știam că n-o să-mi mai deschidă și m-am întors din drum...

— Grăbită să plece, o fi închis magazinul mai devreme. Vînzătorii cam au acest prost obicei — am sondat-o, dînd din cap mustrător la adresa respectivilor, în timp ce constatam surprins că vîntul a încetat să mai biciuiască strada.

— Nu, a-nchis după program. Eu mi-am luat haina pe umeri și am ieșit după ce a anunțat la radio că e ora opt. Da' dacă mai întîrzia cîteva minute, ce se-ntîmpla ? m-a consultat.

— Așa sînt lucrătorii din comerț, nepoliticoși — i-am cîntat eu în strună. Dar ați întîrziat mult peste ora opt ?

— Nu, domnule ! Cel mult cinci-șase minute.

— Sînteţi convinsă că vînzătoarea e aceea care a tras obloanul ?

A confirmat, dînd din cap.

— Şi nu-i, totuşi, posibil să fi coborît oblonul altcineva ? am insistat.

— Cum adică altcineva ?

— Eu ştiu ? Poate o prietenă de-a ei, care s-a oferit s-o ajute.

— Eu port ochelari numai cînd croşetez. De departe văz foarte bine. Era chiar gestionara merceriei.

— Ştiţi, mă gîndesc că s-a grăbit să închidă, pentru că mai avea în prăvălie clienţi care trebuiau serviţi, şi asta o obliga, oricum, să mai stea peste program.

— Eh, clienţi ! a pufăit dispreţuitoare. Cînd am văzut-o trăgînd oblonul, înăuntru se afla numai o femeie. Probabil vreo prietenă de-a ei.

— Cum v-aţi dat seama ? am întrebat-o, învăluind-o într-o privire plină de admiraţie, aşa, ca să-i fac o bucurie.

— Păi cine altcineva putea fi dacă stătea în faţa oglinzii şi-şi aranja coafura, în timp ce vînzătoarea a ieşit să tragă obloanele ?

— Cum arăta ? am întrebat, cu gîndul la cea de-a doua victimă.

— Nu ştiu... Aşa cum v-am spus, stătea cu nasul în oglindă şi spatele la uşă.

— Purta o haină şi o căciulă din blană artificială ? am insistat, deşi vedeam că întrebările mele începuseră s-o irite.

— Nu. Avea o haină din stofă... Şi dacă se pieptăna, nu putea să aibă părul acoperit cu o căciulă !

— Dacă avea părul blond şi scurt, înseamnă că era sora vînzătoarei — am zis, la întîmplare.

— Nu era blondă, ci roşcată... cu părul lung şi bogăt, căzut pe umeri, a precizat ea cu promptitudine.

— Constat că aveţi un spirit de observaţie deosebit de dezvoltat — am apreciat cu sinceritate. Dacă aţi mai vedea-o pe femeia care se pieptăna, credeţi că aţi putea s-o recunoaşteţi ?

— Nu, domnule ! Eu m-am dus după tibişir, nu pentru a lua aminte la persoanele din prăvălie ! m-a contrat ea, enervată de insistenţa mea. Dar de ce mă chestionaţi

atîta ? S-a întîmplat ceva ? a continuat, dintr-o dată devenind bănuitoare.

— Ce să se întîmple ? am răspuns cu o indiferenţă voită. Am primit sarcina ca, odată cu inventarierea gestiunii, să analizăm şi modul în care se comportă vînzătoarea faţă de clienţi.

Nu prea convinsă, a clătinat din cap şi, privindu-mă cu suspiciune, a grăit :

— Eu cred că dumneavoastră sînteţi de la miliţie.

Tocmai cînd mă pregăteam să-mi pun o mînă pe piept, pentru a o asigura că se înşală, a pălit şi, întorcîndu-se ca un titirez, mi-a strigat peste umăr, în timp ce se îndepărta în fugă :

— Vai de mine !... Am uitat tocana pe foc...

Am zîmbit şi am dat să pornesc spre prăvălia care se afla în stînga merceriei, dar m-am oprit pentru a privi o maşină care a tras pe dreapta, în spatele autolaboratorului criminalistic. Din autoturism a coborît un tip în jur de cincizeci de ani, înalt, voinic, cu abdomenul proeminent, şaten, cu trăsături puternice, bărbăteşti. Mai lucrasem cu el de cînd fusesem detaşat la Constanţa. Era procurorul Silvian Anghelescu.

— Ce s-a întîmplat, căpitane ?, m-a întrebat cu o voce gravă, apropiindu-se.

— Un dublu asasinat. Urît... Admiţînd că o astfel de ispravă ar putea fi şi frumoasă. Victimele sînt femei — am continuat în timp ce îmi trăgeam mănuşa pentru a-i strînge mîna. Au fost ucise prin aplicarea unor lovituri în regiunea capului.

— Medicul legist ce spune ?

— Nu ştiu, pentru că încă nu l-am chemat. Întrucît victimele sînt moarte, după toate probabilităţile, de cel puţin douăsprezece ore, o întîrziere cu o oră sau două a expertizei legistului nu poate fi relevantă. În schimb, intrarea acestuia în cîmpul infracţional ar fi reprezentat un risc potenţial de distrugere a unor urme, poate, importante pentru depistarea agresorului.

A clătinat din cap într-un gest care simboliza că nu e prea convins de eficienţa măsurii mele, dar nici contra ei.

— Dar eu aş putea vedea victimele ? s-a interesat, schiţînd un zîmbet ironic.

— Bineînțeles. Spre deosebire de medicul legist, sînt convins că dumneavoastră nu veți atinge cadavrele — am zis, invitîndu-l printr-un gest al mîinii, să intre în magazin.

După ce l-am condus prin spatele tejghelei, i-am arătat, din prag, ceea ce era de văzut.

A privit cîteva clipe cadavrele și, oftînd, a lăsat repede pînza să cadă peste intrarea în boxă.

— Mai aveți mult ? i-a întrebat pe criminaliști, în timp ce ne îndreptam spre ieșire.

— Nu. După ce căutăm arma crimei și eventuale amprente aici — a arătat unul dintre ei spre poșeta pe care o găsisem pe tejghea — sîntem gata cu cercetarea.

— Foarte bine, foarte bine... a răspuns procurorul, ieșind în stradă.

Cînd l-am urmat, am văzut că în fața prăvăliei se adunaseră cîteva persoane, care priveau cu un interes nedisimulat ba spre ușa magazinului, ba spre mine și procuror. Cum printre curioși se afla și femeia vîrstnică care se temuse că i se arde tocana, am priceput că făcuse o legătură între întrebările ce i le pusesem și inscripția de pe autolaboratorul criminalistic, din care tocmai cobora subofițerul însărcinat cu executarea fotografiilor judiciare.

— Tovarășe căpitan, sînt gata pozele — a zis el, întinzîndu-mi un teanc de fotografii făcute cu Palaroid-ul.

— Păstrați-le pentru dosar, i-am spus, refuzînd să le iau, deoarece văzusem deja ceea ce trebuia, chiar mai mult decît aș fi dorit. Și mai am o rugăminte. Cereți prin radio-stație să ne trimită un medic legist și cîțiva oameni în uniformă, pentru izolarea zonei. Altfel ne trezim înăuntru cu musafiri nepoftiți — am continuat, privind cu semnificație spre curioșii al căror rînd se îngroșa văzînd cu ochii. După ce-ați transmis comunicarea, postați-vă în fața ușii, pînă ne sosesc ajutoarele.

— Nu putem discuta în timp ce toată gloata asta e cu ochii pe gura noastră. Haide să ne îndepărtăm puțin — a zis procurorul, apucîndu-mă prietenește de braț.

Cordonul curioșilor s-a desfăcut cu regret în fața noastră și ne-am îndepărtat vreo zece metri.

— Se evidențiază vreun mobil ? m-a întrebat, cînd ne-am oprit.

— Direcţia comercială m-a informat că gestionara magazinului n-a depus încasările zilei de ieri. Iar suma respectivă n-am găsit-o.

— Deci, avem de-a face cu un jaf.

— E vorba de vreo mie de lei — m-am arătat eu sceptic.

— De ce n-am admite că agresorul şi-a imaginat că va pune mîna pe o pradă cu mult mai mare ? Pentru ca apoi să se rezume la suma găsită. Chestie de modestie.

— Tovarăşe procuror, această prezumţie îmi pare netemeinică. Deoarece, după cercetarea preliminară a cîmpului infracţional şi examinarea poziţiei primei victime, am motive să cred că agresorul făcea parte din anturajul gestionarei prăvăliei. Situaţie, care, în mod implicit, ar fi trebuit să-i permită criminalului să fie la curent cu nivelul încasărilor diurne.

— De unde rezultă că asasinul făcea parte din cercul de relaţii al victimei ?

— Dintr-o serie de elemente concludente. Mai întîi, conform depoziţiei unui martor, la circa cinci minute după terminarea programului, gestionara a ieşit în stradă şi a coborît oblonul vitrinei. În prăvălie rămînînd o altă femeie...

— Nu era cumva cea de-a doua victimă ?

— Conform depoziţiei martorului, s-ar părea că n-a fost ea. Ceea ce, bineînţeles, însă nu înseamnă că o astfel de ipoteză trebuie complet exclusă.

— Bine. Şi ? m-a îndemnat, urmărindu-mi atent raţionamentul.

— Întrucît criminalul n-avea nevoie de martori la agresiunea proiectată, este de presupus că şi-a făcut apariţia în prăvălie numai după plecarea necunoscutei. Adică după ce s-au mai scurs alte minute....

— Adică a pîndit de afară pînă gestionara a rămas singură ?

— Poate că da. Aşa cum nu este exclus ca el să-şi fi făcut numai întîmplător apariţia după plecarea martorei nedorite, ceea ce i-a permis să-şi materializeze intenţiile. Dar din relatarea acelei martore se desprinde o altă concluzie, cu mult mai importantă. Şi anume că, atunci cînd a apărut criminalul, prăvălia era închisă. De cel puţin

cinci minute. Ţinînd seama de „amabilitatea" lucrătorilor din comerţ, se poate crede că gestionara a poftit în prăvălie un necunoscut oarecare ? Dacă am fi avut de-a face cu o farmacie, am fi putut admite că ea s-a lăsat convinsă de o nevoie urgentă de medicamente a solicitantului... Cum însă dintr-o mercerie se pot cumpăra numai papiote sau colonie proastă...

— Pînă aici am priceput. Mai ai şi alte argumente pentru susţinerea ideii că autorul făcea parte din anturajul gestionarei ? m-a întrerupt, cu un gest de nerăbdare.

— Sigur. Chiar unul care mi se pare determinant ! Victima a fost ucisă în anexa magazinului, pe la spate. Deosebit de faptul că un străin n-avea pentru ce să intre acolo, după ea, e greu de acceptat că, totuşi, fiind urmărită în magazie, împotriva voinţei ei, nu s-a întors cu faţa spre nepoftit, pentru a protesta. Şi nu s-a întors. Deci, concluzia se impune de la sine...

— E în regulă. Ai dreptate. Este evident că asasinul făcea parte din cercul de relaţii apropiate victimei. Dar apropo ! Greşesc sau în prăvălie se mai află încă o victimă ? a ţinut el să-mi reamintească.

— Am lăsat la urmă discuţia despre cea de-a doua victimă, deoarece uciderea ei mi se pare fortuită — am continuat, făcîndu-mă că n-am observat că m-a luat la vale. Suprimarea ei nefiind rezultatul unui scop urmărit, ci o consecinţă a comiterii primului omor. Mai precis, asasinul, surprins în fapt, s-a considerat obligat să-şi suprime martorul venit pe neaşteptate. După părerea mea, a doua victimă îşi face apariţia la aproximativ cinci minute după comiterea primului omor...

— Cum ai ajuns la această temporalizare ? m-a întrerupt din nou, privindu-mă cu neîncredere.

— Simplu. Pentru ca sîngele primei victime să fi ajuns să se scurgă prin uşa magaziei, în prăvălie, trebuia să treacă un anumit timp. După aprecierea mea, a fost nevoie de minimum cinci minute. De fapt, intervalul de timp dintre cele două agresiuni ar putea să fie mai mare, dar pentru noi este important că astfel am stabilit că omuciderile s-au făptuit decalat, în două etape independente.

— Nu înţeleg. Ce legătură faci între sîngele scurs în prăvălie şi versiunea că uciderea celor două victime s-a produs la o distanţă de „minimum cinci minute" ?

— Nu numai că cea de-a două victimă, spre deosebire de prima, era îmbrăcată în haină de stradă, dar avea şi tălpile cizmelor îmbibate cu sînge. Şi nu este de conceput că ar fi putut ajunge astfel, fără ca sîngele primei victime să se fi întins deja pe porţiunea de mozaic pe care cea de-a doua victimă trebuia să păşească în mod obligatoriu, pentru a putea ajunge în magazie...

— Şi de ce a avut nevoie de circa cinci minute pentru a se decide să intre în anexa în care se afla prietena ei ucisă, şi criminalul în aşteptarea unei noi victime... O fi constatat că prietena ei întîrzie prea mult în magazie ?

— Avînd în vedere faptul că lovirea craniului cu un corp dur produce întotdeauna zgomote foarte puternice, ar fi trebuit să se ducă imediat, să vadă ce se întîmplă dincolo. Cum însă nu s-a dus, înseamnă că n-a auzit nimica. Iar dacă n-a auzit, este firesc să presupun că ea şi-a făcut apariţia în prăvălie după consumarea primului omor. După toate probabilităţile, a intrat în magazin şi, nevăzîndu-şi colega, s-a dus s-o caute în încăperea alăturată, de unde o pîndea criminalul care, la rîndul lui, fusese şi el luat prin surprindere de sosirea intempestivă a celei de-a doua victime...

— S-ar părea că la capitolul supoziţii nu stăm prea rău... a remarcat după ce, în prealabil, îmi aprobase punctul de vedere prin înclinarea repetată a capului. Oare, la fel de bine stăm şi cu depistarea urmelor pentru identificarea autorului ?

— Pînă în prezent, s-au relevat numai urme de încălţăminte bărbătească, care, în mod obligatoriu, au fost lăsate de criminal. Dar cercetarea cîmpului infracţional continuă.

— Asupra mobilului, ţi-ai făcut vreo părere ? a vrut din nou să ştie.

Am clătinat capul că nu.

— Şi, totuşi, nu ucizi doi oameni, numai ca să te afli în treabă...

— Bineînţeles... Numai că, deocamdată, nu sînt în stare să percep cauza care a provocat această dramă.

— Bine, dar au dispărut niște bani ! a zis el, făcînd un gest de nerăbdare. Asta nu-ți spune chiar nimic ?

— Nu mi se pare plauzibil mobilul jaf.

— Pentru ce ? m-a întrebat cu un început de iritare în glas.

— Pentru că acest reper îmi pare foarte labil...

— Zău ? ! a exclamat sarcastic.

Mai înainte de a-i răspunde, am întors capul și m-am uitat la trei subofițeri care coborau dintr-o mașină ce se oprise chiar atunci în fața prăvăliei. În timp ce aceștia, conduși de subofițerul-fotograf, au început să degajeze trotuarul de mulțimea care continua să se adune, i-am răspuns, ridicîndu-mi mîinile și apucîndu-mă să-mi număr degetele :

— Primo, lipsa banilor poate indica într-adevăr mobilul jaf.

— Atunci e clar... s-a mirat el că m-am decis atît de repede să-mi asimilez varianta lui.

— Secundo, dispariția încasărilor se explică printr-un gest consecutiv dublului asasinat — am continuat, imperturbabil, apăsînd pe următorul deget al computerului mîinii drepte. Asasinul, văzînd încasările, a întins mîna și a luat banii, fără ca în prealabil să fi avut o astfel de intenție.

— Posibil... Infractorii cam fac treburi din astea — a admis procurorul, dînd aprobator din cap.

— Și terțo, asasinul a luat banii cu unicul scop de a ne deruta, de a ne face să credem că mobilul dramei a fost jaful.

— Căpitane, eu nu știu dacă ai dreptate, dar știu că ești foarte talentat în ceea ce privește teoria. Și ar fi grozav dacă te-ai prezenta la fel de bine pregătit și la partea practică.

Am aruncat o privire spre un tip scund și dolofan, care, coborînd dintr-o ambulanță, s-a îndreptat spre mercerie, și am întors capul spre procuror.

— În această fază a cercetării, cred că singura cale de soluționare a cazului poate fi obținută prin aplicarea sfintei și bătrînei noastre rutine polițienești.

— Așa da ! Dintotdeauna mi-au plăcut oamenii care stau cu picioarele pe pămînt. Mergi pe această linie, și

cum apare ceva interesant, anunță-mă ! s-a decis el, întinzîndu-mi brusc mîna.

Mi-a întors spatele lui masiv ca un șifonier triplu, s-a îndepărtat cu trei pași, apoi, răsucindu-se pe călcîie, a revenit spre mine :

— Căpitane, ești un tip simpatic și, din cîte știu, singur-singurel prin orașul nostru. Ceea ce înseamnă că trebuie să te simți al naibii de singur în afara preocupărilor de serviciu...

Hait ! mi-am spus eu înspăimîntat. Și ăsta vrea să-mi propună vreo „fată bună", cu care să mă căsătoresc. Și nu de lipsa unor astfel de oferte, teribil de generoase, mă plîng eu. În schimb, din celelalte, mai tentante, cum ar fi un păhărel de Ballantine's veritabil, canci !

— Ce-ar fi dacă pe la cinci după-amiaza ai veni la mine acasă ? a continuat, scoțînd din portofel o carte de vizită și înmînîndu-mi-o. Nu de alta, dar astăzi e a treia zi de Crăciun. Și cine a mai văzut ca o astfel de sărbătoare — pe cît de folclorică, tot pe atît de tradițională ! — să nu se lase cu sarmale ? Iar Ica, nevastă-mea, este doctor honoris cauza în confecționarea acestor bunătăți. În primele două zile, tot participînd la anchete prin județ, n-a fost chip să mă apropii de ele... Dar se știe că sarmalele nu sînt bune proaspete, ci după trei zile ! Iar începutul îl facem cu-o saramură de crap, de să dai cu căciula d-azvîrlita după cîini ! a adăugat, înghițind în sec.

Ăsta da, gurmand ! mi-am zis, amuzat, cu ochii pe abdomenul lui burduhos.

— Vii ? a vrut să știe.

— Cu plăcere, tovarășe procuror. Dacă apare o fereastră în timpul investigației — i-am promis, întorcînd capul și arătînd cu semnificație spre mercerie.

— Porcăria asta cere anchetă lungă... Și n-aș crede că pe burta goală poate fi condusă eficient. Nu de alta, dar dacă nu ne și recreem puțin, cu mizeria pe care ne-o oferă profesia noastră, o să ajungem să vedem peste tot numai mîrșăvie și ticăloșie. Vino, că am și un vin bun. Murfatlar, alb și sec, dacă știi ce vrea să însemne așa ceva...

Propunerea lui fiind cel puțin tentantă, i-am promis că voi fi alături de el la festinul ce mi-l propusese.

În timp ce procurorul se îndepărta, am pornit și eu spre prăvălie, strecurîndu-mă prin cercul de curioși. Cînd am intrat, criminaliștii își strîngeau trusele, iar tipul pe care-l văzusem coborînd din ambulanță stătea îngenuncheat lîngă victime și le examina.

— Noi am terminat — m-a anunțat unul din ofițeri.

— Ce-ați găsit ?

— Numai urmele plantare. Sînt lăsate de o încălțăminte măsura 43. Ceea ce ar putea să însemne că cel care o poartă este un bărbat înalt.

— Amprente ?

— Am ridicat tot ce-am putut găsi și, pentru comparare, am amprentat și victimele.

— Perfect. Excluzîndu-le pe cele ale victimelor, putem spera că, printre cele rămase, să se afle și cele ale autorului.

— Cum e și firesc, așa vom face — m-a asigurat celălalt ofițer. Numai că, după părerea noastră, infractorul a purtat mănuși... a continuat, arătîndu-mi pe geamul vitrinei-tejghea cîteva impresiuni pudrate și încercuite cu cretă verde.

— Cu geanta asta ce e ? am arătat spre poșeta găsită deschisă și cu diversele obiecte aparținătoare pe lîngă ea.

— Pe pudriera găsită alături, se află o urmă de mănușă însîngerată. Deci, se impune concluzia că a fost cercetată de asasin.

— Oare, o fi găsit ce căuta ? m-am întrebat cu glas tare.

— Cred că răspunsul cel mai autorizat îl poate da numai infractorul — mi-a răspuns el cu acreală.

— Ați găsit arma crimei ?

Ambii criminaliști au clătinat capul că n-au dibuit-o.

— Mai aveți ceva să-mi spuneți ?

Au clătinat iar capul.

— Bine. În pofida prezumției că agresorul a purtat mănuși, ocupați-vă, totuși, de selectarea amprentelor. Dintotdeauna am sperat că voi vedea și eu o minune. Poate că o fi sunat ceasul taman în acest caz.

S-au străduit să-și compună niște simulacre de zîmbete, pentru a-mi dovedi că apreciază umorul superiorilor, apoi, salutîndu-mă, s-au evacuat.

— Sînt căpitanul Apostolescu — m-am prezentat, apropiindu-mă de tipul care, întorcînd victimele cu fața în sus, continua să le examineze.

— Dragă, sînt medicul legist Sergiu Constantinescu — m-a anunțat, fără să mă privească.

— Ce-mi puteți spune ?

— Dragă, criminalul a fost foarte generos în aplicarea loviturilor... A distribuit atîtea, că putea ucide cu ele de cinci ori mai mulți oameni... Profunzimea plăgilor indică un agresor foarte puternic...

— Sau că arma crimei a fost foarte grea.

— Așa mi-am spus și eu, dragă. Ca să ridici o armă grea de atîtea ori, trebuie să ai un fizic deosebit de bine dotat...

Întrucît și urma de pantofi 43 indica un individ înalt sau voinic, or chiar și una și alta, mi-am zis că aprecierea doctorului este corectă.

— Această victimă — a arătat el spre gestionară — a primit lovitura prin surprindere, de la spate... Pierderea cunoștinței instalîndu-se instantaneu, s-a prăbușit pe podea, unde agresorul a continuat s-o lovească cu sălbăticie. În ceea ce privește pe această victimă — a arătat el spre cadavrul care zăcea la intrarea în magazie — se pare că n-a fost luată pe neașteptate, deoarece și-a văzut agresorul mai înainte de a fi fost atacată...

— Ce vă face să credeți în această posibilitate ? l-am întrebat, neîncrezător, că doar nu asistase la uciderea victimei, iar dacă ar fi vreun locțiitor de-al lui Mafalda, ca să aibă darul ghicitului, probabil că s-ar fi scris deja în toate gazetele, și eu nu-mi aminteam să fi citit ceva pe chestia asta.

— Această lovitură, dragă, — a zis, arătîndu-mi cu degetul pe fruntea victimei o plagă lunguiață și năclăită, de vreo trei centimetri, care se pierdea sub păr, n-ar fi putut-o primi decît dacă stătea cu fața spre agresor... După ce a căzut amețită, a pivotat cu spatele la criminal, care, ca și primei victime, a continuat să-i aplice cu sălbăticie nenumărate lovituri în regiunea parietalo-occipitală. Mai dorești să știi ceva, dragă ?, m-a întrebat.

— Da. Cînd s-au comis omorurile ?

— Între zece și șaisprezece ore, cu aproximație. Date mai certe, după efectuarea necropsiei.

Mi-am privit ceasul. Indica ora zece fără cîteva minute. Deci puteam considera că drama s-a consumat ieri-seară, în jurul orei opt, curînd după ora de închidere a prăvăliei.

— Pot ridica cadavrele, dragă ?, s-a interesat.

Pentru o clipă, amuzat de modul în care-l repeta sistematic pe „dragă", am vrut să i-l adresez și eu, dar, renunțînd, m-am limitat numai la un gest de aprobare.

În următoarele cîteva minute, victimele au fost scoase și urcate în ambulanță.

— Cum arma crimei n-a fost găsită, aș dori să știu cum arată, pentru a ști ce să caut — i-am spus legistului, pe cînd îl conduceam spre ușă.

— În măsura în care forma rănilor îmi va permite să-i determin natura, te voi anunța, dragă...

Rămînînd singur, am dat la o parte perdeluța și am intrat în boxă, cu speranța că descopăr ceva interesant. După vreun sfert de oră, dîndu-mi seama că-mi pierd vremea de pomană, m-am lăsat păgubaș.

Ieșind în stradă, am încuiat ușa și mi-am vîrît cheile în buzunar. Pe trotuar, cercul format de curioși se subțiase binișor. Chestie de plictiseală, probabil. Le-am făcut semn celor trei subofițeri însărcinați cu menținerea ordinei.

— Întrucît văd că situația s-a mai liniștit, cred că ajunge și un singur om pentru pază. Organizați-vă astfel, încît să asigurați o permanență, schimbîndu-vă din șase în șase ore — le-am zis, după ce s-au apropiat de mine.

Ei s-au grăbit să mă asigure că au priceput ce doresc, iar eu am pornit spre partea stîngă a trotuarului. Am străbătut cinci-șase metri și m-am oprit în fața gogoșeriei. Nu era nimeni înăuntru și belciugele ușii erau prinse în toarta unui lacăt mare și ruginit. M-am întors, am trecut din nou prin fața subofițerilor și m-am îndreptat spre librăria care era amplasată în partea dreaptă a merceriei. Cînd am deschis ușa și am intrat, am și fost luat în colimator de cinci perechi de ochi feminini, care se uitau la mine de parcă aș fi fost în același timp și Adonis și Quasimodo. Probabil că personalul librăriei, participînd cu toată convingerea la întărirea rîndurilor gloatei de curioși ce se masase mai înainte în fata merceriei, mă

remarcase și pricepuse cam cu ce fel de treburi mă ocup. Iar acum, văzîndu-mă în fieful lor, abia așteptau să le satisfac curiozitatea, povestindu-le ce se întîmplase în prăvălia vecină.

Întrucît nu simțeam nici o bucurie să fiu privit ca un urs cu două capete și cinci picioare sau invers, am rostit în viteză un „bună ziua" și m-am interesat cine este responsabila unității.

— Eu sînt — m-a anunțat o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, suplă, brunetă, cu fața ovală și ochii migdalați, ocolind standul de cărți în spatele căruia se afla și venindu-mi în întîmpinare.

Cînd a ajuns lîngă mine, m-am prezentat.

— Fatma Kemal — s-a recomandat și ea, iar eu am priceput de ce are ochii atît de negri și frumoși.

— Doamnă Kemal, am venit la dumneavoastră în legătură cu cele petrecute în magazinul alăturat...

— Am auzit că a fost omorîtă Mioara. E adevărat ? s-a declanșat ea cu viteza unui alergător lansat pe o sută de metri plat.

Am dat din cap că așa este.

— Cu ea se mai afla o tînără — am zis, scoțînd din buzunar cele două buletine de identitate ridicate de la victime și, după ce l-am ales pe cel care mă interesa, i-am arătat fotografia de pe act. Cunoașteți această femeie ?

— Parcă... Nu știu... Nu-mi dau seama... a răspuns, ridicînd des din umeri, cum dau găinile din aripi cînd uită că, de fapt, tot nu pot zbura.

— Vă rog să vă apropiați și dumneavoastră — le-am cerut și celorlalte vînzătoare. Cunoașteți această persoană ? am repetat întrebarea, arătînd fotografia primei fete ajunsă lîngă mine.

Cum ea a clătinat din cap, am întins-o către următoarea.

— Sigur ! Este Eleonora. Eleonora Petrescu — a afirmat imediat chestionata. Și ea a lucrat în mercerie, pînă în urmă cu vreo jumătate de an, cînd a fost transferată la o unitate de jucării, ca gestionară...

— Unde e situată această unitate ?

— Pe o stradă laterală, la vreo trei sute de metri de aici.

— Și continua să-și viziteze fosta colegă ?

— Da. O vedeam foarte des vizitînd-o pe Mioara... Mai cu seamă după terminarea programului, seara.

În timp ce eu discutam cu ea, fotografia de pe buletin a trecut și prin mîna celorlalte două vînzătoare.

— Chiar ieri-seară am văzut-o pe Eleonora — m-a anunțat una din ele, întărindu-și afirmația prin lovirea fotografiei de pe buletin cu buricul degetului arătător.

Avea în jur de douăzeci de ani, gîtul subțire și lung, capul țuguiat, părul șaten, prins în două cozi care-i atîrnau pe piept, ochii căprui, mici și iscoditori, nasul borcănat, iar buzele subțiri îi schițau un rînjet permanent datorită caninilor foarte avansați. Era îmbrăcată cu o salopetă din material de blue jeans, care, fiind prea bine mulată, sublinia un corp deșirat.

— Cum vă numiți ?

— Polixenia Sticlaru.

— În ce împrejurări ați văzut-o pe Eleonora ? am întrebat pe cînd îmi notam numele ei.

— Am întîlnit-o pe stradă. Am schimbat numai cîteva cuvinte, pentru că mă grăbeam să ajung acasă...

— Ce-ați discutat ?

— Eu am întrebat-o unde face revelionul și Eleonora mi-a răspuns că încă nu știe ce-a aranjat Mioara, dar că, în orice caz, astă-seară, adică ieri-seară, vor lua împreună o decizie. Ea s-a dus spre mercerie, iar eu am început să alerg, deoarece am văzut un autobuz venind spre stație.

— La ce oră închideți librăria, doamnă Kemal ?, m-am adresat responsabilei cu ochi migdalați.

— Ca și merceria, la ora opt. Dar acum, fiind sfîrșit de an, după ce încuiem ușa, rămînem încă o oră peste program ca să ne facem inventarul. Polixeniei — a arătat ea spre tînara care-mi relatase discuția avută cu cea de-a doua victimă — i-am dat voie să plece mai devreme, pentru că are copilul bolnav.

— Deci, cam cît putea fi ora cînd v-ați întîlnit cu Eleonora ? m-am adresat din nou vînzătoarei.

— Eu știu ? Cam opt și vreo douăzeci de minute.

— Ieri-seară, să zicem, după ora șapte seara, v-a atras ceva atenția asupra merceriei ? am întrebat, privind pe rînd chipurile interlocutoarelor mele.

Responsabila librăriei a clătinat capul

— Nici n-am fi avut cum... Stînd perete în perete cu prăvălia Mioarei, n-am fi putut vedea ce se întîmplă acolo, decît dacă am fi ieşit pe stradă. Şi n-aveam pentru ce s-o facem.

— Eu am fost în mercerie, cu vreun sfert de oră înainte de închidere. M-am dus acolo, să-mi cumpăr un ruj... Dar n-am văzut nimic deosebit, a zis vînzătoarea care avea copilul bolnav. I-am spus Mioarei că vreau unul la fel cu cel pe care-l foloseşte şi ea, apoi am plătit şi am plecat.

— Se mai afla cineva acolo ?

— Da, cîţiva clienţi...

— Cîte persoane şi de ce sex ? mi-a ţîşnit întrebarea ca pornită din puşcă.

— Doi bărbaţi şi două femei.

— Aş vrea să-i găsesc pe clienţii pe care i-aţi văzut, pentru a discuta cu ei. Mă puteţi ajuta să-i identific ?

A ridicat din umeri, într-un gest foarte grăitor.

— Aţi avut impresia că vreunul dintre ei era mai apropiat, mai intim cu Mioara ?

— Păi sigur... Cred că unul din bărbaţi este prietenul ei, deoarece l-am mai văzut o dată în prăvălie.

— Ştiţi cum îl cheamă şi cu ce se ocupă ?

A ridicat din umeri că nu ştie.

— Despre ceilalţi trei cumpărători, ce puteţi să-mi spuneţi ? am zis cu optimismul unui sceptic cu experienţă, trecînd la următoarea întrebare.

Mi-a răspuns din nou printr-o săltare a umerilor.

— Vă rog să faceţi o descriere a tuturor persoanelor pe care le-aţi văzut ieri-seară în mercerie — i-am cerut, decizîndu-mă s-o iau metodic.

— Să încep cu bărbaţii ori cu femeile ?

— Mi-e indiferent. Dar, în sfîrşit, începeţi cu bărbaţii.

— Cel care vă spuneam că este... că a fost prietenul Mioarei — a zis după o scurtă ezitare — e un bărbat bine... Şi foarte elegant...

— Vă rog să-l descrieţi — am ghidonat-o, cu vocea uşor înăsprită, pentru a-i aminti că nu stau în faţa ei pentru a „conversa nişte discuţii".

M-a măsurat cu privirea de mai multe ori, de la bombeul pantofilor şi pînă la creştetul capului, ca un

dulgher care ia o măsură de sicriu, apoi m-a anunțat cu satisfacție :

— Era mai înalt ca dumneavoastră. Și mult mai drăguț.

— Era cu mult mai înalt ? am întrebat, amuzat de comparația nu tocmai măgulitoare ce-o făcuse.

— Cam cu atîta... a arătat ea diferența, creînd între palme un interval de zece centimetri.

— Deci cam un metru și optzeci — am apreciat.

— Poate și mai mult.

— Vă rog să-i descrieți figura.

M-am grăbit să-mi consemnez în notes semnalmentele primite, deși erau al naibii de vagi.

— Cum era îmbrăcat ?

— V-am spus, foarte elegant.

Cum o astfel de apreciere, fiind funcție de gustibus, este foarte discutabilă, i-am cerut date mai concrete.

După ce s-a decis să facă precizările cerute, am aflat că respectivul purta un cojoc de blană de oaie întoarsă, a là Alain Delon, pulovăr maron, rulat pe gît, pantaloni din stofă kaki și ghete în nuanță cu pulovărul. Pe cap avea o șapcă în carouri, cu cozorocul scurt.

— Cam ce vîrstă credeți că ar putea să aibă ?

— Treizeci... Poate chiar și douăzeci și cinci.

— Vă rog să-l descrieți pe celălalt bărbat.

— Era scund și foarte voinic, așa ca dumneavoastră, m-a luat ea din nou ca termen de comparație.. Era însă mai vîrstnic... Cred că era trecut de patruzeci de ani. În ceea ce privește figura, avea trăsăturile tot aspre, ca de bătăuș... a spus, examinîndu-mi mutra într-un mod care înlătura echivocul. Purta o haină din piele și o căciulă din blană — s-a grăbit să continue, fără alt îndemn, probabil realizînd că nu e bine să întinzi coarda prea mult cînd stai de vorbă cu un reprezentant al legii.

— Ce culoare avea haina ?

— Coniac, adică gălbui-roșcat. Cred că era marfă occidentală.

— Ați reținut și alte amănunte ale vestimentației ?

— Nu. De fapt, nici nu i-am acordat prea multă atenție... Știți, mie îmi plac numai bărbații înalți.

Cum tot nu-mi trecea prin cap să-i fac curte, avertismentul ce mi-l dăduse nu m-a afectat cine știe ce.

— Acum am să vă rog să-mi vorbiți despre cele două femei — i-am cerut.

— Cea mai tînără avea în jur de treizeci de ani... Era blondă, dar în mod sigur avea părul oxigenat. Dar coafată, nu glumă... a zis, dînd din cap a admirație. Ce mai vorbă, era lux !

— Și figura ?

— Figura ? ! a pufăit disprețuitoare. Total comună ! M-am și întrebat ce găsise însoțitorul ei la ea...

— Cine era însoțitorul ei ?

— Domnul acela scund. Dar ce folos că avea o haină de piele frumoasă, dacă era bătrîn... a zis, strîmbînd din nas a dispreț.

— Cum era îmbrăcată ? i-am scurtat-o, pentru că mi-am dat seama că, străduindu-se să-și dea importanță, începuse să bată cîmpii.

— Cu o haină din blană, argintie... Nimic de zis, foarte elegantă...

— Cu ce era încălțată ?

— Cu cizme din piele, negre...

— Și poșeta ?

— Tot din piele, și tot neagră.

— Vă rog să-mi vorbiți despre cealaltă femeie.

— Era tipul gospodinei. În jur de cincizeci de ani, grasă și scundă. Era îmbrăcată cu o haină scurtă, din lutru, și pe cap avea o broboadă din lînă, albă. În picioare, purta cizme scurte, — a zis, ridicîndu-și un picior și arătîndu-mi cu mîna că nu treceau de jumătatea gambei. Nu purta poșetă. Să știți că pe dînsa am zărit-o de multe ori prin cartier și cred că are ceva la piciorul drept, deoarece șchiopătează.

— Vă rog să-i descrieți figura — i-am cerut, pe cînd îmi spuneam că, în pofida faptului că-i place s-o facă pe isteața, are un spirit de observație remarcabil.

Mi-am notat semnalmentele pe care mi le-a furnizat.

— Deci, cînd ați intrat, în mercerie ați găsit cele patru persoane de care mi-ați vorbit.

M-a aprobat.

— Cît aţi stat dumneavoastră în prăvălie, a ieşit cineva ?

— Nu.

— Dar o femeie cu părul roşu, aţi văzut intrînd ? am întrebat-o, reamintindu-mi de depoziţia ce-o făcuse gospodina care alergase să-şi salveze tocana de la calcinare.

— Nu.

— Din discuţiile care s-au purtat, între clienţi sau între aceştia şi Mioara, aţi reţinut ceva care credeţi că ar putea ajuta anchetei ?

— Vă gîndiţi că unul dintre ei a... ? a zis, curmîndu-şi îngrozită fraza.

— Nu excludem această posibilitate. Dealtfel, e logic ca ultimul client să fie ultima persoană pe care a văzut-o Mioara. Adică chiar criminalul.

— E... este posibil ? a bîiguit, speriată.

Am ridicat din umeri şi m-am adresat celorlalte patru colege ale ei :

— Ieri-seară, în jurul orei opt, aţi auzit ceva care să vă reţină atenţia ? am întrebat, arătînd spre peretele din dreapta ,care despărţea librăria de mercerie.

Toate au clătinat din cap, apoi responsabila a spus cu timiditate :

— De auzit, s-a auzit ceva... Dar nu cred să aibă vreo legătură cu... cu ce s-a petrecut alături...

— Ce-aţi auzit ? am încurajat-o.

— Nişte lovituri înfundate... Chiar discutam cu Aurica — a indicat ea una din vînzătoare — spunîndu-i că dacă aş locui în această casă, mi-aş lua lumea în cap din cauza ţiganilor care stau la etaj — a spus, arătînd cu privirea spre tavan. Toată ziua îi trag cu scripca, cu băutura şi cu ţopăiala...

— La ce oră aţi auzit zgomotul de care mi-aţi vorbit ?

— Cu cîteva minute mai înainte ca Polixenia să plece acasă... Cît era ceasul ? s-a adresat ea vînzătoarei care o întîlnise pe stradă pe cea de-a doua victimă.

— Cam opt şi vreo zece minute.

— Aţi putea defini sau compara cu ceva zgomotul care v-a atras atenţia ? m-am adresat din nou responsabilei.

— V-am spus, am avut senzaţia că ţopăie cineva deasupra, la ţigani...

Momentul coincidea, iar zgomotul produs de spartul unor capete se poate confunda cu cel al unei ţopăieli, dacă este înăbuşit de un perete despărţitor, mi-am spus eu.

— Cam cît timp credeţi că au durat loviturile pe care le-aţi auzit ? O jumătate de oră ? O oră ? am testat-o.

— Ah, nu ! Cu mult mai puţin... Un minut sau, cel mult, două.

— Şi apoi, s-au mai repetat ?

— Da, aşa este... a admis, parcă mirată de isteţimea pe care o dovedisem.

— La ce interval de timp ?

— Nu ştiu... Nu-mi pot da seama... m-a anunţat, făcînd un gest de regret.

— Înainte sau după ce-a plecat acasă doamna Polixenia ? am insistat.

— Aşa-i. Acum ştiu ! După ce-a plecat ea... Cel mult cinci minute mai tîrziu.

În ceea ce priveşte stabilirea momentului comiterii omuciderii, făcusem un pas destul de important. Prima victimă fusese ucisă în jurul orei opt şi zece minute, iar cea de-a doua, imediat după ce s-a despărţit de Polixenia, adică în jurul orei opt şi douăzeci de minute, am apreciat eu în gînd.

— Ştiţi în ce relaţii se afla Mioara cu locatarii de deasupra ? am întrebat, spunîndu-mi că, după caracterizarea ce le-o făcuse responsabila librăriei, se impunea o discuţie cu ei.

— Foarte bune. Chiar am şi întrebat-o cum de-i primeşte în prăvălie, cînd se ştie că ţiganii sînt întotdeauna cu ochii după furat. Mi-a răspuns că ţiganii nu fură de la cei care-i tratează cu prietenie.

— Cine mai locuieşte în acest imobil ?

— În afară de ţiganii de sus, nimeni.

— Întîmplător, ştiţi ce program are gogoşeria de alături ?

— Lucrează numai sezonier, din primăvară pînă în toamnă. Iarna e închisă.

— Bine. Vă mulţumesc pentru informaţiile furnizate — am zis, închizîndu-mi notesul. Admiţînd că vă

mai amintiți unele amănunte care credeți că mi-ar putea fi de folos, vă rog să-l anunțați pe subofițerul care rămîne de pază în fața merceriei...

* * *

De îndată ce-am ieșit din librărie, am deschis cercetările pentru descoperirea scării care mi-ar fi permis să ajung la vecinii antipatizați de doamna Fatma Kemal.

Am dibuit-o în spatele gogoșeriei, era din lemn, îngustă de vreo jumătate de metru și scîrțîia atît de strident încît aveam impresia că strivesc sub tălpi cozile unei duzini de pisici. Probabil că la această senzație dezagreabilă contribuia și un miros persistent de urină de mîțe. Cum la capătul scării se afla o singură ușă, am bătut fără nici o ezitare în tabliera ei cu vopseaua scorojită.

Ușa s-a deschis foarte repede, de către o femeie pînă la treizeci de ani, brunetă dar îngrijită și îmbrăcată civilizat, cu pantalon negru și un pulovăr alb.

— Bună ziua. Sînt de la miliție — am spus, arătîndu-i legitimația. Dacă sînteți amabilă, vă rog să-mi spuneți cine locuiește aici.

A dat din cap în semn de bună ziua și m-a anunțat :

— Eu, soțul meu și cei doi copii ai noștri.

— Cum se numește familia dumneavoastră ?

— Năstase.

— Doamna Năstase, aș vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Am fost invitat într-o cameră mobilată cu două divane înguste, puse cap la cap de-a lungul unui perete, iar lîngă cel opus, un bufet de sufragerie. În mijlocul încăperii, o masă mare, acoperită cu o cuvertură frumoasă din pluș și înconjurată de șase scaune. Pe jos, o scoarță oltenească. Spre surprinderea mea, ordinea și curățenia erau la cataramă.

— Cu ce vă pot fi de folos ? m-a întrebat, după ce ne-am așezat pe scaune.

— Am venit în legătură cu cele petrecute în merceria de la parter...

— Am văzut de sus lume multă în fața prăvăliei Mioarei, dar n-am coborît, pentru că trebuia să pregătesc de mîncare pentru copii, care trebuie să vină de la școală. Ce s-a întîmplat ? Au călcat-o hoții ?

— A fost ucisă...

— Ah ! Nu ! Nu se poate ! a zis, îngrozită, întinzînd o palmă spre mine, ca pentru a-mi respinge afirmația.

— Și, totuși, așa stau lucrurile.

— Dar nu-i posibil... Doar ieri am stat de vorbă cu ea.

— Cînd anume și în ce împrejurări ?

— În jurul orei șapte seara, cînd plecam spre serviciu...

— Unde lucrați ?

— Sînt șefă de echipă la fabrica de pîine „Dobrogea".

— Lucrați de mult acolo ? am întrebat surprins, deoarece din relatarea doamnei Kemal rezulta că s-ar ocupa „cu sticle și borcane".

— Peste două luni ,vor fi opt ani.

— Soțul dumneavoastră cu ce se ocupă ?

— Lucrează la Teatrul dramatic, ca șef mecanic — a precizat în momentul cînd s-a auzit o bătaie ușoară în ușă.

După ce s-a dus și a deschis, și-au făcut apariția o fetiță de vreo nouă ani și un băiețel mai mic cu vreo doi ani. Ambii aveau în spate ghiozdane și erau îmbrăcați frumos și curat.

— Bună ziua — mi-a urat fetița, întorcîndu-se apoi către femeia cu care mă întrețineam : Mămico, ce s-a întîmplat de s-a adunat atîta lume în fața prăvăliei lui tanti Mioara ?

Cheltuionata a privit întrebător spre mine, apoi i-a răspuns :

— I-au spart hoții prăvălia.

— Zău ...? a zis fetița, astupîndu-și a surprindere gura cu o pălmuță.

— La ce oră v-ați culcat ieri-seară ? mi-am reluat eu șirul întrebărilor, pe cînd băiețelul, plictisindu-se să ne privească, s-a făcut nevăzut în cea de-a doua încăpere.

— Ca de obicei, la ora zece.

— În jurul orei opt seara, ați auzit ceva care să vă atragă atenția ?

— Atunci s-a întîmplat ? s-a interesat, după ce în prealabil a făcut un gest de negație.

Am confirmat.

— Nu, cred că mai tîrziu s-au dus hoții la tanti Mioara — a zis fetița, privindu-mă și clătinîndu-și capul.

— Da' de unde știi tu ? a întrebat-o mama ei, mirată.

— Pentru că eu am fost la tanti Mioara cu puțin mai înainte de a veni să văd filmul la televizor.

— Pentru ce te-ai dus acolo ? a vrut să știe mama ei, examinînd-o intrigată.

— M-am dus să-i cer reclame.

— Ce fel de reclame ? a fost rîndul meu s-o întreb.

— Niște cartoane viu colorate, pe care le fac întreprinderile producătoare de cosmetice — a precizat mama fetei.

— Exact — a confirmat odrasla ei. Mi-a mai dat și mai devreme o pungă cu reclame, dar le-am împărțit la fete și le-am terminat.

— Cum te cheamă ? am întrebat-o cu interesul stîrnit.

— Adriana.

— Adriana, cînd te-ai dus pentru prima oară la Mioara ?

— Cînd am coborît din casă, pe la șase.

— Cine era în prăvălie atunci ?

— Nimeni. Numai tanti Mioara.

— Și a doua oară, pe cine ai văzut ?

— Era un domn și o doamnă.

— Îți mai amintești cum arăta domnul ?

— Da. Era un domn înalt, îmbrăcat cu o haină din blană întoarsă — a zis, începînd să mi-l descrie pe necunoscutul despre care una din vînzătoarele de la librărie afirmase că este prietenul victimei.

— Cred că pe acest domn l-am văzut și eu, acum vreo două zile, în prăvălia Mioarei — a apreciat mama fetiței.

— Știți cine este ? n-am ezitat s-o întreb.

A clătinat capul că habar n-are.

— Adriana, spuneai că ai mai văzut și o doamnă acolo. Cum arăta ? am întrebat-o, așteptîndu-mă să primesc descrierea femeii cu haina din blană argintie sau pe cea a gospodinei șchioape.

— Era tînără și avea un păr roșu, foarte frumos coafat, care-i cădea pe umeri... a zis ea, referindu-se, după toate probabilitățile, la persoana văzută în prăvălie la opt și cinci minute de către cucoana care fugise să nu i se ardă tocana.

— Ai putut remarca dacă domnul și doamna pe care i-ai văzut se cunoșteau între ei ?

— Da. În timp ce tanti Mioara îmi dădea alte reclame, ei vorbeau și rîdeau împreună.

— Dacă i-ai mai vedea, pe domnul și doamna de care mi-ai vorbit, i-ai putea recunoaște, Adriana ?

— Eu știu ? mi-a răspuns ridicînd din umeri.

— Femeia despre care a vorbit Adriana, vă pare cunoscută ? m-am adresat gazdei.

A clătinat din cap că nu.

— Vă mai amintiți la ce oră a început filmul la televizor ?

— La opt și un sfert.

— Asta înseamnă că, atunci cînd te-ai dus să ceri reclame pentru a doua oară, era trecut de ora opt. Așa este, Adriana ?

— Păi asta vă spuneam și eu — s-a mirat fetița că nu pricep.

— Dar ușa nu era închisă ?

— Ba era. Chiar și oblonul tras. Dar eu am văzut că înăuntru era lumina aprinsă.

— Cine ți-a deschis ?

— Doamna despre care v-am vorbit.

— Ușa era încuiată cu cheia ?

— Da.

— Geamul de la ușă nu era acoperit ?

— Ba era, dar cînd eu am văzut că ușa e încuiată, am bătut. Atunci doamna aceea a dat perdeluța puțin într-o parte și m-a privit, după care a vorbit cu tanti Mioara. Apoi, probabil că tanti Mioara, știind că sînt eu, i-a spus să-mi deschidă.

— Ce făcea tanti Mioara cînd ai intrat ?

— Era în dosul tejghelei și își aranja banii. După ce-am intrat, mi-a spus să mă duc singură în magazie și să-mi iau cîte reclame vreau.

— Magazia este camera din fundul magazinului, care are ușa acoperită cu o perdea din pînză înflorată ? am întrebat, pentru a înlătura orice eventuală confuzie.

A confirmat.

— Ai mai văzut pe cineva în magazie ?

— Nu; pe cine să văd ? s-a mirat ea.

— Nu știu, întreb și eu... Domnul cu haină de blană ce făcea cînd ai intrat în magazie ?

— Stătea în fața ușii de la magazie, aplecat cu coatele pe tejghea.

— Și doamna care ți-a deschis ușa, unde era ?

— V-am spus, stătea de vorbă cu domnul acela.

— Bine, Adriana, îți mulțumesc — am zis, adresîndu-mă apoi gazdei : Credeți că soțul dumneavoastră ar putea să-mi mai furnizeze unele date ?

— Nu văd cum. El vine acasă numai cînd se termină la teatru ultimul spectacol, adică după ora zece seara...

*

* *

— Acum urmează partea cea mai neplăcută a meseriei — i-am spus șoferului mașinii de serviciu, așezîndu-mă lîngă el și înmînîndu-i cele două buletine de identitate.

— Într-adevăr — a admis el, pentru a se solidariza cu mine, în timp se răsfoia actele pentru a vedea adresele victimelor.

În timp ce „broasca" demara, am început să mă concentrez asupra datelor care rezultau din audierea martorilor și constatărilor făcute de criminaliști. Deci, crima s-a declanșat în intervalul marcat de plecarea fetiței din parfumerie și acela cînd vînzătoarele din librărie au auzit zgomotul provocat de loviturile aplicate primei victime. Ținînd seama de aprecierile necontradictorii ale martorilor, reieșea că prima agresiune s-a produs în jurul orei opt și zece. Iar cea de-a doua, după alte circa zece minute. Magazinul fiind închis și prima omucidere consumîndu-se numai la cîteva minute după plecarea Adrianei, este firesc ca asasinul să fie una și aceeași persoană cu tipul văzut de fetiță. Deci, se poate spune

că sînt în posesia semnalmentelor agresorului. Şi cînd pe baza acestora îl voi depista în cercul de relaţii ale primei victime, voi începe prin a stabili dacă „întîmplător", încălţămintea lui nu lasă nişte urme plantare identice cu cele relevate de criminalişti. Restul va merge de la sine... mi-am spus cu satisfacţie, în momentul în care maşina s-a oprit lîngă trotuar.

— Unde sîntem ? l-am întrebat pe şofer.

Mi-a răspuns prin restituirea unuia din buletinele de identitate pe care i le dădusem.

L-am deschis. Aparţinea Mioarei Roşu, gestionara parfumeriei. Am coborît pe trotuar şi am privit clădirea în faţa căreia ne oprisem. Era un bloc cu patru etaje, care se întindea pe vreo sută şi cincizeci de metri. Cum şoferul oprise la un capăt al acestuia ,m-am întors şi m-am îndreptat spre prima scară. După ce-am intrat în respectivul hol, am consultat tabelul locatarilor. Cum familia Roşu nu se evidenţia, am ieşit şi m-am îndreptat spre scara următoare.

Douăzeci de minute mai tîrziu, după ce umblasem cu colindul la toate cele opt intrări ale imobilului, m-am văzut nevoit să constat că, după toate aparenţele, victima n-a locuit la adresa indicată în buletinul de identitate.

Mai înainte însă de a renunţa s-o mai caut, mi-am spus că n-ar strica să fac o vizită şi pe la administraţia blocului. Se afla exact în holul scării cu care-mi începusem peregrinarea.

Administratorul blocului era un tip în jur de şaizeci de ani, înalt şi suplu, cu figura trandafirie şi fruntea înălţată de un început promiţător de chelie.

Eu i-am spus cu ce mă ocup şi el m-a informat că se numeşte Negrilă.

— Să ştiţi, cartea de imobil este ţinută la zi — m-a anunţat el după terminarea prezentărilor.

Am făcut un gest de indiferenţă.

— Am venit pentru a mă interesa dacă în acest imobil locuieşte o persoană care se numeşte Mioara Roşu.

— Mioara Roşu... ? mi-a repetat întrebarea, ridicîndu-şi gînditor ochii spre plafonul din care atîrna un bec prăfuit, la capătul unei sîrme. Nu. În mod sigur această

persoană nu locuiește la noi — s-a decis să mă asigure, după cîteva secunde.

— Nu se poate... am protestat, privindu-l dezorientat, pe cînd mă întrebam cum să pot identifica un criminal, cînd nici victima nu are identitate.

— Vă rog să mă credeți — a spus cu convingere. Sînt de aproape zece ani administratorul acestui bloc și-i cunosc pe absolut toți locatarii.

— Dar persoana aceasta vă spune ceva ? l-am consultat, întinzîndu-i buletinul deschis la pagina pe care se afla fotografia victimei.

— Ah !... Da. Aveți dreptate. Cum de-am uitat ? a exclamat de îndată ce-a privit chipul din fotografie. Este fata tovarășului Gomulescu... Da', de fapt, nici nu știam cum îl cheamă pe bărbatul ei. S-a căsătorit în urmă cu vreo cinci ani și s-a mutat de la noi. Acum vreun an sau doi, s-a despărțit de soțul ei și s-a reinstalat în apartamentul tatălui ei. Stă chiar pe scara aceasta, la etajul II, apartamentul 123.

— Cu cine mai locuiește ?

— Numai cu tatăl ei. Mama i-a decedat de vreo zece ani, într-un accident de cale ferată.

— Știți unde lucrează domnul Gomulescu ? am întrebat, gîndind că, fiind ora două după-amiază, va trebui să-l caut la serviciu.

— Nu mai lucrează. A fost docher în port și a căzut peste el un container desprins dintr-o macara. I s-a amputat un picior și a fost pensionat.

— Ar putea fi acasă, acum ?

— Bineînțeles. Unde să fie pe vremea asta ? Da' de ce-l căutați ? A pățit ceva fiică-sa ?

— Oarecum — am admis circumspect.

— Haideți să vă conduc eu la tovarășul Gomulescu — s-a oferit administratorul, probabil dornic să-și satisfacă curiozitatea.

— Vă mulțumesc, dar nu vă deranjați.

— Nu-i nici un deranj — a insistat, ridicîndu-se de pe scaunul dindărătul biroului său, pe care se așezase în timpul discuției.

— Sînteți foarte amabil, dar nu e nevoie — am zis, făcînd un gest de salut și ieșind din încăpere.

Revenind în hol, am urcat scara pînă la etajul doi și am sunat la ușa apartamentului ce-mi fusese indicat.

— Domnul Gomulescu ? l-am întrebat, cîteva clipe mai tîrziu, după ce s-a deschis ușa, pe un bărbat îmbrăcat cu un pantalon gri și un pulover negru, de sub care apărea gulerul alb al unei cămăși.

Avea în jur de cincizeci de ani, statură potrivită, foarte bine legat și o mutră aspră, cu nasul turtit, de fost boxer.

— Da, eu sînt — mi-a răspuns, examinîndu-mă cu o curiozitate nedisimulată.

I-am spus cine sînt și cu ce mă ocup, iar el mi-a făcut semn să-l urmez.

Mergînd în spatele lui, am remarcat că trăgea ușor piciorul drept și, amintindu-mi de ce-mi spusese administratorul, mi-am spus că reușise să-și facă infirmitatea greu perceptibilă.

Apartamentul avea două camere, și ne-am oprit în prima încăpere, mobilată cu un divan-studio, o bibliotecă și, în mijloc, o masă cu mai multe scaune netapițate.

— Ați aflat de ce n-a dormit Mioara acasă ieri-noapte ? m-a întrebat, de îndată ce ne-am așezat lîngă masă.

Deși întrebarea era prea directă, pentru a mai avea posibilitatea să-l pregătesc așa cum ar fi trebuit pentru vestea ce i-o aduceam, m-am străduit, totuși, să nu-i răspund dintr-o bucată.

— Îmi pare rău că nu vă pot aduce o veste bună... Fiica dumneavoastră a suferit un accident... l-am anunțat, în timp ce-mi scoteam notesul și-l priveam de parcă tocmai atunci îl găsisem pe stradă.

— Grav ? l-am auzit rostind cu o voce spartă.

Nu i-am răspuns.

— Dumnezeule ! A murit... a scîncit el.

Cînd am găsit tăria să întorc ochii spre el, l-am văzut ținîndu-și capul între mîini și privindu-mă cu groază.

— Bine, dar cum e posibil ? a articulat cu dificultate, cînd a constatat că nu-i resping afirmația.

„Cum e posibil ? " mi-am repetat în gînd întrebarea pe care o rostise. Ce puteam să-i răspund, că de cincisprezece ani de cînd îmi fac scîrboasa de meserie pe care mi-am ales-o, mă străduiesc — fără nici o urmă de

succes ! — să găsesc o explicaţie asupra cauzelor care-i împing pe unii indivizi să suprime viaţa semenilor ? Sau să-i povestesc despre teoria lui Lombroso şi a urmaşilor acestuia, care susţin ideea criminalului înnăscut ? Aş ! După mine, nimeni nu se naşte criminal, dar poate să ajungă, dacă se ţicneşte. Şi dacă medicii psihiatri nu-i pot indica pe demenţi mai înainte de a comite delictul suprem, de suprimare a vieţii, cine s-o facă ? Eu ?... Aiurea ! Cum pot împiedica eu un nebun să ucidă, cînd, prin natura profesiei mele, sînt chemat, întotdeauna şi în exclusivitate, numai după ce omuciderea a fost consumată ? am cugetat, apoi, ridicînd din umeri, i-am răspuns :

— Domnule Gomulescu, de fapt, fiica dumneavoastră a fost ucisă — m-am decis să-i spun adevărul.

— Ucisă ? ! a strigat el, uluit, în timp ce buza inferioară a început să i se zbată spre partea stîngă.

Am confirmat printr-o înclinare lentă a capului.

— Cine a omorît-o ? a zis, după ce în prealabil m-a privit îndelung, pentru a se asigura că nu fac o glumă sinistră.

— Sînt în cercetare...

— Unde a fost Mioara omorîtă ? m-a întrerupt.

— În magazinul în care lucrează. Şi am motive să cred că autorul acestei fapte nu-i era străin fiicei dumneavoastră...

— De ce credeţi asta ?

Am început să-i explic, fără să intru în descrieri.

— Vreau să-mi văd fata ! Unde-i ? a spus nerăbdător, de îndată ce mi-am terminat argumentarea.

— O veţi vedea mîine dimineaţă. Acum o examinează doctorul — am zis, respingîndu-i cererea cu hotărîre, deoarece nu consideram că un părinte ar putea suporta să vadă în ce mod i se „consultă" odrasla de către medicul legist.

L-am văzut cum deschide gura pentru a protesta, apoi, făcînd un gest de descurajare, privirea i-a devenit apatică, mai înainte de a-şi ascunde din nou capul între palme.

— Pe Eleonora Petrescu o cunoaşteţi ? l-am întrebat puţin mai tîrziu.

— Da. Este... era cea mai bună prietenă a Mioarei... a răspuns dindărătul palmelor, mai înainte de a ridica surprins ochii spre mine. Ea ce amestec are în... în ce mi-ați spus ?

— Și Eleonora se afla în magazin. Tot ucisă.

Făcînd ochii mari, și-a mușcat buzele și a început să-și clatine capul de la un umăr spre celălalt.

— Vă puteți explica ce-ar fi putut căuta Eleonora în prăvălia fiicei dumneavoastră ?

— Cred că da... Ca în fiecare seară, s-o fi dus s-o ia pe Mioara, pentru a veni împreună acasă.

— Eleonora locuiește tot prin acest cartier ?

— Sigur. La vreo două sute de metri de aici.

— Presupun că erau prietene bune.

— Așa este. Dealtfel, Eleonora a fost ajutoarea fetei mele, pînă în urmă cu vreo jumătate de an, cînd a fost numită gestionară la un alt magazin, situat în apropiere de cel al Mioarei. Așa că au continuat să se înapoieze împreună acasă după terminarea programului.

— Spuneți-mi, în ce relații se afla Mioara cu soțul ei ?

— În nici una. S-au despărțit de vreun an și jumătate.

— Totuși, continua să poarte numele soțului.

— Ce altceva ar fi putut face, dacă el se opunea divorțului ?

— Pentru ce ?

— Susținea că o iubește și n-are nevastă de lăsat. Și o iubea atît de mult, încît de cîte ori venea beat acasă o maltrata cu sălbăticie. Și întotdeauna se înapoia acasă beat...

— Unde lucrează ?

— La vama portului..

— Vameș ?

— Da.

— De cînd s-au despărțit, a mai făcut demersuri pentru a-și recîștiga soția ? am întrebat, continuînd să pedalez pe acest subiect, deoarece mi se părea interesant.

— Demersuri ?! mi-a replicat el disprețuitor. Sigur, o urmărea sau o pîndea, pentru a-i ieși în cale, s-o amenințe că dacă nu se întoarce la el o va strînge de gît. De cîteva ori a și bătut-o la ea în prăvălie sau chiar pe stradă.

Acesta fiind principalul motiv pentru care Mioara se înapoia acasă numai însoțită de Eleonora.

— Înțeleg. Acum vă rog să-mi spuneți cine făcea parte din cercul ei de prieteni.

— În afară de Eleonora, mai era prietenă și cu Lucica Manea.

— Și cu mai cine ? am întrebat, după ce mi-a spus unde o pot găsi pe respectiva amică.

— Cu Mihai Karagheorghe. Erau prieteni și urmau să se căsătorească.

— Cu ce se ocupă acest domn ?

— Din cîte știu, este mecanic pe un vas care face cabotaj în Marea Neagră. Am avut însă impresia că în ultimul timp relația lor s-a răcit — a adăugat el.

— Ce v-a făcut să credeți asta ?

— Faptul că înainte, de cîte ori se întorcea dintr-o cursă, venea la noi s-o scoată pe Mioara în oraș. Iar în ultimul timp, nu l-am mai văzut.

— Cam de cît timp n-a mai trecut pe la dumnea-voastră ?

— Cred că sînt vreo două luni.

— Și mai înainte, cît de des venea ?

— Cel puțin o dată pe săptămînă.

— În ce fel a explicat Mioara această schimbare de atitudine ?

— Nici într-un fel. Cînd am întrebat-o, a rîs. N-am mai insistat, știam că dacă n-are chef de vorbă, n-o să vorbească.

— Ce alți prieteni mai avea ?

— N-am cunoștință să mai fi avut alt prieten, în afară de Mihai.

— Cum își petrecea timpul liber ? l-am luat eu altfel, deoarece, dacă nu cunoșteam persoanele cu care venise victima în contact, n-aveam de unde să scot criminalul.

— Se ducea la prietena ei, Lucica. Altceva nu știu.

L-am întrebat dacă semnalmentele perechii de necunoscuți îi spun ceva. A răspuns cu convingere că nu-i cunoaște.

— Mai aveți și alți copii ?

— Da, un băiat care face armata la Cluj.

— Dacă sînteţi de acord, aş vrea să-mi arunc o privire prin camera Mioarei.

Făcînd un gest de indiferenţă, m-a invitat în cea de-a doua încăpere a apartamentului. Era un dormitor. După ce-am cotrobăit prin diverse sertare şi poşete vechi, în speranţa că voi găsi ceva scris, care să-mi dea posibilitatea să extind cercul persoanelor din anturajul Mioarei, a trebuit să constat că mi-am pierdut vremea.

Apoi, privindu-mi ceasul şi constatînd că este trecut de ora trei, m-am îndreptat spre ieşire.

Cînd am trecut pragul uşii, m-am întors spre tatăl victimei şi i-am spus cu compasiune :

— Îmi pare teribil de rău că a trebuit să vă aduc o astfel de veste... Am să vă trimit mîine o maşină care să vă ducă la Mioara...

*

* *

Domnul Gomulescu avusese dreptate, Eleonora Petrescu locuise foarte aproape. Cînd am coborît din maşină, mă aflam în faţa unei clădiri fără etaj, tip vagon, care mărginea latura stîngă a unei curţi lungi.

Profitînd de faptul că am văzut un grup de copii jucînd bile îndărătul porţii, m-am dus spre ei şi le-am cerut informaţia de care aveam nevoie. După ce-am obţinut-o, m-am îndreptat spre cea de-a treia verandă şi am apăsat pe butonul soneriei. Cînd mi-am spus că ar fi cazul să mai sun o dată, am auzit dinăuntru nişte paşi tîrşiţi şi, după un zgomot caracteristic tragerii unui zăvor, prin uşa care s-a întredeschis de-o palmă şi-a făcut apariţia o jumătate de bărbie, o jumătate de gură, o jumătate de nas şi un obraz brăzdat de riduri ca scoarţa unui copac bătrîn, un ochi care mă examina suspicios şi o bucată de broboadă neagră, care acoperea o porţiune din frunte şi cîteva şuviţe de păr argintiu.

— Sărut mîna. Sînteţi doamna Petrescu ? am spus.

A dat din cap că da.

— Sînt de la miliţie şi aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Cu mine ? ! Da' despre ce ? s-a mirat, ținînd cu strășnicie de canatul ușii.

— Despre Eleonora.

— Despre Eleonora ? ! a repetat surprinsă. Da' ce treabă are miliția cu Eleonora ?

— Dacă mă lăsați să intru, am să vă spun — i-am propus.

A mai ezitat o clipă, apoi s-a retras și a deschis ușa, făcîndu-mi semn să intru.

Am urcat cele două trepte ale verandei și am păşit într-o încăpere mică, mobilată rustic, cu scoarțe oltenești așternute pe o masă, pe un divan îngust, pe dușumea și pe pereți. În stînga era o ușă deschisă, prin care pătrundea un miros de ciorbă în clocote. În dreapta, o altă ușă, închisă.

— Ce-i cu Leonora ? a întrebat femeia, rămînînd în picioare în mijlocul camerei.

Cred că avea peste șaizeci de ani. Era scundă și grasă. Purta o jachetă din lînă, la culoare cu broboada, o rochie cenușie, din pînză, și în picioare avea papuci din pîslă.

— Nu vă intrigă, nu vă îngrijorează faptul că azinoapte n-a dormit acasă ?

— Da' de ce să mă-ngrijorească că n-a venit acas', că doară nu-i prima dată și-i fată mare ? mi-a întors întrebarea, făcînd un gest de nepăsare.

— Sînteți mama Eleonorei ?

— Nu, io o cresc, că frate-miu, de-i fu părinte, o murit cu nevastă-sa cînd ea era mică... Da' de ce mă tot întrebi de ia ? I s-a întîmplat ceva rău ? a întrebat, brusc îngrijorată.

Mai întîi, i-am propus să ne așezăm pe scaune, apoi, după ce s-a conformat, am început să-i povestesc cu menajamente despre soarta pe care o avusese Eleonora. M-a ascultat mai întîi cu o evidentă curiozitate, apoi, cînd am terminat, spunîndu-i că fata nu mai trăiește, m-a privit uluită, de parcă aș fi lovit-o cu un par în cap. În următoarea fracțiune de secundă, și-a prins urechile între palme și, aplecîndu-și capul, a început să urle și să plîngă în hohote.

A trebuit să aștept destul de mult pînă s-a mai liniștit.

— A fost prietenă bună cu Mioara ?

— O fost... a suspinat ea, ștergîndu-și ochii cu un colț de broboadă. Că doară tot timpu' era împreună...

— Puteți să-mi spuneți cu cine mai era prietenă ? m-am interesat, deoarece, deși era evident că uciderea ei fusese o consecință a agresiunii comise în prealabil împotriva Mioarei, trebuia să admit că victimele, fiind bune prietene, puteau avea relații comune.

Mi-a furnizat cîteva nume, dar numai pentru o parte din persoanele respective mi-a putut spune unde pot fi contactate.

— Dintre acești prieteni, cu cine era mai apropiată ?

— Păi cu toți era pretenă.

— Avea și un iubit ? am întrebat direct, pentru că dacă i-aș fi vorbit de „relații intime", nu cred că m-ar fi înțeles ce doresc să știu.

— Dară cum să n-aibă, dacă era fată tînără și frumoasă ? s-a mirat ea de stupiditatea mea.

— Și cine era iubitul ei ?

— Mai întîi a fost Vasile Stratulat, de e mecanic la semeteu... Da' e bețiv și-o tot bătea pe Leonora, pînă n-a mai putut și s-a despărțit de el. Da' el îi tot ațînea calea și-i zicea că de nu se-mpăciuiește cu iel o omoară.

— La ce S.M.T. lucrează ?

A ridicat din umeri.

— Ați spus că primul ei iubit a fost Vasile, și al doilea ? am întrebat într-o doară, gîndind că prea multe stații de mecanizare a agriculturii n-or fi prin împrejurimi, chestie de autoîncurajare.

— Pe-al doilea-l cheamă Sandu.

— Sandu și mai cum ?

— Nădăban.

— Unde lucrează ?

A ridicat din umeri.

— Unde locuiește ?

— Aici, în Constanța, da' mai mult nu știu.

— De cînd era prietenă cu Sandu Nădăban ?

— De vo două luni.

I-am descris perechea de necunoscuți semnalați în mercerie, dar nu-i cunoștea. Întrucît nu mai aveam ce s-o întreb, am pornit spre ușă.

— Şi acu', ce-o să fie ? a întrebat, reîncepînd să plîngă, în timp ce coboram treptele verandei.

Cum întrebarea ei n-avea răspuns, i-am pus cu compasiune o mînă pe umăr şi am anunţat-o că mîine dimineaţă îi voi trimite o maşină care s-o ducă acolo unde se afla nepoata ei.

*
* *

Cînd maşina a ajuns în dreptul prăvăliei în care fuseseră ucise cele două tinere, i-am spus şoferului să meargă mai departe, pînă la capătul străzii. După ce am coborît, pe el l-am trimis să mă aştepte la locul infracţiunii, iar eu m-am îndreptat spre prima prăvălie de pe partea stîngă. Era o cizmărie. Înăuntru, trei lucrători aşezaţi pe scăunele, în jurul unei mese cu ustensile şi materiale specifice meseriei, reparau încălţăminte.

Unul dintre ei s-a ridicat şi s-a apropiat de tejgheaua care ne despărţea.

— Ce doriţi ? m-a întrebat el, după ce în prealabil a constatat mirat că n-am nimic în mînă.

— Bună ziua. Presupun că aţi aflat despre drama consumată în merceria de pe această stradă...

— Da... a răspuns el surprins, în timp ce colegii lui şi-au ridicat intrigaţi capetele spre mine.

— Sînt de la miliţie şi aş vrea să vă rog să mă ajutaţi să identific cîteva persoane — i-am spus, arătîndu-i legitimaţia.

— Sigur... Cu plăcere — s-a oferit el, în timp ce se apropiau de tejghea şi ceilalţi doi lucrători.

— Eu am să vă dau nişte semnalmente, iar dumneavoastră, dacă cunoaşteţi persoana căreia îi corespund, îmi veţi spune. Da ? am întrebat, consultîndu-i din privire pe toţi trei.

Au dat din cap că au înţeles ce aştept de la ei.

— Un bărbat pînă în treizeci de ani, şi înalt de aproximativ un metru şi optzeci. Îmbrăcat cu un cojoc din blană întoarsă, pulovăr maron rulat pe gît, pantaloni din stofă kaki, ghete maron şi şapcă cu cozorocul scurt. Cunoaşteţi persoana ?

S-au consultat din priviri și și-au clătinat capetele.

— Un bărbat, în jur de patruzeci de ani, statura potrivită și bine legat. Este îmbrăcat cu o haină de piele gălbuie.

Iar s-au consultat și iar și-au clătinat capetele.

— O femeie, în jur de douăzeci și cinci de ani, cu coafură îngrijită. Probabil frumușică. Poartă o haină din blană argintie, cizme și poșeta negre.

În timp ce tipul care-mi venise în întîmpinare la intrare în atelier s-a apucat să-și clatine capul, a intervenit lucrătorul care stătea în stînga lui :

— P-asta o știu, șefule ! C-a mai fost pe la noi... Mamă, ce mai toacă flecurile la pantofi ! a spus într-un amestec de compătimire și admirație. D-aia e subțirică, că merge mult pe jos. Chiar acu' vreo trei zile a fost p-aici și i-am pus flecuri la niște cizme maron din piele fină, ce mai, marfă străină ! M-a rugat să le pun flecuri pe loc, că nu vrea să mai vină după ei. Este atît de frumușică, că n-am putut s-o refuz. Deși am rămas în urmă cu reparațiile... a zis, întorcîndu-se și arătîndu-mi un maldăr de încălțăminte. Dom'le, și-și dădea cu un parfum, de să se facă oaia taur — a mai spus, oftînd.

— Și eu unde eram cînd a fost cucoana asta la noi ? l-a întrebat șeful lui.

— Ierai la centrală, după materiale.

— Și Mitică ? a întrebat, neîncrezător, responsabilul, arătînd spre tipul din dreapta lui.

— Tocmai plecase să ia ceva de haleală la mezelăria de alături...

— Mă, mai bine să-ți ții gura decît să-l încurci pe tovarășu' ! l-a avertizat mai-marele peste cizmărie, arătînd spre mine.

— Șefule, da' și dumneata o știi, că doar ai și spus o dată că halal de cine are parte de așa damă ! a protestat lucrătorul, jignit.

— Habar n-am ! i-a retezat-o responsabilul, cu fermitate.

— I-ați făcut chitanță ? l-am întrebat, știind că pe acestea se consemnează numele și adresa clientului.

Brusc s-a indispus, făcîndu-se mic. Apoi, cu privirea lăsată cu spășire în jos. a clătinat capul

— Cum, n-ai tăiat chitanţă ? ! a strigat responsabilul, făcîndu-se că se sufocă de indignare.

Întrucît eu nu mă ocup de micii ciubucari, fără să ţin seama de revolta evident forţată a responsabilului, m-am adresat lucrătorului, făcînd abstracţie de ultimele replici :

— Presupun că, în timp ce-i puneaţi flecuri, aţi stat şi de vorbă. A rezultat cumva cum se numeşte, cu ce se ocupă sau unde locuieşte ?

— Nu ştiu, că nu-mi mai amintesc... a spus, privindu-mă recunoscător, probabil pentru că nu insist asupra micii lui coţcării.

— Am să vă descriu încă o persoană, apoi am să vă las să vă vedeţi de treabă. Mă mai interesează o femeie în jur de cincizeci de ani, tipul gospodinei. Are o haină din blană de lutru, cizme scurte, şi o broboadă din lînă albă. S-ar părea că şchiopătează.

— Asta stă prin apropiere şi este clienta noastră ! a exclamat responsabilul, bucuros că poate să-şi permită să ştie şi el ceva. Cred că are în familie un militar, deoarece aduce foarte des cizme cazone la reparat. Eu i-am tăiat întotdeauna chitanţa...

— Aveţi la îndemînă vreun duplicat ?

— Cine poate să ştie pe unde or fi chitanţierele vechi ? ! Că n-a mai fost de mult pe la noi. Dacă vreţi, o caut, dar durează... Şi am al dracului de mult de lucru — m-a manevrat el ca la Ploieşti.

Am ridicat din umeri a resemnare şi m-am decis să ies la aer.

*

* *

Colindasem vreo cincisprezece unităţi comerciale, iar relaţiile obţinute nu se dovediseră mai valoroase ca cele furnizate de cizmarii cu care-mi începusem colindul. Gospodina cu haină din blană de lutru şi tînăra cu părul oxigenat mai fuseseră remarcate şi de către alţi reprezentanţi ai eficientului nostru comerţ socialist. Deci se putea presupune că locuiesc în cartier. Însă, ceva mai concret, cu privire la identitatea lor, ioc.

Mă aflam pe trotuar, privind dezorientat spre prăvăliile ce le mai aveam de vizitat. Vîntul se înteţise din nou şi începuse să se întunece. Mi-am privit ceasul. Era ora cinci şi douăzeci de minute. Înăbuşindu-mi un oftat, m-am urnit din loc, spre o măcelărie care se afla pe cealaltă parte a drumului. Cînd am ajuns în mijlocul străzii, am zărit, la vreo şaizeci de metri, un subofiţer de miliţie venind agale de-a lungul trotuarului pe care tocmai îl părăsisem. M-am întors şi m-am înapoiat la punctul de plecare.

L-am aşteptat să se apropie şi m-am înfipt în faţa lui.

— Sînteţi de la pază şi ordine ? l-am întrebat.

S-a oprit şi m-a privit contrariat. Ştiam ce va urma şi, arătîndu-i legitimaţia, l-am împiedicat să rostească formula uzuală : „Nu e treaba dumneavoastră. Vă rog să circulaţi !". Chestie de salvgardare a secretului lui Polichinelle.

— Ordonaţi, tovarăşe căpitan !, a zis, aruncîndu-şi o privire pe actul prezentat şi luînd poziţia de drepţi. Sînt plutonierul Mihai Marin, din paza generală.

— Mă ocup de cercetarea dublului asasinat — am spus, arătînd în direcţia merceriei.

A dat din cap aprobator şi m-a informat :

— Da. Ni s-a prelucrat cazul la secţie, mai înainte de a intra în zonă. Am cunoscut victimele... Erau două fete drăguţe şi vesele, care şi-au văzut întotdeauna de treaba lor. La început, lucrau împreună, iar, ulterior, cea mai tînără dintre ele a fost mutată responsabilă la o altă unitate comercială. Tot în zona de care răspund.

— Le-aţi cunoscut mai îndeaproape ? m-am grăbit să-l întreb, constatînd că este suficient de tinerel, de suplu şi de frumuşel pentru a fi putut intra în anturajul intim al victimelor.

— Dacă am înţeles bine sensul întrebării dumneavoastră, răspunsul este nu, tovarăşe căpitan — mi-a răspuns el lezat. Nu mă aflu în zonă pentru a cuceri femei, ca să nu vă spun că şi soţia mea este tînără şi frumoasă. Relaţia pe care o aveam cu victimele n-a diferit cu nimic de cea pe care o am cu toţi cetăţenii din cartier. Eu le dădeam bună ziua cînd le vedeam şi ele îmi răspundeau.

— Foarte bine, foarte bine — l-am aprobat, deşi gîndeam că, dacă ar fi fost mai aproape de victime, el, ca

polițist, ar fi putut să-mi furnizeze informații ca nimeni altul. Una dintre ele, cea care era gestionara merceriei, avea un prieten... am zis, descriindu-l pe tipul cu cojoc întors.

— Nu, nu cred să-l fi văzut vreodată. În schimb, am avut de-a face cu fostul ei bărbat. În urmă cu vreo lună de zile, în timp ce-mi făceam rondul, am auzit scandal și strigăte de ajutor. Alergînd spre sursa zgomotului, am ajuns în fața merceriei, unde se adunase lumea ca la urs. Priveau cu toții, dar, ca de obicei, nimeni nu intervenea. Cînd am intrat în prăvălie, un individ o trîntise pe vînzătoare pe duşumea și o lovea cu picioarele. Am încercat să-l imobilizez, dar, luîndu-mă prin surprindere, m-a lovit cu capul în piept și m-a proiectat printr-o ușă mascată cu o perdea tocmai în magazia din spatele parfumeriei. N-am mai avut încotro și am apelat la instrument... a zis el, punînd mîna pe bastonul de cauciuc care-i atîrna de centură, lîngă tocul pistolului. Bineînțeles, s-a potolit imediat. Din declarațiile beligeranților, am aflat că agresorul era soțul victimei și că gestionara, urmare a brutalităților la care era mereu supusă, intentase procesul de divorț. Intervenția mea întrerupînd una din frecventele ședințe de „convingere" la care apela respectivul, pentru a-și determina soția să revină la domiciliul „conjugal". Eu am vrut să-l înaintez judecătoriei de urgență, pentru huliganism și ultragiu împotriva organului de ordine, însă gestionara m-a implorat să n-o fac. Pînă la urmă, am cedat și m-am rezumat numai la tăierea unei chitanțe de o mie de lei. De atunci, n-am mai auzit de el. În orice caz, era un individ foarte rău... a zis, în timp ce-și scotea notesul din port-hartă și-l frunzărea. Incidentul a avut loc la 20 noiembrie... Agresorul se numește Marin Roșu și este vameș, a continuat după ce a găsit pagina pe care o căuta.

— Vă gîndiți că el ar putea fi autorul dublului asasinat ?

— Modul în care-și brutaliza nevasta cînd am intervenit eu, era de-a dreptul bestial, așa că... După părerea mea, o discuție cu el ar putea fi utilă.

— Semnalmentele soțului recalcitrant aduc cu cele ale individului cu cojocul întors, de care v-am vorbit ?

— Nu. Soțul e scund, slab și purta un palton ponosit.

— În jurul orei de închidere, în mercerie au mai fost văzute, în afară de individul îmbrăcat în cojoc, alte trei persoane. Vă rog să-mi spuneți dacă vă sînt cunoscute... i-am cerut, începînd cu descrierea tinerei cu haina argintie.

— Da, o știu ! m-a întrerupt el chiar de la rostirea primelor semnalmente. Am zărit-o de multe ori prin cartier. De asemenea, am văzut-o de cîteva ori prin sediul secției noastre...

— Infractoare ? m-am grăbit să-l întreb.

— Ah, nu ! E avocată și venea să discute cu infractorii reținuți la noi...

— Știți cum o cheamă ?

— Nu, dar cred că știu unde domiciliază, deoarece am văzut-o de multe ori intrînd și plecînd dintr-un imobil din apropiere.

Vestea pe care mi-o dăduse era atît de bună, încît n-am pregetat să-i furnizez și semnalmentele însoțitorului avocatei.

— Nu-l cunosc — m-a anunțat, clătinîndu-și capul cu regret.

Fără nici un comentariu, am trecut la descrierea gospodinei care, după toate probabilitățile, șchiopăta.

Cînd am terminat, l-am văzut examinîndu-mă intrigat.

— O cunoașteți ? m-am mirat.

— Bineînțeles. E soția șefului meu, tovarășul adjutant Grecu — m-a anunțat el, cu o uluială a la Stan și Bran, care, fiind doi temerari apărători ai ordinei, arestează un spărgător periculos, pentru a constata. în final, că infractorul respectiv este, de fapt, chiar șeful poliției, în persoană. Doar nu vă gîndiți că tovarășa Grecu ar putea fi amestecată într-o astfel de treabă ? !

— Tovarășe plutonier, — am zis, amuzat de protestul lui — în actuala fază a anchetei, urmăresc să stabilesc cine au fost ultimii clienți din prăvălie, să-i audiez și, astfel, să aflu cine a rămas acolo după ora închiderii. Atît și nimic mai mult. E clar ?

— Da, tovarășe căpitan. Acum am înțeles. Vreți să vă conduc la soția tovarășului adjutant ? s-a oferit el, bucuros să afle că dracul nu-i chiar atît de negru cum se temuse.

Am confirmat şi, la invitaţia lui, am pornit alături în direcţia din care venise. Mergînd pe trotuarul opus, am trecut prin faţa merceriei. Cîţiva zeci de metri mai departe, subofiţerul s-a oprit şi a deschis o poartă. L-am urmat într-o curte, în dreapta căreia se afla o casă gospodărească, tip vagon. După ce mi-a arătat o uşă, la care se ajungea printr-o scară cu cîteva trepte din ciment, mi-a luat-o înainte, urcîndu-le şi apăsînd pe butonul soneriei. Cînd am ajuns şi eu sus, uşa s-a deschis şi am văzut o femeie scundă şi dolofană, de vreo cincizeci de ani.

— Sărut mîna, doamnă Grecu, — a salutat plutonierul, uşor emoţionat. Tovarăşul adjutant e acasă ?

— Nu, tovarăşe Tănase. A ieşit mai adineauri. S-a dus la sora lui şi nu cred să se înapoieze prea curînd. Dacă aveţi însă ceva urgent cu el, vă dau telefonul unde-l puteţi găsi.

— De fapt, pe dumneavoastră vă căutăm — am intervenit, constatînd că subofiţerul ezită să-i spună nevestei superiorului său de ce sîntem acolo.

— Dînsul e tovarăşul căpitan Apostolescu, de la miliţia judeţeană — s-a decis să mă prezinte însoţitorul meu.

— Vă rog să poftiţi în casă — m-a invitat ea, după ce, în prealabil, mutrişoara ei rotundă şi grăsană m-a privit a mirare.

Mai înainte de a intra, am văzut că subofiţerul se uită la mine întrebător. I-am făcut semn să vină şi el.

— Vă caut în legătură cu drama consumată la mercerie — am spus după ce ne-am aşezat pe scaune. Presupun că ştiţi despre ce este vorba.

— Cum să nu ştiu, cînd toată strada nu vorbeşte decît despre această odioasă faptă ? Cînd s-a petrecut această bestialitate ?

— Ieri-seară, în jurul orei opt.

— Nu se poate ! Cam atunci mă aflam şi eu în mercerie.

— Acesta e şi motivul pentru care mi-am permis să vă deranjez. Doresc să aflu pe cine aţi mai văzut în prăvălie şi, eventual, ce s-a petrecut şi ce au discutat persoanele care se aflau acolo.

A dat din cap pentru a-mi arăta că a înțeles ce aștept de la ea și, coborîndu-și gînditoare ochii pe milieul dantelat care acoperea masa, a început să vorbească molcom :

— Cînd am intrat, am găsit înăuntru trei persoane. Un bărbat tînăr care stătea în dreapta vînzătoarei, la capătul tejghelei, cu fața spre vitrină. În fața vînzătoarei, despărțiți de aceeași tejghea, se aflau un bărbat elegant, pînă în patruzeci de ani și o tînără foarte frumușică. Ultimii doi erau împreună și cred că erau soț și soție. În timp ce ei își făceau cumpărăturile discutînd cu vînzătoarea, iar eu îmi așteptam rîndul, tînărul de care v-am vorbit a plecat.

— Unde a plecat ? am întrerupt-o, neîncrezător.

— De unde să știu eu... ? Tot ce pot să vă spun este că l-am văzut ieșind în stradă.

— Înainte de a pleca, i-a spus ceva vînzătoarei ? am insistat, surprins de turnura pe care o aducea depoziția martorei.

— Nu. Dar în timp ce vînzătoarea continua să discute cu clienții din fața ei, el a bătut-o ușor pe mînă, pentru a-i atrage atenția și a ieșit, salutînd-o cu degetele răsfirate.

Am dat din cap că am înțeles-o perfect. Dar, de fapt, nu mai pricepeam chiar nimic. Principalul bănuit al dublului asasinat, în loc să rămînă pe loc, pentru a aștepta plecarea clienților ca să-și poată face de cap, pleacă. Își ia la revedere și pleacă ! Și dacă a plecat, cum a mai putut comite agresiunea ? Tocmai cînd făceam contrariat acest raționament, mi-am dat seama că am de-a face cu o inadvertență. Adriana îmi spusese că, atunci cînd a intrat a doua oară în prăvălie, pentru a-și lua o nouă porție de poze, individul de care-mi vorbea interlocutoarea se afla înăuntru. Deci, martora l-a văzut plecînd înainte de ora opt, iar fetița l-a găsit, totuși, acolo, cam zece minute mai tîrziu. Oare nu se refereau ele la doi indivizi diferiți ?

— Vă rog să încercați să mi-l descrieți pe tînărul care a părăsit merceria — i-am cerut, hotărît să mă edific.

După ce mi-a satisfăcut curiozitatea, am știut că în propoziționne este vorba de unul și același individ. Și, prin urmare, se evidenția faptul că, mai înainte de comiterea omuciderilor, a părăsit magazinul. Că s-a dus undeva prin apropiere, deoarece timpul cît a lipsit, conform afirmațiilor făcute de martore, era de mai puțin de

zece minute. Cinci minute pentru dus şi, firesc, alte cinci pentru a reveni. Şi în aceste cel mult cinci minute, nu putea să ajungă nici pînă la capătul străzii. Întrucît acest indiciu nu-mi dădea totuşi senzaţia că văd lucrurile mai clar, m-am decis să-l iau sub beneficiu de inventar, continuînd chestionarea gazdei :

— Vă rog să-mi descrieţi perechea soţ-soţie — am rugat-o.

Cînd a terminat, am constatat că mi-a furnizat semnalmentele cuplului de care-mi pomenise şi vînzătoarea de la librărie, care intrase în prăvălie cu zece-cincisprezece minute înainte de ora opt.

— În timp ce mă aflam în prăvălie, a mai intrat şi o vînzătoare de la librăria de alături. Însă n-a stat decît cîteva clipe. A cerut un ruj, i-a spus vînzătoarei că i-l plăteşte a doua zi şi a zbughit-o pe uşă afară — a continuat gazda, anihilînd întrebarea pe care tocmai mă pregăteam s-o formulez.

— Cînd aţi părăsit prăvălia, cine a rămas după dumneavoastră, în afară de vînzătoare ?

— Numai perechea soţ-soţie, care nu erau încă convinşi că au cumpărat tot ce le trebuia.

— La ce oră aţi ieşit din mercerie ?

— Cu vreo două sau trei minute înainte de ora opt.

— Dacă aţi mai revedea persoanele despre care am discutat, credeţi că le-aţi putea recunoaşte ?

— Bineînţeles ! m-a anunţat, după ce a ridicat din umeri pentru a răspunde infirmativ.

I-am făcut semn însoţitorului meu că mi-am terminat repertoriul şi m-am ridicat în picioare.

*

* *

— Am să vă rog să mă conduceţi la locuinţa tinerei care spuneţi că este avocată — i-am cerut subofiţerului cînd am ajuns în stradă.

L-am văzut cum îşi priveşte şovăind ceasul de la mînă.

— Îmi arătaţi unde locuieşte, apoi vă preluaţi patrularea — l-am anunţat, ghicind ce-l nelinişteşte.

— Mi-ar plăcea să vă secondez, dar știți... rondul e rond, și trebuie să-l fac — m-a informat, străduindu-se să abordeze un regret care-i era străin.

Am mers alături vreo două sute de metri, apoi am intrat în curtea unei vile foarte cochete, fără etaj, cu o scară largă din dale de marmură neagră, acoperită de o estacadă susținută de doi stîlpi de asemenea îmbrăcați în marmură neagră.

Am urcat cele opt trepte și ne-am oprit în fața unei uși masive din stejar. Sub vizor, o tăbliță din alamă purta inscripția „Medic primar Radu Pintilie".

Am apăsat pe sonerie. N-a trebuit să-mi repet gestul, pentru că ușa s-a deschis foarte repede.

Un tip în jur de șaizeci de ani, scund și slăbuț, cu figură de intelectual, ne-a examinat parcă amuzat dincărătul unei perechi de ochelari cu rame groase.

— Ne iertați că vă deranjăm... am început eu, după ce mai înainte mă înclinasem în semn de salut.

— Dacă o căutați pe fiică-mea, ați picat bine. Doarme și mi-a spus că dacă o scol, face scandal. Și eu cu nebuna nu mă pun, deși îmi arde măseaua să-mi traducă un articol de specialitate dintr-o revistă medicală americană. Dar dacă are musafiri, se cheamă că ei au deșteptat-o, nu eu. Așa că, ia faceți o vizită ! a zis înveselit de-a binelea, deschizînd ușa larg și făcînd un gest de invitație. Ori n-aveți curaj ? a continuat, văzînd că ezit.

— Nu despre asta e vorba — i-am zîmbit și eu. Tovarășul subofițer are o misiune și trebuie să plece. De aceea, vă rog să-mi acordați cîteva clipe, pentru a-i da o indicație.

— Simțiți-vă ca la dumneavoastră acasă — a glumit el, făcînd o reverență.

— Ordonați ! a spus subofițerul, cînd m-am întors spre el.

— Întrucît nu sînteți străin cetățenilor din sector, încercați să depistați și alți martori care ar putea să ne furnizeze indicii cu privire la omoruri. Poate că mai există — i-am cerut cu glas scăzut.

— Voi face tot posibilul să-i găsesc. Să trăiți ! a zis, cu mîna la caschetă.

În timp ce el cobora scările, eu m-am apropiat de ciudatul amfitrion.

— Curaj, curaj... a chicotit el, făcîndu-mi semn să-l urmez.

Am intrat într-un vestibul mare, cu pereţii îmbrăcaţi pînă la mijloc cu lambriuri din lemn lustruit, tradafiriu. O uşă cu glasvanduri, în faţă şi alta similară în stînga.

— Vă rog să vă scoateţi haina, m-a îndemnat, arătîndu-mi un cuier din acelaşi material cu lambriurile, care acoperea întregul perete din dreapta.

După ce mi-am agăţat canadiana, mi-am privit stingherit ghetele.

— Nici o problemă. Puteţi intra — m-a îndemnat el, pricepîndu-mi ezitarea. Soarta covoarelor este să fie călcate. Altfel, n-ar fi aşternute pe jos, ci pe pereţi.

Întrucît şi la mine acasă mă conduceam după acelaşi principiu, l-am aprobat şi l-am urmat, păşind pragul uşii din faţă. Am pătruns într-o cameră de vreo treizeci de metri pătraţi, mobilată cu o garnitură de hol somptuoasă, cu furnirul mat. Prin două uşi-glasvand, glisate în ziduri, am văzut că încăperea în care mă aflam era încadrată de alte două, la fel de mari. În dreapta, o sufragerie şi, în stînga, o cameră de lucru tipică de medic. Totul era costisitor, ca să nu mai vorbesc de covoarele persane, de culoarea cafelei cu lapte şi arabescuri maronii, ce acopereau aproape în întregime parchetul curat şi lustruit. În casă era cald şi plăcut.

— Pe aici — mi-a întrerupt bătrînelul contemplarea, deschizînd o uşă laterală şi împingîndu-mă amical pe un culoar lat, căptuşit tot cu lambriuri din lemn trandafiriu.

Pe partea dreaptă, printr-o uşă lăsată deschisă, am remarcat o cameră de baie echipată splendid şi mare de să garezi înăuntru două limuzine americane, dacă ai fi avut pe unde le vîrî în casă.

— Am ajuns — m-a anunţat, oprindu-se în faţa unei uşi care forma capătul culoarului şi ciocănind în ea.

Nu i-a răspuns nimeni şi şi-a repetat gestul, lovind mai puternic. Abia după ce insistenţa lui s-a materializat în lovituri de pumn, s-a auzit o voce feminină :

— Tată, dacă nu mă laşi să dorm, va trebui să-ţi angajezi altă translatoare !

— Fetiţo, te caută un domn ! a strigat ghidul meu.

— Fără bancuri ! a replicat vocea dindărătul uşii.

— Zău ! Nu glumesc !

— Atunci să vină altădată !

— E de la miliţie !

— Şi ce dacă ? ! Să mă caute mîine la birou !

— Sînteţi de acord ? m-a consultat bătrînelul, închizînd cu pişicherlîc un ochi şi făcîndu-mi un semn să zic că nu.

— Doamnă, vă caut într-o problemă care nu suferă amînare ! am strigat, aplecîndu-mă spre gaura broaştei, cu o senzaţie de enervare.

— Bine ! a admis vocea.

— Eu prefer să nu fiu de faţă cînd va deschide uşa — a spus bătrînelul cu complicitate şi dispărînd cu paşi voit uriaşi, ca în comediile americane de odinioară.

Cîteva clipe mai tîrziu, am auzit o cheie învîrtindu-se în broască şi, în uşa întredeschisă de-o palmă, a apărut capul cucoanei. Mai întîi am văzut doi ochi mari, verzi, încercănaţi. Apoi, un nas mic, drept şi cu vîrful uşor ridicat, şi o gură cu buze cărnoase, perfect conturate. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani şi, în ciuda faptului că avea mutrişoara şifonată, probabil că dormise cu năsucul în pernă, arbora o coafură impecabilă ; blond-argintie, cu breton pe frunte şi capetele de jos rotunjite în sus.

— Ce s-a întîmplat ? a oftat ea, cu un calm forţat. Ce era dac-o lăsaţi pe mîine ?

— Sărut mîinile. Sînt căpitanul Apostolescu de la Omucideri — am rostit, abordînd un zîmbet cît mai plăcut ; chestie de tactică, ca s-o mai îmbunez.

— Asta-i bună !... Domn'e, ţi-ai făcut păcate cu mine, trezindu-mă... Io-s civilistă şi n-am treabă cu procese de omor. Of !... a mai adăugat, ridicîndu-şi ochii spre plafon, a exasperare.

— În schimb, eu am treabă cu ele ! am zis cu o nuanţă de asprime, deoarece începuse să-mi calce pe nervi dialogul pe care-l purtam cu un cap care, avînd restul corpului ascuns îndărătul uşii, părea să n-aparţină nimănui. Motiv pentru care am să vă rog să-mi daţi o depoziţie într-o cauză în curs de cercetare.

Buzele ai naibii de frumoase au început să freamăte uşor, dar nu i-am lăsat răgazul de a protesta :

— În cauza pe care o cercetez, sînteţi implicată şi dumneavoastră.

— Eu ? !... Eu amestecată într-o afacere de omor ? a părut ea să se sufoce de uimire, strecurînd afară un braţ gol şi bătînd cu un deget în tabliera uşii, la înălţimea unde ar fi trebuit să se afle, de cealaltă parte, pieptul ei.

Mi-am confirmat afirmaţia dînd din cap.

— Staţi o clipă, să iau ceva pe mine... s-a decis ea, după ce m-a mai privit confuz cîteva clipe.

Am văzut cum i-a dispărut braţul şi mutrişoara, uşa rămînînd întredeschisă. Dar nu pentru mult timp, deoarece a început să se deschidă singură pivotînd lin pe balamale.

În faţă mi-a apărut o cameră de peste douăzeci de metri pătraţi. Peretele opus uşii de unde priveam era format dintr-o fereastră, de la un capăt la celălalt, acoperită pe trei sferturi de o draperie vernil. Cel din dreapta, era ascuns de un garderob care urca pînă la tavan, cu furnir maron închis, mat. În stînga, două noptiere încadrau capătul unui pat dublu, cu cearşafurile teribil de albe şi de mototolite. În mijlocul încăperii, pe un covor de un verde cum nu mai văzusem, o măsuţă şi trei fotolii cu tapiţeria portocalie, adăposteau într-un talmeş-balmeş perfect cîteva obiecte de îmbrăcăminte. Spre ele se îndrepta persoana cu care vream să discut. Era goală puşcă !

Mai întîi mi-a venit să rîd, deoarece coafura ei ireproşabilă se asorta cu corpul gol la fel de bine ca şi prezenţa unui tip îmbrăcat cu smoking, papion şi joben, pe o plajă rezervată nudiştilor, în toiul lunii iulie. Apoi, remarcînd armonioasa perfecţiune a trupului ei, situaţia nu mi s-a mai părut caraghioasă, deoarece mi s-a pus un nod în gît şi măduva şirei spinării a fost brusc invadată de un val de fierbinţeală.

Ea, între timp, aplecîndu-se deasupra unui fotoliu, a ridicat un halat de casă şi şi-a strecurat un braţ prin mîneca acestuia. După aceea, simţindu-mi probabil privirea, s-a întors uşor cu profilul spre mine, pentru a-mi arăta şi un sîn cum. deşi am o oarecare experienţă în

materie, nu-mi aminteam să mai fi avut bucuria să întîlnesc, fie şi numai cu privirea.

— Se face curent. Mai bine v-aţi decide să intraţi şi să închideţi uşa — a zis, fără a părea cîtuşi de puţin tulburată.

I-am urmat sfatul. După ce am intrat, m-am întors cu spatele la ea, chipurile, fiind un tip civilizat, pentru a o lăsa să se îmbrace în linişte, dar, de fapt, o făceam pentru a încerca să mă regăsesc.

— Nu mi-aş fi imaginat că un poliţist poate fi atît de emotiv. Nu mai e nici un pericol. Puteţi să vă întoarceţi — m-a îndemnat, rîzînd amuzată.

Cînd m-am decis s-o privesc iar, halatul era pe ea şi-i strîngea cordonul.

— Nu e vorba de emotivitate, ci numai de o elementară politeţe — am turuit cu tupeu, că doar nu era să recunosc că, văzîndu-i splendida impudicitate, m-am debusolat atît de mult, încît nu reuşeam să-mi mai amintesc de ce venisem.

— Bine. Luaţi loc ! m-a invitat cu o ironie tolerantă să mă aşez pe unul din taburete, după ce în prealabil a ridicat cu două degete de pe el un furou violet şi l-a aruncat peste umăr, în pat.

După ce a făcut acelaşi lucru cu o pereche de ciorapi de pe alt taburet, s-a aşezat şi ea, căscînd :

— Azi-noapte am fost la onomastica unei prietene şi s-a lăsat cu un chef care a ţinut pînă dimineaţa, cînd, avînd un proces greu, am fost nevoită să mă duc la tribunal şi să-l susţin, deşi eram moartă de somn. Îmi pusesem toate speranţele de refacere în această după-amiază.... Da' aşa-i cînd e să se aleagă praful... s-a confesat, muşcîndu-şi cu amărăciune buza de jos, care nu era cu nimic mai puţin ispititoare decît cea de deasupra.

— Sînt dezolat că am picat într-un moment atît de nepotrivit, însă, aşa cum bine ştiţi, meseria-i meserie — m-am scuzat cu ipocrizie, deoarece, de fapt, îmi părea chiar foarte bine că hazardul îmi oferise şansa de a ajunge la ea într-un moment atît de potrivit pentru desfătarea mea.

Cu picioarele acoperite pînă la genunchi de halat şi mîngîind covorul cu labele picioarelor goale şi pedichiurate cu măiestrie, a dat aprobatoare din cap, apoi, scutu-

rîndu-şi-l ca pentru a se dezmetici, m-a privit şi s-a interesat :

— Ce-aţi vrut să spuneţi cu faptul că aş fi implicată într-un omor ? Dacă v-aţi gîndit la un banc... ar fi trebuit să găsiţi ceva mai drăguţ !

Mi-am scos notesul şi pixul şi am întrebat-o :

— Cum vă numiţi ?

— Anda Pintilie... Dar cum vine asta ? ! Susţineţi că sînt amestecată într-o afacere de omor, şi, de fapt, habar n-aveţi cum mă cheamă ? ! a spus cu un ton tăios, încruntîndu-se.

— Am să vă răspund. Mai înainte însă, vă rog să-mi daţi datele dumneavoastră de identificare... am contrat-o, calm.

A vrut să mă repeadă, dar s-a răzgîndit şi, arborînd un aer de indiferenţă silită, mi-a dictat data şi locul naşterii, numele părinţilor, şi aşa mai departe.

Avea douăzeci şi şapte de ani. O vîrstă al naibii de frumoasă pentru o femeie tot pe atît de frumoasă.

— Presupun că aţi aflat despre cele petrecute pe strada dumneavoastră — am spus în introducere.

— Pe strada noastră... ? a repetat, examinîndu-mă un moment cu o stîrnită curiozitate, după care a explodat : În loc s-o faceţi pe misteriosul, mai bine mi-aţi spune de ce-aţi venit !

I-am făcut pe plac şi am vorbit pe scurt despre dublul asasinat.

— Vai, Dumnezeule !, a exclamat, ridicîndu-şi mîinile şi prinzîndu-şi îngrozită capul între palme. Cum e posibil aşa ceva... ? a îngăimat puţin mai tîrziu, lividă de spaimă.

Am ridicat din umeri, apoi, după ce am aşteptat să-şi lase mîinile jos şi să mă privească, am informat-o :

— Dumneavoastră v-aţi aflat ieri-seară în prăvălia în care s-au consumat faptele relatate. Acesta este motivul pentru care mi-am permis să vă inoportunez. Trebuie să ştiu tot ce-aţi văzut şi aţi auzit acolo, din momentul în care aţi intrat şi pînă aţi plecat.

A dat din cap că a înţeles ce-i cer şi, relaxîndu-se în mod progresiv, a început să-mi povestească :

— Cînd am intrat în mercerie, am văzut-o pe vînzătoare discutînd cu un tînăr înalt, îmbrăcat cu un cojoc de

oaie... Vînzătoarea i-a spus să aştepte şi a venit să ne servească...

— Nu eraţi singură ? m-am făcut că mă mir.

— Nu. Mă însoţea soţul prietenei la care trebuia să mă duc. Aşa am convenit cu ea, deoarece altfel n-aş fi avut curajul să merg de una singură pe străzile oraşului, care după ce că nu sînt luminate, mai sînt şi pline de tot felul de derbedei şi de beţivi.

— Ce-aţi cumpărat ? Colonie ? am vrut să ştiu, dintr-o curiozitate pur personală, deoarece, nefiind tocmai uzual să mergi la o petrecere cu tîrguieli, mă gîndeam cu nostalgie că, mai înainte de a purcede la drum, s-a înapoiat cu ele şi cu domnul însoţitor acasă, chiar în camera-în care ne aflam noi acum ; şi această idee îmi displăcea chiar foarte mult, deşi îmi dădeam seama că sînt absurd.

— Chiar vă imaginaţi că eu folosesc colonie cumpărată dintr-o mercerie ? m-a consultat cu un dispreţ tolerant. Amica mea m-a rugat ca, în drum spre ea, să mă opresc să-i cumpăr nişte accesorii pentru o rochie şi o fustă. Soţul ei fiind în stare să-i aducă sculuri de lînă tricolor, în loc de fermoare şi rejansă.

Cum precizarea făcută m-a satisfăcut, cu mult mai mult decît putea ea realiza, am revenit la punctul în care-i întrerupsesem relatarea :

— Deci aţi intrat în prăvălie şi vînzătoarea a venit să vă servească. Şi ?

— După cîteva minute a intrat o doamnă mai în vîrstă, care şchiopăta. În timp ce noua venită îşi aştepta rîndul, tînărul pe care-l găsisem acolo a plecat. Apoi, pe cînd eu verificam dacă am cumpărat tot ce trebuia, a mai apărut o tînără, care ştiu că este vînzătoare la librăria de pe strada noastră. În sfîrşit, cînd eu şi soţul prietenei mele am plecat, vînzătoarea rămăsese singură şi a venit să încuie uşa după noi.

Depoziţia ei concorda cu cele făcute de martorele audiate anterior. Tocmai cînd mă întrebam dacă n-ar fi cazul să stau, totuşi, de vorbă şi cu tipul care o însoţise pe frumoasa mea interlocutoare, a exclamat :

— Să nu uit, pentru că s-ar putea să vă intereseze ! Pe cînd coboram trotuarul pentru a traversa strada, ne-am

încrucișat cu o femeie, care, venind de pe partea cealaltă a drumului, s-a dus și a bătut în vitrina merceriei...

— Vreo clientă întîrziată ?

— Nu. Era o prietenă. Deoarece vînzătoarea i-a surîs și i-a făcut un semn amical cu brațul ridicat.

— Ați reținut ce oră era cînd ați părăsit prăvălia ?

— Era ora opt și două sau și trei minute. Reținasta cu precizie, deoarece vînzătoarea l-a întrebat pe Mihai, adică pe soțul amicei mele, cît este ceasul, cînd am deschis ușa să ieșim. După aceea a venit după noi și am auzit-o încuind ușa cu cheia.

— Ați putea s-o descrieți pe persoana de care mi-ați vorbit ? am consultat-o.

— Bineînțeles. Talia și statura mea, a zis, ridicîndu-se de pe taburet și lăsîndu-și mîinile să-i alunece pe halatul mătăsos și subțire, de la sînii fermi și pînă la șoldurile perfect conturate.

— Deci, aproximativ un metru și șaizeci și cinci... am constatat cu glas tare, în timp ce, notînd cifrele respective, mă străduiam să nu mă mai gîndesc că pe sub halatul ce-l mîngîia era complet goală. Trăsăturile ? Părul ?

— N-am putut să-i văd fața. Era întuneric. Am reținut însă că avea un păr bogat, acaju, bine coafat, care-i cădea pe umerii mantoului.

— Ce culoare avea mantoul ?

— Cred că era vișiniu, dar nu sînt prea sigură — a spus, reașezîndu-se.

Nu mai era nici un dubiu că îmi vorbise despre femeia deja semnalată de o vecină și de către Adriana. Prima o văzuse în prăvălie la opt și cinci minute, iar fetița la opt și zece, cînd își făcuse reapariția și tipul cu cojoc. Deci trebuia să consider că această necunoscută pereche au reprezentat ultimele persoane care au văzut-o pe Mioara în viață. Iar dacă la această situație adăugăm și faptul că cea de-a doua victimă, conform afirmației vînzătoarei de la librărie, intrase în mercerie la opt și circa douăzeci de minute, cînd, după supoziția mea, gestionara era deja ucisă, devenea evident că cei doi necunoscuți sînt implicați pînă peste cap în comiterea dublului asasinat. Această versiune fiind susținută de însuși faptul că agresiunea s-a succedat între ora opt și zece și opt și

douăzeci de minute ; adică într-un interval de timp mult prea mic pentru a mai putea admite că roşcata şi tipul cu cojoc au părăsit din nou prăvălia, cedînd astfel locul unei alte persoane, care ar fi adevăratul autor al omuciderilor. Dar în pofida trăiniciei ipotezei care se impunea, ea nu mă putea satisface, deoarece, la prima vedere, părea ilogică : primo, dintr-un elementar instinct de conservare, asasinul nu putea să admită prezenţa unui martor ocular la ticăloşia ce-o premeditase şi, secundo, numai o dementă ar fi consimţit să asiste la uciderea bestială a două fiinţe omeneşti. Cel mai firesc ar fi fost ca roşcata să fi părăsit prăvălia imediat după ce Adriana îşi luase noua porţie de poze, ceea ce i-a permis tipului cu cojoc să-şi pună în aplicare planul funest.

— La ce meditaţi ? mi-a întrerupt raţionamentul Anda, probabil plictisindu-se să mă vadă examinîndu-i încruntat gambele cu genunchi rotunzi şi glezne fine.

— Scuzaţi-mă. M-au furat gîndurile — am mărturisit.

— S-ar părea că aveţi de rezolvat un caz foarte dificil — a spus, privindu-mă cu compătimire.

— Toate cazurile sînt grele, la început. Iar după ce le-ai elucidat, stai şi te miri că n-ai fost în stare să vezi soluţia de la bun început — i-am răspuns, mimînd nepăsarea.

— Eu sînt civilistă, dar, ca toţi juriştii, în facultate am urmat şi cursuri de criminalistică. Poate aş putea să vă ajut — s-a oferit ea cu căldură.

— Din păcate, infractorii n-au urmat astfel de cursuri şi, deci, nu li se poate imputa faptul că, din „ignoranţă", mai întotdeauna se „produc" după metode sui-generis — am făcut eu haz de necaz.

— De fapt, la ce oră s-a comis drama ? m-a întrebat, scrutîndu-mi ochii.

Devenise atît de atentă, încît îi dispăruse aerul de fetiţă răsfăţată. Dar frumuseţea ei seducătoare rămăsese la fel de magnifică.

— Ştiu că, în astfel de împrejurări, detectivii întregului mapamond obişnuiesc să bănuiască toate relaţiile victimei sau victimelor. Ne aflăm în această situaţie ? a insistat pe un ton confidenţial, văzînd că, pierzîndu-mă

în contemplarea gurii ei cu dantură și buze magnetizante, nu i-am răspuns la întrebarea anterioară.

— Dumneavoastră ce credeți ?

— După cît de pătrunzător mă priviți, cred că mă suspectați.

— O astfel de eventualitate v-ar îngrijora ?

— Vă mărturisesc că n-aș putea-o considera chiar foarte nostimă, deoarece, pentru a mi se stabili nevinovăția, ar urma să fiu supusă unor tracasări a căror lipsă n-o simt. Chiar mă bănuiți ? a insistat să afle, aplecîndu-se spre mine pentru a-mi privi mai bine ochii și surîzînd înveselită.

Apropierea pe care o făcuse mi-a adus o mireasmă de parfum fin, cum numai francezii știu să facă. Pentru a n-o lăsa să vadă cît sînt de tulburat, m-am uitat la însemnările mele din notes și i-am spus :

— Am glumit. În ciuda legendelor create de scriitorii de romane polițiste, care susțin că aria suspiciunilor unui anchetator ar fi incomensurabilă, situația se prezintă cu totul diferit. Pentru că dacă am bănui pe toată lumea, n-am mai fi în stare să elucidăm cazurile pe care le anchetăm. În realitate, noi stabilim destul de repede cine este autorul fărădelegii ; partea cea mai dificilă a muncii noastre fiind, de fapt, cu totul alta. Și anume, producerea probelor de vinovăție. Evident, nu mă refer la omorurile instinctive, cum ar fi cele comise în stare de ebrietate, pasionale și așa mai departe. Ci la cele premeditate, cum este și cauza pe care o anchetez acum. În care autorul comite fapta în mod deliberat, ceea ce-i permite să-și ia toate măsurile necesare de acoperire, de înlăturare a riscului de a i se dovedi vinovăția.

— Șansa dumneavoastră fiind aceea că protecția asasinului nu e niciodată perfectă.

— Întocmai. Cum nimic nu-i perfect în lume, nici crimele nu pot fi perfecte — am admis, decizîndu-mă să ridic din nou ochii spre ea.

— Ați stabilit ora comiterii ticăloșiei ? a revenit ea la întrebarea ce i-o lăsasem mai demult fără răspuns.

— Da. Primul omor a fost comis la aproximativ șapte minute după ce ați părăsit prăvălia. Mai precis, în jurul orei opt și zece minute.

— Asta înseamnă că femeia pe care am văzut-o intrînd...' ? s-a animat ea.

Am clătinat capul :

— Omorurile au fost comise de un bărbat. După toate probabilităţile, chiar de tînărul pe care l-aţi văzut acolo.

— Cel cu cojocul întors ? a întrebat surprinsă.

Am confirmat.

— Nu se poate ! a protestat. L-am văzut cu ochii mei cînd a plecat.

— Am stabilit că a revenit, după ce-aţi ieşit dumneavoastră.

— Bine, dar părea un domn serios...

— Dacă aţi şti cîţi domni din ăştia, serioşi, am vîrît numai eu în dosul gratiilor...

O bătaie în uşă m-a întrerupt. Frumuşica a întors capul şi a strigat cu nemulţumire un „Da !"

— Anduţa, nu vii să-mi faci traducerea promisă ? a zis rugător tatăl ei, vîrîndu-şi capul înăuntru.

— Nu se vede că sînt într-o discuţie ? a replicat, făcînd-o pe supărata.

— Nu chiar acum. Cînd termini...

— Şi vezi c-am terminat ?

— Doamne, ce gură are ! Într-o zi am să ţi-o mănînc — i-a spus, privind-o cu plăcere.

Dar ce i-aş mînca-o eu ! Şi nu într-o zi oarecare, ci acum, imediat ! mi-am zis în gînd.

— Valea, valea ! i-a replicat ea, bine dispusă, arătîndu-i uşa cu mîna.

Pe cînd tatăl ei, ascultător, închidea uşa, mi-am coborît privirea pe ceasul-brăţară.

— Ah ! E trecut de ora nouă ! am constatat surprins, ridicîndu-mă de pe scaun.

— Mai staţi... m-a îndemnat. Îmi face plăcere să discut cu dumneavoastră...

— Dacă mai repetaţi încă o dată ultima frază, chiar că rămîn — am spus cu convingere.

Ochii ei mari, fantastic de verzi şi de o profunzime incomensurabilă, m-au privit lung pe sub genele teribil de lungi. Fără să se ridice de pe taburet.

— Nu credeți că modul în care-mi forțați mîna, conform prevederilor Codului penal, aduce a cercetare abuzivă pentru obținerea unei mărturii prin constrîngere ?

— Așa cum spuneți dumneavoastră, avocații : „Încadrarea este greșită, netemeinică și nelegală !“ De fapt, în situația noastră, trebuie aplicată prevederea codului de procedură penală care se referă la obligativitatea anchetatorului de a stabili adevărul atunci cînd există prezumția tentativei de inducere în eroare. Și, oare, e posibil să nu te temi de o astfel de eventualitate, cînd ai de-a face cu o femeie într-adevăr frumoasă ? Ba, fără exagerare, chiar splendidă ! am enunțat cu convingere, susținîndu-i privirea fără complexe.

Sincera mea apreciere a făcut-o să se îmbujoreze, apoi și-a plecat ochii cu o timiditate de adolescentă. Eu știam însă că-mi examinează mîinile, în căutarea vreunei verighete.

— Chiar nu vreți să mai luați loc puțin ? m-a invitat, privindu-mă din nou.

— Aș vrea, dar, imaginîndu-mi ce poate gîndi tatăl dumneavoastră, trebuie să plec.

— Altfel ați fi rămas ? a cochetat.

— Dacă n-aș fi venit la dumneavoastră în interes de serviciu, răspunsul meu ar fi fost fără echivoc. Situația prezentîndu-se însă diferit, apelez la un termen diplomatic la modă : *No comment.*

Și-a vîrît picioarele în papuci și s-a ridicat, rămînînd pe loc și spunînd :

— Fiind constănțeancă, ar fi trebuit să vă mai fi întîlnit prin oraș. Nu mi s-a oferit însă această ocazie... Ca să nu spun plăcerea.

— Regretul că nu v-am văzut pînă acum, e al meu, pe de-a întregul. În ceea ce privește explicația, aceasta e foarte simplă. Sînt detașat de curînd în Constanța.

— Bucureștean ?

Am dat din cap că da.

— Ați reușit să vă formați un cerc de prieteni în orașul nostru ?

— De cînd am fost trimis aici, încă nu mi s-a oferit răgazul necesar pentru a putea să mă gîndesc și la satisfacții personale.

— Mi-ar face plăcere să vă revăd — m-a anunțat ea intempestiv. Apropo ! Peste cîteva zile e revelionul. Ați stabilit unde îl faceți ?

— Nu. Dar în ultimii ani l-am făcut la munte, cu niște vechi prieteni. Deci, dacă pot obține o învoire de cîteva zile de la inspectorul șef, lucrurile sînt clare.

— Eu, tot conform unei tradiții statornicite, îl organizez acasă, cu participarea a șapte perechi de oameni foarte drăguți. Nu v-ar tenta să-i cunoașteți ?

— Ba da. Chiar mai mult decît puteți să vă închipuiți — am recunoscut cu sinceritate, deoarece mă gîndeam numai la ea, în exclusivitate.

— Atunci, s-a comis ! a exclamat cu bucurie.

— În meseria mea, se întîmplă adesea să nu-ți poți respecta întotdeauna angajamentele... am ținut s-o avertizez.

— Obiecția se respinge ! a replicat cu fermitate, traversînd camera spre garderob, de unde, după ce a tras un sertar, a revenit întinzîndu-mi o carte de vizită. M-ar bucura mult dacă mi-ai mai telefona... Evident, chiar și înainte de a avea satisfacția să te pot număra printre invitații mei.

Am făcut un gest de asentiment și m-am dus să deschid ușa.

— Fetița mea scumpă vine să mă ajute ? i-a spus tatăl ei, cînd ne-a văzut trecînd prin hol.

— Poate că da, poate că nu... Am să mă mai gîndesc — a glumit ea, făcîndu-mi cu ochiul.

Ajunși în vestibul, mai înainte de a-mi lua canadiana din cuier, m-am decis să-i pun o întrebare care mă preocupase de cînd o văzusem.

— Domnișoara Anda...

— Care ți-e prenumele ? m-a întrerupt.

— Nicolae.

— Perfect. Pentru Nicușor, sînt Anda.

— Anda, cînd te-am văzut îmbrăcîndu-te în dormitor, m-a intrigat ceva...

— Să nu spui că vreo aluniță, că n-am ! a rîs ea.

— Din acest punct de vedere, nu te pot contrazice. Despre altceva însă este vorba. Cînd ai venit să-mi des-

chizi ușa, era evident că tocmai atunci te trezisem din somn.

— Așa a fost. Și nu mi-a părut rău că ai făcut-o.

— Și atunci, cum se explică, că-ți poți menține o coafură atît de impecabilă ?

Pentru o clipă m-a privit alarmată, apoi, cînd mi-a înțeles întrebarea, a izbucnit într-o explozie nestăpînită de rîs.

— Ca să vezi ce te-a intrigat ! a zis după ce s-a mai liniștit. Dar e foarte simplu ! a continuat, ducîndu-și palmele la coafură și ridicînd-o.

Purta o perucă, care ascundea un păr negru și des, tuns scurt, în stilul „tifos". Dintotdeauna am știut că o femeie frumoasă poate să-și permită orice extravaganță, fără a putea fi condamnată. Acum, în fața mea, aveam dovada că axioma era pe de-a întregul adevărată.

— Mă placi și așa ? s-a arătat ea îngrijorată.

Cum arareori se întîmplă ca viața să te aducă în fața unei brunete care, după ce că este fermecătoare, are niște ochi atît de verzi, atît de mari și atît de splendizi, n-am avut nici un motiv de ezitare. Am confirmat pe dată și cu sinceritate.

— Acum, francheţe contra francheţe. Și pe mine m-a preocupat ceva din clipa în care te-am văzut — a zis ea.

— Ascult.

— Nu e nevoie să asculți. Te rog să închizi ochii — mi-a cerut.

Intrigat, m-am conformat dorinței ei. În următoarea fracțiune de secundă, am simțit-o ridicîndu-se în vîrful picioarelor spre pieptul meu și căutîndu-mi gura cu buzele ei fierbinți și dulci.

Nu știu cît a durat sărutul nostru devorant, dar știu că ambii am oftat cînd a trebuit, totuși, să-l întrerupem.

Am coborît cele cîteva trepte ale vilei într-o stare de completă beatitudine, cu gustul buzelor fremătătoare pe gură și mireasma paradiziacă a trupului ei în nări.

Cînd am păşit pe ultima treaptă şi am ieşit de sub cozorocul estacadei, am fost lovit în faţă de o rafală de vînt şi ploaie. A fost suficient pentru a mă dezmetici din starea de deplinătate ce-mi fusese transmisă de pre-

zența Andei. Și, revăzînd cu ochii minții cele două femei ucise cu bestialitate, să simt că mă ia cu frig.

Am făcut un pas înapoi, sub estacadă, pentru a-mi îndesa mai bine pălăria pe cap și a ridica gulerul canadianei, apoi am pornit spre poartă.

Cînd am ajuns în fața merceriei, l-am văzut pe șoferul mașinii de serviciu dormind cu capul pe volan. Subofițerul care asigura paza cîmpului infracțional se vîrîse zgribulit sub o streașină, încercînd să se ferească de ploaie.

— Ceva nou ? l-am întrebat pe ultimul, apropiindu-mă de el.

— Nimic, tovarășe căpitan, — m-a informat cu resemnare.

— Bine, serviciu ușor — i-am urat, ducîndu-mă și deschizînd portiera.

— Să trăiți ! a tresărit speriat șoferul, cînd m-am aruncat lîngă el. Unde mergem ?

— Du-mă la hotelul Continental... Dacă prin apropiere de el există vreun local unde se poate mînca o friptură, lasă-mă în fața intrării — am mai spus.

În clipa cînd mașina a demarat, sprijinindu-mi obosit spatele pe spătarul fotoliului, mi-am amintit că fusesem invitat la masă de procurorul Anghelescu ! Barem să fi avut atîta bun simț să-i dau un telefon și să-l anunț că nu pot veni...

MIERCURI 28 DECEMBRIE

La ora şapte şi jumătate, m-am înfiinţat în cabinetul colonelului Bădoiu, comandantul miliţiei judeţene, un tip în jur de cincizeci şi cinci de ani, scund, grăsan şi cu un aspect total inofensiv.

— Cum vedeţi soluţionarea cauzei ? s-a interesat, după ce mi-a ascultat placid raportul.

— Presupun că prin identificarea perechii de necunoscuţi văzuţi în prăvălie după terminarea programului acesteia. Conform depoziţiei martorilor, aceştia se aflau în relaţii de prietenie cu gestionara. Iar împrejurările în care s-a comis agresiunea, indică că autorul dublului asasinat era, aşa cum v-am spus, în relaţii de amiciţie cu prima victimă...

— Şi a doua victimă ? Desigur, porniţi de la supoziţia că luînd, fără voie, cunoştinţă de uciderea colegei, este suprimată pentru a fi împiedicată să divulge identitatea ucigaşului. Ceea ce presupune, că şi noua venită îl cunoştea pe agresor... a zis, răspunzîndu-şi singur la întrebare.

— Nu mi se pare obligatorie această posibilitate. Pentru că agresorul, chiar dacă i-ar fi fost complet necunoscut, nu putea face altă alegere. Altfel, ultima victimă, luînd cunoştinţă de uciderea prietenei ei, ar fi fost firesc să strige după ajutor, ceea ce ar fi putut crea condiţii pentru capturarea criminalului pe loc. E adevărat că asasinul ar fi putut evita acest pericol imediat şi printr-o imobilizare temporară a noii venite, cîştigînd astfel timpul necesar pentru a putea dispărea. Dar, cruţînd-o, subzista pericolul ca ea să ne pună ulterior pe urmele lui, prin furnizarea semnalmentelor. Şi cazuistica noastră arată că infractorii

n-au prea multe scrupule cînd este vorba de asigurarea anonimatului ce și-l doresc, mai cu seamă cînd este vorba de comiterea unei fapte atît de grave, ca un omor.

— Da... Certă este numai relația de amiciție dintre prima victimă și agresor. Cel de-al doilea omor fiind o consecință a comiterii primului. Deci tot prin verificarea relațiilor gestionarei merceriei, s-ar putea ajunge la individul ale cărei semnalmente le deținești — a admis el. Și cu femeia cu părul roșu, care a intrat după plecarea ultimilor clienți, ce-o mai fi ?

— Pornind de la premiza că asasinii, pentru asigurarea propriei lor securități, nu-și doresc spectatori la comiterea faptei lor, probabil că, mai înainte de a se apuca de „treabă", a așteptat pînă a părăsit prăvălia și această martoră.

— Depistarea ei ar putea să ne ajute... a zis el, fără nici o adresă.

L-am aprobat :

— În mod obligatoriu, și ea face parte din cercul relațiilor primei victime. Căutîndu-l pe criminalul prezumtiv, ar fi firesc s-o identifice și pe ea.

Și-a privit ceasul și, după ce a bătut cu degetele în birou ca într-o tamburină imaginară, s-a decis să-și ridice privirea spre mine.

— Dacă am fi putut stabili mobilul, ne-am fi orientat cu mult mai bine.

— Din păcate, așa cum v-am raportat, nu se evidențiază un mobil cît de cît plauzibil.

— Deci, în actuala fază a cercetărilor, intenționați să contactați și să chestionați relațiile victimei. V-ați mai gîndit și la alte piste ?

— Da, tovarășe colonel. Ca versiune de lucru asigurătoare, cred că n-ar strica dacă am admite și posibilitatea ca agresorul să fie vreun vechi client de-al nostru...

— Exact ! s-a grăbit el să admită, atît de repede, încît sînt convins că tocmai intenționa să-mi propună luarea în considerare și a acestei piste.

— În acest scop, am să vă rog să dispuneți căutarea bănuitului în cartotecile cu semnalmentele răufăcătorilor... am zis, extrăgînd din notes o filă pe care consemnasem portretul vorbit al bănuitului și i-am depus-o pe birou. În

paralel, cred că este bine dacă s-ar verifica și cartotecile modului de operare, în eventualitatea că vreun infractor s-a decis să-și reia „activitatea". De asemenea, am notat dedesubt adresele părinților victimelor. Cred că ar fi bine dacă i-ar duce o mașină de-a noastră la morgă, pentru recunoașterea formală.

— Tovarășe „comandant", îmi mai dați și alte ordine ? s-a interesat el ușor ironic, după ce-mi consemnase cererile pe agenda lui.

— Nu-i vorba de ordine, tovarășe colonel, ci de un sprijin, deoarece eu nu cunosc prea bine oamenii inspectoratului constănțean.

— Am glumit, tovarășe căpitan. Doar e firesc să vă ajut pînă reușiți să vă acomodați... Că nu se știe dacă, pînă la urmă, detașarea dumneavoastră nu se transformă într-o mutare definitivă.

— Vi s-a comunicat ceva în legătură cu această posibilitate ? m-am grăbit să întreb, cu senzația că mi s-a prăbușit tavanul pe cap.

— V-ați cam speriat — a constatat, decizîndu-se să-mi zîmbească prietenește. Nu. Pînă la ora actuală, nu s-a pus o astfel de problemă. Mai aveți și altceva să-mi cereți ?

— Da. Cred că n-ar strica dacă s-ar face și verificarea infractorilor localnici aflați în stare de libertate.

— Toate categoriile ? a zis, ridicîndu-și sprîncenele spre frunte.

— Da. Pentru că, la o adică, și modurile de operare pot evolua. În acest context, vă rog să ordonați ca recidiviștii care nu-și pot justifica modul de petrecere a timpului în seara zilei de luni, în jurul orei opt, să fie trimiși la discuție cu mine. Tovarășe colonel, asta-i tot ce doresc din partea inspectoratului, pentru a-mi putea concentra liniștit investigațiile asupra relațiilor victimei, am zis, ridicîndu-mă din fotoliu și pornind spre ușă.

— Tovarășe căpitan, ați primit raportul necropsiei ? m-a întrebat, cînd am pus mîna pe clanță.

— Încă nu — am replicat, întorcîndu-mă cu fața. Dar nici nu-mi pun speranțe că-mi va putea furniza date relevante. Momentul producerii omorurilor fiind stabilit prin datele anchetei. Așa cum și cauza morții, de asemenea, nu mai comportă discuții.

— Ştiţi, în legătură cu mobilul, mă întrebam dacă n-avem de-a face cu isprava unui dezaxat sexual. Cam ei se ocupă cu treburi atît de monstruoase...

— Îmbrăcămintea victimelor era neatinsă.

— Bine. Spor la treabă...

*

* * *

Primul drum l-am făcut la vama portului, unde, după o scurtă discuţie cu şeful serviciului personal, am aflat unde-l pot găsi pe cel căutat. Ajungînd la corpul de clădiri indicat, am urcat la primul etaj şi, după ce-am parcurs un culoar format mai mult din uşi decît din ziduri, m-am oprit în faţa biroului cu numărul 126.

Am bătut de cîteva ori şi, văzînd că nu mi se răspunde, de necaz, am apăsat pe clanţă. Culmea, uşa nu era încuiată şi s-a deschis. Am văzut un birou tip poliţienesc. Un cuier-pom, un dulap de oţel, cîteva scaune simple şi un birou, îndărătul căruia se afla un tip, care dormea cu capul pe braţele strînse pe tablieră. În acea clipă a sunat telefonul de lîngă el şi, tresărind speriat, şi-a ridicat capul şi a luat receptorul din furcă.

Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, dar părea de cincizeci. Figura — suptă şi mototolită ca un ziar boţit ; buza superioară — spartă şi ochiul stîng învineţit bine. Purta un costum gri deschis, pătat şi ponosit, şi un pulover negru, rulat pe gît.

— Alo ! s-a răstit, în timp ce ochii săi congestionaţi mă priveau buimăciţi. Nu, tovarăşe director. N-a trecut pe la mine... Da, am să-i spun... Să trăiţi ! a zis, adoptînd brusc un ton slugarnic, apoi, depunînd receptorul la loc pe furcă, mi s-a adresat din nou cu asprime : Ce doriţi ?

— Îl caut pe tovarăşul Marin Roşu.

— Eu sînt. Ce doriţi ? m-a chestionat din nou, expeditiv.

— Sînt căpitanul Apostolescu, din miliţia judeţeană şi aş vrea să discut ceva cu dumneavoastră — i-am replicat, remarcînd că şi pe gît are două zgîrieturi.

— Dacă-i vorba de aprobare de o scutire vamală...

— Nu despre asta e vorba ! l-am întrerupt. Sînt în interes de serviciu.

— Atunci vă rog să luaţi loc — s-a decis el, surprins, indicîndu-mi cu mîna unul din scaunele aşezate în faţa biroului său.

Mai întîi mi-am agăţat tacticos pălăria şi canadiana în cuierul pom, abia după aceea m-am aşezat pe scaun, deşi-l vedeam fierbînd de curiozitate.

— Vă ascult — mi-a dat el ghes.

— De cînd n-aţi mai văzut-o pe soţia dumneavoastră ?

— Pe Mioara ? ! a zis mirat, trimiţînd spre mine un efluviu miasmatic de usturoi şi băutură trezite.

— Aveţi mai multe soţii ? am întrebat, trăgîndu-mă instinctiv spre spătarul scaunului.

— Nu ! Cum să am ? !

— Atunci e mai simplu. De cînd n-aţi mai văzut-o ? mi-am repetat întrebarea.

— Eu ştiu... ? Probabil de vreo două luni... Dar ce-i, m-a reclamat la miliţie ? s-a înfuriat el.

Am clătinat capul.

— N-aţi aflat ce i s-a întîmplat ?

A venit rîndul lui să-şi clatine capul.

— A fost ucisă luni seara — l-am anunţat dintr-o bucată.

— Ucisă ? !

Am confirmat.

— Unde ? !... De către cine ? m-a chestionat, neîncrezător, dar nu cine ştie ce afectat.

— În magazinul pe care-l gestiona. De către cine, nu ştim încă. Dar sperăm să aflăm de la dumneavoastră.

— Păi de unde să ştiu eu ? Doar v-am spus că n-am mai văzut-o de vreo două luni de zile...

— Pe Eleonora Petrescu o cunoaşteţi ?

— Sigur ! Era colegă cu Mioara... Şi cred că ea şi-a vîrît coada în căsnicia noastră şi a învăţat-o pe Mioara să-mi dea cu picioru-n fund. Dar ea, ce amestec are în moartea Mioarei ? a întrebat, contrariat.

— Şi ea a fost ucisă odată cu soţia dumneavoastră — am precizat, povestindu-i pe scurt împrejurările în care fuseseră descoperite victimele.

Cînd am terminat, mă privea îngrozit. Aparent, nu atît pentru soarta fostei lui soții, ci pentru drama în sine.

— Acum, cînd cunoașteți împrejurările în care Mioara a fost ucisă, vă rog să-mi spuneți dacă aveți vreo bănuială asupra celui care ar fi putut sau ar fi fost interesat să-i ia viața.

Și-a țuguiat buzele și a dat din cap că n-are habar. Apoi și-a luat seama și a spus cu năduf :

— Probabil că i-a dat la cap vreunul din derbedeii cu care s-a încurcat după ce a părăsit domiciliul conjugal.

— Ați putea să-mi vorbiți despre aceștia ?

— Păi ce, credeți că a venit să mi-i prezinte mie ?

— Atunci de unde știți de existența acestor „derbedei" ?

— Era firesc să existe... a ridicat din umeri. Care femeie rămasă fără stăpîn nu-și face de cap ? În orice caz, am văzut-o de mai multe ori prin oraș cu același golan...

— Îl cunoașteți ?

— Nu.

— Și cum de știți că era golan ?

— Ce altceva putea fi dacă s-a încurcat cu o femeie măritată ?

— Ați văzut-o cu bărbatul respectiv și înainte de a vă despărți ?

— Ei, asta-i bună ! Adică credeți că, dacă ar fi fost cu mine, i-aș fi permis să umble cu alții ? Dacă s-ar fi întîmplat așa, ar fi fost vai de mămicuța ei... O făceam una cu pămîntul !... m-a anunțat el cu toată convingerea.

— Deci cam cînd l-ați văzut pe necunoscut în compania Mioarei ? i-am scurtat eu tirada, deoarece duhoarea pe care mi-o expedia cu generozitate îmi muta nasul din loc, deși mă străduiam să-l țin cît mai departe de gura lui.

— Cred că în ultimele trei luni.

— Ați putea să mi-l descrieți ?

— Sigur. Era un vlăjgan înalt, și avea părul șaten sau blond.

— Figura ?

— Eh ! Avea o figură comună — a aruncat disprețuitor.

— Cam cîți ani să fi avut ?

— Probabil că pînă în treizeci... Că dacă tot își făcea de cap, nu era ea proastă să-și ia un țiitor mai în vîrstă și serios, ca mine.

— Purta o haină de blană din cojoc întors ? am vrut să știu, cu gîndul la necunoscutul semnalat în prăvălie, cu cîteva minute mai înainte de declanșarea dramei.

— Nu purta așa ceva. Dealtfel, nici n-ar fi fost cazul să umble cu o astfel de haină în luna septembrie, cînd la Constanța e atît de cald că se mai face încă plajă.

Am încercat să mai depistez și alți bărbați care i-ar fi anturat fosta soție. Dar a fost zadarnic. „Derbedeii" pe care-i invocase se limitau numai la „golanul" despre care-mi vorbise deja.

— În fond, care a fost cauza pentru care Mioara a părăsit domiciliul ? am întrebat, apreciind că a venit momentul să mă edific și asupra persoanei lui.

— Cum v-am spus și mai înainte, cred că Eleonora, avînd nevoie de o parteneră la desfrîul în care trăia, a învățat-o pe Mioara să mă părăsească — a spus, într-o atitudine de filozofică resemnare.

— Și în ce fel și-a justificat atitudinea ? am insistat, în dorința de a cunoaște mai bine victima.

— Susținea că vin acasă băut și o iau la poceală.

— Și s-a întîmplat să veniți acasă băut și... și s-o bateți ?

— Bineînțeles ! Cum altfel aș fi putut reacționa, cînd, venind acasă noaptea tîrziu, ea sărea cu gura că vrea să știe unde am fost. Degeaba o rugam să mă lase să dorm, că sînt obosit... Ea vroia în orice chip să-mi facă educație. Atunci, firesc, mă enervam și-o băteam pînă tăcea.

— Deh, neplăcută situație — am zis, compătimitor, cu gîndul la suferințele prin care trecuse victima.

— Vedeți, așa mi-am spus și eu ! a exclamat el, crezînd că afirmația mea îi era favorabilă. Zadarnic încercam să-i explic cu vorbă bună că, într-o căsnicie, bărbatul poate să facă ce vrea, pentru că numai femeia e stîlpul casei. Ea o ținea pe a ei, prelucrîndu-mă cu lozinca drepturilor egale între sexe. Și de cîte ori ea-i dădea cu Constituția, eu i-o aplicam...

Era atît de mîndru de principiile lui de tiran, încît mi s-a făcut greață și i-am scurtat-o :

— Din cîte știu, chiar și după ce v-ați despărțit i-ați ațînut calea și ați violentat-o...

— Așa este. Eu țin la cinstea căminului conjugal și încercam s-o lămuresc să se întoarcă acasă. Dar văzînd că ea, preferînd calea pierzaniei, îmi respinge propunerea de reconciliere, mă înfuriam și o plesneam — a aprobat cu satisfacție.

— Ce-ați făcut alaltăieri, adică luni seara ?

— După ce-am terminat serviciul, m-am dus să mănînc la restaurantul „Zorile", unde m-am întîlnit cu o cunoștință și ne-am încurcat la un pahar de vorbă.

— La ce oră ați intrat în restaurant și pînă la ce oră ați rămas acolo ?

— M-am dus pe la cinci și am plecat cînd s-a închis, pe la unsprezece seara.

— Cine era cunoștința cu care ați stat la masă ?

— Un coleg care lucrează tot la vamă. Se numește Emil Moraru.

— Ce-ați pățit acolo ? m-am decis să întreb, arătînd spre ochiul lui tumefiat.

— Ah ! Pe cînd mă aflam în restaurant, am avut o altercație cu un nenorocit de huligan... Voia cu orice chip să se așeze și el la masa noastră. Cînd i-am cerut s-o șteargă, a sărit la bătaie. Pînă m-am ridicat de pe scaun, a reușit să-mi radă cîțiva pumni, dar, p-ormă, după ce m-am sculat în picioare, am bătut la el ca la fasole, pînă l-a podidit sîngele pe nas. Dacă nu interveneau niște cetățeni, pentru a ne despărți, aș fi dat în el pînă-l asculta doctorul cu urechea — a spus, grozăvindu-se mai ceva ca Cassius Clay înaintea meciurilor, din care nu de puține ori el era „încasatorul".

— Pe la ce oră s-a petrecut acest incident ? am întrebat, convins că, de fapt, după carențele lui de caracter, numai el putea fi acela care putea provoca incidentul ce mi-l relatase.

— În jurul orei opt seara.

Pentru o clipă, am fost tentat să-i cer să mă conducă la colegul cu care stătuse la masă, deoarece ora la care se referea era foarte apropiată de momentul comiterii omorurilor. Dar am renunțat. Nu pentru că nu l-aș fi crezut capabil s-o ucidă pe soția lui, ci, mai curînd, pentru că n-o vedeam pe victimă, care-l cunoștea ce poamă era, capabilă

să intre singură cu el în magazia prăvăliei și să-i mai și ofere spatele.

Cînd, închizîndu-mi notesul, m-am ridicat de pe scaun, mi-a urmat și el exemplul. Marele tiran nu cred că avea prea mulți centimetri peste un metru și jumătate.

*
* *

Cea de-a doua persoană de pe lista întocmită cu tatăl Mioarei funcționa într-o casă de mode pentru cucoane. Pe halatul ei de lucru, de culoare verde închis, era agățat un ecuson pe care scria : „Manea Lucia — șefă de echipă". Avea în jur de douăzeci și cinci de ani, era suplă, cu părul șaten și figură plăcută, de om isteț.

După ce i-am arătat legitimația și i-am spus că vreau să discut cu ea, m-a poftit într-o cameră de probe, de vreo patru metri pătrați și pereții căptușiți în întregime cu oglinzi. M-a lăsat acolo cîteva momente singur, apoi a revenit cu două scaune desperecheate. Deși părea foarte curățică, și cred că era, cînd s-a așezat pe unul din scaune, am simțit un damf de transpirație. Probabil că de vină era numai halatul, care, datorită culorii sale antijeg, nu mai fusese spălat de prea multe luni de zile.

— Presupun că știți de ce-am venit la dumneavoastră — am zis, pe cînd îmi pregăteam notesul.

— Da, am aflat de nenorocirea care le-a lovit pe Mioara și Eleonora — a răspuns, clătinîndu-și capul cu amărăciune. Tot orașul vorbește numai despre asta...

— Le cunoașteți de mult pe victime ?

— Pe Eleonora numai de vreun an, iar pe Mioara de cinci-șase.

— Cum v-ați împrietenit cu Mioara ?

— Locuind prin apropiere de prăvălia ei, cumpăram adesea furnituri de la ea. Am început să stăm de vorbă și, cînd a aflat că sînt croitoreasă, a venit și ea la mine, pentru a-și lucra cîte ceva. Ea fiind foarte sociabilă și drăguță, am devenit foarte apropiate și am început să ne vedem mai des...

— Cît de des ?

— Eu știu ?... Cel puțin o dată pe săptămînă, cînd ne adunam la mine acasă mai mulți prieteni să bem cîte o cafea sau să dansăm. Asta se întîmpla numai sîmbăta sau duminica.

— Venea și cu soțul ei ?

— Prima dată cînd a venit la mine, în urmă cu vreo patru ani, l-a adus și pe el. Dar lui nu i-a convenit, pentru că la mine nu se bea așa cum ar fi vrut el. Drept care n-a mai intrat în casa mea și nici pe ea n-a mai lăsat-o să vină. Abia în ultimul an, după ce s-a despărțit de el, a reînceput să mă viziteze.

— Sînteți căsătorită ? am vrut să știu, pentru a mă lămuri asupra caracterului întrunirilor la care se referea.

— Bineînțeles. Am și doi copii.

— Să vă trăiască ! Pe Eleonora ați cunoscut-o prin intermediul Mioarei ?

— Exact. Și ea era o fată bună și cumintică.

— Aveți vreo bănuială asupra persoanei care ar fi putut să vă ucidă prietenele ? m-am interesat, punînd întrebarea polițienească șablon.

— Bineînțeles ! Numai soțul Mioarei putea fi atît de besmetic pentru a comite o faptă atît de mîrșavă. Cînd l-a adus la mine, mi-a făcut impresia unui om cumsecade și timid. Abia ulterior, cînd, văzînd-o pe Mioara la ea în prăvălie umflată de bătaie, am întrebat-o ce-a pățit, am aflat care era adevărata față a „timidului" ei soț. Era un dement obsedat de ideea necesității terorizării femeii. O stîlcea în bătaie în fiecare zi...

— Probabil că era foarte gelos... mi-am dat eu cu presupusul, aparent într-o doară, dar, de fapt, făcînd un prim sondaj asupra moralității victimei, deoarece știam că nu întotdeauna soții care apelează la metode violente de convingere sînt chiar pe de-a întregul nebuni.

Zîmbind disprețuitor și dînd din cap cu amărăciune, a rostit cu acreală :

— Domnule căpitan, era nebun de legat. Spunea că el se conduce după un principiu învățat de la tatăl lui, care, la fel ca și el, se ghida după nu știu ce proverb arăbesc care susținea că femeia trebuie bătută în fiecare zi, deoarece, chiar dacă soțul nu știe de ce o face, nevasta știe că o merită !

— Nu se poate ! am exclamat, neîncrezător.

— Cînd mi-a povestit prima oară despre logica care-i guvernează soţul, la fel ca şi dumneavoastră, m-am întrebat dacă nu cumva Mioara e cea ţicnită. Ulterior, cînd am aflat de la Eleonora că vine pe la mercerie numai pentru ca s-o bată şi să plece, mi-am dat seama că nu exagera.

— Cît a stat cu el căsătorită ?

— Vreo cinci ani.

— De la început a avut această comportare ?

— După spusele Mioarei, chiar de a doua zi după nuntă.

— Şi cum de a suportat atît de mult timp acest calvar ?

Ridicîndu-şi umerii spre ureche, a dat din cap că nici ea nu poate să priceapă.

— Doamnă Manea, există persoane care găsesc că este foarte plăcută suferinţa fizică.

— Vreţi să ştiţi dacă Mioara era masochistă ? m-a întrerupt, pricepînd unde vreau să ajung.

Am confirmat.

— Nu. Nu asta era problema, ci cu totul alta. Era foarte religioasă şi fusese educată în spiritul moralei rurale, astfel că nu putea concepe posibilitatea unei despărţiri. În mentalitatea ei, dacă s-au unit în faţa lui Dumnezeu, numai acesta mai putea să-i despartă. Divorţul fiind un păcat şi un fapt reprobabil. Cînd i-am spus că mentalitatea ei este de multe secole desuetă, mi-a argumentat cu un citat biblic care afirmă că dacă eşti pălmuit pe un obraz, trebuie să-l oferi şi pe celălalt... Acum aţi înţeles ce fel de om era Mioara ? m-a consultat, dînd din umeri într-un gest care spunea că o situaţie, chiar şi atunci cînd n-are scuză, poate avea o explicaţie.

— Şi, totuşi, în pofida concepţiei pe care o avea, pînă la urmă tot s-a despărţit de soţul ei. Ce a determinat-o la comiterea acestui „sacrilegiu" ? A cunoscut un alt bărbat ? am întrebat, cu gîndul la posibilul criminal.

— A convins-o tatăl ei, căruia, de ruşine, îi ascunsese maltratarea sistematică la care era supusă. Cînd însă acesta a văzut-o plină de vînătăi, nu s-a lăsat pînă n-a făcut-o să-i povestească de unde le are. După ce a aflat, i-a luat lucrurile şi a adus-o la el acasă, obligînd-o să intenteze acţiunea de divorţ.

— Aţi putea să-mi spuneţi cine erau prietenii Mioarei ?

— Nimic mai simplu ! Singurul ei prieten era Mihai, cu care dealtfel intenţiona să se căsătorească după ce obţinea divorţul de zurbagiul ei de bărbat.

— Vă referiţi la marinarul Mihai Karagheorghe ? am întrebat, după ce mi-am consultat notiţele audierii tatălui victimei.

— Da.

— S-ar părea că în ultimele două luni, n-au mai fost văzuţi împreună.

— Nici nu-i de mirare, de vreme ce Mihai urmează un curs de ofiţeri mecanici în Anglia.

— Şi alţi prieteni ?

— N-a avut — a răspuns cu fermitate.

— Şi dacă totuşi ar fi avut, credeţi că ar fi trebuit să ştiţi dumneavoastră ? i-am întors-o, puţin iritat de siguranţa ei.

— N-aveam secrete una faţă de cealaltă !

— Cunoaşteţi un bărbat care are aceste semnalmente... ? am întrebat, descriindu-l pe tipul cu cojocul întors.

— Nu... a răspuns, după ce m-a privit cîteva clipe intrigată. Are vreo legătură cu Mioara ?

I-am spus ce rol îi atribui, pînă la proba contrară.

— Probabil că era vreun client...

— E firesc ca un client să plece şi să revină după ora de închidere a prăvăliei ?

— Atunci era o cunoştinţă...

— Ce fel şi cît de apropiată îi era această cunoştinţă ?

Ea a ridicat din umeri că nu ştie ce să-mi răspundă, iar eu mi-am zis că, în ciuda siguranţei pe care o afişa martora, n-aveam voie să-i iau afirmaţiile ca riguros exacte. Dealtfel, însuşi faptul că-mi înfăţişa victima ca fiind atît de neprihănită era un argument care demonstra că nu prea ştie ce vorbeşte, fie şi pentru faptul că încă n-am auzit că sfinţii şi îngerii ar mai putea fi găsiţi şi în altă parte decît pe picturile cu caracter religios.

— Despre Eleonora, ce-mi puteţi spune ?

— Ea, într-adevăr, era mai şmecheruţă — a afirmat interlocutoarea mea, parcă ghicindu-mi gîndurile şi, deci, simţindu-se obligată să-mi ofere în compensaţie şi o antiteză. Mereu avea încurcături cu bărbaţii...

— Ce fel de încurcături ? am insistat, văzînd-o că și-a lăsat fraza în suspensie.

— Povestea că dacă se vedea o dată cu un bărbat, pentru a doua oară își dă întîlnire, dar nu se mai duce. Mai spunea, rîzînd, că are vreo trei care i-au promis că, pentru felul cum și-a bătut joc de ei, îi vor suci gîtul dacă vor mai pune mîna pe ea.

— Cine sînt aceste cunoștințe ? m-am grăbit s-o întreb.

— Habar n-am. Spre deosebire de Mioara, cu ea nu eram atît de apropiată, încît să-mi facă confidențe.

— Totuși, a rostit vreun nume sau a făcut vreo aluzie la relațiile ei masculine ? am persistat.

— Nu, nu-mi amintesc.

— Bine — am admis cu resemnare — vă rog să-mi spuneți cine sînt persoanele pe care Mioara le-a cunoscut în casa dumneavoastră.

Mi-a furnizat numele a patru perechi de căsătoriți.

Mai înainte de a părăsi minuscula încăpere, am întrebat-o dacă își închipuie cine ar putea fi roșcata văzută intrînd în mercerie, de către frumoasa mea Anda.

Nu și-a putut închipui. În schimb, ca să-mi sporească necazul că bat pasul pe loc, cînd ne-am ridicat de pe scaune, m-a învăluit din nou într-un damf de transpirație.

* * *

În următoarele ore, traversînd orașul în lung și în lat de mai multe ori, am reușit să contactez și să audiez toate persoanele pe care Mioara Roșu le întîlnise în casa Lucicăi Manea. În afară de faptul că au susținut cu toții că „Mioara era o fată bună și cumintică", iar Eleonora a fost o șmecheruță care „învîrtea bărbații pe degete", n-au fost în stare să-mi furnizeze date concrete despre victime, nici măcar cît croitoreasa al cărei halat mirosea îngrozitor a transpirație.

Foarte „satisfăcut" de mersul anchetei, am intrat într-un restaurant cu aspect atrăgător și am mîncat o friptură, al cărei gust predominant era de dușumea reformată.

Deși știam că nu-i cuminte să stai la coada calului, la gura tunului și, mai cu seamă, în ochii șefului, mi-am spus

că trebuie, totuși, să-mi asum riscul de a mă arăta pe la inspectorat, deoarece, pînă la urmă, tot datorită șefilor îmi primesc cu regularitate solda.

Astfel, la ora patru și jumătate după-amiază, m-am strecurat în biroul ce-mi fusese repartizat. Pe cînd îmi agățam haina în cuier, am remarcat pe masa de lucru cîteva file dactilografiate. Ducîndu-mă să-mi ocup scaunul, am constatat că mi se trimisese o copie a raportului necropsiei efectuate victimelor.

M-am așezat și am început să-l citesc. Cînd am terminat lecturarea lui, am avut certitudinea că nu sînt cu nimic mai erudit decît înainte de a-l fi primit. Atît cauza morții cît și ora aproximativă a producerii decesului fuseseră stabilite deja prin datele anchetei. Iar faptul că arma crimei trebuie să fi fost un corp contondent. „...după conturul urmelor lăsate, putînd fi eventual o țeavă cu diametrul de circa douăzeci de centimetri", nu mă ajuta cu nimic în depistarea mîinii care o manevrase cu atîta „aplicație".

Oftînd de amărăciune, am aruncat raportul pe masă și m-am ridicat de pe scaun, cu intenția să mă apuc de verificarea relațiilor celei de-a doua victime.

Cînd am întins însă mîna după canadiană, cineva s-a apucat să-mi bată la ușă. Mi-am retras brațul și m-am dus să deschid.

— Tovarășul căpitan Apostolescu ? m-a întrebat din prag un locotenent de statură potrivită dar bine legat, pînă în douăzeci și cinci de ani, cu mutră bărbătească, de sportiv, ochi verzi și părul șaten deschis, ondulat și cam de multișor netuns.

Am dat din cap că a nimerit-o.

— Să trăiți ! Sînt locotenentul George Paschia, de la Identificarea operativă. În conformitate cu ordinul primit de la colonelul Bădoiu, am verificat cartotecile cu semnalmentele infractorilor, funcție de datele furnizate de dumneavoastră. Astfel, am selecționat patru persoane care ar putea corespunde cu descrierea suspectului căutat — a spus, lovindu-și coapsa cu un notes pe care-l ținea în prelungirea brațului stîng.

— Au fost invitați la sediu ?

— Bineînțeles. Sînt într-un birou alăturat și dacă doriți să-i audiați...

— Li s-a explicat sub ce bănuială au fost convocați ?

— Ar fi trebuit s-o facem ? s-a făcut el că se miră, disimulîndu-și un zîmbet ironic.

— S-au verificat și cartotecile modului de operare ? m-am interesat ca și cum n-aș fi auzit ce-a spus, așa, ca să nu-i dau satisfacția că m-a prins punîndu-i o întrebare puerilă.

— Sigur. Însă nu s-a evidențiat nimic care să aducă cu modul de ucidere a celor două victime din cauza ce-o cercetați. De fapt, am avut ceva asemănător, dar cum autorul a fost executat, în urmă cu cinci ani, m-am gîndit că poate nu vă interesează — a zis, făcîndu-se că-și regretă neglijența, în pofida faptului că mă privea înveselit pe sub gene.

Am vrut să-i povestesc că cine ia peste picior un superior, riscă să doarmă cîteva nopți la garnizoană, dar m-am abținut, spunîndu-mi că nu e nimic rău în faptul că noile promoții de polițiști sînt mai istețe și au mai mult umor decît a avut generația mea la intrarea în „branșă".

— Mă rog... Dacă numai pe cei patru îi avem, numai cu ei defilăm ! am făcut eu haz de necaz, încercînd să-i demonstrez tînărului ofițer că și eu sînt băiat de comitet. Să mergem să-i vedem ! m-am decis.

— Vreți să discutați cu toți odată ? s-a arătat el nemulțumit.

— Ce altceva se mai poate face dacă i-ați pus în dezvălmășie, în aceeași încăpere. Dealtfel, chiar dacă aș fi atît de ageamiu, încît să-mi imaginez că, printr-o simplă acțiune de rutină, ne-a și căzut în mîini „omu" care ne trebuie, trei dintre ei sînt aprioric nevinovați în raport cu cauza. Așa că, de fapt, n-are nici o importanță că se află laolaltă... am spus cu indiferență.

— Tovarășe căpitan, e drept că sînt împreună, dar fiecare dintre ei stă cu scaunul întors și privește un perete. De asemenea, doi subofițeri veghează să nu întoarcă capul și să nu comunice între ei. Am luat aceste măsuri considerînd că ar fi mai bine să-i chestionați pe fiecare în parte, urmînd ca eu, care-i cunosc, să-i caracterizez mai înainte de a-i introduce pe rînd în biroul dumneavoastră — mi-a replicat locotenentul cu fermitate.

— Sînt de acord — am admis, gîndind că nu mă înșelasem cînd am apreciat că tinerelul din fața mea este un băiat deștept. Cu cine începem ?

A ridicat notesul, a întors cîteva pagini și m-a anunțat :

— Fleancu Marian, trei condamnări : 1. un an, pentru furt din mașini, pedeapsa executată. 2. cinci ani, pentru trei spargeri de locuințe, a executat numai doi ani, restul intrînd într-un decret de grațiere. 3. Șase ani, pentru alte două spargeri, a executat patru. Condamnările le-a suferit la intervale variind între două și opt luni. În ultimii trei ani, nu ne-a mai dat bătaie de cap... — a încheiat el, ridicînd întrebător ochii spre mine.

— Deci, numai infracțiuni fără vătămarea integrității corporale, am conchis. În sfîrșit, să-l vedem.

Cîteva secunde mai tîrziu, locotenentul a revenit în birou împreună cu un bărbat în jur de treizeci de ani, blond-șaten, cu ochi căprui și trăsături regulate. Era înalt de aproximativ un metru și optzeci, suplu și purta un costum gri-închis, cămașă cu carouri roșii și cravată în dungi negre și albe. Avea arcada dreaptă ușor învinețită.

A rămas lîngă ușă, într-o atitudine de bunăvoință slugarnică, specifică infractorilor cînd ajung la noi.

— Vă rog să luați loc — l-am invitat, arătîndu-i unul din scaunele din fața biroului meu.

— Da, să trăiți ! a spus, grăbindu-se să se apropie de scaun.

Cînd s-a așezat, am văzut cîteva pete brune pe pantalonii lui, de la genunchi spre manșete. Pete de aceeași natură am remarcat și la partea inferioară a mînecilor sacoului.

— Intreprind investigații în legătură cu o infracțiune și nu este un secret că, în astfel de împrejurări, conform unei vechi rutini, discutăm întotdeauna și cu persoanele care au suferit condamnări penale. Acesta este motivul pentru care v-am invitat la noi — l-am informat.

M-a aprobat dînd din cap și apoi, făcînd un gest de resemnare, a spus cu o cursivitate apreciabilă :

— Dacă așa trebuie, desigur, vă stau la dispoziție... Cu toate că, vă mărturisesc, aceste verificări, la care sînt supus de cîte ori se comite o fărădelege, nu-mi fac nici o plăcere, chiar mă și întreb dacă pentru o greșeală comisă

în tinereţe — şi pe care ar fi firesc să fiu lăsat s-o uit — merită să fiu mereu tracasat.

— Din cîte ştiu, nu e vorba de o greşeală, ci de trei condamnări succesive, fiecare din acestea referindu-se la un număr considerabil de infracţiuni ! i-am răspuns.

— Aşa-i. Dar ele ţin de păcatele tinereţii...

— Nu cunosc această noţiune. Însă ştiu că cine încalcă legea, trebuie să răspundă ! l-am întrerupt. Dacă n-aţi fi intrat în conflict cu justiţia, n-aţi fi fost acum aici. Şi cum în această situaţie v-aţi pus singur, imputări vă puteţi face numai dumneavoastră ! am replicat cu severitate, că prea făcea pe mironosiţa persecutată.

A dat din cap spăşit şi a admis cu falsitate :

— Aveţi dreptate. Cine face ca mine, merită ca mine să pătimească. Vă stau la dispoziţie.

— Ce-aţi făcut de la ultima eliberare ?

— În ultimii trei ani, am muncit cinstit... Asta poate s-o confirme şi domnul locotenent... a spus, întorcînd capul spre Paschia, ca să-l ia de martor.

Ofiţerul, fără să-i răspundă, s-a uitat la el de parcă ar fi privit printr-un geam.

— Nu v-am cerut probă testimonială, ci să-mi spuneţi unde aţi lucrat după eliberare — l-am ghidonat.

— Din momentul în care am ispăşit închisoarea, m-am angajat la restaurantul „Cazino", unde lucrez şi în prezent.

— Cu ce vă ocupaţi acolo ?

— Lucrez în cadrul atelierului de întreţinere.

— Vă rog să-mi spuneţi ce-aţi făcut în ultimele trei zile, adică duminică, luni şi marţi — i-am cerut, încadrînd, din motive tactice, ziua omorului cu alte două, nesemnificative pentru anchetă.

— Am lucrat ! a exclamat el, arătîndu-se surprins de nerozia întrebării mele.

— Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ? am întrebat, făcîndu-mă că-l privesc cu admiraţie.

— Nu, conform programului, de la opt la patru după-amiaza. Eu am înţeles însă că vreţi să verificaţi dacă mă duc la serviciu cu regularitate... a încercat el să-mi explice.

— Ce-aţi făcut duminică, luni şi marţi între orele patru şi zece seara ? l-am întrerupt.

— Duminică după-amiază, prietena mea a venit la mine și am stat în casă pînă a doua zi, cînd am plecat amîndoi la lucru...

— Cum se numește și cu ce se ocupă prietena ta ? a întrebat Paschia, probabil plictisindu-se să stea în picioare și să-și schimbe centrul de greutate de pe un picior pe celălalt.

— Se numește Bantea Crizantema și lucrează ca ospătăriță la restaurantul lacto-vegetarian din centru.

Mi-am notat răspunsul lui repede, ca să-i dau impresia că aceasta e ziua pentru care vreau să-i stabilesc alibiul, motiv pentru care am și insistat :

— Aveți martori că duminică seara vă aflați la dumneavoastră acasă ?

— Sigur. Pe la ora șapte a venit fratele Crizantemei cu soția lui și am băut un pahar de vin împreună.

— Cum se numește și unde poate fi găsit fratele prietenei dumneavoastră ?

După ce mi-a răspuns și eu m-am prefăcut că notez cu conștiinciozitate, și aceste date mi-am spus că a venit momentul să aflu ce mă interesa și l-am îndemnat :

— Acum, vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut luni după-amiază.

— La ora patru m-am dus și am mîncat, apoi am plecat acasă și m-am culcat. M-am trezit pe la șapte și jumătate seara și, știind că prietena mea urma să plece de la serviciu direct la ea acasă, pentru a-și ajuta mama la treburi gospodărești, am ieșit prin oraș, să mă plimb...

— V-ați întîlnit cu cineva în timpul promenadei ?

— Nu... Nu-mi amintesc — m-a anunțat pe un ton de regret, după ce, în prealabil, adoptase o atitudine meditativă, încruntîndu-se gînditor.

— Și pe unde v-ați plimbat ?

— Prin centru, căscînd gura la vitrinele magazinelor. Apoi m-am decis să mă duc să beau o bere.

— Cam cît putea fi ora cînd ați luat această hotărîre ?

— Probabil, opt — opt și cinci minute.

— Și a fost rece ? m-am făcut că glumesc, deși îl urmăream cu multă atenție, deoarece relatarea lui ajunsese la punctul de interferare cu momentul comiterii omuciderilor.

— Nu știu, pentru că n-am apucat s-o beau... a zis, strîmbîndu-se cu acreală.

— Era lume multă ? mi-am dat cu presupusul, continuînd să afișez un aer amical.

— Bineînțeles, ca de obicei. Motiv pentru care, dealtfel, am și intrat în conflict cu un zurbagiu... a zis, lăsîndu-și capul în jos, stingherit.

— Cum așa ? am întrebat, cu o curiozitate aparent neutră.

— Destul de simplu... Văzînd că nu sînt mese libere, m-am dus spre una la care se aflau numai două persoane și am cerut permisiunea să mă așez și eu... În clipa următoare — a spus, ridicîndu-și capul și privind scîrbit peretele din spatele meu — unul din cei doi a sărit de pe scaun și, fără nici o explicație, a început să mă lovească cu pumnii în față... a continuat, pipăindu-și cu un gest involuntar arcada pe care o remarcasem încă de la intrarea lui în birou, ca fiind ușor învinețită. La început, n-am înțeles ce se întîmplă, apoi, simțind că mă podidește sîngele pe nas, am văzut roșu înaintea ochilor și am început să dau și eu în el. Cînd s-a prăbușit plin de sînge peste masă, mi-a trecut furia și mi-am dat seama că, dacă nu dispar imediat din restaurant, am toate șansele să ajung la miliție...

— În ce restaurant a avut loc acest incident ? am întrebat cu o bănuială bine conturată.

— La „Zorile" — mi-a confirmat el prezumția, continuînd : Ca persoană cu cazier, am știut că vina pentru provocarea scandalului îmi va fi imputată, în mod automat, mie, ceea ce putea să însemne cel puțin trei luni de închisoare pentru huliganism... E adevărat că el îl poate aduce ca martor pe individul cu care bea la masă, iar eu n-am pe nimeni care să ateste că el a început bătaia, dar să știți că v-am spus numai adevărul adevărat. Știu că pentru asta am fost adus la dumneavoastră și tot ce vă rog este să fiți imparțial, să faceți abstracție de faptul că sînt un fost infractor și să nu mă trimiteți în judecată, pînă nu cercetați cine a început scandalul... Pentru că nu este posibil să nu existe niște martori obiectivi, care asistînd de la celelalte mese din apropiere la disputa noastră, să vă ajute să stabiliți adevărul.

— Cum arată persoana cu care v-aţi bătut ? am întrebat.

Aşa cum realizasem de la început, intrase în conflict chiar cu domnul Marin Roşu, soţul recalcitrant al gestionarei ucise în mercerie. Mai rar aşa coincidenţă ! mi-am spus eu, înveselit.

— Ce-aţi făcut după ce-aţi ieşit din restaurant ? mi-am continuat interogatoriul, cu toate că, pornind de la principiul că un individ nu se poate afla în acelaşi timp în două locuri diferite, era evident că-mi pierd vremea cu el.

— Cum îmi trecuse cheful de bere şi trebuia să mă spăl — a zis, arătîndu-mi mînecile hainei pătate cu sînge — m-am dus înapoi acasă, unde am găsit-o pe prietena mea, care se întorsese de la mama ei mai devreme.

Pentru că situaţia era clară, în încheiere l-am întrebat dacă o cunoaşte pe Mioara Roşu.

El mi-a răspuns că habar n-are cine ar putea fi, iar eu l-am anunţat că e liber.

— Cum, nu mă reţineţi ? ! a exclamat el, privindu-mă aiurit.

— Nu. Mai întîi, vom cerceta, apoi, vom decide, i-am replicat cu seninătate.

S-a ridicat şi a pornit spre uşă făcînd temenele, cu faţa rîzîndu-i de bucurie.

— Sînteţi convins că este „curat" ? m-a întrebat locotenentul, după ce s-a închis uşa.

Am confirmat, povestindu-i modul coincident prin care exclusesem simultan două persoane din cercul eventualilor bănuiţi.

— Asta da figură ! a admis el, rîzînd. Îl introduc pe următorul ?

— Da. Cine e ? am întrebat, privindu-mi ceasul şi constatînd că mi-am pierdut de pomană mai bine de jumătate de oră.

Şi-a privit notesul şi a citit :

— Potroacă Grigore, zis şi Georges Pallady, cu dublu „l" şi „y" în coadă, că e mai „anglez". Trişor în toate categoriile de jocuri de noroc, şi escroc, mai cu seamă în vînzări de „aur" şi pietre „preţioase". A avut şaisprezece condamnări, între unu şi trei ani, totalizînd treizeci şi

unu de ani, dar avînd baftă la amnistii, n-a executat nici doisprezece ani pînă la capăt.

— Vă rog să-l aduceți — i-am spus.

În mai puțin de jumătate de minut, a introdus în birou un tip suplu și înalt, ale cărui trăsături plăcute, ușor feminine, părul complet alb, tuns cu pedanterie și ochelarii cu rame groase îi dădeau un aer de ministru de externe. Impresie la care contribuia și eleganța cu care era îmbrăcat ; costum negru, croit de o mînă de maestru, cămașă albă, cravată neagră cu puncte roșii, discrete, și pantofi din piele neagră, parcă chiar atunci lustruiți.

— Domnule comandant, am onoarea să vă salut — a zis, subliniindu-și spusele printr-o scurtă înclinare a capului, în timp ce ochii lui albaștri mă fixau cercetători.

— Vă rog să luați loc, l-am invitat, după ce mai înainte m-am ridicat în picioare și m-am recomandat.

— Domnule căpitan, cărui fapt datorez plăcerea și onoarea de a vă fi putut cunoaște ? s-a interesat, cu o solicitudine de gentleman englez, obligat să întrețină o discuție plictisitoare de salon, după ce s-a așezat pe scaun.

— Domnule Potroacă, v-am invitat pentru o verificare de rutină... am început să spun, dar m-a întrerupt.

— Deci, o stabilire a activității „cadrelor de bază" din evidențele poliției române ? s-a interesat el, rîzînd înveselit.

— Dacă vreți, se poate spune și așa. De cît timp vă aflați în stare de libertate ?

— Luna viitoare, se împlinesc doi ani și jumătate — a răspuns, devenind circumspect.

— Și ce-ați făcut în acest interval de timp ?

— Dacă, așa cum îmi închipui, s-a depus vreo reclamație care v-a făcut să vă gîndiți la mine, de la bun început pot să vă asigur că trebuie să fie vorba de o neînțelegere, ca să nu spun o eroare... s-a pornit el să argumenteze ofensat.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare — i-am reamintit.

— Chiar de-a doua zi după ce-am executat ultima condamnare, mi-am luat un serviciu și am început să muncesc cinstit, ca toți cetățenii patriei noastre ! a spus repede și cu aplomb.

— Și, în prezent, cu ce vă ocupați ?

— V-am spus, am un serviciu permanent şi-mi văd numai de munca mea — a zis, făcînd un imperceptibil gest de nerăbdare.

— Nu mi-aţi spus încă unde lucraţi.

— Ah ! a exclamat mirat de scăparea lui. Lucrez la Gospodăria agricolă colectivă „Recolte bogate".

— Lucraţi în agricultură ? a fost rîndul meu să mă mir, deoarece, privindu-i mîinile fine şi manichiurate de profesioniste, nu prea reuşeam să-l văd cultivînd pămîntul cît de lungi sînt zilele-lumină.

— Sigur, la gospodăria anexă.

— Cu ce se ocupă această gospodărie ? a întrebat locotenentul major Paschia, tot atît de intrigat ca şi mine.

— Cu fabricarea sacoşelor din folie de polivinil, pe care le furnizăm comerţului judeţean de stat. Eu fiind încadrat ca muncitor de înaltă calificare — a completat plin de importanţă.

— Bravo. Şi cum reuşiţi să vă păstraţi mîinile atît de puţin muncite ? m-am arătat plin de admiraţie pentru perfecta lui manichiură.

— Pentru ceea ce fac eu, nu-i nevoie de mîini, ci de cap, deoarece mă ocup cu luarea comenzilor de la clienţi. Respectiv, cu asigurarea încărcării programului de fabricaţie — a zis cu mîndrie, adăugînd apoi repede : Dar, pentru a lămuri lucrurile de la bun început, eu nu lucrez cu bani peşin ! Toate plăţile se fac prin virament.

— Ce salariu aveţi ?

— O mie şi şase sute de lei, dar mai pică şi prime de 3—400 lei pe lună. E adevărat că nu sînt prea multe parale, însă le primesc cu regularitate, şi, spre deosebire de perioada în care trăiam din expediente, acum, cînd pun capul pe pernă, dorm fără să-mi fie teamă că vine poliţia să mă umfle în toiul nopţii. Apropo, domnule căpitan, de fapt, pentru ce m-aţi chemat la dumneavoastră ?

— Pentru că vreau să ştiu cum v-aţi petrecut timpul în ultimele trei zile.

Precizarea pe care o făcuşem nu l-a neliniştit, din contra, am avut impresia că a respirat uşurat. Şi acum, cînd ştiam cu ce se ocupă, îmi cam imaginam eu pentru ce.

Mi-a povestit foarte sîrguincios cum şi-a petrecut timpul duminică toată ziua. A făcut la fel pentru ziua de

luni, iar cînd a ajuns la seara aceleiași zile, care prezenta interes pentru mine, a continuat să relateze :

— ....Întrucît contabilitatea ne anunțase că în urma bilanțului rezultă că depășisem planul anual de producție-marfă-încasată, cu șase procente și jumătate, președintele gospodăriei geaceului a dat o masă în cinstea fruntașilor secției noastre...

— Unde ?

— Chiar la sediul geaceului.

— Presupun că a participat lume multă.

— Eh, vă puteți imagina. Noi, cei din secția de sacoșe, eram cinci mari și lați, dar la masă ne-am trezit cu cel puțin treizeci de persoane. Și cum în regiunea noastră, nu-i prea greu să procuri vin de Murfatlar și berbeci la proțap, s-a lăsat cu un chef monstru — a spus, înghițind visător în sec.

— Cînd a început și cînd s-a terminat sărbătorirea evenimentului ? am zis, făcîndu-mă că îl privesc cu invidie.

— Ne-am pus pe „treabă" de îndată ce a început să se întunece, adică pe la cinci și jumătate... Cînd s-a terminat, mi-e greu să vă spun, pentru că s-a băut vîrtos. Probabil să fi fost însă pe aproape de miezul nopții. În ceea ce privește ziua de marți... s-a pornit el.

— Vă mulțumesc, dar m-am edificat — l-am întrerupt. Sînteți liber să plecați la treburile dumneavoastră.

— E o adevărată plăcere să lucrezi cu un anchetator atît de expeditiv — m-a anunțat cu fața rîzînd de bucurie, săltîndu-se repede de pe scaun și pornind de-a-ndăratelea spre ușă.

După ce-a făcut o plecăciune ca pe vremea Ludovicilor, a deschis ușa și a dispărut cu viteza unei navete „Columbia", probabil de teamă să nu mă răzgîndesc și să-i amîn zborul.

După ce s-a închis ușa, întîlnind privirea ofițerului, i-am explicat :

— N-avea nici un rost să-mi pierd vremea chestionîndu-l. Deosebit de faptul că un escroc rafinat, de salon, nu apelează niciodată la metode violente, dacă ar fi fost implicat în afacerea noastră, ar fi indicat un alibiu suficient de vag pentru ca, la nevoie, să-și asigure o marjă de manevră, nu unul care poate fi verificat prin

zeci de martori. În orice caz, n-ar strica dacă aţi trimite o notă informativă Economicului.

— Credeţi că învîrteşte afaceri necurate ?

— Sînt convins. Un individ de talia lui, nu se poate rezuma la un cîştig de două mii de lei pe lună.

— Bine, dar nu lucrează cu banii în mînă.

— Chiar faptul că s-a grăbit să facă această precizare, situaţia trebuie să se prezinte diferit. O parte din sacoşe merg pe virament, iar alta se vinde direct gestionarilor de magazine, sub preţul oficial. Iar cîştigul se împarte. La zeci şi sute de mii de bucăţi, astfel „comercializate", rezultă nişte sume suficient de mari pentru a reprezenta o panama ce se merită verificată.

Locotenentul major a sfîrşit prin a mă aproba, asigurîndu-mă că va sesiza Economicului posibilitatea unei fraude la secţia în care lucra plin de elan muncitoresc domnul Potroacă Grigore, zis şi Georges Pallady.

— Cine e următorul ?

— Vasile Vasile. A omorît un tip şi a fost condamnat la cinci ani de închisoare...

— Numai atît ? m-am mirat.

— S-a bucurat de circumstanţele favorabile ale stării de provocare. În fapt, totul a pornit de la clasicul triunghi al infidelităţii conjugale. Şi-a surprins nevasta în pat cu victima şi i-a iertat, după ce ambii s-au angajat că nu se vor mai vedea. Dar, o săptămînă mai tîrziu, „evenimentul" s-a repetat şi...

— Şi amantul n-a mai fost iertat ! l-am întrerupt amuzat.

— Ba a fost ! Pentru că iar s-a angajat să-i lase nevasta în pace.

— De ce trebuia amantul s-o lase în pace şi nu soţul să se despartă de o nevastă atît de statornică... în infidelitate ?

— La ţară nu prea se poartă divorţul. Dealtfel, avea cu ea şi doi copii, de cinci şi opt ani.

— Şi atunci, dacă a putut închide ochii de două ori, de ce nu s-a resemnat cu situaţia ? Şi, în definitiv, ce-a avut cu amantul ? Doar „traducerea" era în exclusivitate opera nevesticii lui — am remarcat intrigat, deoarece îmi spuneam că un intrus sau o intrusă au întotdeauna un

rol neglijabil prin comparație cu soțul, care încalcă obligatoria fidelitate conjugală.

— De fapt, el n-a avut nimic cu amantul, ci acesta cu el ! Într-o noapte, după ce a tras bine la măsea, a intrat cu forța în locuința soțului vătămat în demnitate și i-a cerut să-i cedeze locul în patul familial. Întrucît soțul, mai mult decît tolerant, nu s-a lăsat sedus de propunere, amantul, ca să fie mai convingător, a scos un cuțit și a încercat să-l înjunghie. Numai că soțul, deși nu se dovedise prea abil în apărarea nevestei lui de tentațiile lumești, a demonstrat, în schimb, că lucrurile pot sta și altfel cînd e vorba de propria sa piele. Pe scurt, a pus mîna pe o sapă și a transformat agresorul într-o victimă ! mi-a povestit Paschia, înveselit de-a binelea.

— Și atunci, de ce l-au potcovit cu cinci ani ? ! m-am străduit să pricep. Starea de legitimă apărare era evidentă !

— Au existat și niște circumstanțe agravante. Nu s-a limitat la aplicarea unei lovituri sau două cu sapa, pentru a înlătura pericolul ce-l amenința, ci a depășit limitele unei apărări proporționale. I-a făcut capul chiseliță, cu peste patruzeci de lovituri, cu muchea sapei. Apoi, ca să nu mai aibă dubii, a scos cadavrul în curte și i-a dat foc cu gaz. Deci, au existat motive să fie, totuși, trimis și la închisoare — a conchis ofițerul, cu un gest care aducea a compătimire.

Cum nu era important spre care din cei doi beligeranți se îndrepta compasiunea lui, l-am întrebat :

— În prezent, ce relații are cu nevasta lui ?

— De nici un fel. Curînd după ce a intrat în închisoare, soția lui a făcut o nouă pasiune și a dispărut din sat, lăsîndu-și copiii de izbeliște. Noroc că încă mai trăiau părinții inculpatului...

— El cu ce se ocupă ?

— Cu ce se ocupa și înainte de a ajunge la zdup. Lucrează la gospodăria colectivă din satul lui. Îl aduc ?

Mai întîi, am ezitat, apoi am dat din cap că da.

Cînd a fost introdus, l-am privit. Avea peste cincizeci de ani, înalt, bine legat și figura brăzdată de riduri și arsă de soare. Era îmbrăcat cu o pufoaică, pantaloni cazoni și cizme din cauciuc. Se oprise lîngă ușă, cu capul acoperit

de un păr scurt, albit prematur, aplecat într-o atitudine respectuoasă și strîngîndu-și cu nervozitate căciula pe abdomen.

— Tovarășul Vasile, — am zis, ridicîndu-mă de pe scaun și ducîndu-mă spre el cu mîna întinsă — am aflat de necazurile pe care le-ați avut și am dorit să vă cunosc.

— Să trăiți, tovarășu', — a spus, dînd cu timiditate mîna cu mine. Am avut necazuri, da' s-au dus...

— Mă bucur pentru dumneavoastră și vă doresc putere de muncă și noroc — i-am urat, dînd din nou mîna cu el.

— Dar sînteți expeditiv nu glumă... a recunoscut Paschia, după ce s-a închis ușa, cu ochii măriți de uimire.

— Autorul unui omor pasional nu poate intra în recidivă, deoarece el, spre deosebire de infractorii înrăiți, nu este niciodată în căutarea unor mobiluri de înavuțire. Răbufnirea sa violentă fiind cauzată în exclusivitate de o afectivitate strict intimă persoanei sale.

— Chiar credeți că un individ nu se poate îndrăgosti de mai multe ori ? Iar în condiții similare, de trădare a încrederii sale, să reacționeze similar, adică omorînd din nou ? Și cum, de fapt, dumneavoastră, din cîte am înțeles, tot n-ați stabilit care este mobilul... a început ofițerul să argumenteze, cu impetuozitate.

— Cunoașteți vreun caz în care autorul unui omor pasional a recidivat ? l-am întrebat privindu-l încurajator, ca și cum abia așteptam să-mi relateze o astfel de cauză.

— Nu. Dar, ca să spun așa, puneam problema din punct de vedere academic.

— Pentru rezolvarea cazurilor de omucidere, avem nevoie de puncte de vedere polițienești. Probabil, datorită faptului că acestea sînt mai la obiect, mai concrete. Și apoi, pentru a reveni la condițiile similare pe care le-ați invocat, chiar credeți că ele au existat ? Că a putut ființa o intrigă amoroasă între un țăran trecut de cincizeci de ani și o fată tînără și frumoasă, cum a fost victima Mioara Roșu ?

— Se spune că vîrsta și aspectul fizic n-au în mod obligatoriu un rol determinant în dragoste — a spus, imperturbabil, Paschia.

— Poate că așa o fi... m-am văzut nevoit să admit. Dar mai există un aspect, pe care dumneavoastră n-aveți de unde să-l cunoașteți. Am terminat verificarea relațiilor victimei, iar singura legătură pe care a avut-o, după ce s-a despărțit de soțul ei, a fost cu un marinar care urmează un curs de specializare în străinătate.

— Oare, putem fi siguri vreodată că stăpînim întregul adevăr, mai cu seamă cînd e vorba de o problemă atît de intimă ? Și care, prin specificul ei, nu poate furniza martori ! ? și-a menținut ofițerul punctul de vedere.

— Și chiar credeți că niște eventuale dubii ar justifica sîcîirea unui om și așa destul de amărît ? am spus, și, fără să aștept răspuns, am întrebat : Cine este ultima persoană pe care trebuie s-o vedem ?

Paschia, fără să mai comenteze, și-a aruncat privirea pe notesul lui :

— Balaure Vergilius, hoț de rufe, de găini sau de purcei. Cînd era mai tînăr, o făcea pe proxenetul. Paisprezece condamnări, totalizînd douăzeci și trei de ani. A executat optsprezece. După ultima condamnare, a fost eliberat acum o lună...

— Prenumele rimează bine cu numele, mai ales cînd posesorul acestuia mai este și un găinar — am remarcat amuzat. Aduceți-l.

A pășit în birou cu o timiditate de călugăriță smerită. Era pînă în cincizeci de ani și, conform semnalmentelor ce le furnizasem biroului de identificare judiciară, avea în jur de un metru și optzeci înălțime. Dealtfel, se părea că acesta a fost singurul criteriu de selecționare a suspecților din lumea delincventă, deoarece eu nu-mi aminteam să fi afirmat că persoana pe care o căutam este foarte brunetă.

Purta un costum negru, lustruit și pătat, o cămașă care e posibil să fi fost cîndva chiar și albă, strînsă pe gît de un papion.

— Vă rog să luați loc — l-am invitat.

Pe cînd se apropia de scaunul indicat, am văzut că, în ciuda umilinței pe care o afișa, ochii săi negri-gălbejiți mă studiau pe sub arcade cu multă insistență.

— Știți pentru ce vă aflați la noi ? l-am luat la fix, după ce s-a așezat.

— Nu știu, tovărășelo... a replicat el, precaut.

— Cu ce v-ați ocupat după eliberare ?

— Cu ce-am-nvățat de la tata... Am mai chîntat pă la nunți și botezuri, cu vioara și ca gurist.

— Vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut în ultimele trei zile. Adică, duminică, luni și marți.

— Păi, duminică am chîntat la o nuntă...

— Unde anume ?

— Lîngă Medgidia, în comuna Dorobanțu.

— În ce interval de timp ?

— Phi, masa a-nceput pă la cinci și-a ținut phină-n dimineața de luni...

— Și luni ?

— Phi, am dhormit că ieram după nuntă...

— Toată ziua ?

— Da, că ieram tare hobosit.

— Și seara ?

— Și seară, tovărășele, că-mi era tare somn.

— Sînteți sigur ? am insistat, remarcînd că, mai înainte de a răspunde la ultima întrebare, pentru a opri un început de tremur a palmelor ce și le ținea pe coapsă, le-a întins pentru a-și strînge cu ele genunchii.

— Sigur că-s sigur ! a protestat repede, prea repede pentru a nu-mi da seama că minte.

— Unde vă aflați luni seara, în jurul orei opt ? l-am întrebat cu severitate, realizînd dintr-o dată că omul din fața mea are ceva de ascuns, ceva care putea să privească în mod direct cazul pe care-l anchetam.

— Achasă, v-am spus... a repetat cu vocea înecată.

— Cu cine ?

— Cu Gherghina, nevastă-mia...

— Și altcineva ?

— Phi, cine altcineva să mai fie ? Numa' Gherghina iera...

— Tovarășe locotenent, îl băgați imediat la arest și trimiteți un echipaj s-o aducă la interogatoriu pe Gherghina. Și pentru că lucrurile sînt clare, faceți formele de trimitere în judecată ! am blufat, arătîndu-mă foarte hotărît.

— Tovarășe căpitan, să-i mai dăm totuși o șansă. Să-i acordăm un răgaz ca să se poată decide să dea o

declarație asupra faptei, din proprie inițiativă. Se știe doar că o atitudine de colaborare în timpul anchetei va contribui la reducerea pedepsei — mi-a propus ofițerul, integrîndu-se, în viteză, în stratagema pe care o foloseam.

— Io n-am ce să zic, că n-am făcut nimic ! a protestat „guristul", cu o convingere foarte discutabilă.

— Dă-mi buletinul dumitale de identitate !

A scos actul dintr-o tiplă și mi l-a întins cu dispreț, unui membru al familiei Rothschild, care oferă un *half-penny* la un amărît de cerșetor.

— La arest ! am zis, oftînd în sinea mea că bluful n-a dat rezultatul scontat.

— Cum de l-ați adulmecat atît de repede ? a întrebat ofițerul, cînd s-a înapoiat în birou singur, privindu-mă plin de admirație.

Am început să-i povestesc despre gesturile reflexe ale suspectului și am terminat asigurîndu-l că și el le va „citi" după cincisprezece ani buni de poliție.

— Acum, să coborîm la garaj și să căutăm o mașină de serviciu... am propus, săltîndu-mă de pe scaun.

*

* *

Afară se întunecase de-a binelea, cînd mașina noastră, virînd la dreapta de pe bulevardul Lenin, a început să străbată Soveja. Ne-am oprit la capătul opus al cartierului. Deschizînd portiera și coborînd, am distins sub lumina anemică a unei lămpi stradale cîteva case mici și răzlețe.

Urmîndu-l pe Paschia, ne-am oprit în fața unui gard cu șipci, de unde ne-a luat în primire cu multă furie o corcitură de cîine. După ce însoțitorul meu a bătut în poartă, gest care a întărîtat și mai mult potaia, s-a deschis o ușă și s-a apropiat de noi o mogîldeață. Cînd umbra fără contur a ajuns de cealaltă parte a porții, am văzut o femeie bătrînă și scundă, cu capul ascuns sub o broboadă și o țigară aprinsă lipită de buza inferioară.

— Matale ce vreți ? ! s-a interesat ea, pușă pe hartă.

— O căutăm pe Gherghina — a anunțat-o Paschia.

— Da' pen-ce ?

— Lasă că-i povestim ei pentru ce o căutăm ! Sîntem de la miliţie !

— Văleu, măiculiţă me'... ! Da' ce-a făcut ? s-a speriat bătrîna.

— Vă rog să legaţi cîinele şi să deschideţi ! a somat-o Paschia.

Bătrîna, continuînd să se vaite, s-a conformat cererii.

Mergînd în spatele ei, am trecut pragul unei uşi şi am pătruns într-o odaie mică şi cu tavanul jos. Pe masa din mijlocul încăperii se afla o lampă cu gaz, care lumina încăperea aproximativ cît o candelă, şi nişte cărţi de joc soioase aşezate ca pentru o pasienţă.

După ce bătrîna a ridicat fitilul lămpii, printre norii de fum de ţigară care pluteau în cameră, am văzut, lîngă peretele din dreapta, o toaletă cu oglindă şi, lîngă aceasta, un bazin cu apă fixat pe zid, deasupra unui lavoar metalic cu lighean. Pe peretele din faţă era o fereastră cît o carte de telefon, acoperită cu un ziar îngălbenit de soare, iar dedesubtul acesteia, o canapea cu îmbrăcămintea spartă de arcuri. Lîngă peretele din stînga, se afla lipit un pat de spital, metalic, şi în acesta, ridicată în capul oaselor, o tînără domniţă, îmbrăcată cu un furou roşu, care ne privea buimăcită de somn. Părea să nu fi împlinit optsprezece ani, figura ovală, cu trăsături foarte frumoase, ochii negri şi mari, iar capul acoperit de o claie de păr roşu-aprins, care-i cădea peste umeri, pînă la şolduri.

— Ce s-a-ntîmplat ? a îngăimat ea, străduindu-se să priceapă ce căutăm acolo.

— Scoală, făă ! C-a venit tovarăşii de la miliţie ! a pus-o în temă bătrîna.

— Ce s-a-ntîmplat ? a repetat ea, ştergîndu-şi ochii cu pumnii.

— Trebuie să stăm de vorbă. Îmbracă-te ! a îndemnat-o Paschia, întorcîndu-i spatele pentru a o lăsa să-şi pună ceva pe ea, exemplu pe care l-am urmat şi eu.

— Sînt gata — ne-a anunţat cîteva clipe mai tîrziu.

Cînd m-am întors spre ea, am văzut că avea papucii roşii şi un capot galben ca lămîia, strîns pe mijloc, chestie de eleganţă, cu un cordon din masă plastică roşie. Era înăltuţă şi bine făcută.

— Dar unde-i Gil ? şi-a adus ea aminte să întrebe, adresîndu-se bătrînei.

— Nu ştii, făă, c-a plecat la miliţie ? ! s-a răstit bătrîna la ea.

— E la noi, în cercetare — am spus, pricepînd că se referă la „gurist".

— Dar ce-a făcut ? s-a mirat frumuşica.

— La această întrebare poţi răspunde cel puţin la fel de bine ca mine. Doar aţi fost împreună ! am replicat, privindu-i cu satisfacţie părul lung şi foarte roşu.

— Eu nu ştiu nimic ! m-a avertizat cu hotărîre.

— Cred că ar fi cazul să te îmbraci cu ceva mai gros pe tine şi să-ţi iei paltonul — am apreciat, intransigent.

— Pentru ce ? s-a arătat ea surprinsă.

— Pentru că discuţia noastră n-a început sub bune auspicii. Aşa că, vom continua la inspectoratul miliţiei ! a contrat-o Paschia.

— Eu nu merg nicăieri ! a protestat dînsa, clătinîndu-şi capul cu toată convingerea.

— N-am auzit ce-ai spus ! a informat-o locotenentul, împingînd cu palma pavilionul urechii stîngi, ca şi cum ar fi fost surd. Trăsnet, îmbrăcarea !

— Da' unde duceţi fata ? ! a strigat bătrîna, văzînd că domniţa îşi trage o fustă verde pe sub capot.

— Acolo unde e locul infractorilor. La miliţie ! i-am răspuns sec.

— N-am făcut nimic rău... a şoptit domniţa, fără cine ştie ce fermitate, scoţînd capotul pentru a-şi trage peste cap un pulovăr cu gulerul mulat pe gît, bineînţeles, cu o culoare la nuanţă cu părul ei bogat şi lung.

În următoarele minute, încălţîndu-se cu cizme mai înalte cu o palmă peste genunchi şi îmbrăcînd un loden, evident, tot roşu, am ieşit din casă, în acompaniamentul protestelor bătrînei şi al cîinelui.

*

* *

— Gherghina, i-am zis, după ce ne-am dezbrăcat şi am instalat-o în faţa biroului meu — vreau să-mi spui de-a fir a păr tot adevărul !

— Care adevăr, domn' şef ?, a întrebat, chestie de sondare a nivelului cunoştinţelor mele.

— Cum adevărul e unul singur, mi-e indiferent cum începi — i-am răspuns, demonstrîndu-i că sînt un tip cu vederi foarte largi.

— Domn' şef, ce vă luaţi de pomană de mine ? a zis mustrătoare, pe cînd adopta un aer de totală candoare. N-am făcut nimica...

— Cu ce te ocupi, Gherghina ?, am spus, făcînd-o pe şeverul.

— Cum cu ce mă ocup ? Sînt casnică ! Gil cîştigă destul de bine, pentru a mă putea ţine acasă...

— Luni seară, unde te-ai aflat ?

— Luni seară... ?

— Întocmai. Acum două zile... Şi dacă vrei... am continuat, privindu-mi ceasul care indica ora opt —, exact în urmă cu patruzeci şi opt de ore !

Mai întîi a tresărit, apoi, ridicîndu-şi ochii spre plafon, pentru a-mi arăta că cugetă la întrebarea mea, m-a informat :

— Am fost la un restaurant...

— Ce restaurant ? a ţîşnit întrebarea lui Paschia.

— La nea Stănică.

— De la ce oră, pînă la ce oră ? a fost rîndul meu să vreau să aflu, fie şi pentru faptul că precizarea ei pulverizase alibiul lui „Vergilius", care susţinuse că a stat acasă.

— Cred că am intrat pe la şapte şi jumătate şi am stat pînă spre zece şi jumătate.

— Cu cine ai fost acolo ?

— Cu soţul meu, bineînţeles !

— Nu e cam mare diferenţa de vîrstă dintre voi ?

A ridicat din umeri într-un gest de indiferenţă.

— Părinţii mei au hotărît să ne luăm... Dar nu-mi pare rău, că-i un bărbat bun.

— V-aţi căsătorit la primărie ?

— Ce nevoie avem noi de treaba asta ? E destul că ne iubim şi stăm împreună.

— Cine v-a mai văzut în restaurant ? am luat-o iar la meserie.

A ridicat din umeri şi a afirmat cu aplomb :

— De unde să știu, dacă eu cînd merg la un restaurant mă uit numai la bărbatu' meu...

— Ce-ai căutat la Mioara ? m-am decis s-o întreb.

— Mioara... ?

— Mioara Roșu ! a ajutat-o cu gentilețe Paschia.

— Mioara Roșu ? ! a repetat, tuguindu-și buzele a mirare.

— Te sfătuiesc să lași mascarada de-o parte și să spui adevărul ! Și pentru ca lucrurile să fie foarte clare, să știi că vizita pe care i-ai făcut-o Mioarei la prăvălie a avut martori ! am avertizat-o.

— Habar n-am despre ce vorbiți, domn' șef. Prin prăvălii, nu zic că n-am intrat, dar dacă acolo există și vreuna care se numea Mioara, de unde era să știu eu ? a rostit, fixîndu-mă, intrigată, cu ochii ei mari și negri.

— Gherghina, vreau să știu unde te-ai aflat cu Gil luni seară în jurul orei opt ! Și vreau numai adevărul ! Pricepi ? ! am zis cu asprime.

— Doar v-am spus c-am fost la nea Stănică... a repetat ea cu vocea înecată.

— Gherghina, noi avem motive să credem că ai participat la uciderea a doi oameni !...

— Eu ? !. a exclamat uluită, punîndu-și o mînă pe piept, pentru a se convinge că e vorba despre propria ei persoană.

— Vom verifica afirmația ta ! am continuat sever. Și nu-ți doresc să ne fi pus degeaba pe drumuri !

— O să vedeți că am dreptate ! Eu n-am omorît pe nimeni ! a strigat ea, înspăimîntată.

— Bine. Dă-mi buletinul tău de identitate !

Tremurînd de emoție, a întins mîna spre geanta pe care si-o așezase lîngă picioare, pe dușumea...

*

* *

Cînd mașina de serviciu a pornit spre adresa furnizată șoferului de Paschia, m-am adresat ultimului :

— Cine este acest „nea Stănică" ?

— De fapt, nu mai este, ci a fost. Pe vremea cînd se purtau mandatarii, a transformat o bombă de cîrciumă

într-un frumos local al intelectualității constănțene, ceva în genul „Minionului" făcut de frații Chivu din București. În prezent, deși mandatarul s-a retras de mult din afaceri, iar restaurantul a reintrat sub „eficienta" oblăduire a nu știu cărui trust de alimentație publică, localnicii totuși continuă să-i spună „La nea Stănică". E adevărat că acum a devenit un restaurant elegant, dar ce folos, dacă friptura și vinul nu se mai pot compara cu cele ale mandatarului ? și-a încheiat explicația ofițerul, pufăind disprețuitor pe nas.

După ce-am ajuns la destinație și am intrat în restaurant, am constatat că, în ciuda unui aspect costisitor, tot a bombă aducea. Mai întîi, m-a izbit în nări un muros de usturoi și bere trezită, apoi am distins prin fumul gros de țigări o îngrămădeală de consumatori îmbrăcați neglijent, care, vorbind simultan, încercau să se facă înțeleși gesticulînd cu ambele mîini.

— Așteptați o clipă — mi-a zis Paschia, lăsîndu-mă pe post de planton la intrare și pornind în navigație printre mese spre celălalt capăt al restaurantului.

Curînd a revenit însoțit de un bărbat în jur de patruzeci de ani, înalt, voinic, blond și cu o figură plăcută.

În timp ce ne făcea cunoștință, colaboratorul meu a ținut să precizeze :

— Gigi Axinte a scos de multe ori din dificultate echipa noastră de fotbal, ca fundaș central. Vă mai amintiți de el ?

— Ca nume, desigur ! Iar acum, după ce am avut plăcerea să vă cunosc și personal, realizez de ce, apropiindu-vă, mi se părea figura dumneavoastră atît de cunoscută — am mărturisit, pe cînd ne strîngeam mîinile.

A zîmbit cu o notă de melancolie, ceea ce demonstra, cum era și firesc, că regreta zilele sale glorioase care s-au transformat într-o simplă amintire. Apoi, resemnîndu-se probabil, cu zicala strămoșilor noștri latini „Sic transit gloria mundi !", a intrat direct în subiect :

— Mi-a spus domnul Paschia că doriți să discutați cu mine. Cu ce vă pot ajuta ?

— Aveți o încăpere unde e mai multă liniște ? l-am întrebat, arătînd spre un individ care, luat de apă,

începuse să-şi fredoneze cu melancolie o romanţă, la o masă din apropiere.

A dat din cap aprobator şi ne-a făcut semn să-l urmăm. Strecurîndu-se prin slalom printre mese, scaune şi consumatori bine dispuşi, am ajuns pe culoarul care ducea spre bucătărie şi am fost invitaţi să trecem pragul unei uşi care se deschidea pe dreapta. Încăperea în care am intrat nu avea mai mult ca şase metri pătraţi şi era mobilată cu un dulap de oţel, un birou şi trei scaune. După ce ne-am agăţat hainele de cuiele bătute în dosul uşii şi ne-am aşezat pe scaune, m-am declanşat :

— Anchetăm doi indivizi, din care unul susţine că luni seară s-a aflat în restaurantul dumneavoastră. Vă sînt cunoscute aceste persoane ? l-am întrebat, arătîndu-i fotografiile de pe buletinele de identitate ale celor doi suspecţi.

— Luni seară ? a repetat Axinte, privind gînditor spre mine.

— Adică alaltăieri — l-a ajutat Paschia.

— Ah, da ! Am fost în local... a admis el, lăsîndu-şi ochii să coboare pe cele două fotografii, pentru a mă anunţa apoi imediat : Da, îi ştiu pe amîndoi ! El e lăutar, iar ea îl chibiţeşte. La început, am crezut că-i e fiică, dar am aflat că trăiesc împreună. După unii însă, la nevoie, poate s-o şi „împrumute" — a continuat fostul fundaş, privindu-mă semnificativ, pe cînd îmi restituia cele două acte.

N-am avut nevoie să-mi facă o schemă pentru a înţelege ce vrea să spună, mai cu seamă că, din antecedentele domnului „Vergilius", rezulta că proxenetismul n-a fost nici în trecut străin preocupărilor sale. Dar cum eu nu vînam un hering, ci un rechin, am insistat :

— Au fost luni seară în restaurantul dumneavoastră ?

A confirmat, dînd din cap că da.

— Aţi putea preciza în ce interval de timp s-au aflat în local ?

Şovăitor, a dat din umeri, apoi, ridicîndu-se de pe scaun cu o mişcare rapidă şi pornind spre uşă, ne-a spus :

— Vă rog să aşteptaţi cîteva clipe.

— S-ar părea că totuși alibiul lor e corect — a apreciat cu nemulțumire Paschia, după ce responsabilul localului a ieșit din birou.

— Am mai întîlnit eu alibiuri corecte, în aparență — i-am răspuns, dispreţuitor. Unde a dispărut domnul Axinte ?

— Și-o fi amintit că i se ard micii pe grătar — a glumit ofițerul, chiar în clipa cînd responsabilul a intrat în cameră însoțit de un tip scund și slab, îmbrăcat în haine negre și ținînd pe brațul drept semnul distinctiv al breslei sale, un șervet alb.

— L-am adus pe chelnerul care i-a servit... a explicat Axinte.

— Pe ei ? l-am întrebat pe noul venit, arătîndu-i și lui fotografiile de pe cele două buletine de identitate.

— Da. Pe dînșii — a confirmat, după ce și-a aruncat o privire pe pozele suspecților. Dealtfel, îi cunosc, pentru că vin frecvent la noi.

— Cînd au fost aici ultima oară ?

— Luni seara.

— La ce oră au venit ?

— Eu am preluat serviciul de la colegul meu din primul schimb la ora șapte, iar dînșii au venit cîteva minute mai tîrziu.

— Și cînd au plecat ? am întrebat, simțind cum optimismul care mă încercase pînă atunci se transformă, brusc, într-o stare de deprimare.

— După ce am început să ridicăm scaunele pe masă...

— Adică în jurul orei unsprezece, a explicat fostul fundaș.

Chelnerul a aprobat, după care, ridicînd un deget și bîțîindu-l, m-a avertizat :

— Eu mă refer la femeie ! Domnul Balaure a plecat mai devreme...

— Anume cînd ? mi-a țîșnit întrebarea din gură, precum glonțul din pușcă.

— La vreo oră după ce s-au așezat la masă.

— Adică pe la opt ? a intrat pe fir Paschia, cu figura dintr-o dată înseninată.

— Vă dați seama că nu m-am uitat la ceas, dar cam atîta trebuie să fi fost ora — a aprobat chelnerul.

— Şi la ce oră s-a înapoiat ? am întrebat eu, apreciind că, dacă a revenit după vreo oră, mi-a căzut în mînă exact „omul" pe care-l căutam.

— N-a mai venit înapoi.

— Şi femeia, ce-a făcut singură la masă, aproximativ trei ore ? m-am interesat intrigat, dar mai bine dispus.

— Păi ce să facă ?... A mîncat, a băut şi a discutat cu domnul care, între timp, venise la masa ei.

— Ce domn ? am vrut să ştiu, surprins.

— Un domn care stătea la o masă alăturată şi care, după plecarea domnului Balaure, s-a aşezat lîngă femeie...

— Cum arăta ? am întrebat, iar cînd mi-a furnizat semnalmentele, l-am chestionat în continuare : L-aţi mai văzut în localul dumneavoastră ?

Cînd chelnerul a clătinat din cap, într-un gest care voia să spună că nu-şi aminteşte, a intervenit Gigi Axinte :

— Ia stai o clipă, Mihai ! Persoana pe care ai descris-o, nu purta un costum maron, cravată verde şi avea cu el o servietă-valiză, cu burduf, bleumarin ?

— Ba da, şefule !, a admis chelnerul.

— A mîncat şi luni la prînz la noi. După aer, trebuie să fi fost în delegaţie. În orice caz, dacă vreţi să daţi de el, cred că ar trebui să discutaţi cu tovarăşul Lazăr Fundeanu, deoarece au venit împreună — mi-a sugerat fostul fotbalist.

— Unde poate fi găsit acest tovarăş Fundeanu ? n-am pierdut ocazia de a mă interesa.

— Este şeful serviciului de investiţii din cadrul primăriei municipiului.

N-a mai fost nevoie să-mi notez indicaţia, deoarece am văzut că Paschia fusese mai iute de mînă ca mine.

— Deci, să facem o recapitulare — i-am propus chelnerului. Balaure şi însoţitoarea lui intră în restaurant la ora şapte, iar o oră mai tîrziu el pleacă şi nu mai revine pînă la ora închiderii. E corect ?

A confirmat.

— Curînd după ce Balaure lasă femeia singură, locul lui este ocupat de persoana pe care ne-aţi descris-o. Da ?

— Da — a confirmat el din nou.

— Iar perechea pleacă împreună din local...

— Întocmai.

— Păreau băuți cînd au părăsit localul ?
— Ea ca ea, dar el se făcuse praștie.
— Ați reușit să prindeți ceva din conversația lor ?
Chelnerul a ridicat din umeri, iar noi de pe scaune.

*
* *

— Deci nu numai că a mințit, dar, în raport cu depozițiile chelnerului, a avut și timpul material pentru a se duce la mercerie pentru a comite dublul asasinat — a concluzionat Paschia, după ce ne-am urcat în mașina de serviciu.

Pe cînd dădeam aprobator din cap, șoferul a întors capul spre mine și s-a interesat :

— Mergem la inspectorat, tovarășe căpitan ?

— Ideea e bună ! Dacă-l punem în fața evidenței, lămurim lucrurile chiar în seara asta ! și-a continuat raționamentul colaboratorul meu.

După ce mi-am privit ceasul și am constatat că e trecut de ora nouă jumătate, i-am spus șoferului să mă lase în fața hotelului „Continental", apoi m-am adresat ofițerului :

— Știm încă prea puțin, pentru a putea spera să putem obține de la el ceea ce ne interesează. Din contră, fiind un infractor versat, ne va simți slabi și își va susține nevinovăția pînă în pînzele albe.

— Întrevedeți vreo posibilitate care să ne permită să-i apărem mai documentați, mai „grași" ? m-a întrebat cu o voită candoare locotenentul.

— Bineînțeles. Făcînd dovada că era în relații cu victimele ! Altfel, pornind numai de la constatarea că, din punct de vedere al modului în care și-a folosit timpul, ar fi putut comite omuciderile, n-am ajunge prea departe...

JOI 29 DECEMBRIE

— Să trăiţi, tovarăşe comandant !, a zis Paschia, făcîndu-şi apariţia în biroul meu, cu o figură radioasă.

— Să trăiască toată lumea ! Vă rog să luaţi loc — l-am invitat, fără să am senzaţia că optimismul ce-l afişa este molipsitor.

— Dacă lucrăm tare, pînă la prînz putem obţine dovada că bănuitul cunoştea cel puţin una din victime — a continuat, aşezîndu-se din cauza nerăbdării pe marginea scaunului.

— Şi dacă stabilim că nu le cunoştea ?

— E imposbil. Din cîte mi-aţi spus, circumstanţele în care s-au comis omuciderile indică cu maximum de certitudine că autorul lor era în mod obligatoriu în strînse relaţii cu gestionara merceriei ! mi-a explicat el cu toată convingerea.

— Şi dacă, totuşi, bănuitul nu cunoştea victimele ? am repetat întrebarea care mă chinuise toată noaptea.

Ofiţerul m-a privit pentru o clipă descumpănit, apoi a argumentat :

— El e criminalul ! Altfel, ce motiv avea să ne prezinte un alibiu contrafăcut ?

— Chiar asta mi se pare a fi problema ! Decît să pierdem o grămadă de timp cu reaudierea relaţiilor victimelor, pentru a verifica dacă aceştia l-au cunoscut pe Balaure, ar fi cu mult mai uşor să stabilim ce a făcut bănuitul în momentul comiterii omuciderilor.

— S-ar părea că bănuielile dumneavoastră asupra vinovăţiei lui Balaure s-au diminuat mult de la ultima noastră discuţie — a remarcat el contrariat.

— E adevărat. După ce ne-am despărțit, tot reflectînd asupra faptelor, am început să am niște îndoieli. Mai întîi, din discuțiile avute cu relațiile Mioarei Roșu, nu s-a evidențiat faptul că gestionara l-ar fi cunoscut pe Balaure. Bineînțeles, asta încă nu înseamnă că situația se prezintă chiar așa...

— Atunci ? m-a întrerupt grăbit tînărul meu colaborator.

— Hai să ne apucăm de treabă ! m-am decis, ridicîndu-mă de pe scaun și pornind spre cuier, să-mi iau canadiana.

*
* *

Urmîndu-l pe Paschia, străbăteam unul din culoarele primăriei municipiului constănțean. Cînd ghidul meu a ajuns în dreptul unei uși pe care scria : „Șeful serviciului investiții", s-a oprit și mi-a arătat-o cu mîna.

Mi-am stopat și eu elanul și am bătut chiar în tăbliță indicatoare. Apoi, auzind strigîndu-se din interior ceva care aducea a invitație, am deschis ușa și am intrat.

Dindărătul unicului birou al încăperii, un tip mă privea întrebător, pe deasupra ramei unei perechi de ochelari. Avea în jur de cincizeci și cinci de ani, figura prelungă, nasul mare, și bărbia proeminentă ca vîrful unui galoș. Podoaba capilară era înlocuită de o calviție masivă și, deși sezonul estival se terminase de cîteva luni bune, era atît de bronzat, încît, dacă n-ar fi avut ochii verzi, s-ar fi putut crede că este culoarea lui naturală.

— Bună dimineața. Tovarășul Fundeanu ? am întrebat.

A recunoscut cu sinceritate că el este persoana căutată.

— Vă rog să luați loc — ne-a invitat, după ce ne-am prezentat și am dat mîna cu el.

— Tovarășe Fundeanu, vă deranjăm cu rugămintea să ne furnizați o informație — l-am anunțat, pe cînd ne așezam pe scaunele ce ni le indicase.

— Dacă-mi stă în putință, cu cea mai mare plăcere — s-a oferit el plin de solicitudine.

— Din cîte știm, luni la prînz ați luat masa la restaurantul... am început, apoi, dîndu-mi seama că nu cunosc numele stabilimentului respectiv, am apelat la porecla constănțeană : „La Nea Stănică".

— Da, e adevărat ! Dar să știți că am fost acolo în timpul pauzei de masă ! a ținut el să completeze imediat, probabil pentru a nu mă lăsa să cred că face parte din categoria salariaților care-și permit să tragă la fit.

Am ridicat o palmă și am agitat-o pentru a-l face să înțeleagă că sînt convins de veridicitatea afirmației sale.

— Mă interesează persoana cu care ați stat la masă. Cum se numește ?

— Inginerul Gheorghe Marcu... Dar ce-a făcut ? a întrebat imediat, cu ochii măriți a mirare.

— Nimic. Dorim numai să-i cerem cîteva relații. Unde lucrează ?

— În București, la Direcția generală a gazului metan.

— Și cu ce ocazie la Constanța ?

— A venit pentru a stabili necesarul de combustibil gazos al județului pentru următorii cinci ani. Doriți să vorbiți cu el ?

— Dacă se poate, desigur ! am exclamat bucuros, deoarece, în poiida temerii mele, nu mai trebuia să mă deplasez după el la București.

— Stați o clipă ! Îl aduc imediat din biroul alăturat... a spus interlocutorul meu, abandonîndu-și scaunul și ducîndu-se cu pași mari spre ușă.

— Na c-avem noroc ! a spus Paschia, parcă ghicindu-mi gîndurile, după ce s-a închis ușa.

— Se mai întîmplă și așa... i-am dat dreptate, chiar în momentul cînd ușa se redeschidea.

În fața lui Fundeanu se afla un tip în jur de patruzeci și cinci de ani, înalt, suplu, părul negru, ondulat și ușor grizonat la tîmple, cu trăsături bărbătești și fața măslinie.

Oprindu-se în mijlocul încăperii, a dat din cap a bună ziua, pe cînd ochii săi, foarte albaștri, mă priveau intrigați, clipind cu repetiție.

M-am ridicat și i-am întins mîna, prezentîndu-mă pe mine și pe locotenent.

— Pe mine vă rog să mă scuzați, dar am o problemă urgentă de rezolvat — a zis Fundeanu, pricepînd că pre-

zenţa lui nu mai este dorită. Georgică, te rog să stai pe scaunul meu — i-a mai spus noului venit, mai înainte de a ieşi din cameră.

— Tovarăşe Marcu, — i-am spus, după ce s-a aşezat de cealaltă parte a biroului — ştim că luni seara aţi cinat într-un restaurant. Dorim să ştim cînd aţi intrat în local şi tot ce s-a întîmplat în continuare.

Brusc timorat, a început să clipească şi mai des.

— Dar... Dar de ce vreţi să ştiţi ? a articulat el cu dificultate, în timp ce faţa sa măslinie a virat-o spre culoarea betonului proaspăt turnat.

— Aveţi motive să nu-mi răspundeţi ? am vrut să ştiu, intrigat de teama pe care i-o citeam în ochi.

— Modul în care-mi petrec timpul liber, e o problemă strict personală ! a spus repede, apoi, parcă surprins de curajul avut, şi-a muşcat temător buza inferioară.

I-am privit haina bine croită a costumului bleumarin, cămaşa albă cu guler tare, nodul impecabil al cravatei cu dungi albe, bleumarin şi roşu închis. Dintr-o dată am asociat înălţimea lui, cu eleganţa şi frica pe care nu şi-o putea disimula.

— Ce fel de haină purtaţi ? Un cojoc din blană de oaie întoarsă ? l-am întrebat verde, pentru a mă lămuri dacă nu-l am în faţă printr-un joc al hazardului chiar pe necunoscutul văzut în mercerie după ora de închidere.

— Nu. Am un palton din stofă, negru — a răspuns, de astă-dată, fără ezitare.

— Tovarăşe inginer, în general nu mă interesează modul în care semenii mei se distrează. Dar, în anumite cazuri, cînd felul în care şi-a petrecut timpul unul dintre aceştia poate ajuta la clarificarea unor aspecte importante pentru ancheta ce o întreprind, mă interesează ! Iar dumneavoastră sînteţi obligat să-mi daţi toate lămuririle pe care vi le cer. Excepţie de la această regulă făcînd numai aceia care au încălcat prevederile Codului penal. O astfel de persoană poate să refuze să răspundă, deoarece nimeni nu poate fi obligat să se autoacuze. Numai că, în această situaţie, discuţia pe care am pornit-o în acest birou se va muta într-altul, la sediul miliţiei ! i-am spus cu suficientă fermitate, pentru a-l putea face să priceapă că opţiunea lui o va determina cu promptitudine pe a mea.

Și-a lăsat ochii în jos și a început să-și examineze mîinile împreunate pe birou.

— S-ar părea că n-avem altă soluție — am constatat, cu regret, văzînd că tot ceea ce-l preocupa era privitul mîinilor ; și o făcea cu atîta convingere, de parcă tocmai atunci le găsise pe stradă și se întreba la ce-ar putea să folosească. Vă rog să vă luați haina și să mergem !

— Va afla și soția mea ? s-a decis să spună, ridicîndu-și ochii spre mine într-o căutătură disperată și, în același timp, imploratoare.

Deși întrebarea lui îmi părea atît de lipsită de noimă, încît mă descumpănise, i-am replicat pe un ton neutru :

— Vă rog să relatați tot ce v-am cerut. Fără să puneți condiții.

S-a mai uitat la mine încă o dată, parcă fără să mă vadă și, dezorientat, și-a lăsat iar privirea spre mîini, începînd să vorbească cu opinteli :

— Am intrat în local... Pe la șapte... Șapte și ceva... Intenționam să mănînc repede... Pentru că-mi adusesem la hotel planurile de dezvoltare ale județului și vream să lucrez... Dar, în timp ce mîncam, am remarcat o doamnă de la o masă apropiată... Mi-a atras atenția prin faptul că mă privea cu multă insistență. Atunci am văzut că este tînără și foarte frumoasă... La masa ei se mai afla însă un domn...

— Vă rog să încercați să-i descrieți pe amîndoi — i-am cerut.

Pe cît de vagi erau semnalmentele lui „Vergilius", pe atît de precise au fost cele furnizate pentru nevasta acestuia, Gherghina.

— Deci, femeia vă arunca ocheade. Și ?

— În ciuda faptului că era însoțită, se uita atît de mult la mine, încît, atunci cînd chelnerul a venit cu nota de plată, am mai comandat o sticlă de vin... Am continuat să beau și s-o privesc... Deși simțeam că mă luase apa, m-am decis să termin vinul și să plec... Dar, cînd mai rămăsese jumătate din sticlă, domnul care stătea la masă cu ea s-a ridicat de pe scaun, a pupat-o pe frunte și a plecat...

— Cît putea fi ora cînd a plecat însoțitorul femeii ? am întrebat, pe cînd mă străduiam să înțeleg alibiul pe care și-l confecționase musiu Balaure.

— Nu sînt sigur... Cred însă că era în jurul orei opt — a zis, ridicîndu-și ochii spre mine.

— Ce s-a întîmplat după plecarea bărbatului ? l-am ghidonat din nou.

— Doamna m-a invitat, prin semne, la masa ei... a spus, coborîndu-și rușinat privirea.

— Ce-ați discutat, după ce v-ați așezat la masa ei ?

— Mi-a spus că ea crede în dragoste la prima vedere și că, de cum a dat cu ochii de mine, a știut că mă vă iubi... a șoptit el fără să ridice capul.

— Despre însoțitorul ei, ce v-a spus ?

— Că era soțul ei și că tocmai a plecat într-o delegație la Cluj...

— Bine. Vă rog să-mi spuneți ce a urmat.

— Păi, ținînd seama de preferința doamnei, am început să bem coniac și să-i spun bancuri. Ne-am amuzat atît de bine, încît nici nu știu cînd a venit ora de închidere a restaurantului.

— După ce-ați ieșit, doamna v-a invitat la ea acasă ? am întrebat, întrevăzînd brusc scenariul pe care urma să mi-l povestească.

A dat din cap, cu amărăciune, că așa a fost.

— Vă rog să-mi descrieți locul în care v-a dus — i-am cerut.

— Nu știu bine... Eram deja bine băut și am luat un taximetru...

— Dar de interiorul casei vă amintiți ?

Destul de debusolat, a reușit să-mi descrie cele două paturi și lavoarul cu lighean din locuința drăgălașei familii Balaure.

— Mai era cineva acolo ?

— Nu ! Cine să fie ?

— De exemplu, o femeie bătrînă ? am răspuns, gîndindu-mă la baba care dădea în cărți cînd am vizitat „apartamentul" și care, mai mult ca sigur că, de obicei, dormea în cel de-al doilea pat ; sau ar fi trebuit să doarmă, fiind trecut de unsprezece noaptea cînd au ajuns „turturelele" în cuibul nebunaticei lor pasiuni.

— N-am văzut pe nimeni — m-a asigurat el.

Paschia şi-a ridicat nasul din notesul în care stenografia discuţia şi mi-a zimbit cu subînţeles, ceea ce demonstra că şi el a priceput schema. O schemă care, din păcate, se părea că nu prea aduce cu cea dorită de mine.

— Ce s-a întîmplat, deci, după ce-aţi intrat în casa „doamnei" ? l-am orientat, cu intenţia de a pune punct unei afaceri care nu mai avea nici un haz pentru mine.

— Ne-am dezbrăcat şi am început să ne sărutăm... a spus, coborîndu-şi spăşit privirea.

— Soţul ei a mai întîrziat mult ? a întrebat Paschia, înveselit de-a binelea.

— Nu... a spus cu amărăciune interlocutorul nostru, mai înainte de a ne privi cîteva clipe cu gura căscată şi a întreba apoi uimit : Dar de unde ştiţi ?

— Povestea pe care ne-o spuneţi nu este cine ştie ce originală — a aruncat dispreţuitor colaboratorul meu pe cînd îşi lăsa ochii iar pe notes.

— Dar asta nu e poveste, ci adevărul curat ! a spus ofensat Marcu, înţelegînd greşit afirmaţia ofiţerului.

— Eu vă cred — l-am asigurat, străduindu-mă să-mi compun o figură cît mai grav posibilă. Şi totodată, am să vă rog să-mi daţi voie să vă pun o întrebare cu un caracter mai gingaş, mai delicat...

— Vă rog... m-a invitat el, zîmbindu-mi plin de recunoştinţă pentru creditul acordat povestirii sale.

— Pînă unde a ajuns intimitatea cu partenera dumneavoastră ? Mai precis, era împlinită cînd a dat buzna în casă soţul ei ?

— Nu... a replicat el cu amărăciune. Tocmai era să fie, cînd, spre ghinionul nostru, soţul ei a intrat în casă. Toţi soţii prind trenul cînd pleacă în delegaţie, numai al ei a trebuit să-l piardă ! a aruncat el cu necaz.

— Presupun că nici n-aţi avut timp să vă îmbrăcaţi.

— A fost îngrozitor... Sper să nu mai trec niciodată prin clipe atît de penibile... a confirmat, strîmbînd din nas adînc mîhnit. Dar, în ciuda situaţiei în care ne-a găsit, soţul doamnei a reuşit să-şi stăpînească durerea şi să se poarte cum nu se poate mai elegant.

— Zău ? Şi cum a reacţionat ? m-am arătat interesat de partea anecdotică a întîmplării. Chiar fără violenţă ?

— La început, a rămas, cum era și firesc, tablou. Apoi, fără să-mi acorde nici o importanță, i-a spus doamnei că o va ucide, pentru ca imediat să se prăbușească pe un scaun și să izbucnească într-un hohot de plîns. După aceea, printre lacrimi, a mustrat-o, spunîndu-i că ei îi arde de prostii, iar el s-a nenorocit... Din cîte spunea, am înțeles că, pierzînd trenul, va trebui să plătească un gaj de două mii de lei orchestrei cu care trebuia să dea un concert la Cluj.

— Eh ! Două mii de lei e o sumă ! a apreciat Paschia, încercînd să pară marțial.

— Într-adevăr, așa spunea și el. Spre șansa lui, am avut însă bani la mine și l-am scos din încurcătură, împrumutîndu-i suma respectivă — ne-a comunicat el plin de satisfacție.

— Tovarășe Marcu, în timpul discuției, s-a făcut vreo referire la soția dumneavoastră ? am întrebat așa, ca să mă edific asupra modului în care și-a exercitat șantajul domnul Balaure.

— Soția mea ? Ah, da ! Dar numai în treacăt. Atunci cînd i-a spus doamnei că o va omorî, m-a întrebat cum m-aș simți și ce părere aș avea dacă ar anunța-o pe soția mea despre situația în care m-a găsit. Dar, în sfîrșit, totul e bine, cînd se termină cu bine ! a spus, respirînd ușurat.

Acum lucrurile erau clare. Familia Balaure comisese o acostare de persoană, materializată prin șantajarea victimei.

— Credeți că i-ați fi împrumutat cei două mii de lei, chiar și dacă v-ar fi cerut banii, să zicem, pe stradă ? l-am întrebat pe Marcu, că prea își luase o poză de filantrop.

— Unui necunoscut ? ! Nu ! a replicat el cu promptitudine. Numai că eu mă aflam într-o situație în care era firesc să-l ajut pe soțul femeii la care mă aflam — a completat, ridicînd din umeri, pentru a mă face să înțeleg că n-a avut altă posibilitate.

— Aș mai avea cîteva întrebări — am spus, pentru a-i testa gradul de naivitate. Mai întîi, spuneți-mi, nu vi s-a părut curios faptul că un soț care pleacă din localitate își abandonează nevasta într-un restaurant, de fapt o cîrciumă ?

— Nu. Nu m-am gîndit la acest aspect — a admis, privindu-mă cu o candoare de copil preșcolar.

— Dar faptul că domnului Balaure i-au trebuit peste trei ore, din momentul în care-şi lasă „doamna" în cîrciumă şi pînă la a da buzna peste dumneavoastră, pentru a constata că a pierdut trenul, nu vi s-a părut că a reprezentat un interval de timp al naibii de mare ?

Întrucît ochii săi albaştri m-au fixat ca cei ai unui elev care nu pricepe ce-i cere profesorul, am reformulat întrebarea :

— Domnul Balaure, constatînd că a pierdut trenul, trebuia să ajungă acasă cu mult înaintea dumneavoastră. Şi totuşi, nu l-aţi găsit. Dar, în schimb, a apărut exact în cel mai propice moment, pentru a vă prinde într-un clasic flagrant delict de adulter. Această oportunitate, în corelare cu faptul că şi-a lăsat „doamna" să vă facă ochi dulci în cîrciumă, nu vi se pare că aduce cu o regizare montată de comun acord în prealabil ?

A continuat să se uite la mine cu nevinovăţie, apoi, dintr-o dată, frecvenţa clipirilor i s-a accelerat.

— Vreţi să spuneţi că am fost atras într-o cursă ? a întrebat, tocmai cînd începusem să pierd speranţa că-l voi face să priceapă ceea ce era chiar şi la mintea unui cocos arierat.

Am confirmat.

— Nu e posibil... a şoptit siderat.

— Nu numai că e posibil, dar mai e şi clasic. Victimele acestui stil de infracţiune sînt recrutate, cu precădere, printre persoanele căsătorite, deoarece sînt deosebit de vulnerabile la presiunea morală. Din acest punct de vedere, verigheta pe care o purtaţi a fost primul element de selecţionare. Al doilea, de fapt determinant, fiind reprezentat de credinţa escrocilor că aveţi bani asupra dumneavoastră. Apropo, cînd i-aţi plătit chelnerului consumaţia de la masa dumneavoastră, unde ţineaţi cei două mii de lei ?

— În portofel.

— Cînd l-aţi deschis, escrocii i-ar fi putut vedea ?

A ridicat din umeri că nu ştie.

— Să fiţi convins că ochii lor, bine antrenaţi în această privinţă, i-au remarcat. Aşa se şi explică precipitata plecare la gară a domnului „soţ". De fapt, el s-a dus acasă pentru a vă pregăti primirea, scoţînd-o din odaie pe bătrîna care doarme cu ei acolo.

Şi-a clătinat capul neîncrezător, şi după ce mi-am terminat explicaţiile. Apoi, intempestiv, şi-a tras o palmă peste frunte.

— Aşa e ! Aveţi dreptate. Nu s-a dus la gară ! a exclamat dezlănţuit. La puţin timp după ce-am venit la masa doamnei, l-am văzut privindu-ne din stradă printr-o fereastră, dar cum a durat numai o fracţiune de secundă, mi-am spus că mi s-a părut...

— Nu vi s-a părut. Mai înainte de a pleca să vă aştepte acasă, era normal să vrea să se asigure că partenera lui a reuşit să facă „lipitura".

— Şi acum, ce se va întîmpla ? a întrebat el, de data asta, cu mult bun simţ.

— Pe ei îi vom trimite în judecată, iar dumneavoastră vom încerca să vă recuperăm banii extorcaţi. Pentru asta, va trebui să ne daţi o declaraţie în care să arătaţi cum a decurs tărăşenia.

— Voi fi chemat ca martor, cînd vor fi judecaţi ? a vrut să ştie.

— Bineînţeles.

— Propunerea dumneavoastră nu mă interesează ! m-a anunţat el cu fermitate. Decît să afle nevastă-mea ce mi s-a întîmplat, mai bine mă lipsesc de bani !

— Nu e obligatoriu să afle. Tovarăşul Fundeanu o să vă anunţe în mod discret cînd anume trebuie să depuneţi ca martor. Şi veniţi la Constanţa, să zicem, într-o delegaţie.

— Sigur, despre nenorocita mea de aventură trebuie acum să afle şi un organ în subordine. Regret, dar nu dau nici o declaraţie !

— Tovarăşe inginer, nu pot să neg că situaţia e suficient de penibilă... Însă, dumneavoastră singur v-aţi implicat în ea.

— Tovarăşe căpitan, aveţi dreptate. Dar asta încă nu înseamnă că sînt dispus să dreg o greşeală cu preţul unei catastrofe în căminul conjugal.

După ce că-mi pierdusem timpul, deraind de la ancheta cu care eram însărcinat, nu mai lipsea decît să-mi mănînce sufletul acest îndărătnic de „seducător".

— Tovarăşe, n-avem timp de pierdut ! Dacă nu vreţi, nu puteţi fi obligat să vă constituiţi parte civilă. Dar, în ceea ce ne priveşte, noi din oficiu îi trimitem pe escroci în

judecată. Dumneavoastră urmînd a fi citat ca martor de tribunal ! l-am anunțat dintr-o bucată.

Argumentarea mea s-a dovedit convingătoare, deoarece a sfîrșit prin a se decide să scrie declarația pe care i-o cerusem.

*
* *

— Și acum, ce se întîmplă, tovarășe căpitan ?, s-a interesat Paschia, o oră mai tîrziu, cînd Marcu, terminîndu-și de scris declarația, a părăsit încăperea.

— Se întîmplă că dumneavoastră veți prelua cazul Balaure și eu revin la anchetarea dublului asasinat — i-am replicat plin de silă.

— Sînteți convins că Balaure nu e amestecat și în afacerea omorurilor ?

— Da. În momentul comiterii porcăriei din mercerie, el se afla în preajma localului, pentru a se convinge că bibanul, mușcînd din momeală, s-a prins în cîrlig. A pretinde că, simultan, ar fi putut organiza și executa dubla omucidere, mi se pare absurd. Cum însă în meseria noastră absurdul n-are limită, pe parcursul anchetei voi încerca să stabilesc dacă, totuși, Balaure nu cunoștea victimele. În caz afirmativ, vom mai vedea...

*
* *

Era aproape două după-amiază cînd am părăsit clădirea primăriei. Ca de obicei, vîntul bătea cu putere. Dar nu ploua.

Am ridicat gulerul canadienei și, fără nici o bucurie, m-am îndreptat spre mașina de serviciu. După ce m-am aruncat pe bancheta din spate, i-am întins șoferului lista persoanelor care avuseseră relații cu victima Eleonora Petrescu.

Zece minute mai tîrziu, mă aflam în fața ușii unui apartament și apăsam pe butonul soneriei. Cînd am vrut să-mi repet gestul pentru a treia oară, s-a deschis o altă ușă în spatele meu și am fost întrebat de o vecină pe cine caut.

După ce i-am spus, m-a povățuit să revin după ora patru, deoarece persoana pe care o căutam se afla la serviciu.

Apreciind că e bun sfatul ce mi-l dăduse, am plecat.

La adresa următoare, de asemenea nu mi-a răspuns nimeni. Nici barem o vecină. Motiv pentru care, fără prea multă codeală, am procedat ca la vizita anterioară.

La cea de a treia adresă, în sfîrșit, mi-a deschis chiar persoana căutată. Doamna Gheorghiu avea pînă în treizeci de ani, era voinică și înaltă ca o aruncătoare de ciocan.

După ce-am fost poftit în casă, i-am spus că o caut în legătură cu drama consumată în mercerie.

— Ce fete minunate au fost... a spus cu ochii dintr-odată inundați de lacrimi.

— Le-ați cunoscut bine pe amîndouă ? am întrebat, după ce s-a dus să ia o batistă și a revenit, tamponîndu-și cu ea ochii.

— Pe Mioara mai puțin, dar cu Eleonora am fost colegă de liceu.

— Despre Mioara, ce-mi puteți spune ? am luat-o metodic.

Din relatarea ei, rezulta că victima fusese o femeie liniștită, strașnic de bigotă și că avusese un soț care o teroriza.

— Foarte bine — m-am arătat eu satisfăcut, deși nu-mi spusese nimic nou față de ceea ce aflasem deja. Acum aș vrea să-mi vorbiți despre viața personală a Eleonorei. Mai înainte, e bine să știți că, după opinia mea, asasinul a intenționat s-o ucidă numai pe Mioara. Omorîrea Eleonorei fiind comisă numai din cauză că prietena dumneavoastră a surprins criminalul asupra faptei. În consecință, ucigașul trebuie, în mod obligatoriu, să facă parte din anturajul Mioarei. Dar cum acest anturaj îi era comun și Eleonorei, sper ca relatarea ce o veți face despre prietena dumneavoastră să mă ajute, de fapt, să aflu din ce persoane se compunea cercul de amici ai Mioarei. Și astfel să ajung la criminal. Ați înțeles ce urmăresc ?

A dat din cap că m-a priceput.

— Perfect. Aștept să-mi spuneți tot ce știți despre Eleonora — am îndemnat-o.

— Era o prietenă bună și tare veselă... a început ea, coborîndu-și gînditoare ochii spre covor. Cum se întîlnea

cu cineva, începea să spună bancuri. Şi o făcea cu un talent extraordinar. Dealtfel, a făcut şi teatru amator...

— Unde anume ? m-am grăbit să prind pista care se ivise.

— În cadrul unui colectiv artistic... a ridicat ea din umeri. În orice caz, îmi povestea că sînt instruiţi de actorii Teatrului dramatic din Constanţa.

— Ţinînd seama de programul de lucru din unităţile comerciale, precum şi de faptul că, din cîte mi s-a spus, în fiecare seară se înapoia acasă cu Mioara, mă întreb, cînd mai avea timp şi de repetiţii teatrale ? a fost firesc să mă arăt mirat.

— Aceasta a şi fost cauza pentru care n-a mai putut să-şi continue activitatea actoricească. Şi a suferit foarte mult pentru asta — a ţinut să mă asigure prietena victimei.

— A renunţat de mult la teatrul amator ? am întrebat.

— Eu ştiu... ? Cred că or fi vreo doi ani...

— A stabilit o prietenie mai strînsă cu vreun bărbat din colectivul celor care participau la repetiţii ? am insistat, continuînd să-mi urmăresc ideea.

— Nu cred... Nu mi-a povestit nimic despre aşa ceva — a zis ea, ridicîndu-şi ochii spre mine şi clătinîndu-şi capul.

— Dacă ar fi existat totuşi o astfel de legătură, ar fi trebuit să vă vorbească în mod obligatoriu despre ea ?

— Sînt convinsă, deoarece n-avea secrete faţă de mine.

Am început să mă întreb dacă pot ori nu să pun cruce pe pista ce mi se părea că am descoperit-o. Constatînd însă că, oricum o întorc, nu posed elemente de opţiune, m-am decis să reiau chestionarea martorei.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre relaţiile intime pe care le-a avut Eleonora ?

A tresărit şi m-a privit urît. Probabil contrariată de brutalitatea cu care credea că vreau să pîngăresc memoria prietenei ei.

— Dacă vreţi ca asasinul să fie capturat, vă rog să nu vă formalizaţi — i-am atras atenţia.

După o scurtă ezitare, s-a decis să vorbească :

— Primul ei prieten a fost Vasile...

— Vasile şi mai cum ?

— Stratulat.

— Mecanic la S.M.T. ? am întrebat, după ce am răsfoit notesul și mi-am aruncat ochii pe depoziția doamnei Petrescu, mătușa Eleonorei.

A încuviințat.

— Știți la ce S.M.T. lucrează ? Cînd a început relația dintre ea și Stratulat ? am întrebat după ce am consemnat denumirea locului unde era angajat respectivul.

— În urmă cu vreun an.

— Și cît a durat prietenia lor ?

— Cinci sau șase luni.

— De ce s-au despărțit ?

— Ca și Mioara, a avut ghinionul să dea peste un bărbat de nimic. Bețiv, afemeiat...

— Probabil și violent... am presupus eu.

— Nu. N-o bătea, în schimb, mințea de îngheța apele. Inventa cele mai fantastice basme pentru a-și motiva absentarea de la întîlniri, cînd ea putea să-l aștepte ore întregi în fața cinematografului sau teatrului la care stabiliseră să meargă împreună.

— Această atitudine accentuîndu-se, desigur, în ultima parte a legăturii dintre ei — am spus cu înțelegere, gîndind că luna de miere a fost dintotdeauna limitată în timp.

— Aș ! a aruncat ea cu dispreț. Asta-i era comportarea de la începutul începutului.

— Atunci, de ce i-a trebuit atîta timp pînă s-a decis să se despartă de el ?

— Pentru că îl iubea nebunește. Știți, era primul bărbat pe care l-a cunoscut și a tot sperat că se va îndrepta. Dar, dacă nu insistam eu să renunțe la pușlama, sînt sigură că Eleonora ar fi fost în stare să se vadă și acum cu el.

— Cît timp este de cînd s-au despărțit ?

— Cam vreo jumătate de an.

— Dacă am înțeles bine, pînă în urmă cu un an i-ați dus-o fată cuminte — am conchis, adunînd timpul legăturii avute de victimă cu cel care a trecut de la ruperea relațiilor cu Vasile Stratulat.

— Așa este — a confirmat martora.

Era evident că, din punct de vedere logic, puteam renunța la căutarea criminalului în cercul de teatru amator frecventat de victimă.

— Și Stratulat, cum a primit decizia Eleonorei de a nu se mai vedea ?

— La început, cu indiferență. Apoi a început să-i aţină calea și s-o implore să se împace. Însă ea n-a mai vrut, între timp cunoscuse un băiat bun și intenţiona să se mărite cu el...

— Cum se numește ?

— Sandu Nodaban — a precizat, referindu-se la bărbatul despre care-mi vorbise și mătușa victimei.

— Unde poate fi găsit ?

A ridicat din umeri că nu știe, după care m-a anunţat :

— Tot ce pot să vă spun este că avea serviciu la gara orașului și că de două luni își face stagiul militar la Iași.

— Stratulat a sfîrșit prin a se resemna ?

— Da' de unde ! La început, cînd și-a închipuit că despărţirea este numai rezultatul unei toane a Eleonorei, a fost relativ indiferent. Cînd însă a aflat că se va mărita cu Sandu, a încercat s-o facă să renunțe, folosind toate mijloacele de convingere. De la lacrimi, la amenințări că-i va omorî iubitul.

— Vă gîndiţi că Stratulat ar putea fi amestecat în cele două omoruri ?

— Nu vreau să învinovățesc pe nimeni... Dar nici nu văd cine altcineva ar fi putut să-i dorească răul Eleonorei.

— În afară de Stratulat și de Nodaban, ce bărbaţi a mai cunoscut ?

— Numai cunoștințe întîmplătoare. Fără nici o importanță — a zis cu indiferență.

— V-aș ruga să-mi vorbiţi totuși de ele — i-am cerut, apreciind că tocmai acest gen de relaţii este important pentru mine.

Cugetînd mult și ezitînd și mai mult, mi-a furnizat trei prenume de bărbaţi, apoi a ţinut să mă avertizeze :

— Cu aceștia n-a avut însă nimica !

— Ce înţelegeţi prin „nimica" ?

— Că n-a fost în relaţii amoroase cu ei.

— Sînteţi convinsă ?

— Sigur ! Adică așa cred, pentru că mi-ar fi spus... a replicat, cu o convingere destul de aproximativă. Tot ce-mi povestea era că respectivii o acostaseră pe stradă și că, pentru a se amuza, cîteodată admitea să se mai întîlnească

cu ei. Iar cînd aceştia deveneau prea insistenţi, renunţa să-i mai vadă.

— Pe Lucica Manea o cunoaşteţi ? am întrebat-o, după ce mi-am răsfoit în viteză notesul.

— O ştiu ! Era o bună prietenă a Mioarei.

— Lucica mi-a spus că Eleonora avea încurcături dese cu bărbaţii.

Mai întîi a strîmbat din nas, apoi m-a anunţat cu superioritate :

— De fapt, deşi măritată, Lucica era cea care avea mereu încurcături cu alţi bărbaţi. Încurcături cu care se mai şi lăuda ! Drept care Eleonora, pentru a nu fi ironizată că e naivă, se străduia să se pună pe picior de egalitate cu ea, inventînd tot soiul de bazaconii.

Cum întîmplător ştiam că pe drăguţa noastră planetă adevărul gol-goluţ nu e tocmai uşor de stabilit, poate şi datorită faptului că noţiunea respectivă este, în ciuda obiectivităţii pe care o presupune, al naibii de subiectivă, n-am considerat că mai are sens să încerc să stabilesc dacă Eleonora fusese sau nu cuminte.

— Spuneţi-mi, vă rog, aţi văzut vreodată în anturajul Mioarei sau, poate, chiar al Eleonorei un bărbat înalt, blond, cu trăsături plăcute ? am întrebat într-o doară, mai înainte de a sista chestionarea gazdei.

— Un bărbat în jur de treizeci de ani, îmbrăcat cu un cojoc de oaie ? mi-a întors ea întrebarea.

Deşi luat prin surprindere de faptul că dădusem, în sfîrşit, de urma individului care fusese văzut în mercerie, numai cu cîteva minute înainte de comiterea omorurilor, am dat flegmatic din cap că da.

— L-am văzut de două ori, cu Eleonora, pe stradă.

— Cine este ? mi-am şi aruncat întrebarea.

— Nu ştiu.

— N-aţi întrebat-o pe Eleonora cine era persoana cu care aţi văzut-o discutînd ?

— N-am mai avut cînd, deoarece Eleonora n-a mai trecut pe la mine de la începutul săptămînii trecute. Iar pe domnul de care v-aţi interesat l-am văzut în a doua parte a săptămînii...

— Doamnă Gheorghiu, am motive să bănuiesc că acest necunoscut este implicat în agresiunea comisă împotriva

prietenelor dumneavoastră. Şi trebuie să-l găsesc — i-am atras atenţia. De aceea, vă rog să încercaţi să vă reamintiţi cînd, unde şi în ce împrejurări l-aţi văzut în compania Eleonorei.

— Am să vă spun tot ce ştiu... a spus impresionată, trăgînd adînc aer în piept. Prima dată i-am văzut împreună joi seara, în jurul orei opt. Stăteau de vorbă în faţa Agenţiei Tarom. Eleonora era atît de absorbită în discuţie, încît, deşi am trecut pe lîngă ea cu soţul meu, nu ne-a remarcat. Întrucît şi noi aveam bilete la Teatrul dramatic şi eram deja în întîrziere, nu i-am atras atenţia...

— V-aţi putut da seama de caracterul discuţiei lor ?

— Nu-mi dau seama ce vreţi să spuneţi ? a replicat, ridicînd din umeri.

— Un bărbat cînd vrea să obţină ceva de la o femeie îşi priveşte partenera galeş şi este foarte curtenitor, iar după ce şi-a atins scopul, în multe cazuri, dacă nu arborează o figură plictisită, atunci o poate face pe rezervatul, pe distantul. Cîteodată, cînd femeia este cea care-l respinge, încercînd s-o readucă la sentimentele dorite de el, poate adopta chiar şi o figură ameninţătoare. Faţă de aceste stări, v-aţi putut da seama de atmosfera în care discutau ? am întrebat-o, încercînd marea cu degetul, în căutarea şi a celui mai mic capăt de aţă care să mă ducă la identificarea suspectului.

— Nu. Nu cred că se aflau în nici una din situaţiile expuse de dumneavoastră — a spus, după ce m-a studiat gînditoare cîtva timp. Mai de grabă aş spune că discutau prevenitor, ca doi oameni care n-au ajuns încă să-şi vorbească pertu. Vreau însă să reţineţi că opinia mea este pur subiectivă. I-am privit numai o fracţiune de secundă — a ţinut ea, cu mult bun simţ, să-mi atragă atenţia.

— Fiţi liniştită. Chiar aşa şi iau părerea pe care v-aţi exprimat-o. În lipsă de ceva concret, sînt nevoit să mă agăţ de orice element, fie chiar şi o impresie personală — am asigurat-o. Acum, vă rog să-mi vorbiţi de cea de-a doua situaţie în care i-aţi văzut pe Eleonora şi pe necunoscut.

— I-am văzut două zile mai tîrziu, adică sîmbătă. Cred că era în jurul orei două după-amiaza. Discutau la colţul format de bulevardul Tomis cu strada Cuza Vodă, iar eu mergeam pe celălalt trotuar. De astă dată, Eleonora este

cea care m-a zărit. M-am auzit chemată și cînd am întors capul mi-a strigat că luni sau marți va trece pe la mine... Dar, după cum știți, n-a mai putut să mă viziteze... Din acel moment, n-am mai văzut-o... a completat, lăsîndu-și ochii în jos și suspinînd.

— În ceea ce privește caracterul discuției ?

— Cînd am întors capul, să văd cine mă strigă, ei priveau spre mine, fără să discute. Așa că... a spus ridicînd cu subînțeles din umeri.

— Erați singură cînd i-ați văzut pentru o doua oară ?

A încuviințat.

— Am reținut că prima dată cînd i-ați întîlnit, erați cu soțul dumneavoastră.

A încuviințat din nou.

— Credeți că o discuție cu el ne-ar putea furniza elemente capabile să ușureze acțiunea de depistare a necunoscutului ? am consultat-o.

— Aș ! E foarte distrat. A aflat că am trecut pe lîngă Eleonora abia după ce, îndepărtîndu-ne, i-am povestit eu.

*

* *

Cînd am ajuns la inspectorat, m-am dus înfipt spre biroul locotenentului Paschia. Am fost norocos. Era în birou și scria zorit, de parcă ar fi dat un extemporal.

— Cum merge cu Balaure ? l-am întrebat.

— Așa și așa. Stă cam prost cu memoria, dar se străduiește și, treptat-treptat, își amintește de cîte un „candidat" la grațiile prea frumoasei sale „neveste"...

— Trebuie procedat cu multă discreție. Dacă atunci cînd chemați victimele să dea declarații află și consoartele lor, se pot creea niște situații nedorite — l-am avertizat.

— Bineînțeles. În afară de faptul că voi acționa în virtutea secretului profesional, n-am să uit nici solidaritatea noastră, a bărbaților — mi-a zîmbit el amuzat. La dumneavoastră cum merge ?

Am început să-i redau discuția avută cu martora de la care veneam.

— Extraordinar ! a exclamat el surprins, cînd am terminat.

— Cam așa s-ar părea — am admis, scoțîndu-mi haina și așezîndu-mă pe un scaun.

— E atît de formidabil, încît nu-mi vine să cred... N-o fi martora prea subiectivă ? a spus neîncrezător.

— Nu e vorba numai de doamna Gheorghiu, ci și de ceilalți martori audiați. Depozițiile tuturor sînt în concordanță în punctele esențiale. Gestionara era foarte ponderată, și deci, din relațiile ei, nu pare să se fi putut recruta criminalul. În schimb, nu același lucru se poate spune despre colega ei, Eleonora. Legăturile ei sentimentale ar fi putut produce un nemulțumit pus pe răzbunare. N-ar fi pentru prima oară cînd gelozia ar genera elementele constitutive ale unui omor pasional. Dealtfel, chiar faptul că prietenul Eleonorei se afla în prăvălia Mioarei Roșu, înainte de sosirea celei de-a doua victime, impune această concluzie.

Paschia m-a urmărit dînd aprobator din cap, apoi mușcîndu-și gînditor buza, a spus :

— Știți ce-mi trece prin cap... Am citit nu de mult cartea unui francez, Sébastien Japrisot...

— Știu. *Compartimentul ucigașilor !* Și acum vă întrebați dacă asasinul nu s-a inspirat din acest roman.

— Exact ! Știind că Eleonora urmează să vină la mercerie, o ucide mai întîi pe gestionară și abia după aceea pe femeia căreia îi pusese gînd rău. În acest mod urmărind să-și asigure impunitatea. Deoarece noi în loc să căutăm criminalul acolo unde-l puteam găsi, printre relațiile Eleonorei, l-am fi căutat printre cele ale gestionarei, unde n-avea cum să existe... Bine gîndit ! a apreciat colaboratorul meu, dînd din cap admirativ.

L-am aprobat. Dacă lucrurile stăteau așa cum le vedeam noi, într-adevăr, se putea spune că avem de-a face cu un ucigaș al naibii de cerebral și abil. Și infractorii de acest calibru nu sînt ușor de demascat.

— Și cum Dumnezeu ajungem la el ? a vrut să știe Paschia, punînd exact întrebarea care mă frămînta în acea clipă și pe mine.

— Cum se pare că deocamdată e imposibil să stabilim, dintr-odată, toate relațiile pe care le-a avut cea de-a doua victimă, ne vom strădui s-o facem treptat, pînă-l depistăm pe necunoscutul cu cojocul întors. Deocamdată, facem ce

putem. Dumneavoastră vă veți ocupa de Sandu Nodaban. Știm că a lucrat la gara locală și că în prezent își face stagiul militar la Iași...

— Mîine dimineața am să cer relațiile la Comisariatul militar — a zis aprobator, după ce și-a privit ceasul și a constatat că este trecut de ora șapte seara !

— Perfect. Tot mîine am să încerc și eu să-l contactez pe primul prieten al Eleonorei. Iar în seara asta, vreau să termin cu chestionarea și a celorlalte persoane care au cunoscut-o... m-am decis, săltîndu-mă de pe scaun.

VINERI 30 DECEMBRIE

Pe cînd mașina de serviciu rula spre ieșirea din comuna Basarabi, eu îmi storceam creierii încercînd să descopăr un capăt de ață care să-mi permită identificarea individului care fusese văzut atît în mercerie cît și în compania celei de-a doua victime. Odată cu contactarea de ieri-seară a tuturor relațiilor cunoscute ale Eleonorei, fără a fi putut afla ceva cît de cît interesant pentru anchetă, aveam toate motivele să fiu teribil de pesimist. Tocmai îmi spuneam că fără o minune îmi va fi imposibil să-l depistez pe suspectul numărul unu al afacerii, cînd vocea șoferului mi-a întrerupt meditația :

— Tovarășe căpitan, am ajuns.

— Mergem la postul de miliție... am precizat, după ce, aruncîndu-mi privirea prin fereastra portierei, am zărit tăblia care informa că ne aflăm la intrarea comunei Ciocîrlia.

Cînd, ajungînd la destinație, am deschis portiera și am coborît, în ușa postului și-a făcut apariția un adjutant. Era scund, îndesat și avea în jur de cincizeci de ani.

Cum, mai înainte de a pleca din Constanța, îmi anunțasem vizita prin telefon, prezentarea a fost scurtă și l-am urmat în clădire.

— Tovarășe căpitan, vă rog să luați loc — m-a invitat cînd am ajuns în biroul lui.

Mi-am scos haina și, în timp ce mă duceam spre scaunul indicat, am intrat direct în subiect :

— Îl cunoașteți pe Vasile Stratulat ?

— Da. E șofer pe un autocamion al S.M.T.-ului.

— Ce puteți să-mi spuneți despre el ?

— Cu noi n-a avut de-a face. Îi cam plac femeile și băutura, dar în limite acceptabile. În orice caz, pînă în prezent n-am avut motive să ne ocupăm de el — m-a informat subofițerul, subliniidu-și spusele printr-o ridicare din umeri. E implicat în vreo treabă ?

A fost rîndul meu să ridic din umeri :

— Deocamdată fac o investigație de rutină. Întrucît a fost în relații strînse cu o femeie ucisă zilele trecute, vreau să stau de vorbă cu el.

— O tînără șatenă și frumoasă ? Care, pare-mi-se, e vînzătoare la Constanța !...

— Da — am confirmat mirat.

— I-am văzut de cîteva ori împreună prin comună. La începutul primăverii. Stînd odată de vorbă cu el, Stratulat mi-a povestit că urmează să se căsătorească în toamnă. Ulterior, întîlnindu-l și arătîndu-mă surprins că nu i-am mai văzut de mult logodnica, mi-a spus că s-au despărțit, deoarece ea își găsise pe altcineva la oraș...

— Părea afectat ?

— N-aș putea spune.

— Pe tînără ați văzut-o și în compania altor localnici ? am întrebat, în dorința de a ști dacă victima nu avea și alte relații în comună.

— Nu. Cît am văzut-o eu, de vreo trei ori, era numai cu Stratulat.

— Să mergem să discutăm cu el — am zis.

*
* *

Mă aflam împreună cu șeful de post în biroul inginerului șef, care, aflînd ce doresc, ne-a invitat să luăm loc pe scaune și a plecat să-l caute pe Stratulat.

— Îmi amintesc că în urmă cu vreo patru luni i-am aplicat o amendă contravențională de o mie de lei... a spus adjutantul, probabil părîndu-i-se prea stingheritoare liniștea care domnea în birou.

— Cu ce ocazie ? am întrebat, așa ca să-i fac pe plac, întreținînd o conversație pentru care-mi lipsea chiar și cea mai plăpîndă urmă de interes.

— L-am prins jucînd barbut împreună cu cinci localnici. Cu această ocazie am confiscat de pe masă aproape opt mii de lei — m-a informat cu atîta mîndrie, încît, mărturisesc, m-am simţit stingherit că n-am prin buzunare o decoraţie să i-o prind la piept.

Noroc că m-a scos din încurcătură reapariţia inginerului şef, care, stînd în pragul uşii, mai întîi a arătat cu degetul gros spre spatele lui, apoi s-a interesat pe un ton rugător :

— L-am adus. De mine mai aveţi nevoie ?... Ştiţi, am o grămadă de probleme de rezolvat...

— Nu. Puteţi să vă vedeţi de treburi şi multe mulţumiri pentru amabilitate — am spus, bucuros că s-a autoconcediat.

Dintr-odată înseninat, ne-a salutat cu palma ridicată şi s-a retras din prag, pentru a-i face loc să intre tînărului care se afla în spatele lui. După ce respectivul a păşit în birou cu timiditate şi uşa a fost închisă îndărătul lui de inginerul şef, l-am privit. Avea pînă în treizeci de ani, înalt, părul şaten spre blond, ochii albaştri şi figura cu trăsături frumoase, care aduceau aminte de actorul Robert Redford. Era îmbrăcat cu un complet de bluejeans, original şi nou-nouţ.

S-a aşezat pe scaunul ce i l-am indicat şi, împreunîndu-şi mîinile pe genunchi, a început să le frămînte cu nervozitate.

L-am lăsat pe adjutant să facă prezentările şi mi-am început repertoriul.

— O cunoaşteţi pe Eleonora Petrescu ?

— Da... s-a arătat el surprins.

— De cînd n-aţi mai văzut-o ?

— Eu ştiu ?... Or fi două luni... poate trei... a ezitat el, din ce în ce mai mirat.

— Sînteţi convins că nu v-aţi întîlnit mai recent ? Să zicem, chiar în ultimele zile ?

— De cînd ne-am despărţit, n-am mai văzut-o, decît foarte rar... Şi e mult de atunci... În orice caz, cel puţin o lună.

— Cînd aţi fost ultima dată la Constanţa ?

— În urmă cu vreo zece zile. Mai precis, nu duminica care a trecut, ci cealaltă, dinainte.

— Aţi aflat ce-a păţit ?

A ridicat din umeri şi m-a fixat intrigat.

— Pe Mioara Roşu o cunoaşteţi ?

— Da. E prietena Eleonorei. Numai datorită fitilelor pe care le-a băgat ea, s-a despărţit logodnica mea de mine... a spus, încruntîndu-se.

— Eleonora a decedat — l-am anunţat, brusc.

— Nu se poate ! a exclamat aiurit, după ce, în prealabil, m-a privit neîncrezător.

— De fapt, a fost ucisă. Odată cu Mioara Roşu.

— Ucisă ? ! a zis, înlemnind. Cine s-o ucidă pe Eleonora... ? a continuat, scuturîndu-şi capul, ca şi cum n-ar fi putut realiza situaţia.

— Dumneavoastră aveţi vreo bănuială ?

— De unde să am ? a spus, ridicînd cu semnificaţie din umeri.

— Ştiu că, după ce v-aţi despărţit, aţi făcut cîteva încercări de a o convinge să se împace cu dumneavoastră...

— Aşa e. Dar n-a mai vrut — m-a întrerupt, lăsîndu-şi capul în jos şi clătinîndu-l cu amărăciune.

— S-ar părea că faţă de refuzul ei, aţi ameninţat-o. Chiar şi cu moartea — am exagerat eu, chestie de sondare a reacţiilor. Aşa e ?

— La necaz, multe spune omu' — a zis spăşit. Apoi, dintr-o dată temător, a adăugat repede : Doar nu vă închipuiţi că eu... că eu am omorît-o ?

— Domnule Stratulat, sincer vorbind, eu nu exclud şi o astfel de posibilitate — i-am răspuns tot atît de direct cum îşi formulase şi el întrebarea. Dar, întrucît vom mai reveni asupra acestui aspect, vă rog să-mi vorbiţi despre persoanele pe care le-aţi cunoscut cînd v-aţi aflat în compania Eleonorei.

Tulburat de afirmaţia mea, a început să-mi vorbească cu opinteli despre relaţiile victimei. Cînd şi-a terminat relatarea, am constatat că nu reuşisem să obţin ceea ce aş fi dorit. Toate persoanele indicate de el, fiindu-mi deja cunoscute din declaraţiile martorilor contactaţi anterior.

— Aţi văzut vreodată în preajma Eleonorei sau a Mioarei un bărbat oarecum asemănător cu dumneavoastră, îmbrăcat cu un cojoc din blană de oaie ?

A dat din cap că n-a văzut.

— V-aș ruga să vă gîndiți bine și să-mi spuneți ce-ați făcut luni seară. Să zicem la ora opt — i-am cerut, trecînd la aspectul edificator al interogatoriului.

După mimica pe care a făcut-o, am avut convingerea că întrebarea mea nu i-a făcut nici o bucurie. Mai întîi, m-a cercetat suspicios, pentru a-mi ghici gîndurile, de parcă el ar fi lucrat în branșa mea și eu eram tipul suspectat. Apoi, întruchipînd monumentul cugetării omenești, și-a săltat privirea de la mine și și-a agățat-o de lampa de pe birou, încruntîndu-se datorită eforturilor de concentrare la care-și supunea materia cenușie.

— Luni... Luni seară... ? a repetat gînditor. Aha ! Da, îmi amintesc ! m-a anunțat satisfăcut, puțin mai tîrziu. Luni seară mă aflam la bufetul din comuna noastră. M-am dus să beau o bere, dar, întîlnindu-mă cu cîțiva prieteni, m-am încurcat pînă tîrziu... Adică chiar pînă ne-a dat afară responsabilul.

Avînd certitudinea că susținerea lui trebuie verificată, m-am pregătit să-i cer numele persoanelor în compania cărora se aflase în momentul uciderii celor două femei în Constanța. N-am mai avut însă cînd s-o fac, deoarece șeful de post, pe care l-am simțit foindu-se pe scaun în ultimele secunde, a glăsuit :

— Vasile, fii băiat cuminte !

— Păi, dom' adjutant...

— Vasile, la bufet s-au încăierat niște bețivi — a continuat subofițerul, fără să țină seama de întreruperea lui Stratulat. Asta s-a întîmplat pe la șase după-amiaza. Iar pînă am luat eu declarații de la martori, trecuse de opt seara. Ție nu ți-am luat declarație. Să-ți mai spun de ce ?

— Dom' adjutant, poate a fost în altă seară...

— La mine sau la tine ?

— De, eu știu ? La fel de bine poate să fie și așa... și așa. Nu ? a replicat Stratulat, cu șiretenie.

— Nu poate fi decît într-un singur fel, pentru că procesele-verbale pe care le-am încheiat la fața locului au consemnate pe ele data și ora cînd au fost scrise. Așa că lasă basmele și zi-i tot ce-ai de spus tovarășului căpitan ! l-a avertizat cu severitate șeful de post.

— Da, dom' adjutant, așa e ! Aveți dreptate. Nu luni, ci marți am fost la bufet. Acum îmi amintesc bine, deoarece chiar s-a și vorbit de bătaia pe care o provocaseră cu o zi înainte frații Chiftea — a turuit Stratulat, reușind să iasă din încurcătură cu o apreciabilă abilitate.

— Nu-i nimica. Greșeala e omenească — am admis eu, cu toleranță. Și deci, unde vă aflați luni seară ?

Și-a pus o mînă pe frunte și m-a anunțat foarte mîhnit :

— Nu știu... Zău, nu sînt în stare să-mi amintesc...

— Nu cer să-mi spuneți ce-ați făcut acum patru luni, ci în urmă cu patru zile — am zis, pentru a-l face să priceapă că nu-i solicit ceva imposibil. Dealtfel, ziua pentru care trebuie să dați relații este situată între o duminică, cînd n-ați lucrat și între ziua de marți, despre care v-ați amintit atît de bine.

— Ah, da ! Acum știu ! a exclamat victorios, după ce s-a făcut că a chibzuit adînc. Sîmbătă și duminică am fost la o nuntă și, mărturisesc, am băut zdravăn. Luni dimineața abia m-am mai putut ține pe picioare la serviciu, iar cînd am ajuns acasă, cred că pe la ora cinci după-amiaza, m-am culcat și am dormit neîntors, pînă a doua zi.

— Cu cine locuiți ?

— Cu mama și cu doi frați care sînt însurați și au și copii.

— Dacă i-am întreba, credeți că ar putea confirma spusele dumneavoastră ? l-am consultat, cu un calm și o bunăvoință care-mi erau străine.

— Bineînțeles. Haideți să mergem și să discutăm cu ei...

— Nu e cazul să vă luăm de la serviciu pentru o simplă verificare. Vom discuta noi cu rudele dumneavoastră — am spus cu indiferență, ridicîndu-mă pentru a-l face să priceapă că am terminat discuția.

— Dar vreau să fiu și eu de față ! a protestat el, fără ca eu să mă mir.

— Pentru ce ? m-am interesat cu nevinovăție, pe cînd porneam să mă plimb prin birou cu aerul că vreau să-mi dezmorțesc picioarele.

— Așa... Ca să le reamintesc cum a fost... a răspuns, confuz.

— Ce să le reamintiți ? Că v-au văzut luni seara acasă ? La ce bun? Dacă ați fost acasă, ați fost ! Și pentru a vă confirma declarația, nu-i necesar să le stimulați dumneavoastră memoria — am zis cu indiferență, în timp ce ocoleam prin spate scaunul pe care stătea. Sau vă temeți că, dacă nu-i învățați dumneavoastră ce să susțină, n-au să confirme ce doriți ? am întrebat, apărînd brusc lîngă umărul său drept și aplecîndu-mă pentru a-l privi de aproape în față.

— Nu... Nu înțeleg ce... vreți să... a început el să bolborosească, cu fața dintr-odată devenită stacojie.

— Stamate, — l-am luat pertu, adoptînd un ton tăios — ai înțeles bine ce-am vrut să spun ! Du-te să-ți iei paltonul ! Plecăm imediat la Constanța.

Instinctiv, și-a lăsat mîinile în jos și s-a prins cu ele de fundul scaunului pe care stătea, ca pentru a rezista eventualei încercări de a fi smuls cu forța de pe el și, înspăimîntat, a scîncit.

— Sînt nevinovat !... N-am nici o legătură cu moartea Eleonorei !... Ce-aveți cu mine ? !...

— Ne-ai mințit ! Și dacă n-ai fi fost implicat în uciderea fostei tale prietene, nu aveai motiv s-o faci ! Ridică-te ! am tunat.

— Vă spun totu'... s-a tînguit, încordîndu-și și mai puternic mîinile pe fundul scaunului. Am făcut un transport cu autocamionul semeteului... N-am vrut să vă spun, pentru că era în interes personal... Acum, dacă trebuie să plătesc o amendă, voi plăti...

— Unde ai făcut cursa ? l-am întrebat, dintr-o dată indispus de mărunțișirea lui.

— Mai întîi la Murfatlar și apoi la Constanța — a răspuns cu convingere.

— Ce-ai transportat ?

— Vin pentru o nuntă.

— La ce oră ai ieșit din comună și cînd te-ai înapoiat ?

— Am plecat pe la nouă seara și m-am întors după miezul nopții.

— Cu cine te-ai aflat în mașină ?

El a furnizat numele a patru persoane, iar eu mi-am spus cu nostalgie că dacă n-aș fi lucrat la „omucidere", ci la „găinării", aș fi ajuns mare în miliția națională. Nu

fac un pas şi prind o puşlama de duzină, umblînd cu fofîrlica. Numai pe criminalul pe care-l caut nu sînt în stare să-l harponez ! Tocmai căutam cîteva cuvinte bine simţite pentru a mă îmbărbăta, cînd m-a distras intrarea pe fir a însoţitorului meu.

— Stratulat, cît vin ai transportat ? a vrut să ştie şeful de post.

— Un butoi, de vreo sută de deca'.

— De unde l-ai luat ?

M-am uitat intrigat spre subofiţer. Eu trebuie să stabilesc cît mai repede dacă modul în care suspectul şi-a petrecut timpul corespunde realităţii, iar adjutantul era preocupat de găsirea unei surse din care să-şi facă şi el aprovizionarea cu vin. Probabil unde ne aflam chiar în ajunul Anului Nou.

— Păi, de fapt... Nu ştiu, pentru că eu am stat în maşină şi-l ajutam pe a lui Marin Pomană să deşerte în butoi canistrele pe care le aduceau ăilalţi... a explicat tînărul, vădit stingherit.

— Descrie-mi locul unde ai staţionat ! a insistat adjutantul, parcă pentru a-mi pune nervii la încercare.

După ce Stratulat, din ce în ce mai indispus, a dat explicaţia cerută, iar subofiţerul a avut posibilitatea să constate cît de urît mă uitam la el, s-a decis să mă lămurească cu subînţeles :

— Tovarăşe căpitan, în noaptea de luni spre marţi dimineaţa s-a spart un depozit de vin al Gostat-ului, iar Stratulat a staţionat la cîţiva zeci de metri de locul infracţiunii...

— Nu-i adevărat ! Eu nu m-am mişcat de lîngă maşină... Dacă chiar s-a spart depozitul de care vorbiţi, discutaţi cu Pomană, Dincă şi Manase ! Eu am făcut numai un transport clandestin... Ce, era treaba mea să ştiu de unde-l iau ? a protestat Stratulat, foarte jignit de bănuiala exprimată de şeful de post. Sînt gata să plătesc amenda şi benzina consumată pe timpul deplasării cu autocamionul... a mai adăugat, foarte generos.

— Ca să vedeţi — m-a luat drept martor subofiţerul — nici nu i-a trecut prin cap că vinul ar putea fi de furat ! Că doar nu e nimic mai firesc decît să „cumperi" vin în toiul nopţii, şi taman de la o gospodărie de stat !

— Nu ! Eu... a încercat să protesteze pușlamaua.

— Am terminat discuția ! l-a întrerupt adjutantul cu asprime. Îmbracă-te și hai la post !...

* * *

După ce ne-am înapoiat la post și l-am rugat pe subofițer să verifice cu atenție dacă timpul în care s-a comis borfășeria îl scoate de sub bănuiala că ar putea fi implicat și în afacerea dublului asasinat, m-am suit în mașina de serviciu și am pornit înapoi spre Constanța, însoțit de o concretă stare de deprimare.

* * *

Cînd am intrat în biroul locotenentului Paschia, acesta mi-a comunicat și el o veste proastă. Sandu Nodaban, logodnicul Eleonorei, din momentul în care fusese încorporat, nu mai părăsise unitatea ieșeană în care-și făcea stagiul militar.

— Deci — ăm conchis eu cu amărăciune — avem un dublu asasinat și pe suspectul cu cojoc de oaie, dar pe care nu sîntem în stare să-l depistăm. Adică absolut nimic din ceea ce ar putea să ne dea speranțe de soluționare a cazului...

— Probabil că va trebui făcută o nouă reaudiere a martorilor. Poate că, totuși, scoatem ceva care să ne pună pe urma necunoscutului. Deoarece e greu de admis că avem de-a face cu umbra unei fantome — a opinat Paschia.

— Ce să mai discutăm cu martorii, cînd chestionarea lor a avut ca direcțional permanent depistarea suspectului ? Și n-a ieșit nimic ! am aruncat disprețuitor, ridicîndu-mă de pe scaun, și începînd să-mi butonez scîrbit canadiana. Mai bine mă duc să fac o percheziție în locuința Eleonorei Petrescu. Acum, dacă am admis că asasinul ar fi putut să urmărească în primul rînd uciderea celei de-a doua victime, de ce n-aș spera că la aceasta acasă aș putea găsi ceva care să mă pună pe urma necunoscutului cu cojoc de oaie...

Cînd am ajuns în curte și am pus mîna pe clanța portierei de la mașina de serviciu, m-am auzit strigat. Ridicînd capul, l-am zărit pe Paschia, care-mi făcea semne de la o fereastră, să vin repede înapoi.

I-am făcut pe plac, urcînd cîte două trepte odată.

Irupînd în biroul lui, mi-a arătat receptorul telefonic așezat pe birou :

— Vă caută plutonierul Mihai Marin de la paza generală.

În timp ce ridicam receptorul, mi-am amintit de subofițerul sectorist din zona în care era amplasată merceria.

— Să trăiți, tovarășe căpitan !, a spus subofițerul în receptor, continuînd repede : După cum mi-ați ordonat, am continuat cercetările printre persoanele care domiciliază sau lucrează în imediata apropiere a merceriei și s-ar părea că am găsit o urmă a femeii văzute în prăvălie cu puțin înainte de comiterea omorurilor...

— Unde vă aflați ? l-am întrerupt in viteză.

— În zonă, tovarășe căpitan.

— Vă rog să mă așteptați în fața merceriei. Voi fi acolo în cîteva minute... am mai spus, lăsînd receptorul să cadă pe furcă și răsucindu-mă spre ușă...

*

* *

Coborînd din mașină, l-am văzut în fața prăvăliei pe Marin discutînd cu unul din subofițerii care asigurau paza permanentă a cîmpului infracțional.

— Vă ascult — l-am îndemnat pe sectorist, după ce am dat mîna cu ambii milițieni.

— Am găsit o martoră care afirmă că o cunoaște pe femeia de care v-am vorbit...

— Unde domiciliază martora ? l-am întrerupt plin de nerăbdare.

— Nu locuiește pe aici, ci doar lucrează aici. E vînzătoare la magazinul de textile... a zis, arătîndu-mi cu brațul spre capătul din stînga al străzii.

— Să mergem la ea !

* * *

În prăvălie se aflau patru vînzătoare. Subofițerul m-a condus spre una scundă și foarte grasă, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. După ce am făcut cunoștință, am aflat că se numește Graziela Floraru. Față de fizicul ei, nici că i se putea alege un prenume mai „potrivit".

— Domnișoară Graziela, — am început, constatînd, fără să mă mir, că nu poartă verighetă pe degete — mai întîi, vă rog să descrieți persoana pe care ați văzut-o în mercerie.

După ce mi-a făcut pe plac, a trebuit să admit că, după toate probabilitățile, se referea la necunoscuta cu părul roșu.

— Puteți să precizați ziua și ora cînd ați văzut persoana respectivă în mercerie ? i-am cerut din nou, așa, ca să mă conving că discutăm într-adevăr despre unul și același lucru.

Capul ei rotund ca o minge de fotbal s-a înclinat de cîteva ori într-un gest de confirmare, mișcare ce a imprimat fălcilor ei grăsane un tremur ca cel al gelatinei unei piftii.

— Desigur. Așa cum i-am spus și domnului Marin — a zis, arătînd cu tripla-i bărbie spre subofițer — am văzut-o luni seară, în jurul orei opt.

— Sînteți convinsă că nu era în altă zi ? am insistat, deoarece nu-mi venea să cred că am norocul să pic chiar așa de ușor peste o urmă atît de importantă.

— Sînt foarte sigură ! a replicat cu fermitate, adoptînd dintr-o dată o atitudine de țîfnă, probabil unde-i displăcea ideea că i se pot pune la îndoială spusele.

— Foarte bine. Foarte bine — am repetat, oferindu-i unul din cele mai frumoase zîmbete ale recuzitei mele itinerante. Cum se numește persoana pe care ați văzut-o în prăvălie.

— Văcaru... Cristy Văcaru.

— Perfect. Acum vă rog să-mi relatați împrejurările în care ați văzut-o pe Cristy.

— După ce-am terminat programul aici... a zis, arătînd printr-o rotire a capului interiorul magazinului în care ne aflam — m-am despărțit de colegele mele și am plecat spre casă. Iar drumul meu fiind chiar prin fața merceriei, tînd am ajuns în fața vitrinei acesteia, fără nici o intenție mi-a alunecat privirea înăuntru. Așa am văzut-o pe Cristy acolo.

— Cine se mai afla în prăvălie ?

— Numai Mioara.

— N-ați putea să localizați, să stabiliți cu mai multă precizie momentul în care ați trecut prin fața merceriei ?

— Cred că da... Dacă noi am închis la opt seara... a zis ea concentrîndu-se. Cît m-am oprit să discut cu o prietenă de-a mea, care lucrează la galanteria alăturată, și două-trei minute pînă am ajuns în fața merceriei... Da ! Cred că era între opt și cinci și opt și zece minute.

Deci martora se referea la minutele care au urmat imediat după plecarea din prăvălie a Andei Pintilie, fermecătoarea avocată, în compania căreia urma să întîmpin Noul An.

— Spuneți-mi, mai rețineți cum era îmbrăcată Cristy ?

A ridicat din umeri și și-a agitat din nou fălcile și tripla-i bărbie.

— Nu știu... Mi-am întors capul spre vitrină numai întîmplător și, după ce-am văzut profilul lui Cristy, mi-am văzut de drum.

— Ați văzut-o numai din profil ? am întrebat, simțind cum mă cuprinde tristețea.

— Da. Era de cealaltă parte a tejghelei și discuta cu Mioara.

— Unde lucrează Cristy ? am vrut să aflu, deși faptul că necunoscuta fusese văzută numai din profil nu avea darul să-mi stîrnească prea mult optimism pentru pista care rezulta din depoziția interlocutoarei mele.

— În prezent, nu știu. Dar a lucrat la galanterie... Chiar împreună cu amica de care vă spuneam că am întîlnit-o în drum spre mercerie.

— Cum se numește amica de la magazinul de galanterie ?

— Elena... Popa Elena.

— Domnișoară Graziela, întrucît pe Cristy ați văzut-o numai din profil, nu ar fi totuși posibilă o confuzie ? am întrebat, dînd glas temerilor ce mă cuprinseseră.

— Nu. Nici gînd ! a respins ea sugestia mea, pentru ca aproape imediat să-și clatine capul a ezitare : Eu știu ?... Nu ! Cred că femeia aceea era chiar Cristy...

Fiind edificat, i-am mulțumit pentru colaborare și i-am întins mîna. Avea palma moale și udă ca un burete tocmai atunci scos din apă.

— O cunoașteți pe Elena Popa ? l-am întrebat pe subofițer, cînd am ajuns în stradă.

A confirmat cu capul și mi-a arătat cu mîna un magazin de galanterie, la vreo treizeci de metri, pe cealaltă parte a drumului.

— S-ar părea că nu puneți prea mult temei pe afirmația martorei — a apreciat el cu mult bun simț, pe cînd traversam strada.

— Este adevărat, dar asta nu mă va împiedica să verific și această pistă.

*

* *

Discuția cu vînzătoarea Elena Popa a fost scurtă. După ce Cristy Văcaru a început să lucreze în magazinul de galanterie, au început să apară lipsuri în gestiune. Lipsuri care au fost puse, în mod firesc, în legătură cu apariția noii colege. Și cum celorlalte vînzătoare nu le convenea să acopere din leafa lor misterioasele mancouri, după șase luni s-au decis să ceară mutarea noii lor colege. Iar odată cu transferarea lui Cristy Văcaru, a încetat și producerea lipsurilor din gestiune. În timp ce vînzătoarele din magazinul de galanterie continuau să se felicite pentru inițiativa avută în urmă cu vreun an, de a se scăpa de colega lor cu mîna prea lungă, eu m-am despărțit de subofițer și am plecat spre noul loc de muncă al lui Cristy Văcaru.

Cînd mașina a oprit în Piața Independenței, mi-am îndreptat pașii spre o parfumerie situată la parterul unui bloc modern. Înăuntru se aflau două vînzătoare tinerele, subțirele și frumușele, care, în lipsa oricărei urme de

cumpărători, beau cafea și șușoteau la adăpostul unui nor produs de fumul țigărilor *super long* din care trăgeau cu aplicație și apetit.

Preferînd să nu remarc că sosirea mea nu fusese întîmpinată cu prea mult entuziasm, le-am dat bună ziua.

— Ce doriți ? a vrut să știe una dintre ele, omițînd să răspundă urării mele, dar, în schimb, în mod evident foarte doritoare să mă vadă cît mai curînd posibil de cealaltă parte a ușii magazinului.

— Aș vrea să discut cu Cristy Văcaru — am informat-o, întrebîndu-mă care din ele o fi cea pe care o căutam.

— Nu mai lucrează aici de peste două luni — mi-a răspuns cealaltă, cu acreală.

— Zău ? Dar de ce ? m-am mirat, instinctiv.

— Dacă vă interesează, întrebați-o chiar pe ea ! mi-a sugerat prima vînzătoare, dintr-o dată mai puțin apatică și mai mult iritată.

— Mărturisesc că aș prefera să aflu „chiar" de la dumneavoastră — am replicat, scoțîndu-mi legitimația și arătîndu-le-o cu două degete ridicate. Miliția — am mai spus, pentru ca dorința ce-o exprimasem să nu le sporească și mai mult indispoziția pe care o exteriorizau.

S-au privit una pe cealaltă, uimite.

— În sfîrșit ! Era și cazul... a constatat cu satisfacție una dintre ele, întorcînd capul spre mine.

— Era cazul să ce ? a fost rîndul meu să mă mir.

— Să cercetați furturile pe care le-a comis cît a lucrat cu noi !

— Ah ! Sigur. Vă rog să-mi spuneți tot ce s-a întîmplat — am cerut, pricepînd cum stau lucrurile.

În următoarele aproximativ douăzeci de minute, mi s-a povestit tot ce aflasem și din magazinul de galanterie. Domnișoara Cristy cowboy, pardon Văcaru, scăpase mîna și în gestiunea interlocutoarelor mele, motiv pentru care acestea, la fel ca și colegele precedente, ceruseră îndepărtarea ei din colectiv.

— Și care e paguba ce v-a produs-o ?

— Aproape trei mii de lei — a apreciat una din fete.

— În prezent, unde lucrează ?

În timp ce una clătina capul că nu știe, cealaltă mi-a spus că a văzut-o, în urmă cu două zile, servind la plăcintăria de pe strada Decebal.

Apoi, profitînd de faptul că tocmai intrau în prăvălie două cumpărătoare, m-am evacuat.

*
* *

După ce am ieșit din plăcintărie, am constatat cu indiferență că afară se întunecase de-a binelea.

Cîteva clipe mai tîrziu, m-am instalat pe bancheta de lîngă șofer și i-am dat adresa pe care o obținusem de la responsabilul plăcintăriei. Fără să facă vreun comentariu, a învîrtit cheia de contact și a demarat. Privea însă cu atîta fixitate înainte, prin parbriz, încît sînt convins că-l indispusese foarte mult faptul că nu mă decideam să pun punct zilei sale de muncă. Cum nici ancheta nu obținuse punctul dorit, furat de gînduri, n-am întîrziat să uit de necazurile lui, pentru a le face loc celor care mă frămîntau pe mine.

În timp ce autoturismul străbătea bulevardul Tomis, mă străduiam să stabilesc unde anume am deraiat cu ancheta. Deoarece numai prin ghidarea investigațiilor pe un drum înfundat se putea explica faptul că bat pasul pe loc. Întrucît, în pofida efortului pe care-l făceam, nu reușeam să stabilesc unde am reușit să mă încurc, mi-am spus că, deși nu era o treabă deosebit de agreabilă, unica soluție era aceea a reluării cercetărilor de la începutul începutului. Adică, exact din locul de comitere a dublului asasinat.

N-am mai avut cînd să-mi strîng mîna și să mă felicit pentru lăudabila mea inițiativă de a face tabula rasa cu munca mea din ultimele zile, pentru că mașina, ajungînd la capătul bulevardului Tomis și angajîndu-se pe drumul național care duce spre Tulcea, a început să reducă viteza și s-a imobilizat în fața uneia din ultimele gospodării ale municipiului Constanța.

Cu anemicul sprijin al iluminatului public, am privit clădirea în fața căreia coborîsem. Era o casă îngrijită și, deși avea două nivele, nu părea să aibă mai mult de trei-patru camere, deoarece ocupa o suprafață mică. Remarcînd

poarta deschisă, am păşit înăuntru, spunîndu-mi că, după aparenţe, nu exista „cîine rău". În orice caz, chiar dacă ar fi existat, n-a făcut nici o încercare de a mă împiedica să urc cele trei trepte din faţa uşii principale a imobilului. Cum mai multe ferestre erau iluminate, am fost convins că zgomotul pe care l-am provocat prin apăsarea butonului soneriei nu va rămîne fără ecou. Şi, într-adevăr, cîteva clipe mai tîrziu, s-a aprins un bec deasupra mea şi am auzit cum se descuie uşa. Ce formidabil ar fi dacă toate prezumţiile mele ar fi la fel de exacte !

— Bună seara. Aş vrea să discut cu Cristy — i-am spus persoanei care mă privea întrebător din pragul uşii ; un tip în jur de cincizeci de ani, înalt şi voinic ca un luptător de greco-romane din categoria grea.

Mi-a făcut semn să aştept şi, deschizînd o uşă a vestibulului, a dispărut, strigînd numele persoanei pe care o căutam.

Curînd şi-a făcut apariţia o tinerică, pînă în douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcată cu un pantalon din stofă bej şi un pulovăr maron-închis, cu gulerul rulat pe gît, de statură potrivită şi corpul bine proporţionat. Avea faţa ovală, trăsături frumoase şi ochii albaştri sau verzi.

— Pe mine mă căutaţi ? a întrebat, cînd a dat cu ochii de mine, privindu-mă cu surprindere şi curiozitate.

— Da, dacă vă numiţi Cristy Văcaru — am spus, uitîndu-mă cu resemnare la părul ei şaten-castaniu, lung şi bogat, pieptănat cu cărare pe creştetul capului.

— Şi pentru ce mă căutaţi ?

— Sînt ofiţer de miliţie — am anunţat-o, prezentîndu-mă. Am venit la dumneavoastră, pentru a vă cere nişte relaţii.

N-am avut senzaţia că invocarea firmei la care lucrez să-i fi produs multă bucurie, deoarece s-a încruntat imediat.

— Aţi venit în legătură cu reclamaţiile făcute de javrele alea pe care le-am considerat colege ?

— N-am putea discuta în altă parte ? i-am sugerat, pe cînd, sub şocul unei rafale a vîntului care reîncepuse să se stîrnească, ridicasem cu semnificaţie gulerul canadianei.

— Iertați-mă. Vă rog să poftiți înăuntru... a zis, făcîndu-mi imediat loc să intru.

Urmînd-o în vestibul, mi-a arătat un cuier și, în timp ce-mi scoteam haina, s-a scuzat :

— Atît de mult m-a enervat tupeul fostelor mele colege, încît am uitat să fiu politicoasă...

Mi-am agățat haina, fără să fac vreun comentariu. Cînd m-am întors cu fața spre ea, a deschis o ușă laterală și m-a invitat să-i trec pragul.

Pășind în cameră, mai întîi m-a izbit un val de aer supraîncălzit. Cred că erau treizeci și cinci de grade. Apoi am văzut o încăpere micuță, mobilată cu o garnitură de dormitor, cu patul nestrîns.

Mi-a arătat unul din cele două taburete de la picioarele patului, ea așezîndu-se pe somiera acestuia, în fața mea.

— Ele au furat cu mîinile pînă la coate și pe mine m-au scos țapul ispășitor — și-a continuat ea protestul, strîmbîndu-se a silă.

— Reclamațiile provin din două locuri de muncă diferite... am ținut să-i reamintesc, numai ca chestie, deoarece eram sătul pînă peste cap de puzderia de mici delincvenți ce mi-o furnizase cazul pe care-l investigam.

— Aș ! După mașinația pusă la cale de ticăloasele de la galanterie, era firesc ca și cele de la parfumerie să joace aceeași carte, pentru a încerca să-și acopere pungășiile. Pentru că, deși nu mi s-a putut demonstra vinovăția după prima reclamație, în cel de-al doilea caz, înscenarea le-a mers și mai ușor. Deoarece au invocat zicala că cine fură o dată, fură și de mai multe ori ! Nu e simplă mașinația ? m-a luat ea drept martor.

— Da, se poate... am admis, pentru că nici în ruptul capului nu doream să mă ambalez într-o discuție despre devalizarea gestiunilor. De fapt, vă caut într-o cu totul altă problemă.

— N-ați venit pentru reclamațiile făcute de putorile alea... ? s-a mirat, neîncrezătoare.

Am scuturat din cap și am întrebat-o :

— Numele Mioarei Roșu și Eleonorei Petrescu, vă spun ceva ?

— Bineînțeles ! a tresărit ea, uluită. Pe Mioara am cunoscut-o însă mai bine... Ce soartă au avut, săracele... a zis prinzîndu-și capul între mîini și clătinîndu-l a jale. Niște fete atît de bune sînt ucise și hoațele alea, care mă imploașcă pe mine cu noroi, trăiesc și jubilează... s-a simțit obligată să continue plină de dezgust.

— Erați în vizită cu ele ?

— Numai cu Mioara. Cînd aveam timp, treceam pe la mercerie s-o văd...

— Cît de des ?

— Cîteodată, chiar și săptămînal.

— Săptămîna aceasta ați fost în prăvălia Mioarei ? am vrut să știu, deoarece, în caz afirmativ, numai luni putuse s-o viziteze, iar în ziua respectivă fuseseră comise cele două omucideri.

— Nu, săptămîna aceasta n-am trecut pe la ea. Știu asta cu precizie, deoarece luni dimineața am fost, ca de obicei, la serviciu, iar după-amiaza am avut de spălat rufe. Iar a doua zi, aflînd de cele petrecute acolo, n-aș mai fi avut nici un motiv să mă duc la Mioara... Dar, dacă nu greșesc, am fost la ea sîmbătă seara.

De cînd am văzut că n-are părul roșu, am știut că vînzătoarea care susținuse că a văzut-o în jurul orei opt seara în mercerie se înșelase.

— Sîmbătă, la ce oră ați fost la Mioara ?

— În jurul orei opt, cînd a închis prăvălia.

Deci, în asta consta confuzia făcută de Graziela cea fără grație. O văzuse, într-adevăr, dar confundase zilele.

— Cu ocazia vizitelor pe care le-ați făcut Mioarei la prăvălie, ați văzut vreodată în preajma ei, sau poate a Eleonorei, un bărbat înalt... ? am întrebat-o, furnizîndu-i semnalmentele necunoscutului care purta cojoc.

Gînditoare, a dat din cap că n-a văzut pe nimeni care ar putea să corespundă descrierii ce-o făcusem.

— Vă mai amintiți ce persoane ați mai cunoscut în compania Mioarei sau Eleonorei ?

— Nu cred să fi cunoscut pe cineva... a zis, săltînd din umeri.

Era clar că-mi pierd vremea și m-am ridicat de pe taburet.

— Dacă am înțeles bine, luni seara erați acasă și spălați rufe.

— Așa e. Am ajutat-o pe mama, pentru că nu se pricepe să umble cu mașina de spălat rufe...

Cînd, îmbrăcîndu-mi haina, am deschis ușa pentru a ieși din vestibul, m-a întrebat cum rămîne cu reclamațiile făcute de „putorile alea".

De necaz că-mi pierdusem vremea de pomană, m-am răzbunat, sugerîndu-i ideea de a-și da în judecată fostele colege, pentru calomniere. Fiindcă eram convins că n-are nici cea mai mică șansă să cîștige procesul...

SÎMBĂTĂ 31 DECEMBRIE

În timp ce potriveam cheia în broască şi descuiam uşa, subofiţerul care asigura paza permanentă a obiectivului, băiat gentil, a întins mîna şi a rupt sigiliul din ceară roşie. Am deschis uşa pînă la perete şi, din prag, am măturat cu privirea interiorul prăvăliei. Firesc, totul era aşa cum lăsasem după prima cercetare, în plus o atmosferă grea, datorată neaerisirii.

Deşi pardoseala era acoperită cu hîrtie pe porţiunea ce fusese marcată cu urme de sînge, instinctiv, am preferat să ocolesc tejgheaua prin spate. Apoi, ajungînd lîngă perdeaua care acoperea trecerea spre anexă, am aprins lumina şi am rămas sub arcadă, privind cu de-amănuntul magazia. Poliţă după poliţă, raft după raft şi pardoseala centimetru pătrat, după centimetru pătrat. Dar nimic nu mi-a reţinut atenţia. Şi chiar dacă ar fi fost ceva interesant de remarcat, datorită dezordinii generale care domnise în magazie, încă dinainte de consumarea dramei, tot n-aş fi avut şanse de depistare.

Şi, totuşi, era imposibil ca violenţa cu care criminalul îşi desfăşurase agresiunea să nu fi lăsat urme. Un nasture rupt, un fir din ţesătura hainelor lui agăţat de cuiele bătute în rafturile de lemn... În impasul în care mă aflam, sînt convins că aş fi fost capabil să exploatez chiar şi cea mai neînsemnată urmă...

Oftînd, am mai aruncat o privire peste talmeş-balmeşul din boxă şi mi-am spus că, dacă n-o iau metodic, n-am nici o şansă să găsesc ceva cît de cît interesant. Admiţînd că ar fi putut exista ceva de acest gen.

Mi-am desfăcut canadiana și, dezbrăcînd-o, am așezat-o pe tejghea, în spatele meu. Apoi, pășind în boxă, m-am dus spre latura din dreapta și m-am lăsat pe vine, începînd să privesc cu luare aminte hîrtiile aruncate pe dușumea, mai înainte de a le ridica una cîte una, pentru a examina dacă nu se ascunde ceva sub ele.

După mai bine de o oră, am ajuns la latura din stînga, unde găsisem zăcînd prima victimă, fără să fi putut dibui ceva care să vină în întîmpinarea speranțelor mele. În schimb, pardoseala devenise atît de curată, încît directorul organizației comerciale constănțene ar fi putut să-mi acorde o primă pentru munca depusă. Scîrbit, m-am ridicat în picioare pentru a-mi dezmorți puțin mijlocul, încercînd să mă hotărăsc cu ce raft voi începe cercetarea. De fapt, oricum aș fi pornit-o, totuna era, dar trăgeam de timp, pentru a-mi mai masa cu palmele șalele înțepenite. Preocupat de această îndeletnicire, privirea mi-a alunecat din nou pe podea, ceea ce mi-a dat posibilitatea să remarc ceva care lucea chiar pe linia de întîlnire a peretelui cu dușumeaua, într-o adîncitură. După ce m-am lăsat din nou într-un genunchi și am privit ce-mi atrăsese atenția, am văzut că este vorba de un ciot amărît de creion chimic. Fiind o fire disciplinată, l-am ridicat totuși, pentru a-l putea arunca cu necaz înapoi, pe dușumea.

Apoi, plin de elan, m-am apucat iar de căutatul unui ac într-un car cu fîn, fără a avea vreo certitudine că obiectul respectiv chiar și există. Astfel, a mai trecut o oră și o grămadă de minute, fără nici cea mai mică urmă de folos. În consecință, mi-am explicat că ar cam fi cazul să mă las păgubaș. Dar, mai înainte de a abandona cercetarea din magazie, privirea mi s-a oprit pe una din polițele raftului din stînga, utilizată de gestionară ca birou. Un „birou" ticsit cu acte de predare-primire, facturi, o tușieră, pixuri, coli de hîrtie albă, o stampilă și naiba mai știe ce alte nimicuri. Totul aflîndu-se într-o devălmășie de nedescris. Deși mai privisem o dată conținutul raftului respectiv, m-am apropiat din nou de el, cu intenția de a purcede la o reexaminare mai temeinică. Tocmai întindeam mîna spre poliță, cînd atenția mi-a fost reținută de un carnețel. Era așezat deasupra vrafului de hîrtii, cu

filele răsturnate peste cotor, ceea ce-l făcea să semene cu un evantai deschis. Cum la prima cercetare nu-i acordasem nici o atenție, am întins mîna și l-am ridicat, începînd să-l studiez. Astfel, am constatat că este un bonier cu imprimate pentru decontarea mărfurilor cumpărate și a sumei plătite pentru acestea. Am fost gata să-l arunc pe un alt raft, pentru a lua apoi la mînă celelalte obiecte de sub el, dar m-am răzgîndit. Nu știu de ce. Poate din cauză că el trona peste toată brambureala. Continuînd deci să-l examinez, am constatat că mai bine de trei sferturi din filele bonierului reprezentau numai exemplarul al doilea, scris cu indigou. O foiță de plombagină, vîrîtă între file, marca ultimul bon completat. Din instinct sau, poate, curiozitate profesională, l-am privit. De data asta, exemplarul unu nu fusese detașat și pe el se scrisese cu creion chimic : „Uleiuri și vopsele — 132 lei". Urma fila de plombagină și exemplarul al doilea, completat cu un text identic, dar scris cu indigou. Totul părea normal, mai puțin faptul că bonul de decontare, odată completat, n-a fost eliberat celui care-l solicitase. Intrigat, continuînd să-l examinez, am mai remarcat ceva. După cifra 132, de fapt, nu fusese scris „lei", ci numai un „l", restul fiind reprezentat de o linie care se frîngea peste bordura carnetului, rupînd prin străpungere extremitățile cîtorva din imprimatele care-l succedau pe cel completat cu creionul chimic. Am mai privit o dată scriitura de creion chimic și m-am și trezit în genunchi, căutînd pe podea ciotul de creion găsit și aruncat mai înainte. După ce l-am dibuit, m-am ridicat în picioare și am privit vîrful minei. Nu-l mai avea. Oare cînd i se rupsese vîrful ? Cînd l-am zvîrlit eu ? Cînd a căzut acolo unde l-am găsit prima dată ? Sau cînd s-a scris bonul pe care-l examinam ? Pentru ultima variantă pledînd, eventual, chiar străpungerea extremității celorlalte bonuri. M-am uitat imediat la rubrica care indica pe imprimat data emiterii bonului respectiv. Nu era însă completată. Întorcînd însă copia scrisă cu indigou a bonului anterior, am văzut că acesta fusese eliberat în ziua de 26 decembrie. Deci chiar în ziua dramei ! Și cum altă zi n-a mai existat pentru gestionară, era evident că bonul nedecupat fusese întocmit tot în ziua omorului.

Dar oare chiar ea să-l fi completat ? Am controlat repede cîteva acte de predare-primire, constatînd că scriitura are un caracter identic cu cel de pe bonul de decontare !

Oare, aceste elemente îmi permit să atribui o semnificație lucrativă acestui amărît de bon ? Am continuat să raționez, retrăgîndu-mă cu doi pași și privind gînditor polița transformată ad-hoc în birou. Creionul chimic se aflase căzut chiar acolo... Dealtfel, și cadavrul Mioarei Roșu, tot acolo-l descoperisem... Și cam acesta trebuie să fi fost scenariul ! mi-am spus, încercînd să-mi imaginez momentul premergător atacării victimei. Agresiunea s-a declanșat în timp ce Mioara Roșu completa bonul, iar datorită șocului căpătat de la prima lovitură, s-a sprijinit în creionul cu care scria, mai înainte de a-l scăpa din mînă, pe dușumea. Această prezumție fiind susținută de vîrful rupt al minei și, în egală măsură, de perforarea filelor, în mod evident, exact în momentul în care victima începuse să scrie „lei".

Oare chiar așa or fi stat lucrurile ? Și dacă răspunsul este într-adevăr pozitiv, ce-am obținut ? am continuat să mă chestionez. De fapt, dacă lucrurile au stat așa cum admiteam eu că ar fi fost posibil, se desprind în principal două ipoteze : primo, bonul fusese completat pentru un client oarecare, străin de cauza pe care o cercetam, și, secundo, beneficiarul bonului ar fi putut să fie chiar criminalul.

Eram conștient de faptul că raționamentul meu se bazează pe o înșiruire de funcții, dar miza era atît de mare, încît eram obligat să intru în joc !

Încercînd să stabilesc modul în care mă voi lansa pe noua pistă, am vîrît bonierul în buzunarul interior al sacoului și m-am apropiat iar de poliță, pentru a continua cercetarea.

În următoarele minute mi-am aruncat ochii și pe celelalte hîrtii. Apoi, în încheiere, m-am apucat să frunzăresc și condica de sugestii și reclamații. Tot ce mi-a stîrnit interesul a fost o coală de hîrtie albă, împăturită cu grijă. Am desfăcut-o și am citit-o. Era o cerere de repartizare de locuință, adresată primăriei municipiului Constanța de un oarecare Carol Caraman, inginer la aeroportul Kogălni-

ceanu. Avea o nevastă, un copil și o garsonieră. În locul ultimei avuții, dorind o locuință „mai mare". Cum eu nu mă ocup decît de repartizarea în „locuințe" cu gratii, deși nu i-am aprobat cererea, m-am întrebat, cum era și firesc, ce-o fi căutînd ea în condica de sugestii și reclamații a unei mercerii. Bineînțeles, n-am putut găsi nici o justificare. Și cum nu purta nici o dată, nu-mi puteam spune de cînd zăcea acolo unde o dibuisem eu. În ceea ce privește însă prezența ei, am sfîrșit prin a-mi furniza totuși o explicație, aparent logică. Un cumpărător a uitat-o în prăvălie, iar gestionara a păstrat-o pentru a i-o înapoia. Numai că păgubașului i-a fost mai ușor să scrie o altă cerere, și Mioara Roșu a uitat de prezența ei. Am vrut să vîr cererea la loc, în condică, dar iar m-am răzgîndit. Și nici nu s-ar fi putut să fie altfel, cînd plictisitoarea mea deformare profesională mă obliga să mai fabric o ipoteză. O ipoteză care admitea că domnul Carol Caraman ar fi putut să facă parte din anturajul victimei. Și cum eu încă n-avusesem plăcerea să-l cunosc, poate că era cazul să nu pierd ocazia care mi se oferea. În consecință, am vîrît hîrtia în portofel, pentru orice eventualitate.

Am mai aruncat o privire prin magazia în care pierdusem mai bine de două ore, și m-am dus să-mi iau canadiana de pe tejgheaua din prăvălie...

*
* *

— Știți unde are sediul O.C.L. Metalo-chimica ? l-am consultat pe șofer, de îndată ce m-am așezat lîngă el.

A dat din cap că știe și a demarat.

În ceea ce mă privește, ca să nu mă plictisesc, am scos bonierul și am început să privesc unul cîte unul duplicatele scrise cu indigou.

Mai înainte ca autoturismul să tragă pe dreapta și să-și curme elanul lîngă bordura unui trotuar, mai descoperisem două bonuri de decontare pentru „Uleiuri și vopsele", cu o valoare de 65 lei și, respectiv, 105 lei. Primul purta data de 25 noiembrie și al doilea de 16 decembrie, bineînțeles a.c.

*
* *

— Toată stima, tovarășe căpitan !, a exclamat directorul Constantin Faur, cînd m-a văzut intrînd în biroul lui, ridicîndu-se și venind cu mîna întinsă spre mine, surîzător de parcă nu el ar fi ăla care mi-a transformat ultimele cinci zile într-un adevărat calvar.

Nefiind ranchiunos, i-am strîns totuși mîna.

— Cum merge ancheta, tovarășe căpitan ? a vrut să știe, după ce, dezbrăcîndu-mă, m-am așezat pe unul din scaunele ce impresurau o masă lungă, de ședințe.

— Ar merge grozav de bine, dacă aș putea depista criminalul — i-am replicat, încercînd s-o fac pe glumețul.

În loc să-mi guste umorul, a dat din cap a amărăciune :

— Știți, au început să apară probleme sociale. Ieri, am avut o ședință de analiză a muncii cu toate salariatele noastre și s-a ridicat problema celor două asasinate. Multe din vînzătoare au afirmat că atîta vreme cît criminalul se află în libertate, au viața pusă în pericol...

— Înțeleg... Și, în ceea ce mă privește, fac tot ce-i posibil pentru capturarea autorului. Din păcate, realizarea acestui deziderat cere timp. Cîteodată, chiar și ani de zile... Dar să sperăm că nu se va întîmpla așa în cazul nostru — am completat, văzînd cum i se lungește fața a dezolare.

— Eu vă pot ajuta cu ceva ? s-a oferit el cu solicitudine.

— Sper — am zis, scoțînd din sacou bonierul ridicat din magazie și înmînîndu-i-l. Am motive să cred că Mioara Roșu a fost ucisă pe cînd completa un bon de decontare... am continuat, arătîndu-i imprimatul pe care se frînsese vîrful creionului chimic.

— Bine, dar bonul e fictiv ! În mercerie nu există articole care să poată fi încadrate ca „Uleiuri și vopsele" ! a constatat cu surprindere.

— Dar unde se vinde această categorie de produse ? am întrebat, intrigat.

— Depinde de destinația pe care o au... În general, la unitățile de desfacere a produselor chimice.

— Și cine le cumpără ?

— Firesc, zugravii.

— Şi ce nevoie are un zugrav de bon de decontare ? Din cîte ştiu, ei angajează lucrările grosso modo cu materialul lor sau al clientului. Deci, nu se pune problema de a-şi justifica cheltuielile.

— Singura explicaţie ar fi că este salariat. Numai o întreprindere a statului poate plăti pentru o marfă inexistentă, dacă i se prezintă o formă de decontare aparent corectă.

— În tot cazul, întreprinderea care urma să onoreze bonul de decontare ar trebui să fie în mod obligatoriu consumatoare de „uleiuri şi vopsele".

— Aveţi dreptate — a confirmat directorul. Un contabil poate plăti pentru o marfă fantomă, dar niciodată pentru una care n-are contingenţă cu activitatea întreprinderii respective. Deoarece acesta, deşi se comportă ca un fetişist al formelor birocratice, nu poate fi atît de tîmpit, încît să aprobe o plată pe care, ulterior, ar putea fi obligat s-o acopere din propriul lui buzunar.

— Oare, ce-o intra în această grupă de „uleiuri şi vopsele" ? l-am consultat.

Mai întîi a clătinat capul că nu ştie, apoi s-a ridicat şi s-a dus să deschidă uşa care dădea în secretariat şi l-am auzit cerînd să fie chemat cineva.

— Am trimis după merceologul care se ocupă de sectorul chimicale — mi-a explicat el, reintrînd în birou. Ce părere aţi avea despre o cafeluţă ?

— Bună. Vă mulţumesc. Dar cu altă ocazie, acuma stau ca pe ghimpi — l-am refuzat, deşi oferta lui era mai mult decît tentantă.

Curînd, s-a deschis uşa şi a intrat în birou un tip în jur de şaizeci de ani, slab, scund şi îmbrăcat cu un costum gri-fer, de a cărei vestă atîrna un lanţ gros de ceas, după canoanele modei dintre cele două războaie mondiale. La îndemnul lui Faur, am făcut cunoştinţă şi noul venit s-a aşezat pe un scaun, privind întrebător spre directorul lui, care n-a întîrziat să i se adreseze :

— Safta, după părerea ta, ce cantitate de materiale ar putea fi cuprinsă în valoarea de 132 de lei ? l-a întrebat, întinzîndu-i bonierul.

— Dacă nu cunosc specificația, e greu de stabilit... a răspuns, ezitînd, merceologul.

— Ce-i aia greu de stabilit ? ! s-a răstit dintr-o dată Faur la el. Cu circa o sută de lei se pot cumpăra mii de kilograme de uleiuri și vopsele ?

— Ah, nici gînd... Funcție de calitatea acestor materiale, cu suma indicată se pot cumpăra între două kilograme și cinci kilograme de vopsea sau ulei...

— La ce poate fi utilizată o astfel de cantitate ?

— Eu știu... La vopsitul tîmplăriei dintr-un apartament de aproximativ două camere... La revopsitul unui autoturism...

— Deci, o întreprindere care și-a vopsit în regie proprie cîteva birouri sau un autoturism — mi-am spus, simțindu-mă cuprins de deznădejde, deoarece verificarea unei astfel de ipoteze mi-ar fi luat nenumărate săptămîni.

— Poate la pictat tablouri... — a continuat Safta să-și dea cu presupusul.

— Adică, cel care a cerut acest bon, ar putea fi un pictor ? am întrebat brusc interesat.

— Ba bine că nu ! Nici n-aveți idee cîtă vopsea se mănîncă cu picturile. Acum vreo treizeci de ani, pe cînd lucram într-o prăvălie de chimicale, am cunoscut un pictor care cumpăra peste zece kilograme de vopsea pe lună...

— Și pictorii decontează materialele consumate ?

— Treaba asta n-o cunosc... mi-a replicat, susținîndu-și afirmația printr-un gest de adînc regret.

Întrucît, spre deosebire de primele două sugestii făcute asupra destinației vopselelor, ultima era cu mult mai ușor de verificat, mi-am și însușit-o. Mai cu seamă că, într-o fracțiune de secundă, am și văzut modul în care o pot aborda.

* * *

Secretarul filialei Fondului plastic era un tip pînă în patruzeci de ani, cu o figură prelungă și trandafirie, trăsături regulate și o chelie de să juri că este Yul Brynner în persoană. Auzindu-mă intrînd în biroul lui, și-a ridicat

spre mine ochii căprui, bine ascunși în dosul unei perechi de ochelari cu lentile fumurii, și m-a privit întrebător.

După ce m-am prezentat, pe cînd îmi strîngea cu putere mîna, mi-a urmat și el exemplul. Putînd astfel afla că se numește Teohari Răzvăneanu, și că graseiază ca un parizian get-beget.

— Vă stau la dispoziție — s-a oferit, ocolindu-și biroul și indicîndu-mi cu complezență unul din cele două fotolii îmbrăcate în piele, așezate în fața mesei de lucru.

— Tovarășe Răzvăneanu, mi-am luat libertatea de-a vă deranja, pentru că am nevoie de sprijinul dumneavoastră...

— Pricep. Printre altele, sînteți și pictor amator — a spus, dînd din cap cu înțelegere.

— Ah, nu ! Singurul meu talent e acela de a prinde criminalii. Deși, ca să fiu cinstit, în ultimul timp nici acest mic talent nu prea s-a făcut simțit — am recunoscut, cu un simț autocritic care m-a surprins și pe mine.

— Probabil că și în meseria dumneavoastră se pune problema inspirației, ca în pictură. O zi se lucrează răzbit și o lună se așteaptă sosirea muzei cea făcătoare de minuni. Iar dacă aceasta, totuși, nu se grăbește să-și facă apariția, te înarmezi cu optimism și-ți pui speranțele într-o lună mai darnică, fie ea a șaptea, a noua sau, la nevoie, chiar a douăzeci și noua — a glumit el, dînd din cap a încurajare.

— Cam așa stau lucrurile și la noi, cu o „mică" excepție, ce nu poate fi neglijată ! În meseria mea, spre deosebire de a dumneavoastră, ai și niște șefi care-ți coordonează activitatea. Niște șefi care nu numai că pretind soluționarea cauzei într-un timp, întotdeauna, imposibil de realizat, dar te mai și întreabă ce-ai făcut pentru preîntîmpinarea apariției cazului ca atare. Ca și cum noi, rude cu Mafalda fiind, am putea ști dinainte locul și momentul în care un descreierat s-a decis să ia viața unei victime ! am spus, strîmbînd dezgustat din nas, deoarece, deși în toiul argumentării, îl descrisesem pe dracu ceva mai negru decît era, nu exagerasem prea mult poziția ancheta-

torului, foarte admirat de cei care-l văd cu cîtă dezinvoltură şi aplicaţie se descurcă, în filme.

— Fiecare muncă cu avatarurile ei. Condiţia unui pictor tînăr, care, deşi este foarte talentat, n-a reuşit încă să se afirme, credeţi că este de invidiat ? Încercaţi numai să vă imaginaţi cum se simte el cînd, după ce şi-a golit buzunarele şi aşa secătuite de bani pentru a cumpăra materialele necesare, lucrează întrebîndu-se dacă îi va achiziţiona cineva opera respectivă — m-a consultat interlocutorul, clătinîndu-şi capul a amărăciune.

I-am răspuns printr-un gest de compasiune şi, profitînd de faptul că mi-a adus apa la moară, am început să-i povestesc de ce mă aflam în faţa lui.

— Prin urmare doresc să ştiu dacă membrii filialei dumneavoastră decontează materialele pe care le folosesc — am zis, în încheiere.

— După cum v-am spus, toate riscurile, şi mai rar satisfacţiile, aparţin, în exclusivitate, artistului. Deşi o astfel de situaţie este regretabilă, în cazul de faţă sînt foarte bucuros că lucrurile stau aşa. Nu m-ar fi încercat nici o plăcere la gîndul că asupra vreunuia dintre colegii mei poate plana o bănuială atît de gravă — a spus, cu o vădită satisfacţie.

— De fapt, vă mărturisesc că nici eu nu prea vedeam un artist implicat într-o faptă atît de odioasă — am admis. Însă, meseria-i meserie ! Dar spuneţi-mi, în afară de ipoteza că materialele de pe acest bon au fost folosite pentru vopsirea tîmplăriei unei locuinţe sau a caroseriei unui autoturism, ar mai putea ele să aibă şi o altă destinaţie ? am mai vrut să aflu, dîndu-i să vadă bonul de decontare.

— Eu ştiu ?... a zis, uitîndu-se gînditor spre bon. O vopsea poate fi folosită în nenumărate scopuri... De exemplu, la firme v-aţi gîndit ?

— Firme ? am încercat să-l înţeleg.

— Da, cele pe care scrie „Băcănie", „Frizerie" şi aşa mai departe.

— Nu, nu m-am gîndit la ceva de genul ăsta. În Constanţa există vreo întreprindere specializată în confecţionarea firmelor ? m-am grăbit să întreb, simţindu-mă dintr-o dată optimist, ca un anchetator stagiar.

— Din punct de vedere economic, nu s-ar justifica, deoarece noile magazine nu apar peste noapte, ca ciupercile după ploaie. În principal, această activitate se rezumă la revopsirea celor existente, care au fost deteriorate de intemperii. Lucrările de remaniere fiind făcute în regie proprie de fiecare organizație comercială în parte.

— Or exista multe organizații care-și repictează firmele pe cont propriu ? am întrebat, pentru că ipoteza pe care o emisese secretarul filialei Fondului plastic admitea pe de-a întregul sistemul de cumpărare și justificare pe bază de bon a cheltuielilor făcute individual.

— Cel mai competent răspuns îl puteți obține de la Direcția comercială a municipiului — mi-a sugerat el, parcă bucuros de interesul ce mi-l citea pe față.

* * *

După ce-am obținut de la primăria municipiului datele care mă interesau, am purces cu colindul la întreprinderile ce-și confecționau singure firmele. În următoarele două ore, trecusem deja la trei dintre ele, fără însă a fi obținut nimic din ceea ce mă interesa. Situație care nu avea darul să-mi sporească încrederea că mă aflu pe un drum bun. Dar, cu toate că debilul meu optimism se afla într-o continuă diminuare, eram decis să verific pînă la capăt versiunea că asasinul ar putea să nu fie străin de vopsitul firmelor. Această hotărîre nu se baza pe nu-știu-ce convingeri personale, ci era determinată de principiile de bază ale tacticii polițienești, care nu permit abandonarea unei piste de urmărire, dacă nu este verificată pînă la capăt. Experiența a demonstrat că perseverența, mai ales dacă e și un pic diabolică, este o „unealtă" al naibii de eficientă în depistarea răufăcătorilor.

Astfel, cînd mașina a oprit la următoarea destinație, „tonificat" cu principiile breslei mele, am coborît și am pornit spre administrația trustului de restaurante, care-și avea sediul în monumentala clădire a Cazinoului.

M-am interesat unde se află contabilitatea și m-am înfipt în biroul șefului de serviciu. Era un tip în jur de

cincizeci de ani, foarte înalt, slab, foarte important și cu o uitătură foarte severă.

— Tovarășe Miron — am spus după ce-am făcut cunoștință — aș avea nevoie de cîteva relații de la dumneavoastră.

— Mă rog... m-a invitat, acru de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămîie.

— Din cîte știu, trustul dumneavoastră are un atelier pentru vopsirea firmelor...

— Atelier ?... Mi se pare pretențioasă această denumire — a zis cu dispreț. De fapt, pentru a se face economii, firmele sînt făcute în cadrul atelierului de întreținere, de către un muncitor bănuit că ar avea talent. Dar n-are nici un dram ! Așa se și explică aspectul și culorile îngrozitoare pe care le au firmele noastre. De aceea, pornind de la verificatul principiu că reclama e sufletul comerțului, îmi stric gura de pomană încercînd să obțin un post de pictor profesionist... a completat, dintr-o dată însuflețit.

— Tovarășe contabil șef, referindu-mă la modul actual în care vă confecționați firmele, vă rog să-mi spuneți în ce fel vă procurați uleiul și vopseaua de care aveți nevoie — l-am întrebat, pentru a-l face să priceapă că n-are nici o șansă să primească de la mine postul pe care-l solicita.

Devenind dintr-o dată rigid, ca o coajă de pîine uscată, și-a dres glasul și m-a informat circumspect :

— Necesarul nostru de astfel de materiale, consumabile, fiind redus, ne aprovizionăm direct din magazinele de desfacere cu amănuntul.

— Ce înțelegeți prin consum redus ?

— În jur de zece kilograme pe lună.

— Și sub ce formă cumpărați această vopsea ?

— Sub cea mai simplă. Cînd se termină materialele de vopsit, lucrătorul de care v-am vorbit vine la serviciul nostru și prezintă un referat de necesitate și eu îi aprob suma respectivă. El ridică banii la casierie și cumpără ce-i trebuie, apoi, ulterior, justifică prin bonuri de decontare modul în care a cheltuit banii primiți.

Aş mai fi putut să-l întreb cine verifică exactitatea „referatului de necesităţi", dar m-am lăsat păgubaş. Nu de alta, dar şi aşa era domnul Miron destul de ursuz.

— Tovarăşe contabil şef, vreau să văd bonurile de decontare pentru uleiuri şi vopsele care v-au fost prezentate — am zis, scoţînd bonierul ridicat din mercerie şi privind cele două file pe care le răsucisem pentru a le depista mai uşor. În lunile noiembrie şi decembrie.

— Pentru ce ? Sînteţi contabil ? m-a luat repede, încruntîndu-se ultragiat.

— Cînd m-am prezentat, n-aţi înţeles cu ce mă ocup ? l-am contrat, zîmbindu-i feciorelnic.

— De asta mă şi mir ! Aveţi împuternicirea necesară pentru a-mi putea verifica datele contabile ? m-a repezit, privindu-mă bătăios.

— Nu. Nu am o astfel de împuternicire. În schimb, am alta mai largă, care vă obligă să-mi asiguraţi tot concursul de care am nevoie ! Sau trebuie să înţeleg că obstrucţionaţi cercetările pentru identificarea unui criminal periculos ? l-am consultat cu un calm ce începuse să se înstrăineze de mine chiar din momentul în care îmi fusese dat să văd mutra de acriturâ a individului din faţa mea.

— Criminal periculos ? a exclamat înspăimîntat.

Am dat din cap a confirmare şi mi-am repetat cererea :

— Vreau să văd situaţiile pe care vi le-am cerut.

— Sigur ! Imediat ! a spus ţîşnind din scaun şi pornind cu viteza unei rachete Cruise spre uşă, ceea ce demonstra că, în ciuda aparenţelor, instalaţiile lui interioare funcţionează totuşi cu sînge cald.

În cîteva minute a revenit şi, cu gesturi febrile, a pus în faţa mea două plicuri pîntecoase. Pe unul scria Noembrie şi pe celălalt Decembrie.

Am extras din primul plic cîteva zeci de bonuri de decontare şi am început să-l iau pe fiecare la mînă.

Curînd, disimulîndu-mi bucuria, am pus deoparte un bon pe care scria „Uleiuri şi vopsele — 65 lei". Purta data de 25 noiembrie şi seria 51.223, adică exact datele de pe duplicatul rămas în bonierul meu. Am vîrît la loc celelalte petece de hîrtie şi am trecut la verificarea conţinutului celui de-al doilea plic. Cu satisfacţie, am des-

coperit repede și cel de-al doilea bon, care, de asemenea corespundea întocmai duplicatului din bonierul meu.

— Ați găsit ce-ați căutat ? a vrut să știe contabilul șef, care rămăsese lîngă mine într-o atitudine spășită.

Am dat din cap și i-am arătat cele două bonuri extrase din plicuri :

— Cine vi le-a prezentat pentru decontare ?

— Lucrătorul care se ocupă de vopsitul firmelor.

— Cum se numește ?

— Fleancu.

— Fleancu... ? am spus mirat, scoțîndu-mi în viteză notesul și răsfoindu-l. Marian Fleancu ? am întrebat, după ce mi-am aruncat o privire pe filele unde înregistrasem în ultimele zile declarațiile persoanelor contactate.

— Exact. Îl cunoașteți ? s-a mirat contabilul șef.

— Oarecum — am admis, ridicîndu-mă de pe scaun. Unde-l pot găsi ?

— Cred că e jos, la atelierul de întreținere. Vreți să vă însoțesc pînă acolo ? s-a oferit el, cu o solicitudine pe care ar fi fost imposibil să i-o bănuiesc.

— Vă mulțumesc. Am să mă descurc singur. Vă rog să-mi dați voie să le iau cu mine — i-am cerut, fluturînd cele două bonuri reținute.

— Sigur, sigur... a aprobat, pe cînd eu, salutîndu-l printr-o scurtă înclinare, pentru a nu fi nevoit să dau mîna cu el, am deschis ușa biroului și am ieșit.

* * *

Atelierul de întreținere fusese improvizat într-un fost garaj de vreo douăzeci de metri pătrați, și avea aspectul unui adevărat talcioc. Între un banc de tîmplărie și un boiler demontat, am văzut un godin încălzit la roșu și, la gura acestuia, patru indivizi, care, ținînd de capătul unor vergele metalice, erau foarte ocupați cu frigerea unor bucăți de slănină, vîrîte în flacăra sobei. Erau atît de absorbiți de activitatea lor, încît nici n-au sesizat intrarea mea. Printre ei, cu spatele la mine, se afla și persoana căutată.

Cînd l-am strigat, a întors capul și, zărindu-mă, m-a privit surprins. Și-a extras din flacără vergeaua la al cărui capăt sfîrîia o bucată barosană de slănină și s-a apropiat de mine.

— Să trăiți, domnule căpitan !, a zis, fără prea mult entuziasm.

— Domnule Fleancu, va trebui să reluăm discuția începută în urmă cu trei zile — l-am anunțat.

— Chiar acum ? s-a interesat, privind disperat cu un ochi la slănină și cu altul la... mine.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă întrerupeți masa — am confirmat, desprinzîndu-mi cu regret ochii de pe apetisanta și rumena bucată de slăninuță.

— Vă stau la dispoziție — s-a oferit, ridicînd din umeri a resemnare.

— Întrucît discuția ar putea să dureze mai mult, vom merge la inspectorat.

A tresărit intrigat și mi-a cerut cu amărăciune să-l aștept cîteva clipe. Apoi, întorcîndu-se și punînd vergeaua pe un dulap metalic, cu bucata de slănină în afară, s-a dus indispus să-și ia paltonul agățat de un cui bătut în ușa din lemn a garajului.

* * *

În timp ce urcam treptele inspectoratului, am realizat că, lăsîndu-mă captivat de pista oferită de bonurile de decontare, uitasem de existența alteia. În consecință, l-am lăsat pe Fleancu să mă aștepte, în compania unui subofițer, în fața biroului meu și m-am dus spre cel în care lucra locotenentul Paschia. Spre șansa mea se afla acolo, scriind cu sîrguință la masa lui de lucru.

— A apărut ceva nou ? s-a grăbit să mă întrebe, ridicîndu-se de la birou și venind în întîmpinarea mea.

I-am povestit în cîteva cuvinte despre investigațiile pe care le declanșasem de dimineață. El s-a arătat foarte entuziasmat, iar eu, pentru a-l mai tempera, am extras din portofel cererea de locuință găsită în condica de sugestii a merceriei și i-am înmînat-o.

— Nu văd ce legătură ar putea avea cu cauza anchetată, dar știu că pînă în prezent nu s-a evidențiat că petiționarul ar fi făcut parte din cercurile de cunoștințe ale victimelor. Poate că, totuși, n-a avut nici o legătură cu ele, dar cînd dubiile ne sufocă, o certitudine nu poate să strice.

Paschia, după ce și-a aruncat ochii pe textul cererii, m-a anunțat fără prea multă bucurie :

— Tovarășe căpitan, vă rog să mă mai păsuiți o oră-două. Am ceva presant de terminat.

Am încuviințat și am ieșit.

* * *

Cînd l-am introdus în birou pe Fleancu, printr-un gest reflex mi-am privit ceasul. Era ora două după-amiaza, fix.

I-am făcut semn să se dezbrace de palton și să ia loc. În timp ce el, arborînd un vădit aer de resemnare, se conforma invitației, m-am instalat și eu pe locul meu.

— Domnule Fleancu, cînd am discutat prima oară, n-ați fost sincer — am remarcat, uitîndu-mă la el mustrător.

— Nu înțeleg... La ce vă referiți ? a vrut să știe, punîndu-și lezat o palmă pe piept.

— Vă mai amintiți ce mi-ați răspuns cînd v-am întrebat dacă o cunoașteți pe Mioara Roșu ?

— Bineînțeles ! Că numele acestei femei îmi este complet necunoscut.

— Vă mențineți și acum această susținere ?

— Desigur. În definitiv, dacă aș fi cunoscut-o, v-aș fi spus. Doar nu-i nici o crimă să cunoști o femeie — a replicat, dînd din umeri a indiferență.

— Dar despre Eleonora Petrescu ce-mi puteți spune ?

— Nimic. La fel ca și numele celeilalte femei, îmi este complet necunoscut. De fapt, de ce credeți că ar fi trebuit să cunosc aceste femei ? m-a chestionat, săltînd din umeri a nerăbdare.

— Domnule Fleancu, la ce bun această întrebare, cînd cunoști bine răspunsul ?

— Domnule căpitan, încep să cred că pe undeva s-a strecurat o confuzie. Eu nu știu despre cine vorbiți, iar dumneavoastră susțineți contrariul...

— Nu susțin, ci dovedesc că ascundeți adevărul ! l-am întrerupt, făcînd-o pe enervatul. Și cine ascunde adevărul, are motive serioase s-o facă !

A dat din cap cu amărăciune, și adoptînd o atitudine de resemnare, a glăsuit :

— Înțeleg, înțeleg... Eu sînt un fost infractor, iar dumneavoastră aveți probabil un caz nerezolvat...

Am scos din portofel bonurile de decontare ridicate de la contabilul șef Miron.

— Dar pe astea le cunoașteți ? l-am întrebat, întinzîndu-i-le să le vadă.

Le-a luat, le-a privit ca și cum atunci le vedea pentru prima oară și a început să dea din cap a infirmare, apoi s-a răzgîndit și mi le-a restituit.

— Da... a admis, coborîndu-și spășit privirea în jos.

— Atunci, puteți să-mi explicați cum se face că n-ați cunoscut pe Mioara Roșu, cînd aceste bonuri sînt completate de propria ei mînă ?

— Sigur că pot să explic — m-a asigurat el, recăpătîndu-și stăpînirea de sine. Obținerea unui bon de decontare pentru vopseaua pe care o cumpărasem, nu mă obliga să fac cunoștință cu vînzătoarea ce mi-l elibera. Și cum eu luam vopsea din mai multe prăvălii, habar n-am dacă femeia care mi-a dat aceste bonuri se numește așa cum ați spus dumneavoastră sau mai știu eu cum... m-a informat, însoțindu-și spusele cu un gest de nepăsare.

— Explicația pe care mi-ați furnizat-o nu mă satisface. Mai aveți și alta ? l-am consultat cu o bunăvoință de examinator la concursul „Cine știe cîștigă".

— Nu. Aceasta-i unica și ea corespunde pe de-a-ntregul realității — a replicat cu convingere.

— Domnule Fleancu, comiteți o gravă omisiune. Aceste două bonuri de decontare nu le-ați obținut de oriunde, ci numai de la Mioara Roșu...

— Dar ce, eu neg această posibilitate ? m-a întrerupt, încordîndu-se enervat în scaun. Dacă spuneți că este scrisul acesteia, înseamnă că ea mi le-a eliberat ! Dar pentru asta nu trebuie s-o și cunosc ! Ce, dumneavoastră,

cînd luaţi masa într-un restaurant şi vi se prezintă nota de plată, faceţi cunoştinţă cu chelnerul ? Deci singura deosebire constă în faptul că dumneavoastră abandonaţi nota pe masă, iar eu am fost obligat s-o iau, pentru a-mi justifica cheltuielile făcute în interesul trustului ! a argumentat el cu aplomb.

L-am urmărit dînd din cap aprobator, iar cînd a terminat, am remarcat :

— Mai există o deosebire. Şi încă una esenţială. Întrucît Mioara Roşu nu vinde ce scrie pe aceste bonuri, nu vi le putea da dacă nu vă cunoşteaţi bine şi nu eraţi de conivenţă ! Oare, chiar trebuie să vă reamintesc eu că aţi făcut nişte deconturi fictive ? ! am spus, răstindu-mă brusc la el.

N-a mai rămas ţeapăn şi bătăios pe scaun, ci s-a înmuiat la fel ca o marionetă a căror aţe au scăpat din mîna mînuitorului ei.

— De ce acordaţi atîta importanţă faptului că am cunoscut-o pe Mioara... ? m-a întrebat, cu bărbia lăsată în piept.

— De ce încercaţi să ascundeţi relaţia pe care o aveaţi cu Mioara ? am replicat, aşa cum se obişnuieşte cîteodată, printr-o întrebare.

— Fiind un fost recidivist, puteam să admit din proprie iniţiativă că mi-am însuşit bani prin falsuri ?... Dealtfel, trustul n-a fost înşelat, deoarece, dacă eu nu aş fi economisit materialele la sînge, el oricum ar fi trebuit să cumpere vopseaua pe care am decontat-o... a zis, ridicîndu-şi capul şi privindu-mă probabil încurajat de justificarea pe care se apucase să mi-o fabrice.

În loc să-l felicit pentru succesul cu care lupta pentru reducerea normelor de consum, l-am întrerupt, fără nici cea mai firavă urmă de remuşcare :

— În ce împrejurări aţi cunoscut-o pe Mioara Roşu ?

— Cumpărînd de mai multe ori din prăvălia ei, ne-am împrietenit. Apoi, oferindu-i nişte bomboane, i-am cerut un bon de decontare. Ulterior, mi-a mai dat şi altele...

— Cînd v-aţi văzut ultima dată cu ea ?

— Săptămîna trecută.

— Săptămîna aceasta, să zicem luni seară, v-aţi aflat în prăvălia Mioarei ?

— Nu. În această săptămînă, în nici un caz. Am trecut pe la ea la sfîrșitul săptămînii trecute, cred că era într-o joi... sau, poate, chiar vineri...

— Întrucît vineri a fost în 23 decembrie, cum vă explicați că acest bon de decontare a fost completat în 26 decembrie ? l-am întrerupt cu duritate, punîndu-i în față imprimatul respectiv.

Nici n-am apucat să termin formularea întrebării și domnul Fleancu a rămas cu gura căscată, uitîndu-se la mine buimăcit. Dar, tocmai cînd vream să-mi spun că l-am făcut praf, el, regăsindu-se rapid, a și început să vorbească :

— Domnule căpitan, vineri, cînd am trecut pe la mercerie, i-am spus Mioarei că mai am nevoie de un bon de decontare. Ea a vrut să mi-l completeze imediat, dar eu i-am spus că n-am timp să mai aștept și că voi veni după el în una din zilele următoare... Deci, singura explicație a faptului că a scris bonul în ziua în care spuneați dumneavoastră, este aceea că tocmai atunci și-a amintit de rugămintea mea... Fiind o fată foarte drăguță, s-o fi gîndit probabil că dacă voi trece iar pe la ea după bon, să nu trebuiască să mai aștept. Dar, dacă nu mă credeți, în definitiv, puteți s-o întrebați chiar pe Mioara !... mi-a propus el, cu tupeu.

— Cum este imposibil să chestionez o persoană ucisă, sînt nevoit să mă rezum la lămurirea lucrurilor cu sprijinul dumneavoastră !

— Mioara a fost ucisă ? ! a exclamat el buimăcit.

— Chiar nu știați ? m-am arătat eu neîncrezător, așa, ca să priceapă că mirarea pe care o arbora nu m-a prea convins.

— Dar de unde să știu ? m-a consultat dînsul, și mai mirat.

— Toți locuitorii municipiului Constanța discută această dramă, și numai dumneavoastră sînteți străin de subiect ? am făcut-o eu pe intrigatul.

— Domnule căpitan, mă jur că acuma aflu pentru prima oară despre... a început el cu convingere, pentru a-și curma dintr-o dată elanul. Mioara e una din cele două femei ucise la începutul săptămînii într-un magazin ? m-a întrebat.

— Ați văzut că știați — am confirmat.

— Și de aceea mă tot hărțuiți cu întrebări despre ea ? Vă gîndiți că sînt amestecat cu ceva în... în ce s-a întîmplat ? s-a interesat el, foarte ofensat.

— Întocmai ! am replicat sec, dar sincer.

— Bine, dar la prima noastră discuție v-am spus unde mă aflam cînd s-au comis omorurile...

— Unde vă aflați ? am făcut-o pe distratul.

— La „Zorile", unde am intrat în conflict cu un zurbagiu care...

— De unde știți că tocmai atunci au fost ucise cele două victime ? ! i-am tăiat macaroana, dintr-o bucată,

— De la toată lumea cu care am discutat — a replicat cu promptitudine. Mi s-a spus că fetele au fost găsite moarte marți de dimineață, dar că ar fi fost ucise luni seară... Probabil imediat după ora de închidere a prăvăliei, adică în jurul orei opt, cînd eu mă aflam la „Zorile"... a turuit el, acceptabil de persuasiv, tocmai cînd a început să sune telefonul.

I-am făcut semn să-și ia o recreație și am dus telefonul la ureche.

— Căpitanul Apostolescu ? s-a interesat o voce bărbătească în urechea mea.

— Da, eu sînt — am recunoscut, întrebîndu-mă cine se află la celălalt capăt al firului și ce nouă pacoste de caz îmi mai cade pe cap.

— Nu prea ești parolist, căpitane ! M-ai lăsat să te aștept cu sarmalele pe masă, dar n-ai spus nici pîs. Și tot la fel de discret te arăți și în ceea ce privește raportul asupra stadiului în care te afli cu anchetarea dublului asasinat — m-a mustrat vocea.

— Să trăiți ! am zis, cînd mi-a picat fisa că interlocutorul meu este procurorul Anghelescu. În legătură cu primul punct, sînt dezolat. Atît pentru faptul că n-am putut să vă sprijin la terminarea „lucrării" de care vorbeați, cît, mai ales, pentru că n-am găsit răgazul necesar spre a vă anunța să nu contați pe „sprijinul" meu. În ceea ce privește însă ultimul punct, am impresia că situația pacientului s-a ameliorat mult — am turuit, privind în treacăt spre Fleancu, pentru a-mi da seama dacă a priceput ceva

din monologul meu, dar privea cu atîta încordare rama mesei de lucru, încît nu părea să-mi acorde nici o atenție.

— Căpitane, ai băut prea mult ? s-a interesat procurorul, după ce în prealabil a făcut o pauză sesizabilă, probabil surprins de modul nu tocmai protocolar în care-i vorbeam.

— Aș ! Nici gînd de așa ceva — m-am grăbit să-l asigur, de teamă că-mi închide telefonul.

— Vorbești cifrat ? a consimțit el să-mi mai acorde o șansă, mai înainte de a mă reclama comandantului miliției.

— Sigur. Chiar acest aspect doream să-l accentuez — am confirmat, bucuros că a reușit să mă înțeleagă.

— Ești în interogatoriu cu suspectul ?

— Întocmai.

— A recunoscut ? a vrut să știe procurorul.

— Ah, nu ! Atît de repede, nici n-ar fi posibil. Știți, nu-i nici jumătate de oră de cînd am revenit la inspectorat. Dar, dacă nu sînt prea optimist, sper ca foarte curînd să vă pot da un răspuns afirmativ.

— Ai nevoie de mine ?

— Asta e o idee bună — am admis, privindu-mi ceasul, care arăta că au mai rămas zece minute pînă la ora patru. Eventual, peste vreo oră, ca să-mi pot termina treaba de care mă ocup acum.

— Am înțeles. La cinci sînt la dumneata — m-a anunțat Anghelescu.

Cînd am lăsat receptorul jos, am mai aruncat o privire fugitivă spre Fleancu. Continua să privească încruntat, fără nici o adresă.

— Domnule Fleancu, te rog să scuzi întreruperea. Apropo, unde rămăsesem ?

— Spuneați că mă bănuiți pe mine de uciderea Mioarei — m-a ajutat el, pufăind pe nas disprețuitor.

— Ce să fac, dacă meseria mea mă obligă să suspectez toate persoanele care au avut relații cu o victimă ? m-am scuzat, pentru eventualitatea în care s-ar fi dovedit că suspiciunile mele n-au nici o bază.

— Vă mărturisesc că v-aș fi înțeles cu mult mai bine dacă n-aș fi putut prezenta un alibiu. Dar nu-i cazul, deoarece spre șansa mea...

— Aveţi dreptate. Ca să nu vă răpesc mai mult timp decît este necesar, vă rog să-mi mai descrieţi încă o dată modul în care v-aţi petrecut timpul luni seară în jurul orei opt — i-am cerut.

L-am lăsat să-şi termine relatarea şi am conchis :

— Deci, pînă la şapte şi jumătate aţi stat acasă, apoi aţi ieşit să vă plimbaţi. În jurul orei opt, v-aţi dus să beţi o bere la „Zorile". A urmat conflictul cu unul din consumatorii care se aflau în local şi v-aţi dus acasă să vă spălaţi... am zis, privind cu semnificaţie spre mînecile sacoului său, pătate cu sînge, conform declaraţiei ce-o făcuse la prima audiere.

— Exact. Şi n-am mai ieşit din casă pînă a doua zi — a încuviinţat el.

— Foarte bine. Acum vreau să puneţi pe hîrtie tot ce mi-aţi povestit.

El a săltat din umeri pentru a confirma că e gata să dea o declaraţie, iar eu m-am ridicat de pe scaun şi i-am făcut semn să mă urmeze. După ce l-am introdus într-o cameră în care lucrau doi ofiţeri şi i-am dat cele necesare pentru scris, m-am înapoiat în biroul meu.

Mai întîi, am sunat dispeceratul şi i-am spus că vreau să mă ajute la audierea unor martori. Am început cu plutonierul Mihai Marin, sectoristul zonei unde era situată merceria, căruia să-i transmită că vreau să le aducă de urgenţă la mine pe micuţa Adriana şi pe soţia adjutantului. Apoi le-am cerut să-l dibuiască pe vameşul Emil Moraru, care asistase la conflictul dintre Fleancu şi Marin Roşu, fostul soţ al gestionarei merceriei. În încheiere, le-am mai spus că vreau să trimită un echipaj la restaurantul lactobar şi s-o invite la mine pe Crizantema Bantea, prietena lui Fleancu.

După ce mi-am terminat repertoriul cu dispeceratul, am format numărul casei Pintilie. Mi-a răspuns medicul şi am cerut-o pe fiica lui.

— Nicule, ce plăcere ! Chiar vream să te caut şi eu... Văzînd că nu mă mai suni, mă întrebam dacă nu m-ai şi uitat — a spus ea exuberantă.

— Chiar crezi că poţi fi uitată atît de uşor ? am consultat-o, gîndind că, în ceea ce mă priveşte, o astfel de eventualitate este exclusă.

— Parcă poţi să ştii ? a cochetat ea.

— Doresc să fii convinsă că dacă mi-aş fi putut acorda o clipă de răgaz, gîndul numai la tine ar fi putut să zboare — am asigurat-o cu o afectuoasă sinceritate.

— *Mieux vaut tard que jamais !* a rîs ea, apoi mi-a comunicat pe un ton confidenţial : Vom fi opt perechi, toţi oameni de comitet, şi am stabilit ca bairamul să înceapă de la ora unsprezece. *It's O.K. ?*

— *Vox populi, vox Dei...* — am admis, cu gîndul la modul cel mai potrivit în care trebuie să vorbesc, pentru a evita o deteriorare a afecţiunii ce-mi acorda.

— Nicule, te preocupă ceva ? mi-a luat-o ea înainte, ghicindu-mi gîndurile, cu intuiţia atît de proprie femeilor.

— Anda, te-ai supăra dacă te-aş ruga să vii pînă la mine, la Inspectorat ? am întrebat-o, cu timiditate.

— Cînd ? Acum ? s-a interesat ea, evident intrigată.

— Da... — am confirmat eu cu teamă.

— Ţi-e atît de dor de mine, încît nu mai ai răbdare pînă la noapte ? m-a testat, parcă amuzată de această idee.

— Aş fi dorit să-ţi pot spune că numai dorul mă îndeamnă să te invit, dar, din păcate, mai este şi altceva... Te rog să mă ajuţi pe linie profesională — m-am decis să-i spun, fie ce-o fi.

Nu mi-a lăsat impresia că s-a supărat. Din contră, chicotind a răsfăţ, mi-a replicat pe un ton de voită resemnare :

— Lasă, lasă... Vrei să mă mai vezi o dată, pentru a-ţi da seama dacă chiar e cazul să-ţi petreci revelionul cu mine. În orice caz, dacă vin mai am o şansă, iar dacă nu... Nici una ! Aşa că sînt nevoită să-mi asum riscul. La ce etaj şi la ce cameră lucrezi ?

I-am spus unde mă găseşte şi, închizînd telefonul, am realizat că mă încearcă aceeaşi senzaţie de fericită tulburare ca pe vremea cînd, adolescent fiind, mă duceam la prima întîlnire cu o fată. Reveria mea n-a ţinut însă prea mult ; văzînd pe biroul meu raportul necropsic întocmit de medicul legist după examinarea victimelor, toată poezia s-a dus naibii, chiar mai înainte de a fi avut timpul să mă bucur de ea. Scîrbit, am ridicat din nou receptorul şi am format numărul serviciului criminalistic. Cînd mi

s-a răspuns, am cerut să-mi fie trimiși cei doi ofițeri care cercetaseră cîmpul infracțional.

În timp ce închideam postul, am auzit o bătaie timidă în ușă. După ce m-am dus să deschid, l-am văzut pe plutonierul Mihai Marin, care, trăgîndu-mi un salut de parcă aș fi fost cel puțin general, a raportat fără zăbavă :

— Să trăiți ! Ordinul a fost executat. Le-am adus pe tovarășa adjutant și pe fetița Adriana — a zis, arătîndu-mi spre capătul coridorului o bancă pe care se aflau așezate invitatele mele.

— Vă rog să mă așteptați cîteva clipe în birou — i-am cerut subofițerului, îndreptîndu-mă spre banca pe care stăteau martorele.

În cîteva cuvinte, le-am explicat ce doresc de la ele. După ce m-au asigurat că au priceput ce aștept din partea lor, le-am condus pînă la ușa biroului în care-l lăsasem pe Fleancu să-și scrie declarația. Ele au intrat și eu am rămas pe culoar. N-au stat înăuntru decît atît cît era necesar, pentru a se interesa unde se află serviciul circulației. Cînd au ieșit și au tras ușa după ele, m-au privit și și-au clătinat capul.

Fir-ar să fie ! Aș fi putut să-mi pun mîna în foc că Fleancu era necunoscutul văzut în mercerie după terminarea programului. Bine că n-am făcut-o, că mi-aș fi ars-o pînă la umăr.

Revenind spre biroul meu cu cele două martore, le-am cerut scuze pentru deranj și l-am rugat pe plutonierul Marin să le conducă acasă, cu o mașină de serviciu.

Pe cînd îmi luam la revedere de la grupul lor, i-am văzut apropiindu-se pe cei doi criminaliști pe care-i convocasem mai înainte. Le-am făcut semn să mă urmeze înăuntru și m-am dus grăbit spre telefon. Am format numărul Andei. Și am avut noroc. Nu plecase încă de acasă. I-am explicat că nu mai este cazul să vină la mine ; confruntarea făcută cu alți martori infirmase posibilitatea ca individul reținut de mine să fie una și aceeași persoană cu tipul pe care-l văzuse și ea în mercerie.

— Și cînd te gîndești că numai despre femei se spune că sînt imprevizibile ! a conchis ea, cu regret.

— De fapt, nu eu, ci profesia mea are un caracter imprevizibil.

— Nu-ţi fă probleme. Cum şi eu lucrez cu voi, ştiu bine că lucrurile nu merg întotdeauna cum ar trebui. Iar schimbarea care a intervenit, îţi mărturisesc, mă bucură, pentru că voi avea timp să trag şi un pui de somn... Ca să fiu odihnită şi frumoasă cînd vei veni deseară să mă vezi.

Deşi aş fi vrut să-i spun că, oricum, e fermecătoare şi mi-e dor de ea, prezenţa celor doi ofiţeri care se uitau la mine pe cînd vorbeam nu mi-a permis să-i spun ce simţeam. După ce am încheiat convorbirea, cu promisiunea că o voi mai suna pînă la ora unsprezece seara, cînd urma să mă înfiinţez la ea, m-am adresat celor doi criminalişti.

— Am un suspect în cazul celor două tinere ucise. Cum însă un bănuit nu este întotdeauna şi autorul fărădelegii cercetate, trebuie să ştiu cum să încep dansul.

Cum afirmaţia mea avea un caracter de axiomă, n-au ezitat să mă aprobe.

— Întrucît singurele urme găsite sînt cele plantare, vreau să verificaţi dacă impresiunile respective au fost lăsate de încălţămintea lui.

Ei m-au aprobat din nou, iar eu le-am spus unde-l pot găsi pe domnul Fleancu.

Pe cînd ei părăseau biroul pentru a se duce să-şi ia instrumentele necesare identificării urmelor, şi-a făcut apariţia un subofiţer şi un necunoscut cam în jur de cincizeci de ani, înalt, gras, cu fălci masive şi nasul roşu şi brăzdat de vinişoare vinete.

După ce subofiţerul şi-a prezentat raportul şi s-a retras, l-am invitat pe vameşul Emil Moraru să ocupe un loc. Apoi, constatînd că ochii săi mici mă fixează cu nelinişte, m-am decis să-i satisfac curiozitatea :

— Tovarăşul Moraru, v-am invitat la noi cu rugămintea să ne povestiţi incidentul la care aţi asistat la începutul săptămînii, în restaurantul „Zorile".

— Eu merg în fiecare seară acolo. La ce incident vă referiţi ?

— La acela în care colegul dumneavoastră Marin Roşu a avut o altercaţie cu un necunoscut — am precizat, gîndind că dacă se duce în fiecare seară la restaurant, nici nu e de mirare că are nasul cuperozat.

— Ah, da ! Acum știu... a rîs el zgomotos, dîndu-și capul spre spate. Chestia asta s-a petrecut luni seară, pe cînd mă aflam acolo cu Roșu.

— Așa este. Cum s-a declanșat conflictul ?

— Ca să vă spun drept, nici nu știu... Totul a decurs atît de fulgerător, încît zău dacă am priceput ceva... a spus, ridicînd din umeri și răsfrîngîndu-și buzele groase peste gingii, ca cimpanzeii.

— Și totuși ? Erați de față și trebuie să fi văzut cum a început scandalul — am insistat, dornic să confrunt declarațiile beligeranților și cu cea a unicului martor, aproximativ neutru, la dispută.

— Ce să vă spun ? s-a întrebat el, săltînd iar din umeri. Eu tocmai turnam vin în pahar, cînd deodată aud... Poc... Poc... Poc... Atunci am ridicat capul și am văzut un haidamac bătînd la Roșu de parcă se antrena la sacul de box...

— Spuneau ceva, în timp ce se băteau ?

— Nu, nici gînd... Că amîndoi erau foarte ocupați. Haidamacul cu cotonogitul și Roșu cu încasatul.

— Dumneavoastră n-ați intervenit, să vă apărați prietenul ?

— Eu ? s-a mirat el. Da' ce treabă aveam eu să mă bag? Numai să mă aleg și eu cu cîțiva pumni? Păi, domn'e, eu mă duc la restaurant să mă distrez, nu să mănînc bătaie ! Sînt un om pașnic și n-am nevoie să mă leg la cap cînd nu mă doare...

— Dacă n-ați văzut cum a început încăierarea, presupun că ar fi trebuit să vedeți cum s-a terminat.

— Ah, foarte simplu... Roșu a căzut plin de sînge peste masă și a răsturnat cele două pahare pe care tocmai le umplusem cu vin, iar tipul a roit-o, așa cum și apăruse.

— Și Roșu, cum a comentat faptele, după plecarea necunoscutului ?

— Își făcea cruce și-mi spune că în viața lui nu l-a văzut pe nebunul care-l atacase. Apoi, după ce s-a dus la toaletă, să se spele de sînge, ne-am apucat să ne bem vinul...

— Cînd ați părăsit localul ?

— După ce au început să se ridice scaunele pe mese, adică în jurul orei unsprezece.

— Ați putea preciza momentul, ora cînd a avut loc agresiunea ?

— Stați să mă gîndesc... mi-a cerut, fixîndu-și gînditor un deget deasupra arcadei drepte. Înainte de a începe tevatura, am constatat că nu mai am țigări... Și cum la bufet n-aveau Mărășești cu filtru... Știți, astea sînt țigările mele preferate...

— Deci, ați rămas fără țigări. Și ? l-am îndrumat, dînd din cap, pentru a-l face să priceapă că sînt solidar cu gustul pentru țigările Mărășești, deși nu era cazul.

— Cînd am văzut că la bufet n-au Mărășești, mi-am luat paltonul pe mine și m-am repezit pînă la tutungeria care se află la colțul străzii. Dar măgarul de gestionar, deși era înăuntru, n-a vrut să-mi mai deschidă ușa. Îmi tot arăta orarul de pe ușă...

— La ce oră termina programul ? i-am scurtat-o.

— La opt. Dar, cum v-am spus, el era înăuntru și n-ar fi dat boala-n el dacă-mi dădea un pachet de...

— Ați ajuns cu mult după ora opt în fața tutungeriei ?

— Nu, dom'le ! Dacă era opt și zece... Iar cum el tot nu plecase...

— Și ce-ați făcut ? Ați rămas fără țigări ? l-am canalizat în continuare.

— Eh ! Se poate să bei și să nu fumezi ?... Nu se poate ! și-a răspuns singur, probabil remarcînd oftatul care mi-a scăpat involuntar. Așa că m-am dus la altă tutungerie și mi-am luat ce-mi trebuia — mi-a adus el la cunoștință, plin de importanță.

— Cea de-a doua tutungerie se află departe de prima ? am vrut să știu, constatînd că povestea lui începe să mă intereseze.

— Nu... Se află pe strada Mircea cel Bătrîn, adică la vreo șapte minute de tutungeria nenorocitului ăla care n-a vrut să-mi deschidă...

— Deci ați cumpărat țigări și ați revenit la local. Apoi ? l-am întrebat, calculînd că, față de datele ce-mi furnizase, și-a reocupat locul la masă în jurul orei opt și douăzeci și cinci.

— M-am așezat pe scaun și am băut vinul pe care mi-l turnase Roșu între timp în pahar. Cînd am vrut însă să umplu paharele, am constatat că sticla era deja goală

Apoi, după ce chelnerul a adus altă baterie și eu am început să torn în pahare, așa cum v-am mai spus, a început scandalul... a spus, arătîndu-mi printr-un gest al brațelor că nu mai are ce adăuga.

Cum era evident că el uitase să răspundă la principala mea întrebare, l-am ajutat s-o facă, fie chiar și indirect:

— Chelnerul a zăbovit mult pînă v-a adus vinul comandat ?

— Nu... Sînt de-al casei și știa că-l articulez întotdeauna cu bacșișuri grase. În zece minute s-a și înființat cu o nouă frapieră...

După afirmațiile lui rezulta că intervenția lui Fleancu s-a produs după ora opt și treizeci și cinci... Situație care schimba complet datele problemei... Dar puteam eu, oare, să iau drept bune afirmațiile unui bețiv ? m-am întrebat, pe cînd, simultan cu o ciocănitură autoritară, s-a deschis ușa.

Era procurorul Silvian Anghelescu, care, rămînînd în pragul ușii, s-a uitat mai întîi la Moraru, apoi a privit întrebător spre mine. I-am răspuns printr-un gest de negație că nu acesta este suspectul și l-am invitat, tot pe mutește, să se facă comod și să ia loc.

— Ați putea să mai indicați și alte persoane din local, care au asistat la conflictul dintre prietenul dumneavoastră și necunoscut ? m-am adresat din nou martorului.

— Au fost mulți care au văzut scena, dar eu nu-i cunosc.

— A fost de față și responsabilul localului sau, să zicem, chelnerul care vă servea ? am insistat, cu dorința de a depista și un martor pe a cărui depoziție să pot pune o bază.

Moraru mi-a spus că nu i-a remarcat, drept care, mulțumindu-i pentru „prețiosul" sprijin, l-am condus pînă la ușă și l-am expediat.

— Ei, cum e, căpitane ?, m-a luat în primire procurorul, lăsîndu-și chintalul să cadă pe scaunul din fața biroului meu.

Am început să-i povestesc despre bonurile fictive de decontare, și descoperirea beneficiarului acestora, în persoana lui Fleancu.

— Şi, el ce zice ?

— Admite că este vorba de o înşelăciune. În ceea ce priveşte însă omorurile, susţine că nu cunoaşte problema.

— Şi de ce n-ar avea dreptate ?

— Tovarăşe procuror, ...am început să-i argumentez, cînd, auzind deschizîndu-se uşa, am întors capul să văd cine a venit.

Era unul din cei doi ofiţeri în al căror birou îl lăsasem pe Fleancu să-şi scrie „memoriile".

— Tovarăşe căpitan, martorul mi-a cerut să vă spun că şi-a terminat declaraţia — m-a anunţat el.

— Au venit doi criminalişti să-i ia „măsura" la pantofi ?

— Da. Şi-au făcut treaba şi au plecat la laborator, în urmă cu vreo zece minute.

— Pînă la noi ordine, să rămînă cineva cu el în permanenţă. Iar în legătură cu cererea lui, spuneţi-i că sînt ocupat cu alte treburi.

— Am înţeles — m-a asigurat ofiţerul, părăsind încăperea odată cu propria sa indiferenţă.

— Începusem să vă spun — am reluat eu către procuror — că, după părerea mea, el trebuie să fie cu mult mai adînc implicat decît este dispus să recunoască. Punctul forte al bănuielilor mele fiind furnizat, aşa cum v-am raportat, de bonul de decontare pe care victima tocmai îl scria în momentul în care a fost atacată.

— I-ai pus vreo întrebare în acest sens ?

— Da. Susţine că ar fi rugat-o pe victimă să-i mai completeze un bon, cu cîteva zile înainte de comiterea omorurilor.

— Şi de ce n-ar avea dreptate ?

— Pentru că, transpunîndu-mă în situaţia victimei, nu văd de ce m-aş apuca să scriu bonul promis în urmă cu cîteva zile, în loc să mă grăbesc să ajung acasă după o zi de stat în picioare îndărătul unei tejghele. Mai cu seamă că, pentru completarea a două cuvinte pe un bon, nici nu era necesar să întîrzii peste program. Puteam să-l întocmesc în cîteva secunde, chiar atunci cînd venea Fleancu să mi-l

ceară. Ba mai mult, dacă Fleancu n-a mai venit să mi-l ceară de trei zile, după cum afirmă el, înseamnă că nici n-avea o nevoie presantă de el. Aşa că de unde acest subit imbold de a-l scrie, totuşi ?

— Deci, susţii că singurul motiv care ar fi putut determina victima să facă bonul de decontare chiar atunci, era însăşi prezenţa solicitantului acestuia. Care solicitant, datorită faptului că este unicul beneficiar al falsului, nu ar putea fi nimeni altul decît suspectul dumitale. Da ?

— Cam aşa văd eu lucrurile — am admis.

— Bine, fie... Dar noi putem fi siguri că gestionara a fost într-adevăr ucisă chiar în momentul în care completa bonul ?

— Siguri ? Nu ! De îndată ce n-am fost de faţă la declanşarea agresiunii, nu se poate considera că avem de-a face cu o certitudine. Ceea ce nu mă împiedică, totuşi, să cred că versiunea mea este suficient de logică pentru a putea fi şi corectă.

— Căpitane, eu nu prea ştiu cum lucraţi voi la Bucureşti, dar aici, la noi, în Constanţa, cînd punem pe cineva sub inculpare, utilizăm probe, nu versiuni ! Fie ele şi „...suficient de logice pentru a putea fi şi corecte !" — m-a luat peste picior procurorul, privindu-mă cu o toleranţă părintească.

Exact în momentul cînd deschideam gura — pentru a-i reaminti că fără versiuni de anchetă, nu pot exista suspecţi, iar fără suspecţi, nu-i posibil să ai inculpaţi — s-a deschis uşa şi a apărut unul din cei doi ofiţeri criminalişti.

Văzîndu-mă că sînt în discuţie cu cineva, a vrut să se retragă, dar l-am oprit.

— Ce-a ieşit ? l-am întrebat.

— Numărul de pantof corespunde. Dar lipsesc caracteristicile de individualizare — m-a anunţat el cu un aer de dezolare.

— Pînă cînd sînteţi în serviciu ?

— Cum lucrez în tură de douăzeci şi patru de ore, pînă mîine dimineaţă la ora şapte.

— Perfect. Mulţumesc.

— Bine ! a reluat discuţia Anghelescu, după plecarea ofiţerului. Să admitem că raţionamentul pe care l-ai expus este corect. Atît de corect, încît sîntem convinşi că bene-

ficiarul efectelor bonurilor false de decontare este una și aceeași persoană cu asasinul celor două tinere. Ți-am concretizat bine versiunea ?

Am confirmat.

— Cum stă bănuitul cu alibiul ?

I-am relatat „diferendul" care se consumase la restaurantul „Zorile".

— O bătaie într-un loc public... Ăsta da alibi ! a zîmbit admirativ procurorul. În sfîrșit, cum nu s-au făcut încă norme obligatorii pentru stabilirea unui alibi, e bun și cel prezentat. Și la ce oră a avut loc incidentul ?

— După declarațiile părților interesate, în jurul orei opt — opt și un sfert.

— Și omorurile ?

— Cam în același timp.

— Și atunci, ce mai vrei de la „suspectul" dumitale ? a întrebat el, făcînd un gest de exasperare.

— Alibiul nu-i concludent...

— Cum, un alibi nu-i concludent ? ! s-a încruntat el.

— Mă refer la cel în discuție ! Care e foarte discutabil... — am replicat cu seninătate, începînd să-i povestesc despre ce-i vorba.

— Deci burtosul pe care l-am văzut cînd am venit susține că încăierarea a avut loc cu aproape o jumătate de oră mai tîrziu — a zis procurorul, referindu-se la Moraru, care nu era cu nimic mai burtos ca el, din contră. În concluzie, se poate admite că bănuitul a avut suficient timp pentru a comite omorurile și pentru a ajunge în restaurantul în care a provocat scandalul, cu intenția expresă de a-și asigura un alibi.

— Așa îmi spuneam și eu. Numai că, din păcate, nu putem pune prea multă bază pe afirmația „burtosului". Deoarece se afla în local de cîteva ore bune, interval în care putem fi convinși că a băut vîrtos.

— Să nu-mi spui, căpitane, că o cîrciumă e un loc pustiu, unde nu pot fi găsiți și alți martori.

— Și la ce bun ? Credeți că într-o cîrciumă pot fi găsite persoane care beau lapte sau suc de fructe ? l-am contrat, strîmbînd din nas.

— Și în această situație, care-i ba albă, ba neagră... Noi cu cine votăm ? ! s-a încruntat el din nou.

— Deocamdată, ne abținem. Mai precis, propun să nu caracterizăm alibiul ca valabil sau fals, ci să-l ignorăm. Și, în consecință, să admitem că suspectul trebuie verificat pînă stabilim cu certitudine dacă este sau nu implicat în cauză.

— Are mobil ? m-a întrebat, adoptînd o atitudine de resemnare.

— Dacă el a făptuit dubla omucidere, are în mod cert. Dar noi nu-l cunoaștem. Cel puțin, deocamdată.

— Ce probe ai ?

— Ați auzit raportul ofițerului criminalist. Suspectul poartă la pantofi același număr cu asasinul.

— Apă de ploaie ! a aruncat cu dispreț. Milioane de indivizi au același număr la încălțăminte. Specificități există ?

— Nu.

— Și dumneata numești asta probă ?

— Numai în sensul că nu respinge posibilitatea ca bănuitul să fie chiar criminalul. În ceea ce privește faptul că urmele plantare nu-l individualizează, poate avea o explicație simplă. Pur și simplu, nu mai poartă aceiași pantofi ca în momentul comiterii agresiunii.

— Pentru a conchide, se poate spune că la capitolul prezumții stai excelent... În ceea ce privește însă acela al probelor de incriminare, tufă de Veneția — a zis cu silă.

Fără să-mi pese că mă privește ca pe o ladă cu resturi menajere, mi-am continuat relatarea :

— De asemenea, trebuie să vă raportez că două persoane, un bărbat și o femeie, care au fost văzuți în mercerie după terminarea programului, n-au fost încă identificate. Totodată, considerînd că necunoscutul ar putea să fie una și aceeași persoană cu suspectul meu, am dispus o confruntare cu niște martori. Rezultatul fiind tot negativ — am zis, cu intenția de a-i prezenta cu sinceritate toate aspectele cazului.

Și-a proptit cotul pe birou, sprijinindu-și în palmă bărbia lui masivă, și a început să mă studieze gînditor.

— Admițînd că, în pofida unui elementar bun simț, m-aș declara de acord cu prezumțiile dumitale, cam ce-ai aștepta de la mine ? s-a decis el să se intereseze, tocmai cînd îmi spuneam că o să-mi ceară să-l eliberez pe Fleancu.

— Eu îl pot reține douăzeci și patru de ore. Mai aprobați-mi și dumneavoastră patruzeci și opt.

— Le ai.

— Aș mai vrea și o ordonanță de percheziție la domiciliul suspectului.

— Ce să cauți ?

— Habar n-am.

— De acord. Și știi de ce ?

— Pentru că am reușit să vă conving — am presupus, încercînd să-mi ascund bucuria de a fi obținut ce doream.

— În primul rînd, pentru că mi-ai expus cazul cu sinceritate. Apoi, dar în nici un caz în ultimul rînd, pentru că sînt convins că ți-ai fi continuat ancheta așa cum ai preconizat chiar și fără aprobarea mea ! Și atunci, dacă tot lucrai după capul dumitale, la ce mai poate folosi prezența unui procuror ? Bineînțeles, această întrebare rămînînd cel puțin tot atît de valabilă pentru cazul în care nimerești ca Irimia cu oiștea-n gard ! a glumit el mînzește.

— Astea-s riscurile inerente meseriei. Dacă ancheta polițienească ar fi la fel de precisă ca matematica, n-ar fi existat stress-ul produs de dubii și am fi trăit ca-n sînul lui Avram... Care, din cîte-mi imaginez eu, n-aș prea crede să fi utilizat vreodată deodorante... Deci la așa meserie, așa riscuri și așa „satisfacții" ! am făcut și eu haz de necaz.

A dat din cap mustrător și și-a extras dintr-un buzunar un formular de descindere și s-a apucat să-l completeze.

— E cazul să discut și cu bănuitul ? m-a consultat, întînzîndu-mi formularul, iar eu dîndu-i spre semnare imprimatul pentru cercetare în stare de arest.

— E prematur. Încă n-avem argumente cu care să-l aducem în starea de a deveni comunicativ. Iar dacă apucă să ne simtă slabi, îl ia pe nu în brațe și ne mănîncă sufletul.

— Cred că din nou ai dreptate. Dar în orice caz, dacă în trei zile nu obții probele necesare pentru încriminare, Fleancu va fi pus în stare de libertate. Necondiționat ! m-a avertizat el, ridicîndu-se de pe scaun și pornind spre cuier să-și ia paltonul.

În timp ce ne despărțeam în fața biroului, m-a întrebat :

— Ai unde să-ți petreci revelionul ?

— Da. Îl fac în Bucureşti, cu nişte prieteni — am spus cu seninătate, gîndindu-mă însă cu plăcere la noaptea ce urma s-o petrec cu Anda Pintilie.

— Bravo. La mulţi ani !

I-am întors urarea şi a plecat de-a lungul culoarului.

După ce am încuiat uşa, am pornit spre încăperea unde-l lăsasem pe Fleancu. Ajuns însă în faţa biroului respectiv, am rămas cu mîna pe clanţa uşii, deoarece am văzut venind din celălalt sens al coridorului întunecos o figură care-mi părea cunoscută. Cînd s-a apropiat, am recunoscut-o ca fiind Cristy Văcaru, adică chiar frumuşica pe care o vizitasem ieri-seară la ea acasă.

— Sărut mîna — i-am spus cînd a ajuns lîngă mine, ceea ce mi-a permis să constat că era acompaniată de un subofiţer. Cu ce ocazie la noi ?

— Bună seara... Nu ştiu, domnule căpitan, — a zis, întorcîndu-se şi arătînd spre însoţitorul ei. Dînsul a venit la mine la serviciu şi mi-a spus că sînt invitată de urgenţă la miliţie.

— Zău... La cine e chemată domnişoara ? m-am adresat subofiţerului.

— La... La tovarăşul căpitan Apostolescu — a răspuns el, după ce a consultat o fiţuică scrîsă, scoasă din buzunarul vestonului.

— Eu sînt, dar nu prea înţeleg... Cine v-a dat acest ordin ? am întrebat, intrigat.

— Dispeceratul. Mi-a cerut prin staţia-radio s-o aduc la dumneavoastră pe tovarăşa Bantea Crizantema. Dacă-i o greşeală, sînt cu maşina de serviciu jos şi o duc imediat înapoi, la prăvălie — s-a oferit subofiţerul, dezorientat.

— Crizantema Bantea ? m-am mirat, întorcîndu-mă spre femeie. Nu vă numiţi Cristy Văcaru ?

— Ba da. Cristy este diminutivul pentru Crizantema, iar Bantea e numele pe care-l purtam pe cînd eram măritată — mi-a explicat ea.

Ca surpriză, chiar că era o surpriză. Şi încă una deosebit de simptomatică — am apreciat eu.

Dintr-o dată grăbit, i-am mulţumit subofiţerului şi am rugat-o pe femeia care-mi stîrnise atît de brusc interesul să poftească în biroul meu.

— Îl cunoaşteţi de mult pe Marian Fleancu ? am spus, cînd şi-a scos mantoul şi ne-am aşezat pe scaune.

— Ne-am împrietenit la puţin timp după ce m-am despărţit de soţul meu, adică de vreo doi ani — a răspuns, privind uşor neliniştită prin încăpere, în timp ce eu mă străduiam să pun de acord depoziţia martorei, care susţinuse că femeia din faţa mea ar fi necunoscuta ce-o văzuse în mercerie cu puţin înainte de consumarea dublului asasinat şi declaraţiile Adrianei, doamnei „adjutant" şi a frumoasei mele Anda care, descriind-o, afirmaseră la unison că are părul roşu, ceea ce nu prea era valabil pentru podoaba capilară a interlocutoarei mele.

— Vă vedeţi des cu Marian ?

— Da, aproape zilnic.

— Presupun că atunci cînd îl vizitaţi, rămîneţi şi peste noapte la el.

— Da, se întîmplă destul de des. E interzis ? a spus, simţindu-se, nu ştiu de ce, obligată s-o facă pe ironica.

— Doamne fereşte, nu ! O persoană majoră poate decide singură asupra modului în care-i place să-şi petreacă timpul. În schimb, atribuţiile mele îmi permit să întreb o anumită persoană ce a făcut într-un anumit moment. Prin urmare, vă rog să-mi spuneţi ce-aţi făcut în după-amiaza zilei de luni.

— Păi, nu v-am răspuns la această întrebare, ieri-seară, cînd aţi venit la mine acasă... ? a protestat ea, mirată.

— Aşa este. Numai că acum doresc şi amănunte asupra modului în care v-aţi petrecut timpul în ziua respectivă. Pentru început, spuneţi-mi pînă la ce oră aţi stat la lactobarul în care lucraţi ?

— Pînă la şapte seară, cînd s-a închis prăvălia.

— Ce-aţi făcut după ce-aţi plecat de la serviciu ?

— Aşa cum v-am mai spus, m-am dus acasă, s-o ajut pe mama să spele rufe, deoarece ea nu ştie prea bine cum funcţionează maşina de spălat rufe...

— V-aţi dus direct acasă sau aţi mai zăbovit prin magazine după cumpărături ?

— N-am mai intrat nicăieri. Ştiind „bucuria" care mă aştepta, am plecat direct spre casă.

— La ce oră aţi ajuns la destinaţie ?

— Cred că la şapte şi jumătate intram în casă.

— Aţi ajuns atît de repede ? am remarcat, ştiind că stă la marginea oraşului.

— Da, pentru că am avut şansa să iau un autobuz care tocmai intra în staţie.

— Mama dumneavoastră se apucase de spălat ?

— Ce, era fraieră ? M-a aşteptat pe mine.

— După ce-aţi participat la spălatul rufelor, ce-aţi făcut ?

— M-am îmbrăcat şi am plecat la Marian, unde am rămas pînă a doua zi...

— La ce oră aţi ajuns la Marian ?

După felul în care a lăsat ochii în jos, am fost convins că întrebarea mea nu i-a convenit.

— Nu ştiu... Cînd m-am apucat de spălatul rufelor, mi-am scos ceasul de la mînă şi mi-am dat seama că am uitat să-l iau abia cînd am ajuns în staţia de autobuze... Aşa că nu ştiu ce să vă răspund... — mi-a spus ea, cu un aer de profundă dezolare.

Cu largheţea care mă caracterizează, am făcut un gest care trebuia să-i spună că, de fapt, nu acord nici o importanţă amănuntului, deşi situaţia se prezenta diferit.

— Cînd aţi ajuns, l-aţi găsit pe Marian acasă ?

— Nu. Dar curînd a venit şi el — a răspuns, confirmînd afirmaţia lui Fleancu.

— Cît de curînd ?

— În următoarele cinci sau poate zece minute...

Întrucît cu ultima ei precizare deţineam suficiente date pentru a putea trage o concluzie, n-am ezitat s-o fac. Deci, după declaraţia lui Fleancu, incidentul de la „Zorile" are loc în jurul orei 8 şi zece minute... Ţinînd seama de distanţa dintre restaurantele „Zorile" şi „Cazino", i-au mai trebuit încă zece-cincisprezece minute pentru a ajunge la locuinţa sa... Aşa că intra în casă în jurul orei opt şi douăzeci şi cinci de minute... Acum, luînd în considerare şi afirmaţia frumuseţei din faţa mea, că Fleancu s-ar fi înapoiat acasă zece minute mai tîrziu, reieşea destul de precis şi momentul în care a ajuns ea în locuinţa suspectului. În consecinţă, sosise momentul clarificărilor.

— Presupun că, din toate treburile gospodăreşti, spălatul rufelor reprezintă cea mai antipatică sarcină a femeilor — am zis, privind-o cu compătimire, aşa, ca să ştie şi

ea cît de rău îmi pare mie că sexul din care făcea parte are o soartă atît de tristă.

— Da, aşa este... a admis, ridicînd din umeri a resemnare. Deşi maşinile ne ajută foarte mult, asta încă nu înseamnă că ne scutesc complet de munca grea şi scîrboasă a spălatului de rufe.

Remarcînd că, urmare a caracterului aparent neutru pe care-l imprimasem discuţiei, îşi pierduse încordarea exteriorizată la începutul audierii, mi-am spus că ar fi cazul să mai fac un pas înainte.

— Neplăcut, într-advăr... Şi v-aţi chinuit mult timp cu spălatul rufelor ? m-am interesat, plin de compasiune pentru pacostea prin care trecuse.

A filfiit cu repetiţie din gene, ca pentru a-mi mulţumi pentru înţelegerea ce-i arătam, şi a inspirat adînc aer în piept, dar, mai înainte de a lăsa să-i scape oftatul de amărăciune, s-a răzgîndit, înăbuşindu-l. Apoi, în următoarea fracţiune de secundă, s-a crispat din nou şi a întors ochii de la mine, făcîndu-se că priveşte plictisită cuierul.

Nu trebuia să conspectez un tratat de psihiatrie pentru a şti că, intuind scopul întrebării mele meşteşugite, devenise iar precaută. Numai că, spre ghinionul ei, se pusese în gardă prea tîrziu.

— N-am pierdut prea multă vreme, deoarece, cînd am ajuns acasă, mama pregătise deja totul... Aşa că, de fapt, participarea mea s-a limitat numai la pornirea maşinii de spălat — a răspuns, cu un gest de indiferenţă.

— Dar tot aţi pierdut trei sau patru ore — am insistat.

— Da de unde ! a aruncat dispreţuitoare. Mult mai puţin.

— Zău ? am exclamat, fixînd-o cu admiraţie. Să nu-mi spuneţi că v-aţi terminat calvarul în două ore...

— Chiar şi mai puţin. În cel mult o oră, nu mai aveam ce face...

— Să ştiţi că mă aflu într-o încurcătură... i-am mărturisit, adoptînd o atitudine corespunzătoare afirmaţiei făcute.

— În ce sens ? s-a interesat, cu o solicitudine fentată.

— Păi să vedeţi, dacă la şapte şi jumătate aţi fost la mama dumneavoastră, unde aţi zăbovit o oră, apoi mai adaug încă o jumătate de oră, cît v-a trebuit pentru a

ajunge la domiciliul lui Marian... Rezultă că în nici un caz n-aţi fi putut fi la prietenul dumneavoastră mai devreme de ora nouă seara. Iar el, înapoindu-se acasă zece minute după dumneavoastră...

— Probabil că am greşit în aprecierile pe care le-am făcut ! m-a întrerupt ea, speriată.

— Se poate. Unde anume credeţi că aţi greşit ? m-am interesat, de data asta fiind rîndul meu să-mi exteriorizez solicitudinea.

— Şi cu timpul pe care l-am pierdut pentru a mă duce şi a mă întoarce de la mama... Şi cu cel de care am avut nevoie pentru a pune în funcţiune maşina de spălat rufe. Am exagerat în aprecierile mele... a început ea să argumenteze cu patos.

— Doamnă, în ceea ce vă priveşte, timpul pe care l-aţi consumat în autobuzele care v-au dus şi v-au luat de acasă, nu sînt probleme. Deoarece putem consulta oricînd itinerariul mijlocului de transport de care v-aţi folosit. Singura exagerare putînd apărea numai asupra mărimii intervalului de timp consumat acasă la mama dumneavoastră...

— La asta mă şi refeream ! s-a grăbit ea să prindă ideea pe care i-o oferisem, precum înşfacă înecatul un colac de salvare.

— Cît aţi zăbovit acasă ? am întrebat, arătîndu-mă plin de înţelegere.

— Trei sferturi de oră ! a aruncat ea, grăbită.

— Nu vă cred ! Dar chiar şi dacă aş face-o, prin corelare, este evident că Marian s-a înapoiat acasă mai tîrziu decît a susţinut. Şi astfel, rezultă că el ar fi avut timpul material necesar comiterii faptei pentru care-l cercetez ! am spus cu asprime.

— Eu... Eu nu înţeleg despre ce vorbiţi... a bîiguit ea, devenind stacojie.

— Aţi înţeles foarte bine, doamnă ! Şi vă atrag atenţia că mărturia mincinoasă se pedepseşte ! Deşi înţeleg că strădania dumneavoastră de a-i oferi un alibi a izvorît numai dintr-o dorinţă firească de solidarizare cu omul iubit...

— Dar nu-i adevărat ! Eu... a început ea buimăcită.

— Vă avertizez că dacă veți persevera pe linia ascunderii adevărului, vă voi acuza de complicitate și veți suferi rigorile legii ! am întrerupt-o, tăios.

— Am spus adevărul... Și n-am nimic de adăugat ! a replicat, fixîndu-mă cu ochii congestionați, dar și cu privirea fermă.

— Cum credeți... i-am zis, adoptînd o atitudine de indiferență. Vă rog să ieșiți pe coridor și să vă așezați pe o bancă. Gîndiți-vă la ce-am discutat și anunțați-mă, dacă vă veți decide să spuneți adevărul.

După ce-am scos-o afară, i-am arătat-o subofițerului de planton, ca să știe că tînăra și drăguța doamnă se află în stare de reținere, și m-am îndreptat să-mi îmbrac canadiana.

Cînd am intrat în biroul unde-l lăsasem pe Fleancu, l-am găsit fumînd în fața unei scrumiere pline de chiștoace de țigări.

— Este trecut de ora nouă ! a protestat cu nervozitate, țîșnind de pe scaun, de îndată ce a întors capul spre ușă și m-a văzut. Dumneavoastră ați plecat, probabil să vă odihniți pentru revelion, și pe mine m-ați lăsat zălog, ca... ca p-un tîmpit !

— E drept, v-am cam neglijat — am replicat, făcîndu-i semn să-și reocupe locul.

— Am stat destul ! Vreau să-mi dați drumul să plec acasă...

— Regret, dar nu-i posibil. Dumneavoastră sînteți reținut în interesul cercetărilor ce le întreprind.

— Ce-mi pasă mie de cercetările dumneavoastră ? ! s-a iritat el de-a binelea.

— Domnule Fleancu, sînteți în stare de reținere pe timp de trei zile, prin ordinul procuraturii — i-am comunicat calm.

— Sub ce învinuire ? !, a întrebat, făcînd ochii mici de enervare.

— Sînteți bănuit că ați suprimat viața victimelor Mioara Roșu și Eleonora Petrescu.

— Eu ? ! a exclamat, lovindu-se revoltat cu pumnul în piept.

— Exact. Aveţi ceva de declarat în legătură cu această bănuială ?

— N-am nici un amestec în uciderea fetelor ! Şi protestez împotriva inscenării pe care o puneţi la cale ! a aruncat, tremurînd de furie.

M-am întors spre cei doi ofiţeri, care, continuînd să stea îndărătul meselor lor de lucru, asistau la discuţie şi i-am întrebat :

— Pînă cînd sînteţi de serviciu ?

— Terminăm tura de douăzeci şi patru de ore mîine, la ora şapte dimineaţa — mi-a răspuns unul dintre ei.

— A mîncat pentru prînz ? am întrebat, arătînd cu degetul peste umăr în direcţia lui Fleancu.

Au încuviinţat.

— Dacă vrea, comandaţi-i şi cina...

— N-am nevoie de nici o cină ! Vreau să încetaţi abuzul ! a protestat Fleancu, din spatele meu.

Făcînd-o pe surdul, am continuat impasibil către ofiţeri :

— Faceţi-i inventarul buzunarelor şi lipsiţi-l de curea, cravată şi şireturi.

Cînd am părăsit biroul, n-am mai întors capul spre bănuit pentru a încerca să aflu ce părere are despre măsurile pe care le dispusesem.

— Te-ai hotărît să spui adevărul, doamnă Cristy ? am întrebat-o, cînd, îndreptîndu-mă spre ieşirea coridorului, am trecut pe lîngă banca unde o lăsasem.

Stătea cu coatele sprijinite pe genunchi şi capul ascuns între palme. Am aşteptat cam atita cît era necesar, pentru a putea trage concluzia că n-are de gînd să-mi răspundă, şi mi-am văzut de drum.

Uşa în faţa căreia m-am oprit, cîţiva metri mai departe, era încuiată. Apoi, urmare a faptului că nu sînt un tip tocmai discret, am scos bricheta şi am aprins-o pentru a lumina un bilet agăţat de uşă, cu o pioneză. Un scris de pix cu pastă verde, informa : „Sînt pe teren. Revin. Lt. Paschia."

Resemnat, mi-am vîrît bricheta în buzunar şi am pornit spre capătul coridorului.

*
* *

Era ora zece și jumătate cînd, revenind la Inspectorat, după ce-am efectuat percheziționarea camerei pe care o ocupa Fleancu în clădirea „Cazinoului", am intrat în laboratorul de criminalistică.

Ofițerii mei erau atît de absorbiți într-o partidă de șah, încît nici n-au remarcat venirea mea. Cînd am ajuns însă lîngă biroul pe care jucau, au fost nevoiți să mă vadă și să se ridice repede în picioare.

— Aveți ceva pentru noi, tovarășe căpitan ?, a vrut să știe unul din criminaliști, cu un ochi la mine și cu celălalt spre pionul pe care-l mutase cu o clipă mai înainte.

— Da. Vă rog să examinați chestiile astea... am zis, răsturnînd pe un alt birou sacoșa ce-o adusesem cu mine.

S-au apropiat și au privit cu dezgust cele trei perechi de pantofi scofîlciți care s-au împrăștiat pe masă.

— În noaptea asta ? a întrebat celălalt.

— Acum. Imediat — am precizat, spulberîndu-i speranța pe care o ilustrau ochii lui.

După ce s-au privit consternați, cel care vorbise ultimul s-a dus spre un dulap de oțel și a scos o mapă. Apropiindu-se cu ea deschisă, am văzut planșele făcute în timpul cercetării merceriei și am părăsit încăperea.

Trecînd pe lîngă banca pe care se afla instalată prea frumușica domnișoară Cristy, m-am oprit. Chestie de politețe.

— V-ați mai gîndit la discuția noastră ? am consultat-o.

— Ah ! Ce bine că ați venit... s-a arătat ea bucuroasă cînd, ridicînd capul, m-a văzut lîngă ea. Ați avut dreptate. Am mințit. De fapt, eu nici n-am dat pe acasă luni seară... Am susținut că am spălat rufe, numai din cauză că apucasem să-i spun același lucru și lui Marian...

— Și, „de fapt", unde ați fost luni seară ? i-am întrerupt explicațiile, cu interes.

— Am fost să mă văd cu un bărbat... Nu, între noi n-a fost nimic ! a ținut să se disculpe, crezînd probabil că o privesc dezaprobator.

— La ce oră v-ați întîlnit cu el ?

— La ora șapte, cînd s-a închis lactobarul...

— Unde ați fost cu el ?

— V-am zis... Nicăieri ! M-a condus spre „Cazinou", dar pe străzi mai dosnice ca să nu ne întîlnim cu Marian...

— La ce oră v-ați despărțit ?

— La ora opt și șapte minute. Știu asta cu precizie, deoarece l-am întrebat în mod expres pe noul meu prieten cît e ceasul. Apoi ne-am despărțit imediat, fiindcă mă temeam să nu-mi facă Marian o scenă de gelozie. Dar el a venit după mine, așa cum v-am mai spus, circa zece minute mai tîrziu.

— Cine este bărbatul despre care-mi vorbiți ?

— Se numește Costel și este marinar.

— Costel și mai cum ?

— Am știut și numele de familie, dar nu-l mai țin minte. Dealtfel, nu ne-am văzut decît de două ori... Prima oară luni, iar a doua oară ieri-seară, cînd m-a condus de la prăvălie pînă acasă la mama, unde m-ați căutat și dumneavoastră ieri...

— Pe ce vas lucrează ?

A ridicat din umeri că n-are habar.

— De unde-l cunoașteți ?

— Este un client al lactobarului. Mi-a tot făcut curte pe cînd îl serveam și, pînă la urmă, am admis să mă văd cu el... În zilele de care v-am vorbit.

— Și dacă vreți să-l vedeți, unde-l găsiți ?

— Nu l-am întrebat... În definitiv, de ce aș fi făcut-o, cînd vine zilnic la mine la serviciu ? mi-a întors ea întrebarea, mirată.

Motivarea ei mă făcuse groggy. Nu numai că avea o justificare logică, dar putea fi și relativ ușor verificată, printr-o discuție cu marinarul care o curta.

— Să nu-i spuneți nimica lui Marian... Vă rog din suflet — a continuat, prinzîndu-mă de braț și uitîndu-se implorator în ochii mei.

— Bine. Vom mai discuta... — i-am promis, pornind spre biroul meu.

După ce m-am lăsat să cad pe scaun, mi-am luat bărbia între palme, aiurit. Explicația furnizată de Cristy demola întregul eșafodaj pe care-l ridicasem, deoarece susținea cu și mai multă pregnanță alibiul lui Marian... Dacă la

ora opt și un sfert se afla la el acasă, înseamnă că, într-adevăr, incidentul de la restaurantul „Zorile" avusese loc în jurul orei opt. Deci se exclude posibilitatea ca Fleancu să fi putut ucide victimele, exact în același interval de timp !... Și, în această situație, se mai putea acorda vreun dram de credibilitate prezumției mele că gestionara ar fi fost ucisă exact în momentul în care scria bonul de decontare, de față fiind și beneficiarul acestuia, Marian Fleancu ?... În definitiv, de ce mi-am concentrat atenția asupra lui Fleancu, cînd în prăvălie fusese văzut un cu totul alt bărbat ? Cine naiba o fi și necunoscutul cu cojocul întors, de nu sînt în stare să-l dibuiesc ? ! Dar femeia cu părul roșu ? m-am întrebat, ridicîndu-mă enervat de pe scaun, apropiindu-mă de fereastră și privind întunericul care se lăsase atît afară, cît și, mai ales, în mintea mea.

Nu știu cît am stat privind pierdut în negură, dar știu că am fost scos din prostrație de zgomotul făcut de deschiderea ușii.

— Ei ? i-am întrebat apatic pe cei doi criminaliști, văzîndu-i intrînd în cameră.

— Tovarășe căpitan, pozitiv ! a răspuns unul dintre ei, arătîndu-mi cu satisfacție una din perechile de pantofi ce le dăduserem.

— Nu se poate ! am exclamat, uluit.

— Nu există nici o îndoială ! a protestat ofensat celălalt ofițer. Acești sînt pantofii care au lăsat urmele plantare ridicate din mercerie !

— Doamne, ce eram să mă las îmbrobodit ! am exclamat, pricepînd, în sfîrșit, cum stau lucrurile.

— Poftim ? a întrebat cel care ținea în mînă pantofii ce se transformaseră dintr-o dată în probă de încriminare.

— Nimic. Vă rog dați-mi... am cerut, întinzînd mîna după ei.

După ce i-am luat, i-am examinat. Erau maron, coșcoviți, cu tocurile scîlciate și tălpile găurite. M-am uitat să găsesc urme de sînge. Dar nu le-am remarcat.

— Sînt uzi — a explicat cu subînțeles unul din ofițeri.

— Așa este... am admis, simțind că pielea pantofilor este, într-adevăr, jilavă. Probabil că i-a spălat... am început

să spun cînd s-a deschis ușa și și-a făcut apariția locotenentul Paschia.

— Lume nouă ! Și eu care credeam că ați plecat în concediu la munte — am remarcat exuberant, probabil sub influența veștii ce-o primisem mai înainte de la criminaliști.

Luat pe neașteptate, m-a privit cîteva clipe surprins, apoi a replicat sobru :

— Am adus persoana pe care mi-ați ordonat s-o depistez. E afară.

— Care persoană ? ! m-am mirat.

— Aceea care a făcut cererea de atribuire a unei locuințe.

— Ah ! mi-am amintit. Dar cred că nu mai este cazul, deoarece l-am identificat pe autor — am spus, arătîndu-i pantofii pe care-i țineam încă în mînă.

— Dacă tot mi-am pierdut întreaga după-amiază încercînd să-l dibuiesc pe necunoscut, oferiți-mi barem satisfacția de a sta totuși de vorbă cu el — mi-a cerut, surîzînd misterios. Fie și pentru faptul că l-am luat pe sus din restaurantul în care-și reținuse tacîmul de revelion.

— Bine. Un moment — am zis intrigat, apoi m-am întors către criminaliști și le-am întins pantofii : Continuați cercetarea. Dacă, într-adevăr, aceștia au lăsat urmele ridicate, în mod obligatoriu trebuie să ne furnizeze și alte probe. Chiar dacă au fost spălați. Vă rog să le căutați.

— Pot să introduc persoana ? m-a întrebat Paschia, după plecarea criminaliștilor.

Am confirmat, pe cînd mă întrebam de ce mă privește atît de amuzat.

Aproape imediat, a introdus în birou un tip înalt. L-am privit o fracțiune de secundă, încercînd să-mi dau seama de unde-l cunosc. Și, intempestiv, am știut. Atît vestimentația cît și celelalte semnalmente corespundeau întocmai descrierilor făcute de martori. Era exact individul pentru care, fără nici o tocmeală, aș fi fost în stare să pun la bătaie solda pe o lună, numai pentru a-l putea cunoaște. În sfîrșit, îl aveam în față pe tipul cu cojocul de oaie !

— Luați loc ! l-am invitat cînd m-am dezmeticit.

Era atît de speriat, încît s-a așezat pe scaun fără să-și mai debutoneze cojocul.

— Cum vă numiți ? l-am întrebat, în timp ce mă duceam spre scaunul meu, și Pasehia, scoțîndu-și notesul, se așeza pe un altul spre latura din stînga mesei de lucru.

— Carol Caraman... a precizat, cu vocea înecată de emoție.

— Cu ce vă ocupați ?

— Sînt inginer la „Tarom".

— Le cunoașteți pe Mioara și pe Eleonora ?

— Da... a admis, vlăguit.

— De unde le cunoașteți ?

— Pe Mioara am cunoscut-o prin Eleonora...

— Și pe Eleonora ?

— Pe stradă... a spus, după ce s-a foit jenat pe scaun.

— Pe stradă ? Cum ?

— I-am dat bună ziua... Cînd mi-a răspuns, m-am apropiat și am intrat în vorbă... a explicat, lăsîndu-și spășit ochii spre dușumea.

— Ce-a urmat după ce-ați acostat-o ?

— Nimic. Am încercat s-o conving să meargă cu mine în locuința unui prieten, dar n-a vrut. Făcea parte din genul femeilor care sînt gata oricînd să discute sau să se plimbe, însă nimic mai mult. Pe cît era de prietenoasă, pe atît era și de cuminte.

— Ce-ați căutat luni seară în prăvălia Mioarei Roșu ? l-am luat eu repede.

— Așa stabilisem cu Eleonora, cu cîteva zile mai înainte.

— Ce-ați stabilit, să vă întîlniți în mercerie ?

— Nu. Ne-am înțeles să scriu o cerere pentru atribuirea unei locuințe și să i-o las Mioarei.

— Mioarei ? Pentru ce să-i lăsați ei o cerere ? Ce, ea era primar ?

— Nu... Sigur că nu era. Discutînd însă cu Eleonora, și plîngîndu-mă că am o locuință prea mică, mi-a spus că una din clientele Mioarei este soția șefului spațiului locativ și că n-ar fi o problemă s-o convingă să sprijine cererea mea.

— Ce-ați făcut în timpul cît v-ați aflat în mercerie ?

— I-am spus Mioarei pentru ce-o căutam, iar ea s-a declarat de acord să mă ajute. Prin urmare, m-am dus pînă la debitul de tutun de la capătul străzii și am cumpărat hîrtie de scris. Cînd m-am întors, am scris-o, i-am dat-o Mioarei și am plecat.

În scopul verificării afirmațiilor lui, în raport cu declarațiile celorlalte persoane care s-au aflat în mercerie, i-am cerut să-mi relateze pe cine a văzut, ce s-a discutat și care a fost ordinea venirii și plecării restului de clienți.

Cînd a terminat de povestit, am tras concluzia că depoziția lui era în concordanță cu cele ale celorlalți martori.

— Cine este vizitatoarea cu părul roșu ? m-am decis să deschid discuția despre singurul personaj care continua să-mi fie necunoscut.

A ridicat din umeri că nu știe.

— Cum e posibil să n-o cunoașteți, cînd ați fost văzuți vorbind și rîzînd împreună ? m-am arătat eu nemulțumit.

— Am încercat s-o întrețin, pentru că am văzut că Mioara era ocupată cu servitul clienților...

— Și din discuția pe care ați purtat-o, n-a rezultat vreun nume sau ce ocupație are ? Ceva care să ne permită s-o depistăm ? ! am insistat, simțind cum încep să mă enervez.

Fără să-mi răspundă, a început să mă examineze bănuitor.

N-am mai avut cînd să-l întreb de ce se zgîiește la mine, pentru că s-a deschis ușa și au năvălit înăuntru cei doi criminaliști.

— Ați avut dreptate, tovarășe căpitan ! Am găsit ce căutam — am fost anunțat pe cînd mi se arăta unul din pantofi, cu fața din piele tăiată pe lîngă ramă, pînă spre călcîi, ceea ce-l făcea să semene cu un bot deschis de crocodil.

— Și ?

— S-au prelevat urme din grupele sanguine A-2 și AB-4.

Am lăsat privirea pe birou, pentru a căuta raportul necropsic, dar n-a mai fost necesar. Se afla deja în mîna lui Paschia, care-l consulta.

— Corespunde — mi-a confirmat el, pe cînd lăsa raportul să cadă înapoi pe birou.

După ce, satisfăcut, le-am făcut semn ofiţerilor că-i pup şi că pot pleca, l-am luat din nou în primire pe tipul cu cojoc :

— Dumneavoastră aţi ştiut că Mioara şi Eleonora au fost ucise chiar în seara în care aţi fost dumneavoastră la mercerie ?

A dat din cap că a ştiut.

— Şi pentru ce nu v-aţi prezentat să depuneţi mărturie din proprie iniţiativă ?

— M-am gîndit că ar fi trebuit, însă m-am temut să nu-mi complic existenţa... mi-a răspuns ezitant.

— Nu înţeleg ? am admis fără să mă ruşinez.

— Mai întîi, eu n-aveam cum să vă ajut... Apoi, dacă afla nevastă-mea că eu le-am cunoscut pe fete... Nici nu vă puteţi imagina cît poate fi de geloasă... a zis, clătinîndu-şi capul cu palma sprijinită de obrazul drept, pentru a sugera că ar fi fost vai de el.

M-am străduit să arborez o figură severă şi i-am spus că poate pleca.

Cu mult mai stăpîn pe el, m-a salutat şi a pornit spre uşă. L-am urmărit cum a apăsat pe clanţă, a deschis uşa, a ridicat un picior pentru a păşi peste prag, apoi, brusc, a renunţat, întorcîndu-se cu faţa spre mine.

— Tovarăşe căpitan, vă rog să-mi satisfaceţi o curiozitate — mi-a cerut, parcă stingherit.

— Mă rog... Dacă e posibil...

— În timpul discuţiei pe care am avut-o cu dumneavoastră, aţi insistat să vă dau relaţii despre doamna aceea cu părul roşu...

— Da, şi ? l-am încurajat, văzîndu-l că se poticneşte.

— Am înţeles eu oare bine că prin întrebările ce mi le puneaţi doreaţi să ajungeţi la ea ?

— Întocmai ! m-am grăbit să confirm, cu speranţa că şi-a amintit ceva care să conducă la identificarea ultimei necunoscute din ecuaţia ce trebuia s-o rezolv.

— Glumiţi ? a întrebat el nedumerit.

— Chiar vă imaginaţi că noi avem timp să ne ţinem de glume ?! m-am răstit la el, deziluzionat că nu-mi satisface curiozitatul.

— Nu... Vă cer iertare.... s-a scuzat el cu stîngăcie. Dar vă mărturisesc că n-am înțeles de ce doreați să vă spun eu cum se numește și cu ce se ocupă... Cînd era cu mult mai simplu să obțineți aceste date chiar de la ea... a zis, arătînd cu degetul gros peste umăr, în direcția ușii din spatele lui.

— Vreți să spuneți că ea este... ? am îngăimat stupefiat, arătînd cu brațul întins înspre ușă, la fel ca și el.

— N-ați știut ? a fost rîndul lui să întrebe, rămînînd apoi cu gura deschisă a uluială.

— Sînteți convins ? am insistat suspicios.

— Sînt absolut sigur — a confirmat el, cu fermitate.

— Bine, dar n-are părul roșu... a fost rîndul lui Paschia să-și exprime neîncrederea.

— Așa-s femeile... Nehotărîte — a răspuns lunganul, strîmbîndu-se a dispreț. Dimineața blonde... la prînz brune... Iar pînă seară, sînt deja roșcate. Dacă cumva nu le trece prin cap să se vopsească chiar și mov.

— Purta perucă — i-am spus lui Paschia. În timpul percheziției făcute la domiciliul lui Fleancu, am văzut-o, dar nu i-am acordat nici o atenție... Deoarece venisem cu ideea preconceputâ de a căuta în exclusivitate probe pentru încriminarea suspectului — am mărturisit înciudat.

— Tovarășe căpitan, nu știu dacă vă interesează, dar... — a început să vorbească martorul.

— Mă interesează orice — l-am încurajat.

— Pe cînd mă aflam în mercerie cu Mioara și cu... cu femeia de pe coridor, am remarcat un bărbat care, lipindu-și fruntea de geamul vitrinei, a privit înăuntru. Numai cîteva clipe. Apoi, un minut sau două mai tîrziu, cînd am plecat pentru a doua oară, am văzut un tip stînd în dreptul prăvăliei, dar pe celălalt trotuar.

— Era unul și același ?

— Nu știu... Strada era prost luminată.

— Ați putea să-l mai recunoașteți pe individul care s-a uitat prin fereastră, în prăvălie ?

— Nu sînt sigur, dar s-ar putea.

— Haideți cu mine ! m-am decis.

— Dînsul este — m-a asigurat cu convingere Caraman, după ce i l-am arătat pe Fleancu.

— Îl recunoşti pe domnul ? l-am consultat apoi pe Fleancu, decizîndu-mă să-i vorbesc la pertu.

— Nu. Nu l-am văzut niciodată ! a replicat chestionatul cu siguranţă, după ce, cu cîteva clipe mai înainte, se uitase înspăimîntat la martor.

Calm, i-am repetat declaraţia făcută de Caraman cu privire la prezenţa lui în preajma mercerie.

— Nu-i adevărat ! Ori se înşeală, ori minte ! a susţinut Fleancu, vehement.

— Tu minţi, Fleancule ! Dar vom mai reveni asupra acestui subiect... i-am spus dispreţuitor, deschizînd uşa şi invitîndu-l pe Caraman să iasă pe coridor.

Cînd am ajuns în dreptul băncii pe care stătea Cristy, i-am cerut să se ridice în picioare şi am privit întrebător spre martor.

— Da, tovarăşe căpitan, ea este femeia cu care am discutat luni seară, în mercerie. Iar după ce eu am plecat, dînsa a rămas singură cu Mioara — a confirmat Caraman cu siguranţă.

— Cristy, îl cunoşti pe domnul ?

Fără să-mi răspundă, s-a lăsat să alunece înapoi pe bancă şi, ascunzîndu-şi faţa între palme, a izbucnit într-un hohot de plîns.

— Ridică-te şi vino cu mine ! i-am ordonat.

Revenind în biroul meu, i-am cerut lui Paschia să-l ducă pe martor în altă cameră şi să-i dea cele trebuincioase pentru scrierea declaraţiei de recunoaştere, prin confruntare, a infractorilor.

— Stai jos ! i-am poruncit femeii, care rămăsese lîngă uşă, tremurînd şi continuînd să plîngă cu ochii ascunşi îndărătul pumnilor. De ce le-aţi ucis ? i-am cerut să-mi spună, după ce s-a apropiat împleticindu-se şi s-a prăbuşit pe scaun.

— Marian le-a omorît, nu eu... a protestat, cu un glas aproape şoptit. Mi-a promis că nu-i va face nimic rău Mioarei, dar m-a minţit, nemernicul...

— Pentru ce le-aţi ucis ? mi-am repetat întrebarea cu asprime.

— El, nu eu...

— Răspunde la întrebare ! am strigat la ea, făcînd-o pe nervosul.

— Ca să-i luăm încasările. Marian a avut această idee... a zis repede.

— Cîți bani ați prădat ? am chestionat-o.

— Opt sute douăzeci de lei...

— V-ați gîndit că veți găsi o sumă mai mare ? am întrebat, străduindu-mă s-o înțeleg.

— Nu... Știam că aceasta este incasarea medie.

— Și pentru ce vă trebuiau acești bani ?

— Nu mie-mi trebuiau, ci lui Marian. A spus că mă iubește atît de mult, încît vrea să-mi ofere ceea ce merit, adică un revelion de pomină...

— Nu înțeleg ! am exclamat siderat. Susții că ați ucis doi oameni, numai ca să vă puteți procura bani de cheltuială pentru revelion ?! am întrebat-o, zăpăcit de absurditatea motivației.

— Da... Mi-a zis că o femeie ca mine nu poate să sărbătorească venirea Anului Nou ca toți sărăntocii... Cînd i-am spus că pentru mine n-are nici o importanță în ce mod facem revelionul, dacă sînt cu el... mi-a răspuns că el, ca bărbat, nu și-ar putea ierta niciodată faptul că n-a oferit tot ce era posibil femeii iubite...

— Suprimarea a două vieți omenești fiind, desigur, ceva „posibil" ? am oftat, strîngîndu-mi instinctiv fruntea cu palma mîinii stîngi, ca pentru a încerca să pricep de ce nu mă ajută capul să concep explicația femeii care se smiorcăia în fața mea.

— Eu m-am opus ideii uciderii Mioarei... Atunci Marian mi-a promis că n-o va ucide, ci se va limita numai s-o lege și să-i ia încasările... Dar m-a mințit — a hohotit ea.

— Cum v-ați decis să atacați merceria ?

— După ce Marian mi-a cerut să-i vorbesc despre prăvăliile în care lucra un singur vînzător, a preferat-o pe a Mioarei... Aflîndu-se pe o stradă mai retrasă... După ce am luat această decizie, am vizitat-o de cîteva ori, pentru a se obișnui cu prezența lui Marian, care a început să ia de la Mioara niște bonuri fictive...

— Cum ați omorît cele două femei ? am cerut, reușind să-mi revin din șocul năucitor provocat de aflarea absurdului mobil al dublului asasinat.

— Eu am intrat în prăvălie și i-am spus că mi-am dat întîlnire la ea cu logodnicul meu. În acest timp, Marian pîndea din stradă momentul în care vor pleca toți clienții... Cînd am rămas singure, și-a făcut apariția și Marian... A schimbat cîteva cuvinte cu ea și apoi a rugat-o să-i mai dea un bon de decontare. Cum Mioara s-a declarat imediat de acord, Marian i-a propus să scrie bonul în boxă, ca să n-o vadă cineva prin geamul ușii și să aibă vreun necaz... Au intrat împreună și, după ce Marian a tras perdeluța, au urmat niște lovituri îngrozitoare... a zis, astupîndu-și înfiorată urechile cu palmele.

— Lasă mîinile jos și continuă relatarea ! i-am cerut neînduplecat.

— Cînd a ieșit de acolo, mi-a spus că a omorît-o... L-am întrebat cum de a putut comite o faptă atît de înfricoșătoare... Dar, mai înainte de a-mi explica de ce nu și-a respectat cuvîntul, s-a auzit bătîndu-se în ușă... Îngrozită de frică, am vrut să nu descui, însă persoana de afară a început să bată și mai tare... Atunci, Marian, strecurîndu-se din nou în boxă, mi-a cerut să descui, altfel se va alarma întreaga stradă... Ducîndu-mă, și deschizînd ușa, am văzut-o pe Eleonora...

— Ce s-a întîmplat după ce i-ai deschis ?

— M-a întrebat unde este Mioara și eu i-am arătat boxa... Dumnezeule ! De ce n-am încercat s-o salvez barem pe ea... a spus, trăgîndu-și o palmă peste frunte.

— Continuă ! am zis, fără să mă las impresionat de remușcarea pe care se străduia s-o afișeze.

— De îndată ce a trecut pragul boxei, l-am văzut pe Marian lovind-o în frunte, iar pe Eleonora căzînd în genunchi și începînd să-l roage să n-o omoare că nu va spune nimănui ce a văzut... Dar Marian a continuat s-o lovească... a zis, reîncepînd să plîngă cu și mai multă disperare.

Am simțit nevoia să fac o pauză. Nu din milă pentru ea, ci pentru că mă simțeam atît de răvășit, încît nu mai eram capabil să continui interogatoriul. M-am ridicat de pe scaun și m-am dus să deschid fereastra. Nu știu cît am stat să adulmec cu lăcomie vîntul rece care a năvălit în cameră. M-am decis să întorc spatele ferestrei, numai după ce am auzit ușa deschizîndu-se.

Era locotenentul Paschia. Mi-a arătat declarația luată lui Caraman și m-a privit întrebător.

I-am răspuns printr-un clipit lung, pentru a-i confirma că infractoarea își recunoștea acuzația, apoi m-am întors spre ea.

— Cu ce a ucis victimele ?

— Cu o cheie tubulară... a răspuns, arătîndu-mi între palme un interval de circa treizeci de centimetri.

— Și ce-a făcut cu ea ?

— A aruncat-o într-un canal după ce-am plecat...

— Poți să ne arăți unde anume ? a vrut să știe Paschia, nu întîmplător, ci pentru că și arma crimei are un rol important în probarea vinovăției.

A dat din cap că poate indica canalul.

— Tu unde te-ai aflat în timpul comiterii omorurilor ? am întrebat, pentru a stabili de ce criminaliștii n-au fost în stare să descopere pe dușumea și urmele ei.

— Am stat tot timpul la capătul tejghelei dinspre vitrină.

— Deh... Fata, miloasă, n-a vrut să calce pe sîngele prietenelor ei — a remarcat Paschia cu sarcasm.

— Vă repet, n-am știut că Marian va face moarte de om ! a ținut ea să-mi mai reamintească încă o dată, argumentîndu-și deznădejdea cu o altă izbucnire zgomotoasă de plîns.

— Ce-ați făcut după comiterea omorurilor ? am reluat interogatoriul.

— Cînd am ajuns la capătul străzii, așa cum convenisem, ne-am despărțit, pentru a ne asigura alibiurile pentru cazul în care am fi, totuși, cercetați de miliție. Marian a spus că o astfel de eventualitate este exclusă, dar că o prevedere în plus nu poate să strice. În acest scop, eu am trecut pe la mama și i-am povestit că m-am întîlnit cu un bărbat despre care nu trebuie să afle Marian. Așa că, oricine ar fi întrebat-o, ea trebuia să susțină că la ora opt eram cu ea și spălam rufe. În paralel, Marian urma să se ducă la restaurantul „Zorile" și să provoace un scandal care, la un adică, să-i asigure și lui un alibi...

— Trebuia să provoace un scandal la întîmplare sau avea un țel precis ?

— Aveţi dreptate. Trebuia să se bată cu fostul soţ al Micarei, despre care ştia că se află în fiecare seară în restaurant.

— De ce, în mod special cu soţul Mioarei ? s-a mirat Paschia.

— Marian a spus că în mod sigur fostul soţ al Mioarei se va afla printre primii cercetaţi şi că, apucîndu-se să vă povestească despre bătaia pe care a luat-o la restaurant, în mod indirect îi va furniza lui alibiul de care avea nevoie...

— La ce oră v-aţi revăzut ?

— În jurul orei nouă seara.

— Şi ce-aţi făcut în continuare ?

— Ne-am dus la restaurantul „Continental" şi am mîncat o friptură.

— Vrei să spui că aţi sărbătorit „succesul" de a fi suprimat doi oameni ? am întrebat, cu impresia că n-am înţeles bine.

— Marian a insistat, spunîndu-mi că un pahar de coniac îmi va prinde bine... a explicat ea, continuînd să plîngă.

I-am făcut semn lui Paschia că am terminat şi să dea telefon unde trebuie.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd a părăsit încăperea încadrată de două emisare ale arestului, Paschia a constatat admirativ :

— Modul în care au urmărit să-şi asigure impunitatea, poate, într-adevăr, reprezenta o premieră în materie !

— Poate, dar ce folos ?... Preocupaţi în exclusivitate de asigurarea unor alibiuri cît mai perfecte, au lăsat, aşa cum se întîmplă întotdeauna, suficiente urme pentru ca fapta lor să nu rămînă fără răsplată — i-am replicat dispreţuitor. Vă rog să-l aduceţi şi pe celălalt protagonist.

* * *

O oră mai tîrziu, era terminat şi interogatoriul lui Fleancu. Prima neconcordanţă dintre declaraţiile complicilor s-a referit la persoana care suprimase viaţa victimelor ; el atribuindu-i cu largheţe primul rol iubitei sale logodnice. Situaţie care m-a obligat să-i aduc la cunoştinţă

că, după opinia medicului legist, numai o mînă de bărbat ar fi putut produce victimelor plăgi atît de profunde. Iar în ceea ce privește identitatea bărbatului respectiv, laboratorul de criminalistică, examinîndu-i pantofii și urmele de sînge recoltate din ei, n-are nici o îndoială că el este acela care a mînuit cheia tubulară. În consecință, reușind să priceapă că n-are nici o șansă să arunce în spatele complicei sale rolul de autor direct, n-a mai insistat asupra acestui aspect. Ceea ce nu l-a împiedicat însă să afirme că Cristy este aceea care i-a sugerat ideea uciderii și jefuirii gestionarei merceriei, motiv pentru care i-a și creat toate condițiile necesare aplicării planului. Argumentînd că altfel nu s-ar putea explica de ce „colaboratoarea" lui ar fi încuiat ușa de îndată ce el a intrat în boxă cu Mioara Roșu, iar, ulterior, i-a trimis-o și pe Eleonora Petrescu.

— Susținerea lui îmi pare logică — a remarcat Paschia după ce Fleancu a fost expediat la arest.

Am încuviințat :

— Este greu de spus cine a fost adevăratul autor moral al celor întîmplate... Este însă evident că ea l-a secondat perfect. Așa cum, dealtfel, și argumentarea ei că nu plănuiseră uciderea, ci numai imobilizarea primei victime, mi se pare fără suport... Deoarece trebuiau să prevadă că victima, fiind ulterior eliberată, n-ar fi avut nici un motiv să nu-i indice pe ei ca fiind autorii tîlhăriei...

În timp ce vorbeam, l-am văzut pe Paschia privindu-și ceasul surprins, ridicîndu-se imediat de pe scaun și apropiindu-se de mine.

— Tovarășe căpitan, la mulți ani ! a zis, întinzîndu-mi mîna.

I-am întors urarea, după ce, controlîndu-mi și eu ceasul, am constatat aiurit că indica ora trei și șapte minute dimineața.

— Ăsta da revelion de pomină ! a zis el mînzește.

— Pentru ei sau pentru noi ?

— Chiar trebuie să vă răspund ? mi-a întors-o el, dezgustat, de parcă ar fi băut un pahar de sare amară.

Nu i-am mai răspuns, deoarece în următoarea clipă mi-am amintit că eu ar fi trebuit să mă aflu în altă parte,

de vreo patru ore. Mi-am extras cu înfrîngere agenda din buzunar și am căutat telefonul Andei. Mi-a răspuns chiar ea, pe fondul unei melodii sincopate de jazz.

— La mulți ani ! am spus, cu timiditate, convins că-mi va trînti telefonul în nas.

— La mulți ani !... Ce-i cu tine ? Ce s-a întîmplat ? — a întrebat mai întîi surprinsă, apoi circumspectă.

— Am fost obligat să rămîn la serviciu. Și aș dori mult să mă crezi că sînt dezolat că n-am putut să te anunț...

— Acolo ești și acum ? ! m-a întrerupt, nerăbdătoare.

— Da.

— Bine, dar e îngrozitor ! a exclamat contrariată. „Și mai stai ?"

— Nu, am terminat

— Atunci e în regulă ! Vino ! Musafirii mei abia așteaptă să te cunoască...

Am reușit s-o fac să înțeleagă că starea mea sufletească nu este propice pentru o petrecere. Și n-a fost ușor. A cedat numai după ce i-am promis că mîine, adică astăzi, la ora unu după-amiază, voi suna la ușa ei.

— Și acuma unde vă duceți ? a întrebat Paschia, care urmărise convorbirea cu un zîmbet compătimitor.

— La hotel. Poate că voi reuși, totuși, să adorm... am zis, ridicîndu-mă și îndreptîndu-mă spre cuier. Dumneavoastră ?

— Sînt de serviciu pînă la ora șapte.

— Mi-e foame de mor... am constatat, involuntar, pe cînd îmi îmbrăcam canadiana. N-am mîncat nimica toată ziua...

— Am eu doi covrigi. Putem să-i împărțim — a propus el.

— Proaspeți ? am spus, privindu-l cu interes.

— I-am cumpărat acum vreo două zile, dar n-am avut cînd să-i mănînc... s-a scuzat el, ridicînd din umeri cu regret.

— Adu-i, domne ! Dealtfel, covrigii calzi nici nu prea sînt sănătoși. Se zice că... pică greu la stomac...

Constanța — București 1981

EPILOG

Prin sentința penală din 28 februarie 1967, Tribunalul regiunii Dobrogea a decis : condamnarea la închisoare pe viață pentru infractoarea B.C. și aplicarea pedepsei cu moartea infractorului F.M.

Constanța—București
1981

CUPRINS

I CIFRUL D-237 5
II REVELIONUL 179

Lector : CORNEL POPESCU
Tehnoredactor : CONSTANȚA VULCĂNESCU

Apărut : 1983. Bun de tipar : 14.XII.1982.
Format : 16/54×84. Coli tipo : 24 Coli ed. 20,94

Comanda nr. 20 550
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii",
Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

De același autor :

CĂPITANUL APOSTOLESCU ANCHETEAZĂ,
Editura Militară, 1970

CĂPITANUL APOSTOLESCU INTERVINE,
Editura Dacia, 1971

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI DUBLA ENIGMĂ,
Editura Dacia, 1973

GREȘEALA CĂPITANULUI APOSTOLESCU,
Editura Facla, 1973

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI IDENTIFICAREA,
Editura Facla, 1974

SURPRIZELE CĂPITANULUI APOSTOLESCU,
Editura Dacia, 1976

OBSTINAȚIA CĂPITANULUI APOSTOLESCU,
Editura Eminescu, 1978

PIROMANUL,
Editura Cartea Românească, 1979

FILIERA,
Editura Cartea Românească, 1981

În pregătire :
S.A. Frații & Co.

Lei 15,50